STEVE BERRY

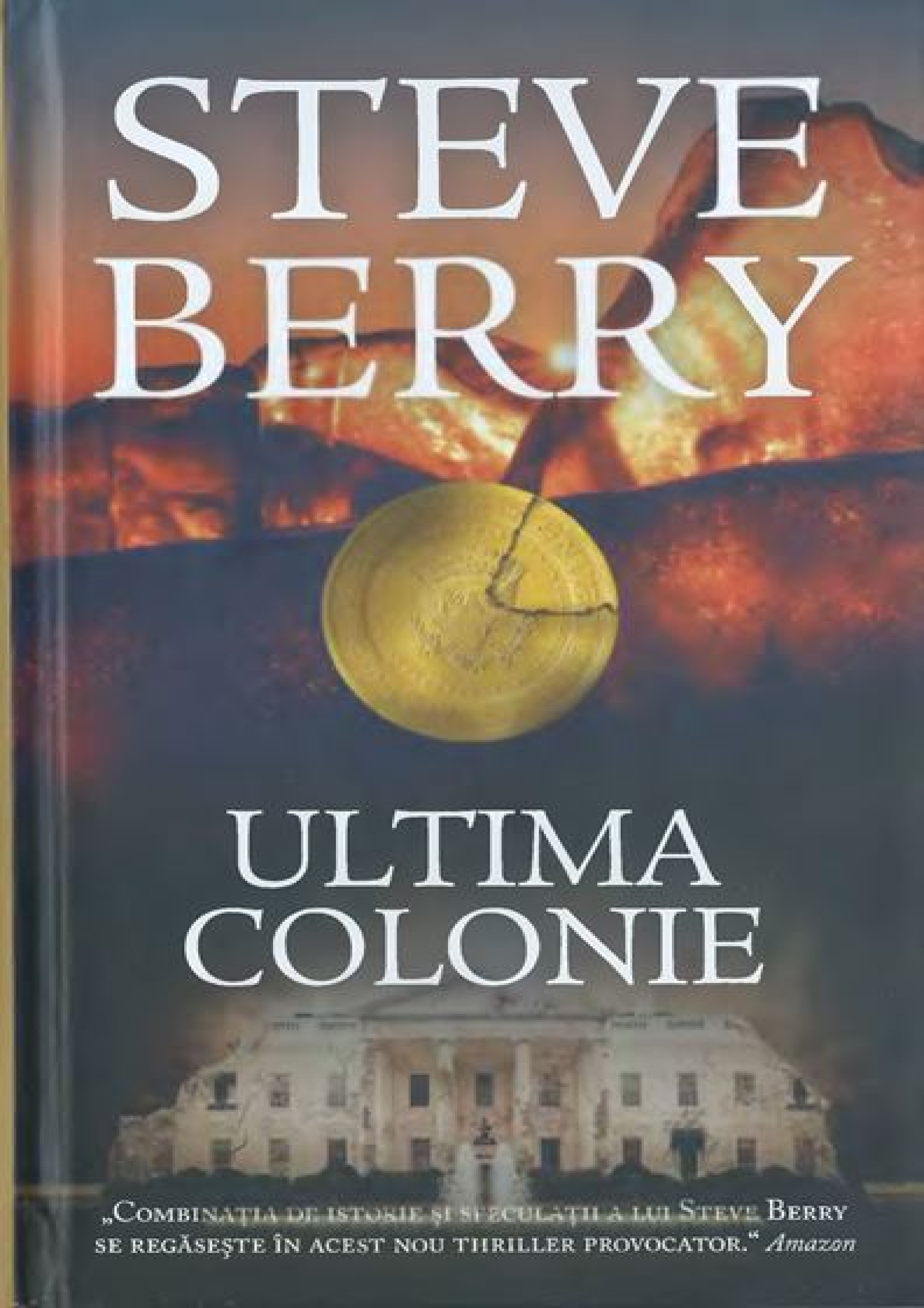

ULTIMA COLONIE

„Combinația de istorie și speculații a lui Steve Berry se regăsește în acest nou thriller provocator." *Amazon*

Cuprins

PROLOG
CAPITOLUL UNU
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ȘASE
CAPITOLUL ȘAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL UNSPREZECE
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL TREISPREZECE
CAPITOLUL PAISPREZECE
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISPREZECE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
CAPITOLUL DOUĂZECI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU
CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU
CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

CAPITOLULTREIZECI ȘI ȘASE
CAPITOLULTREIZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT
CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL PATRUZECI
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL CINCIZECI
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL ȘAIZECI
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL ȘAPTEZECI
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ
NOTA AUTORULUI
MULȚUMIRI

STEVE BERRY

ULTIMA COLONIE

Traducere din limba engleză GRAAL SOFT
Titlul original: *The 14th Colony,* 2016

RAO Distribuție, 2019

Versiune ebook: v1.0, iunie 2020

Pentru Rafe,
Larry și Sue Begyn, Brad și Kathleen Charon,
Glenn și Kris Cox, John și Esther Garver,
Peter Hedlund și Leah Barna, Jamie și Colleen Kelly,
Marianna McLoughlin, Terry și Lea Morse,
Joe Perko, Diane și Alex Sherwood,
Fritz și Debi Strobl, Warren și Taisley Weston.

„Mandatele președintelui și vicepreședintelui vor lua
sfârșit la amiază, în a douăzecea zi a lunii ianuarie.”
CONSTITUȚIA STATELOR UNITE
AL 20-LEA AMENDAMENT

PROLOG

VATICAN
LUNI, 7 IUNIE 1982

Ronald Reagan știa că mâna lui Dumnezeu îl adusese aici. Cum altfel se putea explica? Cu doi ani în urmă era blocat într-o luptă primară aprigă împotriva a zece candidați, concurând a treia oară pentru nominalizarea la prezidențiale a partidului republican. Câștigase acea bătălie și alegerile, învingându-l pe democratul la putere Jimmy Carter și revendicând patruzeci și patru de state. Apoi, cu paisprezece luni în urmă, un asasin încercase să îl omoare, dar devenise primul președinte american care supraviețuise unei împușcături. Acum se afla aici, la etajul al treilea al Palatului Apostolic, în biroul privat al papei, unde liderul a aproape un miliard de catolici aștepta să vorbească cu el.

Intră în cameră și se minună de modestia acesteia. Draperii grele împiedicau soarele de vară. Dar știa că de la acele ferestre, în fiecare duminică, papa se ruga împreună cu mii de vizitatori din Piața Sfântul Petru. Puține piese de mobilier, printre care un birou simplu din lemn, semănând mai degrabă cu o masă, cu două fotolii tapițate, cu spătar înalt, așezate de o parte și de alta pe lungimea acestuia. Doar un ceas de aur, un crucifix și o sugativă din piele se aflau pe el. Sub el, se întindea peste podeaua de marmură un covor oriental.

Ioan Paul al II-lea stătea lângă birou, îmbrăcat în albele veșminte papale. De-a lungul ultimelor câteva luni, corespondaseră în secret prin intermediul a mai mult de douăsprezece scrisori, fiecare livrată printr-un agent-emisar secret, ambii vorbind despre ororile armelor nucleare și situația din Europa de Est. Cu șapte luni în urmă, sovieticii declaraseră legea marțială în Polonia și puseseră

capăt oricăror discuții despre reformă. Drept represalii, Statele Unite ordonaseră sancțiuni atât împotriva URSS, cât și a guvernului marionetă al Poloniei. Acele măsuri punitive aveau să rămână în vigoare până când legea marțială se va încheia, prizonierii politici vor fi eliberați și dialogul va fi reluat. Pentru a intra și mai mult în grațiile Vaticanului, îi ceruse emisarului său special să ofere un munte de informații secrete despre Polonia, menținându-l pe papă complet informat, deși se îndoia că transmisese ceva ce nu era deja cunoscut.

Dar învățase un lucru.

Acest preot rezervat, care ajunsese într-una dintre cele mai influente poziții din lume, credea, ca și el, că Uniunea Sovietică era destinată prăbușirii.

Îi strânse mâna papei, schimbară politețuri și pozară pentru aparatele de fotografiat. Ioan Paul îi făcu semn să ia loc la birou, unul în fața celuilalt, un tablou al Fecioarei Maria privindu-i atent de pe peretele din spate. Fotografii se retraseră, la fel și consilierii. Ușile fură închise și, pentru prima dată în istorie, un papă și un președinte al Statelor Unite erau singuri. Ceruse acest gest extraordinar, iar Ioan Paul nu se împotrivise. Nimeni din personalul oficial nu fusese implicat în pregătirea acestei discuții private. Doar emisarul său special lucrase discret pentru a-i pregăti terenul.

Deci ambii bărbați știau de ce se aflau acolo.

— Voi trece direct la subiect, Sfinția Voastră. Vreau să pun capăt Acordului de la Ialta.

Ioan Paul încuviință din cap.

— Ca și mine. Acela a fost un concept nelegitim. O mare greșeală. Întotdeauna am considerat că granițele stabilite la Ialta ar trebui desființate.

În privința acestui prim punct, emisarul său special îl citise pe papă corect. Ialta se întâmplase în februarie 1945. Stalin, Roosevelt și Churchill se

întâlniseră pentru ultima dată, decizând cum va arăta și cum va fi guvernată Europa postbelică. Au fost trasate granițe, unele arbitrar, altele intenționat pentru a-i împăciui pe sovietici. Parte din acele concesiuni impuneau un acord prin care Polonia să rămână sub sfera de influență a URSS, iar Stalin promitea să organizeze alegeri libere. Bineînțeles, acest lucru nu s-a întâmplat niciodată, iar comuniștii au guvernat acolo de atunci încoace.

— Ialta a creat hotare artificiale, spuse Ioan Paul. Eu și milioane de alți polonezi suntem profund nemulțumiți de faptul că patria noastră a fost cedată. Am luptat și am murit în acel război și totuși, nu a contat pentru nimeni. Am îndurat brutalități timp de patruzeci de ani, începând cu naziștii, apoi cu sovieticii.

Era de acord.

— Cred, de asemenea, că Solidaritatea este metoda de a desființa Ialta.

Acea ruptură în Cortina de Fier avusese loc cu doi ani în urmă la șantierele navale Gdansk, unde era primul sindicat necontrolat de comuniști permis vreodată. În prezent peste nouă milioane de polonezi erau membri, o treime din forța de muncă. Un electrician bătăios numit Lech Walesa îi era lider. Mișcarea dobândise putere, forță și atracție. Atât de mult, că în luna decembrie a anului trecut guvernul polonez a impus legea marțială pentru a o potoli.

— Au făcut o greșeală încercând să reprime Solidaritatea, spuse el. Nu poți permite unui lucru să existe timp de șaisprezece luni ca apoi, imediat ce prinde avânt, să faci cale întoarsă și să îl scoți în afara legii. Guvernul i-a subestimat amploarea.

— Am făcut propuneri autorităților poloneze, spuse Ioan Paul. Trebuie să deschidem discuții despre viitorul Solidarității și despre abrogarea legii marțiale.

— De ce să ne luptăm cu ea?

Și privi cum această propunere inedită fu înregistrată. Emisarul lui special îl îndemnase să abordeze subiectul, crezând că Vaticanul va fi receptiv.

Un rânjet apăru pe fața papei.

— Înțeleg. Să-i lăsăm în pace. Tot ceea ce fac e să îi înstrăineze pe oameni. Deci de ce să o oprim?

Încuviință din cap.

— Orice respingere pe care guvernul o aduce față de Solidaritate este cancer. Să-l lăsăm să crească. Orice cuvânt pe care guvernul îl spune împotriva mișcării face ca aceasta să devină mai puternică. Singurul lucru de care are nevoie Solidaritatea sunt banii pentru a o ține în viață, iar Statele Unite sunt gata să asigure asta.

Papa încuviință, părând să se gândească la ceea ce propusese. Era mult mai mult decât oamenii lui Reagan fuseseră dispuși să facă. Departamentul de Stat fusese ferm împotriva tacticii, spunând că regimul polonez era stabil, solid și popular. Oferiseră o analiză asemănătoare pentru Moscova și URSS.

Dar se înșelau.

El spuse:

— Presiunea crește în fiecare zi din interior, iar sovieticii nu au nicio idee despre cum să îi facă față. Comunismul nu este pregătit să facă față disidenței, în afară de a apela la teroare și violență. Singura moralitate pe care Moscova o recunoaște este aceea care îi va servi propriei cauze. Comuniștii își rezervă dreptul de a comite orice crimă. De a minți. De a trișa. De a face orice își doresc. Niciun astfel de sistem politic nu a supraviețuit vreodată. Este inevitabil ca sistemul lor să se prăbușească.

Făcu o pauză.

— Dar noi putem grăbi asta.

Ioan Paul încuviință.

— Copacul este putred, este nevoie doar de o scuturătură zdravănă și merele rele vor cădea.

Comunismul este diabolic. Îi împiedică pe oameni să fie liberi.

Acesta fusese un alt sentiment pe care agentul său special îl raportase și pe care sperase să-l audă. Niciodată un papă și un președinte nu mai conspiraseră în acest fel și niciodată nu va putea niciunul dintre ei să admită că s-a întâmplat așa ceva. Biserica interzicea în mod deschis intervențiile în politică. Recent lumea văzuse dovezi ale acestui lucru când Ioan Paul a mustrat un preot care s-a opus unui ordin papal de a-și da demisia dintr-o funcție în guvern. Dar acest lucru nu însemna că biserica era oarbă față de asuprire. În special când era atât de aproape. Ceea ce dovedea și mai mult că era clar lucrarea lui Dumnezeu aici. În acest moment din istoria omenirii furtuna părea centrată asupra Poloniei. Pentru prima oară în 450 de ani un non-italian, un polonez, ocupa scaunul Sfântului Petru. Și aproape 90 la sută dintre polonezi erau catolici.

Niciun scenarist nu și-ar fi putut imagina situația mai bine.

Uniunea Sovietică era pe cale de a fi cuprinsă de o mare criză revoluționară. El își dădea seama de asta. Acea națiune nu era imună la revoltă, iar Polonia era punctul central din care ar fi pornit totul. Al naibii clișeu, dar exact la țintă. Ca și în jocul de domino, cade o țară – cad toate. Cehoslovacia, Bulgaria, Ungaria, România și toți ceilalți sateliți sovietici. Întregul bloc răsăritean. Una după alta.

Deci de ce să nu dăm un impuls?

— Dacă îmi permiteți, îi spuse lui Ioan Paul, am fost întrebat odată cum recunoști un comunist? Răspunsul este simplu. Este o persoană care citește Marx și Lenin. Dar cum recunoști un anti-comunist?

Făcu o pauză.

— Este o persoană care îi înțelege pe Marx și Lenin.

Papa zâmbi.

Dar era adevărat.

— Am fost de acord cu această discuție privată, spuse papa, pentru că am vrut să avem oportunitatea de a fi sinceri unul cu celălalt. Am considerat că a venit timpul pentru asta. Deci, trebuie să întreb, ce este cu rachetele de croazieră pe care doriți să le instalați în Europa? În prezent, conduceți o reînarmare fără precedent a Americii, cheltuind multe miliarde de dolari. Acest lucru mă îngrijorează.

Emisarul său îl avertizase despre această reținere, așa că era pregătit să răspundă.

— Nu există nimeni în această lume care să urască războiul și armele nucleare mai mult ca mine. Trebuie să curățăm această planetă de nenorocirea ambelor. Țelurile mele sunt pacea și dezarmarea. Dar pentru a le atinge trebuie să folosesc ceea ce am la îndemână. Da, ne reînarmăm. Susțin acest lucru nu doar pentru a face America puternică, ci și pentru a falimenta URSS.

Observă că Ioan Paul asculta.

— Aveți dreptate. Cheltuim miliarde. Sovieticii nu vor avea de ales decât să se ridice la nivelul nostru, cheltuind la fel ca noi sau chiar mai mult. Diferența este că noi putem menține această cheltuială, iar ei nu. Când Statele Unite cheltuie bani pe proiecte guvernamentale, acele fonduri se reîntorc în economia noastră prin salariile plătite și încasările făcute. Când sovieticii cheltuie, este doar o cheltuială din trezorerie. Nu există piață liberă. Banii pur și simplu ies și nu se reîntorc. Salariile sunt controlate, profiturile reglementate, deci trebuie să genereze constant bani pentru a-și plăti facturile. Noi le recirculăm pe ale noastre. Nu pot face față cursului dolar-rublă, an după an. Este imposibil. Vor imploda.

Constată că papa este intrigat.

— Comunismul nu a obținut niciodată legitimitatea susținerii publice. Guvernarea sa depinde strict de forță, furnizată de teroare. Timpul a lucrat împotriva lor, la fel ca și lumea, care s-a schimbat. Comunismul este doar o formă modernă de robie, și nu văd să aibă vreun avantaj față de capitalism. Realizați, Sfinția Voastră, că mai puțin de o familie din șapte deține o mașină în URSS? Dacă o persoană dorește să cumpere o mașină, trebuie să aștepte zece ani pentru livrare. Spuneți-mi dumneavoastră, cum poate un sistem ca acesta să fie numit stabil sau solid?

Ioan Paul zâmbi.

— Regimul stă pe o fundație crăpată. Așa a fost dintotdeauna, de la început.

— Vreau să știți că nu sunt un ațâțător la război. Poporul american nu este pornit pe cotropire. Vrem o pace durabilă.

Și chiar vorbise serios. În interiorul buzunarului hainei avea un card plastifiat cu coduri ce puteau fi folosite pentru a lansa un arsenal nuclear. Afară se afla un consilier militar, purtând o geantă din piele neagră, care putea face ca acest lucru să se întâmple. În total, Statele Unite dețineau 23.464 de focoase nucleare. Uniunea Sovietică stocase 32.049. El le numea uneltele Armaghedonului. Doar o cantitate cât încape într-un pumn ar putea distruge întreaga civilizație umană.

Scopul lui era ca acestea să nu fie niciodată folosite.

— Vă cred, spuse papa. Emisarul dumneavoastră a argumentat bine asupra acestui aspect. Este o femeie inteligentă. Ați ales-o bine.

Nici măcar nu o alesese el. Al Haig făcuse acea selecție dintre atașații săi de la Departamentul de Stat. Ioan Paul avea dreptate, totuși. Era tânără, isteață și intuitivă – și ajunsese să se bazeze pe judecata ei când venea vorba de Vatican.

— Și dacă tot suntem sinceri, spuse el, dați-mi voie să spun că vă subestimați. Vă angajați și într-

un pic de viclenie. Acel preot pe care l-ați certat pe pistă în Nicaragua, într-un așa spectacol de furie. I-ați spus să își părăsească postul din guvern, dar v-a sfidat. Și încă vă sfidează. Suspectez că acel bărbat este acum o sursă excelentă de informații pentru Vatican despre ce fac sandiniștii. Și cine l-ar suspecta, după așa o mustrare publică.

Ioan Paul nu spuse nimic, dar el își dădu seama că deducția sa era corectă. Sandiniștii nu erau altceva decât marionete sovietice. Oamenii săi lucrau deja la modalități de a scăpa America Centrală de ei, la fel precum se pare că făcea și Ioan Paul.

— Trebuie să avem o politică vizionară, spuse papa. Una care să cuprindă tot globul și care să favorizeze justiția, libertatea, dragostea și adevărul. Pacea trebuie să fie mereu țelul nostru.

— Fără îndoială. Am o teorie.

Și crezu că este în regulă să o împărtășească.

— Pentru mine, URSS este în esență o națiune creștină. Rușii au fost creștini cu mult timp înainte de a fi comuniști. Dacă menținem acest curs, cred că putem înclina balanța în favoarea revenirii sovieticilor la creștinism, permițând acelor idealuri păstrate atâta timp să eclipseze comunismul.

Se întrebă dacă papa credea că încearcă să îl măgulească. În urma vizitelor emisarului său special, primise o analiză detaliată a personalității papei. Ioan Paul punea preț pe ordine și securitate, preferând să negocieze cu entități cunoscute. Se ghida după rațiune și cugetare, în termeni clari, lipsiți de incertitudine. Respingea ambiguitatea, impulsivitatea și extremismul, analizând întotdeauna totul înainte de a decide. Dar disprețuia în mod deosebit ca altcineva să îi spună ceea ce credea că voia el să audă.

— Crezi acest lucru? spuse papa. Din inima ta? În mintea ta? Din tot sufletul?

— Trebuie să spun, Sfinția Voastră, că nu sunt un om care merge constant la biserică. Nici măcar

nu mă consider religios în mod public. Dar sunt spiritual. Cred în Dumnezeu. Și mă bazez pe aceste convingeri profunde.

Credea cu adevărat în ceea ce spusese.

— Dumneavoastră și cu mine împărtășim o legătură comună, spuse el.

Ioan Paul realiză clar legătura. Anul trecut, în intervalul a două luni, ambii fuseseră împușcați. Toate cele trei gloanțe fuseseră trase de la mică distanță, ratându-le aortele la milimetru, ceea ce ar fi însemnat moarte sigură. Al lui s-a oprit într-un plămân, în timp ce ale lui Ioan Paul au trecut prin el, ferind în mod miraculos organele vitale.

— Dumnezeu ne-a salvat pe amândoi, spuse el, pentru a putea face ceea ce suntem pe cale să facem. Cum altfel poate fi explicat?

Crezuse mult timp că orice persoană avea un scop divin. Un plan pentru lume în afara controlului oamenilor. Știa că și acest papă credea în puterea actelor simbolice și în rolul providenței.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule președinte, spuse papa aproape în șoaptă. Trebuie să facem asta. Împreună.

— În cazul meu, asasinul era pur și simplu nebun. Dar în al dumneavoastră, aș spune că se datorează sovieticilor.

CIA descoperise o legătură între așa-zisul asasin al lui Ioan Paul și Bulgaria, legătură ce ducea direct la Moscova. Casa Albă oferise această informație Vaticanului. Adevărat, nu erau suficiente dovezi concludente, dar ideea fusese să distrugă Solidaritatea prin eliminarea liderului lor moral și spiritual. Desigur, sovieticii nu își puteau permite vreodată să fie implicați direct într-un complot de ucidere a liderului unui miliard de catolici.

Dar erau implicați.

— „Dacă este posibil, atât cât depinde de tine, fii pe pace cu toți oamenii”, spuse Ioan Paul. Răzbunarea ar fi un pic necreștină, nu?

Decise să rămână la Biblie și Romani.

— „Nu te răzbuna singur, ci lasă să se răzbune mânia lui Dumnezeu.” „Însă dacă dușmanul tău este flămând, dă-i de mâncare, iar dacă-i este sete, dă-i să bea, căci, făcând așa, vei îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui.”

Asta aveau să facă.

Acest preot a fost martorul atrocităților naziste. Karol Wojtyla a luptat alături de Rezistență când Polonia a suferit acea oroare inimaginabilă. După război făcuse tot ce putuse pentru a se împotrivi sovieticilor, care prelungeau suferința Poloniei. În toate privințele Ioan Paul era o figură eroică, un om extraordinar, învățat și curajos.

Oamenii se simțeau îmbărbătați de el.

Și a fost în locul potrivit, la momentul potrivit, cu gândurile potrivite.

— În momentul în care am căzut în Piața Sfântul Petru, spuse papa, am avut un presentiment intens că voi fi salvat, iar această certitudine nu m-a părăsit niciodată. Fecioara Maria însăși a intervenit în acea zi și mi-a permis să supraviețuiesc. Cred acest lucru, din toată inima. Și, să mă ierte Dumnezeu, dar le sunt dator sovieticilor. Nu doar pentru ceea ce mi-au făcut mie, ci pentru ceea ce le-au făcut atâtor milioane de oameni atâta timp. L-am iertat pe așa-zisul meu asasin. Am fost în celula lui, am îngenuncheat și m-am rugat împreună cu el, iar el a plâns pentru păcatul său. Acum este timpul ca și aceia care l-au trimis să își cunoască păcatul.

Văzu determinare în privirea lui Ioan Paul, care părea pregătit de luptă. Și el era. La șaptezeci și unu de ani, nu se simțise niciodată mai bine. Înfățișarea i se înviorase după tentativa de asasinare, ca și cum ar fi renăscut cu adevărat. Citise ce spuseseră specialiștii. Perspectivele președinției sale păreau scăzute. În deceniile din urmă, greutatea funcției anihilase mulți oameni buni. Kennedy murise. Vietnamul îl îndepărtase pe

Johnson de birou. Nixon fusese forțat să demisioneze. Ford rezistase doar doi ani, iar Carter fusese trimis acasă după doar un mandat. Criticii îl numeau pe Ronald Reagan un cowboy nesăbuit, un actor bătrân, un bărbat care depindea de alții ca să știe ce să facă.

Dar se înșelau.

Era un fost democrat care schimbase cu mult timp în urmă partidele, ceea ce însemna că nu se potrivea în niciun tipar politic clar. Mulți se temeau și nu aveau încredere în el. Alții îl disprețuiau. Dar era al patruzecilea președinte al Statelor Unite, cu intenția de a rămâne în funcție încă șapte ani, și avea de gând să folosească acel timp pentru un singur scop.

Acela de a pune capăt imperiului malefic.

Asta era exact ceea ce Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste reprezenta. Dar nu o putea face singur. Și nici nu va trebui. Avea acum un aliat. Unul cu două mii de ani de experiență cu tiranii.

— Voi menține presiunea din partea mea, spuse el. Și politică, și economică. Iar dumneavoastră de cealaltă parte cu încurajare spirituală. Încă o călătorie în Polonia ar fi bună, dar nu încă. Într-un an, cam așa.

Ioan Paul își vizitase deja patria o dată, în 1979. Trei milioane de oameni veniseră la slujbă în Piața Victoriei din Varșovia. În calitate de candidat pentru Casa Albă privise evenimentul la televizor, în timpul căruia bărbatul în alb coborâse din avionul papal și sărutase pământul. Își amintea clar ce spusese papa compatrioților săi iar și iar.

Nu vă fie teamă!

Și realiză atunci ce poate liderul religios al unui miliard de oameni să înfăptuiască, în particular unul ce deținea inimile și mințile a milioane de polonezi. Era unul dintre ei. Ei ar asculta ce avea el de spus. Dar papa nu putea fi niciodată evident. În schimb, mesajul de la Roma trebuie să fie

mereu unul al adevărului, al dragostei și al păcii. Există un Dumnezeu și este dreptul inalienabil al oricui să I se închine acestuia. Moscova ar ignora asta la început, dar în cele din urmă ar răspunde cu amenințări și violență, iar contrastul dintre cele două mesaje ar spune multe. Și în timp ce s-ar întâmpla asta, America ar încuraja reforma în blocul răsăritean, ar finanța reforme pentru piața liberă și ar izola Uniunea Sovietică atât economic, cât și tehnologic, încet, dar sigur, conducându-i spre faliment. S-ar juca cu paranoia și frica pe care comunismul iubea să le exploateze la alții, dar cărora nu le putea face față.

Un război perfect pe două fronturi.

Verifică ceasul.

Vorbeau cam de cincizeci de minute.

Fiecare dintre ei părea că înțelege atât misiunea, cât și responsabilitățile individuale. Era timpul pentru mișcarea finală. Se ridică și întinse o mână peste masă.

Papa, de asemenea, se ridică în picioare.

Spuse:

— Fie ca amândoi să ne putem duce până la capăt cu succes responsabilitățile față de omenire.

Papa încuviință din cap și din nou își strânseră mâinile.

— Împreună, spuse el. Vom elimina URSS.

ÎN PREZENT

CAPITOLUL UNU

LACUL BAIKAL, SIBERIA
VINERI, 18 IANUARIE
ORA 15:00

Experiența amară îl învățase pe Cotton Malone că a te afla într-un loc necunoscut însemna să ai probleme.

Iar astăzi nu era o excepție.

Întoarse avionul cu 180 de grade pentru a arunca o privire în jos înainte de a ateriza. Sfera palidă a unui soare alămiu atârna jos spre vest. Lacul Baikal era acoperit de gheața iernii, suficient de groasă pentru a-l traversa cu mașina. Observase deja camioane, autobuze și mașini cu pasageri, mergând cu viteză în toate direcțiile peste crăpăturile de un alb ca laptele, urmele roților lor delimitând autostrăzi temporare. Alte mașini erau parcate în jurul găurilor de pescuit. Își amintea din istorie că la începutul secolului XX fuseseră întinse linii de cale ferată peste gheață pentru a muta provizii spre est în timpul războiului ruso-japonez.

Statisticile lacului păreau supranaturale. Format într-o depresiune tectonică în urmă cu treizeci de milioane de ani, e cunoscut drept cel mai vechi rezervor de apă dulce, deținând o cincime din cantitatea de apă a planetei. Este alimentat de trei sute de râuri, dar numai unul curge mai departe din el. Are aproape 650 de kilometri în lungime și 80 de kilometri în lățime și o adâncime de aproximativ 1.500 de metri. Linia țărmului măsoară în jur de 2.000 de kilometri și suprafața lui cristalină este presărată cu treizeci de insule. Pe hartă arată ca o semilună în sudul Siberiei, situată la 3.200 de kilometri la vest de Pacific și 5.100 de kilometri la est de Moscova, aproape de granița Mongoliei. Patrimoniu mondial. Ceea ce

deopotrivă îl făcu să bată în retragere, pentru că și aceasta însemna probleme, de obicei.

Iarna preluase puterea atât asupra apei, cât și a pământului. Temperatura stăruia exact la zero grade, era zăpadă peste tot, dar din fericire nu ningea momentan. Acționă comenzile și coborî la 200 de metri. Aerul călduț din sistemul de încălzire al cabinei îi bătea în picioare. Avionul fusese oferit de forțele aeriene rusești dintr-un mic aeroport din afara Irkutsk. De ce era atât de multă cooperare ruso-americană nu știa, dar Stephanie Nelle îi spusese să profite de ea. De obicei, erau necesare vize pentru intrarea în Rusia. Folosise vize false de multe ori pe vremea când era agent Magellan Billet. Vama putea fi de asemenea o problemă. Dar de data asta nu fusese niciun document, și nici nu îi împiedicase vreun oficial sosirea. În schimb, intrase în țară în zbor, într-un avion de luptă rusesc Suhoi / HAL, o versiune nouă cu două locuri, spre o bază aeriană la nord de Irkutsk, unde erau aliniate pe pistă douăzeci și cinci de bombardiere cu rază medie Tupolev Tu-22M. Un petrolier Ilyushin Il–78 făcuse realimentarea pe traseu. Un elicopter îl așteptase la baza aeriană și îl dusese către sud, unde era avionul.

Avionul An-2 avea un singur motor, două perechi de aripi, o cabină de pilotaj închisă și o cabină în spate suficient de mare pentru a încăpea doisprezece pasageri. Fuzelajul subțire de aluminiu al acestuia tremura constant de la o elice cu patru lame care își crea o cale agitată prin aerul înghețat. Știa puține despre acest cal de povară rusesc din al Doilea Război Mondial, care zbura încet și constant, cu nimic special la comenzi, acesta fiind echipat cu schiuri ce îi permiseseră să decoleze de pe un câmp înzăpezit.

Finaliză întoarcerea și reajustă cursul către nord-est, ocolind o zonă împădurită. Bolovani mari, precum colții unui animal, ieșeau în afară neregulat de pe creste. De-a lungul unei pante

îndepărtate, razele soarelui licăreau pe falange de linii electrice de înaltă tensiune. Dincolo de malul lacului, terenul varia de la pământ plat, punctat de mici case de lemn grupate împreună, la păduri de mesteacăn, brad și zadă și până la munți acoperiți de zăpadă. Observă chiar și niște vechi baterii de artilerie situate pe o culme muntoasă. Venise să examineze un grup de clădiri aproape de malul estic, imediat la nord, de unde râul Selenga își încheia lunga călătorie din Mongolia. Gura râului, plină de nisip, forma o deltă impresionantă cu canale, insule și trestie, toate înghețate într-o dezordine rigidă.

— Ce vezi? îl întrebă Stephanie Nelle prin cască.

Sistemul de comunicații al lui An-2 era conectat prin telefonul său pentru a putea vorbi. Fosta lui șefa monitoriza lucrurile din Washington, D.C.

— Multă gheață. E incredibil cum un lac atât de adânc poate fi înghețat așa bocnă.

Vapori de un albastru intens păreau încorporați în gheață. Un vârtej de zăpadă trecu peste suprafață, sclipind ca un diamant în soare. Reveni și studie clădirile de jos. Fusese informat despre locație cu imagini prin satelit.

Acum avea o vedere de ansamblu.

— Casa principală e departe de sat, poate la jumătate de kilometru la nord, spuse el.

— Vreo activitate?

Satul cu case din bușteni părea liniștit, doar fuioarele de fum ce ieșeau răsucindu-se din hornuri erau un indiciu că sunt locuite. Colonia se întindea fără să aibă un centru, un singur drum negru intrând și ieșind din ea, conturat de zăpadă. O biserică cu ziduri din plăci galbene și roz și două cupole în formă de ceapă dominau centrul. Era amplasată aproape de mal, o plajă cu pietricele separând casele de lac. I se spusese că malul de est era mai puțin vizitat și mai puțin populat. Doar 80.000 de oameni locuiau în cincizeci și ceva de

comunităţi. Zona de sud a lacului devenise o atracţie turistică, populară vara, dar restul ţărmului, întinzându-se pe sute de kilometri, rămânea izolat.

Acesta era şi motivul pentru care locul de mai jos exista.

Locuitorii lui numeau orăşelul Chayaniye, care însemna „speranţă". Singura lor dorinţă era să fie lăsaţi în pace, iar guvernul rus, timp de douăzeci de ani, îi găzduise. Ei erau Gărzile Roşii. Ultimul bastion de comunişti înfocaţi rămaşi în noua Rusie.

Aflase că principala casă era o dacea[1] veche. Orice lider sovietic respectabil, până la Lenin, deţinuse un loc la ţară, iar cei care administraseră provinciile din estul îndepărtat nu făcuseră excepţie. Cea de mai jos se afla pe nişte stânci ce ieşeau din lacul îngheţat, la capătul unui drum negru întortocheat ce trecea printr-o reţea densă de pini acoperiţi de zăpadă. Şi nu era deloc o cabană mică de lemn cu grădină. Cu o faţadă de culoare galben-brună, fusese construită din ceea ce părea a fi cărămidă şi beton, cu două etaje şi cu acoperiş de ardezie. Două vehicule cu patru roţi erau parcate într-o parte. Un fum gros se ridica din hornurile ei şi ale altor câteva dependinţe din lemn.

Nu se vedea nicio persoană.

Îşi finaliză trecerea şi se retrase la vest înapoi peste lac pentru încă un raid strâns. Îi plăcea să zboare şi avea talent la manevrarea maşinilor în mişcare. În scurt timp avea să se folosească de schiuri şi să aterizeze pe gheaţă opt kilometri la sud lângă orăşelul Babushkin, apoi să îl conducă până la docul său, care, i se spusese, nu făcea faţă circulaţiei pe apă în perioada asta a anului. Acolo îl aştepta transportul pe pământ, aşa încât putea să se îndrepte spre nord pentru o privire mai îndeaproape.

Zbură peste Chayaniye şi dacea încă o dată, coborând pentru o apropiere finală de Babushkin.

Știa despre Marele Marș Siberian din timpul războiului civil din Rusia. Treizeci de mii de soldați se retrăseseră peste Baikalul înghețat, cea mai mare parte din ei murind în această operațiune, trupurile lor rămânând blocate în gheață până în primăvară, când în final au dispărut în apele adânci. Era un loc sălbatic, brutal. Ce spusese odată un scriitor? „Insolent cu străinii, răzbunător cu cei nepregătiți.”

Și putea crede acest lucru.

O sclipire îi distrase atenția de la pinii și zadele înalte, ale căror ramuri verzi se aflau într-un contrast puternic cu pământul alb de sub ele. Ceva zbură din copaci, aruncat înspre el, lăsând o dâră de fum.

O rachetă?

— Am probleme, spuse el. Cineva trage în mine.

O reacție instinctivă din anii de experiență îl puse pe pilot automat. Se înclină brusc dreapta și coborî mai mult, pierzând altitudine. An-2-ul era manevrat ca un tir, așa că se înclină mai abrupt pentru a crește picajul. Omul care îi înmânase avionul mai devreme îl avertizase să țină strâns dispozitivele de comandă, și avusese dreptate. Avionul se zgâlțâia ca un taur la rodeo. Fiecare nit părea a fi pe cale de a se desface de la vibrații. Racheta bubui, tăind ambele aripi stângi. Fuzelajul se cutremură de la impact, dar reuși să-l oprească din picaj și analiză daunele. Doar ceva material acoperea suprafețele de ridicare și multe dintre traverse erau acum expuse și avariate, margini zdrențuite fluturând în curentul de aer.

Stabilitatea deveni imediat o problemă.

Avionul se legănă, iar el se luptă să mențină controlul. Se îndrepta acum direct către un vânt nordic aspru, cu o viteză de zbor mai mică de 50 de noduri. Pericolul stagnării deveni real.

— Ce se întâmplă? întrebă Stephanie.

Manșa trepida în continuare, dar o ținu strâns și câștigă altitudine. Motorul vuia ca un huruit de motociclete, iar elicea se învârtea luptându-se să îl țină în zbor.

Auzi un bolborosit.

Apoi un rateu.

Știa ce se întâmplă. Elicea era suprasolicitată de motorul care i se împotrivea.

Circuitele electrice ale comenzilor se întrerupeau.

— Am fost lovit de o rachetă sol-aer, îi spuse lui Stephanie. Pierd controlul și mă duc în jos.

Motorul muri.

Toate instrumentele încetară să mai meargă.

Ferestrele cabinei de pilotaj se dezmembrară, iar scaunul copilotului dispăru. Privi în jos și văzu doar gheața albastră a lacului Baikal. An-2-ul se transformă repede dintr-un avion în patru tone de fier contorsionat.

Îngrozit se gândi: așa avea să moară?

CAPITOLUL DOI

WASHINGTON, D.C.
ORA 2:20

Stephanie Nelle se holba la difuzorul de pe birou. Legătura ei directă cu telefonul lui Cotton se întrerupse.

— Ești acolo? întrebă ea din nou.

Doar liniștea continua să îi răspundă.

Ultimele cuvinte ale lui Cotton îi răsunau în urechi.

„Pierd controlul și mă duc în jos.”

Se holba peste birou la Bruce Litchfield, actualul procuror general și șeful ei pentru încă două zile.

— Are probleme. Cineva i-a doborât avionul cu o rachetă sol-aer.

Lucra dintr-un birou din Departamentul de Justiție. În mod normal ar fi fost ascunsă în interiorul propriului ei spațiu securizat la sediul Magellan Billet în Atlanta. Dar acest lucru nu mai era posibil, căci odată cu învestirea iminentă a unui nou președinte, fusese trimisă în nord, în Washington, D.C.

Și știa de ce.

Pentru ca Litchfield să poată fi cu ochii pe ea.

În decembrie, Harriett Engle, care ocupase funcția de al treilea procuror general al președintelui Danny Daniels, își înmânase demisia. Cele două mandate ale administrației Daniels se încheiaseră și nu numai că urma să vină un nou președinte, dar un nou partid preluase controlul atât asupra Casei Albe, cât și asupra Congresului. Danny se străduise din greu ca omul său să fie ales, dar eșuase. Părea că magia Daniels se aplica doar asupra propriei persoane. Litchfield era aici la această oră inumană pentru că era temporar la

comanda atât a Departamentului de Justiție, cât și a ceea ce mai rămăsese din Magellan Billet.

Cu două luni în urmă, imediat după Ziua Recunoștinței, fusese informată nu doar că va fi demisă din poziția de director al Magellan Billet, ci și că întreaga unitate avea să fie desființată. Noul procuror general, care urma să fie confirmat de Senat săptămâna următoare, declarase deja că el consideră Billet un duplicat al celorlalte nenumărate unități de informații și contrainformații care populau guvernul. Departamentul de Justiție nu mai avea nevoie de acele servicii, așa că Billet avea să fie desființată și agenții ei, risipiți.

— Lasă-i pe ruși să se ocupe de asta, spuse Litchfield. Ne-au cerut ajutorul, tu l-ai oferit, acum e problema lor.

— Doar nu vorbești serios. Avem un om la pământ. Nu ne bazăm pe alții să aibă grijă de unul de-al nostru.

— Așa facem noi aici. Și nu uita, *tu* l-ai trimis pe Malone acolo fără acordul meu.

— Președintele Statelor Unite mi-a cerut s-o fac.

Litchfield păru netulburat.

— Tu și cu mine am căzut de acord că *toate* deciziile operaționale vor fi luate de mine. Dar asta nu s-a întâmplat. Și știm amândoi de ce. Pentru că eu nu aș fi autorizat asta.

— Nu aveam nevoie de autorizația ta.

— În realitate, aveai. Știi că există un acord de lucru conform căruia administrația actuală va ține la curent noua administrație cu toate informațiile, toate deciziile operaționale, începând cu săptămâna trecută, vor fi luate împreună. Este de datoria mea să informez în permanență noua administrație. Cu toate acestea, din nu știu ce motive, această operațiune a devenit unilaterală peste graniță.

Litchfield avea o carieră respectabilă în Justiție de optsprezece ani. Era numit de către Daniels,

confirmat de Senat, și fusese procuror general adjunct în ultimii cinci ani. Noul procuror general urma să decidă cine avea să fie păstrat la nivelul cel mai înalt. Stephanie știa că Litchfield făcea manevre pentru un post înalt, așa încât, atunci când procurorul general numit de noul președinte își exprimase dorința de a pune capăt Agenției Magellan Billet, Litchfield profitase de ocazie pentru a demonstra că poate juca cu noua echipă. În orice altă situație nu ar fi tolerat acest nivel de intervenție birocratică, dar cum învestirea era atât de aproape, totul devenise instabil. Autoritatea era în schimbare. Schimbarea era la ordinea zilei, nu consecvența.

— Ai încercat să ții treaba asta ascunsă, spuse Litchfield. Dar am aflat oricum. De aceea sunt aici la miezul nopții ăsteia nenorocite. Cu sau fără permisiunea Casei Albe, s-a terminat.

— Mai bine ai spera să nu scape Cotton, spuse ea, cu o egală nepăsare.

— Asta ce vrea să mai însemne?

— Nu vrei să știi.

— Informează-i pe ruși despre ceea ce s-a întâmplat, spuse el. Lasă-i pe ei să se ocupe. Și nici nu ai explicat vreodată de ce președintele l-a vrut pe Malone acolo, în primul rând.

Nu, nu explicase, deși Litchfield ar fi înțeles cu siguranță importanța faptului de a face cuiva o favoare. „Moneda regatului” o numeau în Washington, D.C. O favoare făcută este o favoare întoarsă. Așa funcționau lucrurile, în special cu ani în urmă, când înființase ea Billet. Pe atunci, cei doisprezece agenți ai săi erau avocați, fiecare instruit în plus în informații și spionaj. Cotton fusese unul dintre primii ei angajați, adus din marină și ofițer de poliție judiciară cu diplomă în drept de la Georgetown. Lucrase pentru ea doisprezece ani înainte de a se pensiona anticipat și de a se muta în Copenhaga, unde acum deținea un anticariat. Periodic în ultimii ani, din cauza

situației financiare, revenise în lumea ei. Recent îl angajase pe bază de contract de colaborare. Sarcina de astăzi, o simplă misiune de recunoaștere, era una dintre acele angajări.

Dar ceva nu a mers bine.

— Fă să se întâmple, îi spuse el.

Pe naiba.

— Bruce, sunt deocamdată șefa acestei agenții încă două zile. Până atunci, o conduc așa cum consider eu de cuviință. Dacă nu îți place, concediază-mă. Dar apoi va trebui să dai explicații la Casa Albă.

Știa că amenințarea nu putea fi ignorată. Danny Daniels era încă președinte și Billet fusese agenția sa preferată de ceva timp. Litchfield era un codoș tipic Washington, D.C. Singurul său scop era să supraviețuiască și să-și mențină slujba. Cum realiza acest lucru nu conta. Ea avusese de-a face cu el doar de câteva ori în trecut, dar auzise cum că era un oportunist. Așa că ultimul lucru pe care și-l dorea era o dispută cu președintele Statelor Unite, pe care nu numai că ar fi pierdut-o, dar ar fi atras atenția. Dacă omul acesta voia să facă parte din noua administrație, trebuia mai întâi să supraviețuiască celei vechi.

— Uite ce e, nu mi-o lua în nume de rău, dar timpul tău s-a scurs, îi spuse el. La fel și al președintelui. Nu puteți să o lăsați baltă? Da, ești la conducerea Billet. Dar nu mai lucrează niciun agent pentru tine. Toți au plecat, doar tu ai mai rămas. Nu mai e nimic de făcut decât puțină curățenie. Du-te acasă. Pensionează-te. Distrează-te.

Se gândise la asta. Începuse să lucreze la stat în administrația lui Reagan, apoi se mutase în Justiție și în cele din urmă i se încredințase Magellan Billet. Condusese agenția pentru mult timp, dar acum totul părea că s-a terminat. Sursele ei îi raportaseră că cele zece milioane de dolari necesare pentru a finanța Billet urmau să fie

redirecționate către informare socială, relații publice și alte mijloace pentru a consolida imaginea noului procuror general. Se pare că acest lucru era considerat mult mai important decât munca de spionaj sub acoperire. Justiția avea să lase spionajul pe mâinile CIA, NSA și ale celorlalte agenții importante.

— Spune-mi, Bruce, cum e să fii al doilea? Niciodată căpitanul, mereu locotenentul.

El clătină din cap.

— *Ești* o jigodie bătrână și insolentă.

Ea rânji.

— Insolentă? Desigur. Jigodie? Probabil. Dar nu sunt bătrână. În schimb sunt directorul Magellan Billet, pentru încă două zile. Poate că sunt ultimul angajat rămas, dar sunt încă la conducere. Așa că ori mă concediezi, ori ieși naibii afară de aici.

Și vorbea foarte serios.

În special partea cu „nu bătrână”. Până în ziua de azi dosarul ei personal nu conținea nicio referință la vârstă, doar mențiunea INDISPONIBIL în spațiul desemnat pentru data nașterii.

Litchfield se ridică.

— Bine, Stephanie. O să facem ca tine.

Nu o putea concedia acum și știau amândoi asta. Dar o putea face la amiază, pe 20 ianuarie. De aceea autorizase plecarea imediată a lui Cotton spre Rusia fără a cere permisiune. Noul procuror general se înșela. Departamentul de Justiție avea nevoie de Magellan Billet. Obiectivul ei fusese diferit de al celorlalte agenții de informații. De aceea sediul ei se afla la 885 kilometri la sud, în Atlanta, departe de politicile din Washington, D.C. Acea decizie, luată de ea cu ani în urmă, generase atât independență, cât și eficiență, și era mândră de acea moștenire.

Litchfield părăsi camera, dar avea dreptate în legătură cu un lucru. Toți agenții ei plecaseră, iar birourile din Atlanta se închideau.

Nu avea intenția de a ocupa vreun alt post în Justiție sau de a permite să fie concediată. În schimb, avea de gând să își dea demisia. Era timpul să încaseze pensia și să găsească altceva cu care să-și ocupe timpul. Nici vorbă să stea degeaba acasă toată ziua.

Mintea ei lucra intens, analizând situația cu încredere. Cotton avea probleme și ea nu se baza pe ajutorul rușilor. Nu îi plăcuse în mod deosebit să aibă încredere în ei la început, dar nu avusese de ales. Toate riscurile îi fuseseră explicate lui Cotton, care o asigurase că va rămâne în alertă. Acum se pare că mai avea o singură variantă.

Se întinse după telefonul mobil.

Și trimise un mesaj.

CAPITOLUL TREI

VIRGINIA
ORA 2:40

Luke Daniels iubea luptele, dar ce băiat de la țară din Tennessee nu le iubea? Se bucurase de multe în liceu, mai ales de cele pentru o fată, apoi le savurase și mai mult pe parcursul celor șase ani ca infanterist. În ultimul an fusese agent la Magellan Billet, dar din păcate acele zile se sfârșiseră. Primise deja ordinul de transfer la Agenția de Informații a Departamentului Apărării, prima lui zi de muncă fiind lunea viitoare, la o zi după ce noul președinte prelua mandatul.

Până atunci, era oficial în permisie.

Și totuși, iată-l aici, în primele ore ale dimineții, urmărind o altă mașină.

Unchiul său, actualul președinte al Statelor Unite, îi ceruse personal ajutorul. De obicei, el și unchiul său nu cădeau de acord, dar, în ultima vreme, amândoi se străduiau să meargă bine relația dintre ei. Adevărul fie spus, era bucuros să ajute. Ținea la Magellan Billet și îi plăcea de Stephanie Nelle. Ei îi fusese atribuită o afacere nedreaptă de către o mână de politicieni care credeau că se pricep mai bine. Unchiul Danny era forțat să plece, cariera sa politică fiind încheiată. Și totuși, se pare că mai era o problemă, încă un lucru ce atrăsese atenția atât președintelui, cât și a lui Stephanie.

În mod caracteristic, nu îi fuseseră date prea multe explicații privind motivul pentru care urmărea mașina. Ținta sa era un cetățean rus numit Anya Petrova, o blondă voluptuoasă, cu trăsături fine, fața în formă de migdală și pomeți înalți. Avea picioare lungi și musculoase, ca de dansatoare, mișcări sigure și calculate. Costumul ei preferat părea să fie o pereche de Levi's băgați într-o pereche de ghete înalte până la genunchi.

Fără machiaj, ceea ce îi dădea un ușor aer de severitate, poate intenționat. Era destul de tulburătoare și și-ar fi dorit să o întâlnească în alte circumstanțe. Nu fusese chiar așa de neplăcut să o urmărească în ultimele două zile.

Se pare că îi plăcea Cracker Barrel, vizitându-l de două ori azi, prima dată pentru prânz, iar a doua pentru cină, cu câteva ore în urmă. După masă își petrecuse timpul într-un motel din Virginia, la vest de Washington, D.C., chiar lângă autostrada 66. Unchiul Danny îi oferise toate informațiile pertinente. Avea treizeci și patru de ani, era iubita lui Aleksandr Zorin, un fost ofițer KGB în vârstă, care acum locuia în sudul Siberiei. Se pare că nimeni nu îi dăduse prea multă atenție lui Zorin până acum o săptămână. Apoi ceva îi speriase atât pe ruși, cât și pe unchiul Danny, suficient cât Luke să fie trimis câine de vânătoare, iar Cotton Malone să fie trimis peste hotare ca agent de încredere.

„Ai grijă să nu te vadă!”, îi spusese președintele. „Stai cu ea. Oriunde se duce. Poți să te descurci?”

Unchiul lui era țâfnos, dar trebuia să admită că știa cum să conducă lucrurile. Țara avea să-i ducă dorul, așa cum Luke avea să ducă dorul locului său de muncă anterior. Nu era nerăbdător în privința Agenției de Informații a Departamentului Apărării. După finalizarea liceului, a evitat facultatea, s-a înrolat în armată și în sfârșit găsise o casă la Billet.

Din păcate, acum se terminase.

Era cam la un kilometru și jumătate în spatele țintei, păstrând o distanță respectabilă întrucât erau puține mașini pe autostradă, noaptea de iarnă fiind senină și calmă. În urmă cu jumătate de oră, în timp ce supraveghea motelul, Anya ieșise brusc cărând un topor și plecă, conducând spre vest spre Virginia. Erau acum lângă Manassas și ea semnaliză către o ieșire de pe autostradă. El o urmări, ajungând la capătul rampei după ce ea întoarse spre sud pe o autostradă rurală cu două benzi. Trebuia să lase un spațiu mai mare între ei

aici, din moment ce erau departe de o autostradă intens circulată.

Unde oare se îndrepta în miezul nopții?

Cu un topor?

Se gândi să îl sune pe unchiul Danny și să îl trezească. Îi fusese pus la dispoziție un număr de telefon direct și i se ordonase să raporteze imediat orice, dar tot ce făcuseră până acum era să iasă la o plimbare cu mașina prin țară.

Anya, la 800 de metri mai în față, întoarse din nou.

Nu venea nicio mașină din nicio direcție, de jur-împrejur era întuneric beznă, așa că stinse farurile și se apropie de punctul în care mașina ei virase de pe autostradă.

Se afla la volanul mândriei și bucuriei sale: un Mustang argintiu din 1967, un dar pe care și-l făcuse singur pe când era încă în armată. Îl ținuse ascuns într-un garaj de lângă apartamentul său din Washington, D.C. și era unul dintre puținele lucruri pe care le avea și la care ținea cu adevărat. Îi plăcea să o conducă în timpul liber pe care Stephanie Nelle îi obliga pe toți agenții Magellan Billet să îl ia o dată la patru săptămâni. Plătise aproape 25.000 de dolari pentru ea unui tip disperat după bani gheață, un chilipir având în vedere cât se cerea pe piață. Venise în stare perfectă, cu o cutie de viteze manuală cu patru trepte și un motor V-8 îmbunătățit de 320 cai-putere. Nu era cel mai bun motor pe benzină, dar mașina asta fusese construită pentru a te bucura de ea pe vremea când combustibilul costa douăzeci și cinci de cenți pe galon.

Văzu o alee, încadrată de piloni masivi de piatră, acoperită cu o arcadă din fier forjat. O poartă de fier atârna strâmb, iar dincolo de ea o alee pavată ducea spre niște copaci întunecați. Nici vorbă să poată conduce într-acolo, din moment ce nu avea nicio idee cât de departe ducea aleea sau ce îl aștepta acolo. Tactica cea mai bună era să

meargă pe jos, așa că intră pe alee, trecu de intrare și parcă între copaci, neaprinzând niciun moment farurile. Coborî din Mustang și închise încet portiera. Era o noapte rece, dar nu geroasă. Statele Atlanticului mijlociu se bucurau de o iarnă neobișnuit de blândă, ninsorile grele din ultimii ani ocolindu-le până acum. Purta reiați groși și un pulover, o jachetă căptușită și mănuși. Pistolul său marca Beretta primit de la Magellan Billet era într-un toc la umăr. Nu avea lanternă, dar avea un telefon care era suficient în caz de nevoie. Se asigură totuși că telefonul era pe modul silențios.

Porni cu pași mărunți și repezi.

Drumul de vreo 200 de metri ducea la o casă uriașă cu două etaje, cu multe anexe și dependințe. La stânga ei se întindea un câmp cu iarbă înghețată acoperită de chiciură. O mișcare îi atrase atenția și observă o bufniță zburând peste câmp. Își amintea foarte bine de ele din copilăria lui în zona rurală a Tennessee. Stele ascuțite ca acele punctau cerul negru ca de catifea și doar un sfert de lună strălucea pe cer. Observă o mașină parcată în fața casei și lumina unei lanterne lângă ușa principală. Se întrebă cine locuia aici, din moment ce nu era niciun nume, cutie poștală sau orice altceva care să identifice adresa.

Continuă să meargă pe lângă copaci și își croi drum printre tufișurile încâlcite. Era un frig pătrunzător, dar efortul și emoțiile crescânde îl făceau să transpire. Numără peste treizeci de ferestre cu câte 16 ochiuri de-a lungul fațadei principale. Nu era aprinsă nicio lumină nicăieri. Auzi un zgomot, ca de metal pe metal, apoi ca de lemn care se rupe. Văzând lumina lanternei la o distanță de 50 de metri dispărând în casă, se rezemă de un copac și privi de după trunchiul lui. Se întrebă despre lipsa de politețe cu care intrase, dar, apropiindu-se de casă, realiză că era în paragină și abandonată. Exteriorul era în stil victorian. Șindrilele erau în mare parte intacte, iar

zidurile, pline de mucegai și scorojite de vreme. Câteva dintre ferestrele de la parter erau acoperite cu placaj, dar cele de la primul etaj erau expuse în totalitate. Era plin de buruieni și tufișuri, ca și cum nimeni nu îngrijise acest loc de multă vreme.

Cu siguranță și-ar fi dorit să știe cine o deținuse. Și de ce o vizita un cetățean rus în miezul nopții? Exista o singură modalitate de a afla, așa că ieși din păduricea de la marginea drumului și se apropie de intrarea din față, unde ușile din panel gros fuseseră deschise cu forța.

Își scoase pistolul, apoi intră, pășind cu grijă într-un hol spațios, a cărui podea era încă acoperită de un covor. Erau și câteva piese de mobilier. O scară ducea în sus, iar ușile deschise conduceau către camere învecinate în care atârnau jaluzele. Vopseaua se cojise, tencuiala se fărâmițase, tapetul era umflat în prea multe locuri pentru a le putea număra, rămășițele lui amintind cu greu de ceea ce fusese odată.

În față se vedea un culoar.

Ascultă, simțindu-se de parcă se afla într-un cavou, apoi auzi un sunet.

Un pocnet, din partea cealaltă a parterului.

Raze de lumină apărură pe culoar la 15 metri mai în față.

Înaintă cu grijă, folosindu-se de zgomotele din camera îndepărtată ca acoperire pentru pașii săi. Lui Anya Petrova părea că nu îi pasă de zgomote. Cel mai probabil presupunea că nu era nimeni pe o distanță de câțiva kilometri. Și în mod normal ar fi avut dreptate.

Se îndreptă spre ușa deschisă de unde venea lumina. Cercetă cu atenție pe după tocul ușii și văzu un birou mare cu lambriuri și o bibliotecă pe un perete de la podea până în tavan, cu rafturi goale prăbușite sau atârnând strâmb. Aruncă o privire asupra tavanului. Era un tavan casetat, cu decorațiuni din ipsos. Nu exista mobilă. Anya părea concentrată pe peretele îndepărtat, unde

făcea o scobitură în lambriu, și nu în mod subtil. Știa cu siguranță să folosească toporul. Lanterna ei se afla pe podea, împrăștiind suficientă lumină cât să poată aprecia progresul.

Sarcina lui era să privească, nu să intervină.

„Nu te lăsa văzut!”

Ea continuă să lovească, rupând bucăți de lemn până ce apăru o gaură. El observă că era un perete interior, în spatele lui existând un spațiu deschis. Ea își folosi gheata dreaptă pentru a crăpa mai mult lemnul, mări spărtura și inspecta zona cu lanterna.

Puse jos toporul, apoi dispăru prin gaură.

CAPITOLUL PATRU

GIVORS, FRANȚA
ORA 8:50

Cassiopeia Vitt realizase prea târziu că ceva nu era în regulă. Cu două zile în urmă, pietrarii ei făcuseră o serie de găuri în calcar, nu cu bormașinile și burghiele pentru beton, ci în modul în care se făcea acum 800 de ani. O daltă lungă de metal în formă de stea, cu tăișul la fel de gros ca degetul mare al unui bărbat, fusese bătută în piatră, apoi întoarsă și bătută din nou, procesul fiind repetat iar și iar, până ce fusese făcut un canal curat de câțiva centimetri în adâncime. Găurile fuseseră făcute la o palmă distanță, pe o suprafață de 10 metri de-a lungul stâncii. Nu fusese folosită nicio ruletă. Ca pe vremuri, fusese folosită o funie lungă cu noduri în acest scop. Apoi, fiecare cavitate fusese umplută cu apă, acoperită și lăsată să înghețe. Dacă ar fi fost vară, ar fi fost umplute cu lemn ud sau despicate cu pene de metal. Din fericire, temperatura scăzuse suficient de mult încât Mama Natură să poată da o mână de ajutor.

Cariera de piatră se afla la trei kilometri de proprietatea ei franțuzească. De aproape un deceniu muncise din greu pentru a construi un castel folosind doar unelte, materiale și tehnici specifice secolului al XIII-lea. Terenul pe care îl cumpărase fusese deținut mai întâi de singurul rege canonizat al Franței, Ludovic al IX-lea. Cuprindea nu doar ruinele castelului, ci și un alt mic castel pe care îl transformase în propria casă. Își denumise proprietatea Royal Champagne, după unul dintre regimentele de cavalerie ale lui Ludovic al XV-lea.

Un turn zidit fusese odată simbolul puterii unui nobil, iar castelul din Givors fusese conceput ca o fortăreață cu pereți-cortină, șanț cu apă, forturi la

colțuri și un turn principal imens. Demolat cu aproape trei sute de ani în urmă, reconstrucția lui devenise misiunea vieții ei. Și exact ca în vremurile medievale, împrejurimile încă ofereau din abundență apă, piatră, pământ, nisip și lemn, tot ce era necesar pentru construcție. Pietrari, cioplitori, zidari, tâmplari, fierari și olari, toți pe statul ei de plată, munceau șase zile pe săptămână, trăind și îmbrăcându-se exact ca în urmă cu opt secole. Locul era deschis publicului și taxele de intrare o ajutau să acopere din costuri, dar cea mai mare parte a lucrărilor fuseseră finanțate din vastele ei resurse, cu un deviz actualizat pentru încă douăzeci de ani necesari finalizării.

Pietrarii examinară găurile, apa din interior fiind înghețată bocnă, iar fisurile de expansiune care radiau spre exterior semnalând că totul era gata. Stânca era înaltă, iar suprafața ei era acoperită de crăpături, crevase și proeminențe. Cu luni în urmă extrăseseră toate materialele utilizabile de la nivelul solului. Acum erau la douăzeci de metri înălțime, pe o schelă construită din lemn și funie. Trei bărbați cu ciocane începură să lovească în *chase-masse*[2]-uri. Uneltele de impact arătau ca niște ciocane, dar o parte era forjată în două muchii ascuțite unite printr-o curbă concavă. Acea parte era amplasată pe stâncă, apoi lovită cu un ciocan pentru a imprima o linie. Trecând *chase-masse*-ul peste acea linie și lovind iar și iar, unde de șoc pulsau prin piatră, provocând despicături de-a lungul fisurilor naturale. Un proces anost, desigur, dar funcționa.

Stătea și privea cum oamenii manevrau *chase-masse*-urile, metal ciocnind pe metal, într-un ritm aproape liric. O serie de crăpături lungi indicau că se provocaseră suficiente fisuri.

— E gata să se rupă, avertiză unul dintre pietrari.

Acesta era semnalul pentru ceilalți să se oprească.

Cu toții stătură liniștiți și studiară suprafața stâncii ce se ridica încă douăzeci de metri deasupra lor. Testele arătaseră că această piatră de culoare gri-alb conținea magneziu, ceea ce o făcea extrem de dură, perfectă pentru construcții. Sub ei, o căruță plină cu fân aștepta să ia bucățile mari, acelea pe care un bărbat le putea căra de unul singur, să le ducă direct pe șantier. Fânul acționa ca o căptușeală naturală pentru a preveni spargerea. Piesele mai mari aveau să fie cioplite aici, apoi transportate. Acesta era punctul zero pentru întregul ei demers.

Ea privi cum crăpăturile crescură în lungime și frecvență, gravitația fiind acum aliatul lor. În sfârșit, o bucată de mărimea unui Mercedes se rupse și căzu din stâncă, prăbușindu-se mai la vale. Bărbații păreau mulțumiți de efortul lor. La fel și ea. Multe blocuri de piatră puteau fi extrase din acea bucată. O cavitate largă rămase în stâncă, prima lor excavație la acest nivel. Acum aveau să se mute la stânga și la dreapta și să scoată mai mult calcar înainte de a ridica schela mai sus. Îi plăcea să-și privească oamenii la muncă, toți îmbrăcați ca bărbații de pe vremuri, cu excepția jachetelor și mănușilor moderne. La fel cum erau și caschetele și ochelarii de protecție, condiții asupra cărora asigurătorul ei insistase și pe care istoria trebuia să le ierte.

— Bună treabă ați făcut toți! spuse maistrul.

Ea dădu din cap aprobator.

Bărbații începură să coboare pe suporturile de lemn. Ea zăbovi un moment și admiră cariera de piatră. Cei mai mulți dintre muncitori lucrau cu ea de ani de zile. Plătea salarii bune, tot anul, și le oferea cazare și masă. Universitățile franțuzești puneau la dispoziție practicanți în mod constant, toți fiind nerăbdători să facă parte dintr-un proiect inovator. În timpul verii angaja personal sezonier, dar acum, în mijlocul iernii, rămâneau doar cei

duri. Își rezervase ziua de astăzi pentru a fi pe șantier, începând cu această extracție.

Trei dintre cei patru pereți-cortină erau aproape terminați, iar piatra pe care tocmai o obținuse avea să contribuie în mare măsură la finalizarea celui de-al patrulea.

Auzi o trosnitură, urmată de o alta.

Nimic neobișnuit, din moment ce afectaseră integritatea stâncii.

Se întoarse cu fața spre stâncă. O altă serie de rupturi și pocnituri de deasupra îi atrase atenția.

— Fugiți cu toții! strigă la muncitorii de jos. Acum. Fugiți!

Flutură brațele semnalându-le să fugă de pe schelă. Nu-și dădea seama ce se întâmpla, dar precauția părea cea mai bună alegere. Rupturile se auziră mai tare și mai repede, asemănător rafalelor unor arme automate din depărtare, un zgomot pe care îl știa prea bine. Trebuia să plece de acolo și se îndreptă către partea îndepărtată a platformei de unde era mai ușor de coborât. Dar o bucată de calcar se desprinse de stâncă și se prăbuși pe platformele de la nivelul de sus. Schela de lemn se clătină sub picioarele ei. Nu era nimic de care să se poată ține și balansul era mare, așa că se culcă pe lemnul rece și se apucă de margini până când legănatul se diminua. Turnul care o ținea suspendată părea să fi supraviețuit asaltului, legăturile sale din funie rezistaseră. Câteva voci de jos o întrebară dacă era în regulă.

Se ridică în genunchi și privi într-o parte.

— Sunt bine.

Se ridică și se scutură de praf și mizerie.

— O să fie nevoie să examinăm schela, strigă în jos. A fost o lovitură zdravănă.

O nouă pocnitură îi atrase atenția.

Privi în sus și realiză ce se întâmpla. O piatră de deasupra locului din care tocmai extrăseseră se disloca dintr-un strat sedimentar, gravitația devenindu-le dușman și exploatându-le fiecare

punct slab. Cu toată duritatea ei aparentă, piatra putea fi la fel de delicată ca și lemnul.

Două explozii cutremurară peretele de piatră.

Praf și grohotiș căzură de deasupra și umplură aerul. Un bolovan imens căzu și trecu razant pe lângă schelă. Nu putea fugi înainte, din moment ce asta ar fi dus-o direct în locul periculos. Așa că se întoarse și se grăbi către celălalt capăt al platformei. În spatele ei, mai mult calcar lovi platformele și rupse o parte din suporturi.

Văzu că toți muncitorii plecaseră din calea pericolului.

Doar ea rămăsese.

O altă bucată imensă se izbi de grinzile de lemn. Într-un moment avea să nu mai aibă pe ce să stea. Privi în jos și observă căruța cu fân, încă la locul ei, la zece metri dedesubt. Grămada părea suficientă, dar nu avea cum să știe sigur.

Din păcate, nu avea de ales.

Se aruncă cu capul înainte și se răsuci în aer astfel încât să-și protejeze coloana vertebrală. După calculele ei, fânul ar fi trebuit să fie chiar sub ea. Auzi turnul de lemn prăbușindu-se sub asaltul pietrei. Închise ochii și așteptă. O secundă mai târziu ateriza în fân, care îi amortiză impactul și o opri brusc. Deschise ochii, întinsă cu fața în sus, și ascultă zgomotul puternic provocat de piatra și lemnul care se prăbușeau.

Se ridică în șezut și cercetă cu privirea distrugerea.

Nori de praf se răsuceau către cer.

Angajații ei fugiră spre ea și o întrebară dacă era rănită. Încuviință din cap și se asigură încă o dată că toți erau bine.

— Se pare că avem un dezastru de curățat, spuse ea.

Se rostogoli din căruță, tremurând de nervi. Accidente se întâmplă, mai ales în proiecte de o asemenea amploare. Din fericire, până în acea zi, pagubele nu au fost semnificative.

Deținea o diplomă în arhitectură medievală de la École pratique des hautes études[3] din Paris, cu o teză de masterat despre Pierre de Montreuil, reprezentant al stilului gotic din secolul al XIII-lea. Îi luase aproape un an să proiecteze castelul și spera să fie în viață când va fi gata. Nu avea încă patruzeci de ani, deci nu vârsta era o problemă, ci riscurile pe care și le asuma uneori, și nu doar cele provocate de căderea pietrelor. De-a lungul anilor fusese implicată în niște treburi înfricoșătoare. Lucrase cu guverne străine, servicii de informații, chiar și președinți, nepermițând niciodată inevitabilului de zi cu zi să o captureze. Dar dacă stăteai în preajma unor oameni cu arme prea mult timp, în cele din urmă ceva rău trebuia să se întâmple. Până acum, totuși, avusese noroc.

Ca astăzi.

Muncitorii se îndreptară către dărâmături.

Telefonul mobil îi vibră în buzunarul hainei.

În ultimele două săptămâni colaborase strâns cu corporația familiei ei, cu sediul în Barcelona. Părinții ei îi lăsaseră moștenire compania, în calitate de unică moștenitoare și unică acționară, activele ajungând la miliarde și extinzându-se pe șase continente. De obicei afacerea era una din sarcinile ei cele mai puțin preferate, operațiunile de zi cu zi fiind lăsate pe mâna angajaților competenți, dar munca din ultima vreme îi abătea gândurile de la alte lucruri. Presupuse că era un alt apel de la directorul executiv. Vorbiseră deja o dată azi.

Dar alerta fusese pentru un mesaj.

Apăsă pe iconiță și văzu expeditorul.

STEPHANIE NELLE.

Șira spinării îi înțepeni, având în vedere că era ultima, ori aproape ultima persoană de care voia să audă.

Citi mesajul.

„Cotton e în bucluc și nu ți-aș fi spus asta dacă nu ar fi fost grav.'

CAPITOLUL CINCI

LACUL BAIKAL, RUSIA

Malone închise ochii într-o încercare de a-și limpezi mintea. Avea o singură încercare pentru a supraviețui, așa că ținu de manșă și menținu botul avionului direct în vântul frontal, încercând să-l încetinească. Tipul care îi dăduse avionul se lăudase că An-2 era capabil să zboare înapoi într-un vânt frontal de treizeci de noduri. Unii piloți reușiseră chiar să-l manevreze ca pe o parașută. Se îndoia de această performanță, dar era pe cale să afle dacă era adevărat.

Avionul se zgudui în turbulențe și el trase coloana de comenzi complet în spate, menținând nivelul aripilor, ceea ce nu era ușor, având în vedere faptul că o mare parte din cele două din stânga era distrusă. Motorul era mort, instrumentele nu mai funcționau, cabina de pilotaj devenea rece din lipsa sistemului de încălzire, dovadă fiind aburii respirației. Din fericire, era îmbrăcat corespunzător. Haine termice pe piele, anti-vânt la exterior, cu căptușeală între ele, toate făcute de armata rusească. Mâinile îi erau protejate de mănuși, picioarele de bocanci și avea o glugă căptușită cu blană la haina sa din țesătură din fibră.

Simți viteza aerului scăzând, avionul fiind menținut în aer de vântul frontal. Îi atraseră atenția două trosnituri zgomotoase. Presiunea pe aripi îndoise voleturile. Începu să piardă altitudine și nu într-un ritm constant, ci mai degrabă într-un picaj abrupt. Umblă la suprafețele portante și reuși să obțină ceva stabilitate, avionul echilibrându-se, dar rămânând în cădere. Aruncă o privire pe geam și văzu gheața albastră și suprafața lacului apropiindu-se. Avionul se legănă la dreapta, apoi la stânga, dar fu capabil să contracareze mișcarea și să țină fuzelajul îndreptat spre vânt. Lumina

soarelui se reflecta orbitor din geamuri. O explozie de aer rece suflă direct spre el, vântul puternic acționând ca un motor și asigurând ridicarea, avionul îndreptându-se în jos cu spatele împotriva rafalelor. Nu avea nicio idee unde sau ce va lovi și realiză că aterizarea avea să fie oricum mai puțin lină, așa că se asigură rapid că hamul său era bine strâns.

Ajunse pe pământ, întâi cu coada, schiurile de aterizare izbindu-se, apoi reculând, în timp ce curenți puternici de suprafață asaltau An-2-ul. Un zăngănit puternic de oțel pe gheață îi indica faptul că nu mai era în aer. De la impactul puternic durerea îi străbătu capul, scurtcircuitându-i creierul într-o accelerare de scântei ce îi explodă în fața ochilor. Simți sânge pe limbă. Nu putea face nimic în afară de a spera că alunecarea se va termina curând. Greutatea avionului îi permise în sfârșit să se stabilizeze pe suprafață, derapând cu spatele și apoi rotindu-se ca într-un parc de distracții. Doamne ajută, era suficient spațiu.

Se opri zgâlțâindu-se.

Nimic în afară de sângele ce îi pulsa în urechi și suflul respirației nu întrerupea liniștea.

Zâmbi.

Asta era o premieră.

Fusese odată pilot de luptă, instruit de marină, și își păstra încă licența comercială. Zburase cu o mare varietate de avioane, cu aproape orice tip. Dar se îndoia de faptul că ar exista prea mulți piloți cărora să li se fi oprit motorul, apoi să aterizeze cu spatele și să mai trăiască să spună povestea.

Își desfăcu hamul și se uită cu ochii întredeschiși la platoul de un albastru strălucitor. Văzu apropiindu-se o camionetă veche, vopsită într-un roșu anost, cu urme de noroi pe capotă și pe părțile laterale. Observă lichid scurgându-se din fuzelaj pe gheață și simți mirosul puternic de carburant în aerul înghețat. Avea o scurgere, una

mare. Camioneta accelera direct către el peste lac prin ceața care învăluia suprafața. Putea fi cineva care venea să-l ajute. Nu i-ar fi stricat un drum până la Babushkin, unde îl aștepta propriul său transport de suprafață. Trebuia nu doar să investigheze daceaua, ci și să descopere cine încercase să îl doboare.

Camioneta continuă să se apropie, cauciucurile ei împrăștiind zăpada. Vântul izbea avionul și temperatura din interiorul cabinei de pilotaj coborî. Își trase gluga peste urechile înghețate. Beretta lui de la Magellan Billet era băgată într-un portarm de umăr sub haină. Telefonul lui rămăsese conectat la echipamentul de comunicare al An-2-ului. Era gata să îl deconecteze când camioneta alunecă în oprire la treizeci de metri de el și doi bărbați ieșiră din ea, ținând în mână puști automate și privind prin orificiile măștilor de schi.

Nu era o primire prietenoasă.

Se ghemuiră și țintiră.

Se rostogoli din scaun imediat cum izbucniră focurile de armă.

Gloanțele spulberară parbrizul, cioburile de sticlă revărsându-se peste el. Învelișul de aluminiu al avionului nu era pe măsura gloanțelor de mare calibru, care îl penetrau peste tot. Trebuia să plece. Acum. Se târî prin ușă în compartimentul din spatele avionului.

Cam atât fusese cu simpla misiune de recunoaștere.

Întinse mâna sub haină și își apucă arma, apoi realiză că ușa de ieșire din avion era pe partea opusă locului unde oprise camioneta. Trase de zăvor, îl deschise și se aruncă pe gheața albastră. Focurile de armă continuară să răsune și avionul fu ciuruit de gloanțe. Speră să aibă câteva secunde de libertate înainte ca atacatorii săi să realizeze că dispăruse.

Fugi de-a lungul avionului și douăzeci de metri mai departe se opri și se întoarse.

Focurile încetaseră.

Îl văzu pe unul dintre bărbați lângă elice și pe celălalt lângă coadă, uitându-se spre avion, apoi la el. Carburantul continua să curgă din centrul fuzelajului, lichidul portocaliu prelingându-se pe suprafața înghețată. În mod normal un glonț nu ar aprinde nimic. Asta se întâmplă doar la televizor. Dar știa că acea regulă nu se aplica la benzina de aviație. Nu era nevoie de prea mult pentru a-l declanșa.

Ținti în centru și trase două gloanțe.

Niciunul dintre bărbați nu avusese vreo șansă să facă ceva.

O explozie lumină cerul și suflul ei năvăli peste el. Fu azvârlit pe gheață și se simți ca trântit pe beton. Se rostogoli de două ori și apoi se uită după avion, care dispăruse împreună cu cele două probleme, devenite acum două bucăți negre de carne arsă și oase carbonizate.

La fel era și telefonul său.

Ceea ce însemna că nu avea nicio modalitate de a contacta pe cineva imediat.

Păși în jurul vâlvătăilor de flăcări și fum și găsi camioneta. Din fericire, cheile rămăseseră în contact. Un aparat de radiorecepție portabil se afla pe unul dintre scaune. Se urcă în interior, apăsă butonul „Trimite” și spuse:

— Cine ascultă?

— Eu, spuse o voce bărbătească într-o engleză perfectă.

— Și tu cine ești?

— Ce-ar fi să spui tu primul?

— Eu sunt tipul care tocmai a eliminat doi oameni înarmați cu puști.

— Asta va fi o problemă.

— Mi se spune des. De ce m-ai doborât?

— De ce ești *tu* aici?

Nu putea dezvălui adevăratul motiv, așa că se hotărî asupra unei alte tactici.

— Ce zici să ne întâlnim față în față și să avem o discuție? Sunt american, nu rus, dacă asta contează pentru tine.

— Îmi spionai casa.

Apoi realiză cu cine vorbea.

— Numele meu este Cotton Malone. Tu trebuie să fii Aleksandr Zorin.

Tăcerea însemna că avea dreptate.

— Presupun că acum ai camioneta, spuse Zorin.

Apăsă butonul microfonului – avea gura uscată – și îl lăsă pe bărbat să aștepte. În final, spuse:

— Este toată numai a mea.

— Îndreaptă-te spre est de acolo de unde te afli. Ieși de pe lac pe strada principală. Este un singur drum. Urmează-l spre nord până vezi observatorul. O să te aștept acolo.

CAPITOLUL ȘASE

CHAYANIYE, RUSIA
ORA 16:20

Aleksandr Zorin își lăsă hainele în intrarea joasă și se aplecă printr-o ușă acoperită cu blană. Spațiul în care intrase era întunecat și sumbru. O lumânare înaltă ardea slab într-un colț, producând suficientă lumină cât să definească o cameră circulară construită din bușteni cioplíți. Pereții lipsiți de ferestre erau negri ca noaptea de la depunerile de funingine produse de focurile ce îi copseseră de decenii. În centru era o grămadă de pietre sub care ardeau cu o flacără puternică bușteni de mesteacăn. Un șir de bănci din pin coborau dintr-o parte în trepte. Sus, o gaură de horn permitea doar fumului să iasă, lăsând în urmă o căldură uscată emanată de pietre, care făcea respirația dureroasă și transpirația, o necesitate.

— Îți place baia mea neagră? îl întrebă el pe celălalt bărbat care stătea deja înăuntru pe una dintre bănci.

— Mi-a fost dor de ea.

Ambii bărbați erau dezbrăcați, niciunul dintre ei jenat de propriul corp. Al său era încă puternic și musculos, deși urma să împlinească șaizeci și doi de ani în acel an. Avea o singură cicatrice albă de-a lungul pieptului, în partea stângă, o rană veche de cuțit căpătată pe vremuri. Stătea drept cu o față ce încerca din greu să exprime o încredere permanentă. Părul lui ca o coamă neagră dezordonată părea că avea nevoie mereu de perie și foarfece. Avea trăsături băiețești pe care femeile le găsiseră mereu atractive, în special nasul subțire și buzele tatălui său. Ochiul drept era verde, cel stâng căprui sau gri, în funcție de lumină, o trăsătură pe care o moștenea de la mama lui. Uneori chipul lui părea format din două fețe

suprapuse, și de multe ori folosise această anomalie în avantajul lui. Se mândrea că era un om educat, atât formal, cât și autodidact. Trăise timp de decenii o viață de exil, dar învățase să își înăbușe nevoile și obiceiurile, acceptându-și decăderea pe un plan inferior, unde respira un aer considerabil diferit, asemenea unui pește aruncat pe nisip.

Păși și se așeză pe o bancă cu scândurile umede și calde.

— Am construit asta pentru a reproduce băile negre de pe vremuri.

Fiecare sat oferea odată o *banya* similară cu aceasta, un loc pentru a scăpa de frigul ce dura aproape tot timpul anului din Siberia. Cele mai multe dintre acestea, ca și lumea de odinioară, nu mai existau acum.

Oaspetele său era un rus solid, cu un aspect sălbatic, cu cel puțin zece ani mai bătrân, care avea o voce plăcută și dinți îngălbeniți în ani de nicotină. Părul blond ce chelea era dat pe spate de pe o frunte abruptă și nu îl ajuta la a-și îmbunătăți aspectul firav. Numele lui era Vadim Belcenko și, spre deosebire de el, acest om nu fusese niciodată în exil.

Dar Belcenko cunoștea respingerea și marginalizarea.

Fusese odată o persoană foarte importantă, arhivist-șef pentru Direcția 1, ramura KGB-ului pentru informații externe. Când Uniunea Sovietică a căzut și Războiul Rece s-a încheiat, slujba lui Belcenko devenise inutilă, din moment ce acele secrete nu mai contau.

— Mă bucur că ai fost de acord să vii, îi spuse oaspetelui său. A trecut prea mult timp, iar lucrurile trebuie rezolvate.

Belcenko era aproape orb, ochii săi purtând cataracta ca pe o înțelepciune dobândită. Îl adusese pe bătrân de la est cu două zile în urmă. O rugăminte care s-a transformat în ordin, dar care s-

a dovedit a nu fi fost necesară. De când ajunsese, oaspetele său stătuse în interiorul băii negre aproape tot timpul, cufundat în liniște și căldură.

— Am auzit un avion, spuse Belcenko.

— Am avut un vizitator. Bănuiesc că te caută guvernul.

Bătrânul ridică din umeri.

— Le este teamă de ceea ce știu.

— Și au motive?

El și Belcenko stătuseră de vorbă de multe ori. Aproape toate persoanele pe care le cunoscuseră vreodată sau pe care le respectaseră erau moarte, ascunse sau dezonorate. Dacă odată își spuneau cu mândrie sovietici, acum acel cuvânt devenise aproape obscen. În 1917 bolșevicii strigaseră cu mândrie *Toată puterea e a sovieticilor,* dar fraza astăzi ar fi privită ca înaltă trădare. Cum se schimbase lumea din 1991, când Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste fusese dizolvată. Ce stat magnific fusese. Cel mai mare din lume, acoperind aproape o șesime din planetă. Peste 10.000 de kilometri de la est la vest, peste unsprezece fusuri orare. Șapte mii de kilometri de la nord la sud, străbătând tundră, taiga, stepe, deșert, munți, râuri și lacuri. Tătari, țari și comuniști conduseseră acolo timp de 800 de ani. Cincisprezece naționalități, o sută de grupuri etnice, 127 de limbi. Toate conduse de Partidul Comunist, de armată și de KGB. Acum se numea Federația Rusă, care devenise o umbră a ceea ce existase odată. Și în loc să încerce să schimbe inevitabilul și să ducă o bătălie ce nu putea fi câștigată, în 1992 el și alți o sută se retrăseseră la est de Baikal, unde locuiseră lângă lac de atunci încoace. O dacea veche sovietică le servea drept sediu, iar câteva case și magazine nu prea departe deveniseră Chayaniye.

Speranță.

Era tot ce mai rămăsese.

— Ce e cu avionul? întrebă Belcenko.

— Am ordonat să fie doborât.

Bătrânul râse.

— Cu ce? Cu un Javelin britanic? MANPAD-uri? Sau unul din acele antice Redeye?

Impresionant cum mintea bătrânului rămăsese ascuțită la detalii.

— Am folosit ce am avut la dispoziție. Dar ai dreptate, ce am folosit era deteriorat, însă a reușit să îndeplinească misiunea.

Se întinse către o găleată cu apă rece și azvârli un polonic peste pietre. Șuieră ca o locomotivă, eliberând un abur binevenit. Lumânarea din partea cealaltă a camerei ardea cu o aureolă albastră. Temperatura crescu și mușchii lui se relaxară. Își închise ochii ca să nu-i ardă aburii.

— Pilotul e în viață? întrebă Belcenko.

— A supraviețuit aterizării. Un american.

— Asta, da, e interesant.

În deceniile trecute și-ar fi întins trupurile pe cele mai joase bănci din pin și servitorii i-ar fi udat cu apă fierbinte. Apoi ar fi fost curățați, rostogoliți, masați și scăldați în apă rece, apoi din nou cu apă fierbinte, iar mușchii lor ar fi fost loviți cu mănunchiuri de crengi de mesteacăn și spălați cu bucăți de cânepă. Îmbăierile îndelungate în apă rece de la final îi făceau să se simtă curați și relaxați.

Băile negre fuseseră un lucru minunat.

— Știi ce vreau să aflu, îi spuse lui Belcenko. Este timpul să îmi spui. Nu poți lăsa acele cunoștințe să moară odată cu tine.

— Nu putem lăsa în pace acest subiect?

Se întrebase de multe ori acest lucru, răspunsul fiind mereu același, așa că îl verbaliză.

— Nu.

— Încă mai contează pentru tine?

Încuviință din cap.

Bătrânul stătu cu brațele întinse spre următorul nivel al băncii.

— Mușchii mei se simt așa de vii aici.

— Ești pe moarte, Vadim. Știm amândoi asta.

Observase deja respirația dureroasă, adâncă și neregulată. Trupul slăbit, horcăitul din gât și mâinile tremurânde.

— Am ținut atâtea secrete, spuse Belcenko în șoaptă. Au avut încredere totală în mine. Arhiviștii au fost odată foarte importanți. Iar eu cunoșteam America. Am studiat Statele Unite. I-am aflat punctele tari și pe cele slabe. Istoria m-a învățat multe lucruri.

Bătrânul își ținu ochii închiși în timp ce declamă:

— Istoria contează, Aleksandr. Să nu uiți niciodată asta!

Ca și cum trebuia să i se spună.

— De aceea nu o pot lăsa baltă. A venit timpul. Este momentul potrivit. Și eu am studiat Statele Unite. Îi cunosc *actualele* puncte tari și slabe. Există o modalitate să obținem un pic de satisfacție, una pe care amândoi am râvnit-o mult timp. Le datorăm asta fraților noștri sovietici.

Și îi spuse bătrânului său prieten exact ce avea în minte.

— Deci ai rezolvat Matul Prostului? întrebă Belcenko.

— Sunt aproape. Documentele pe care mi le-ai oferit anul trecut au fost de mare ajutor. Apoi am găsit mai multe. Anya e în Washington, D.C. chiar acum, încercând să localizeze o altă piesă importantă.

Constată că arhivistul bătrân părea pe deplin conștient de influența pe care încă o mai avea. Cei patruzeci de ani în care a deținut secretele KGB-ului îi conferiseră putere. Atât de multă, încât guvernul rus încă îl supraveghea. Ceea ce putea explica apariția vizitatorului.

Dar de ce un american?

Asta îl punea în încurcătură.

Timp de douăzeci de ani se luptase cu timpul și circumstanțele, ambele încercând să îl transforme

într-un cadavru. Din fericire, asta nu se întâmplase. În schimb, răzbunarea îl ținuse în viață. Ce îi rămăsese necunoscut era cât de multă ură persista încă în oaspetele său.

— Am crezut că Matul Prostului este o fundătură, spuse Belcenko.

Nici el nu era sigur, însă, din fericire, caracteristicile sale dominante fuseseră dintotdeauna energia fără limite și o voință de neclintit. Și exilul nu făcuse altceva decât să-i clarifice valoarea răbdării. Spera ca Anya să aibă succes și să poată merge mai departe.

— Momentul să atacăm este aproape, spuse el. Nu va mai fi o altă oportunitate în următorii ani.

— Dar mai este relevant?

— Eziți?

Belcenko se încruntă.

— Era doar o întrebare.

— Contează pentru mine.

— Amendamentul zero, mormăi oaspetele său.

— Asta e doar o parte. Știi chiar tu personal de ce am nevoie. Spune-mi, Vadim. Lasă-mă să fiu eu cel care folosește ce e acolo.

Atât de mult timp se simțise ca un bărbat îngropat de viu, care se trezește brusc și împinge capacul sicriului, în tot acest timp realizând zădărnicia eforturilor sale. Dar acum, gata. Acum vedea ieșirea din acel sicriu. O modalitate de a fi liber. Și nu era vorba despre regăsirea propriei legende, ori politică, ori vreun plan specific. Nu avea nici un alt motiv pentru ce urma să facă în afară de răzbunare.

Îi era dator lumii.

— Bine, Aleksandr, îți voi spune. El locuiește în Canada.

— Mă poți duce la el?

Belcenko încuviință din cap.

Ascultă toate explicațiile, apoi se ridică de pe bancă și își verifică ceasul. Broboane de sudoare luceau pe pielea sa.

Mai rămăseseră doar 56 de ore.

Îl cuprinse un sentiment de nerăbdare care îi provoca spasme în mușchi și în creier, îndemnându-l la acțiune. Ani întregi de monotonie mistuitoare și neîmpliniri se puteau încheia în sfârșit.

— Trebuie să plec.

— Să afli de ce e americanul aici? întrebă Belcenko.

— Ce te face să crezi că o să-l întâlnesc?

— Unde altundeva te-ai putea duce?

Într-adevăr, unde altundeva? Un american să fie aici în acest moment anume nu era o coincidență.

— S-ar putea să îți cer ajutorul în privința lui, spuse el.

— O aventură? întrebă Belcenko cu o voce nesigură.

Zâmbi.

— Mai degrabă precauție.

CAPITOLUL ȘAPTE

FRANȚA

Cassiopeia se holbă la telefon și văzu un al doilea mesaj de la Stephanie Nelle, de această dată cu un număr de telefon și cuvintele „Sună-mă”.

Ultimele câteva săptămâni nu fuseseră deloc liniștite. Viața ei se schimbase complet. Luase câteva decizii majore care îi afectaseră grav pe ceilalți, în special pe Cotton. La început, după tot ceea ce se întâmplase în Utah, se considerase de partea dreptății, dar privind retrospectiv își dădea seama că se poate să se fi înșelat. Iar rezultatele? Un om de care îi păsase în tinerețe era mort, iar bărbatul pe care îl iubea acum fusese alungat.

Se gândise mult la Cotton. Ultimul telefon de la el fusese cu câteva săptămâni în urmă, la care nu răspunsese. Răspunsul ei prin e-mail, „Lasă-mă în pace”, fusese evident receptat, din moment ce nu o mai contactase după aceea. Cotton era un om mândru, nu s-ar fi umilit vreodată, iar ea nici nu s-ar fi așteptat la așa ceva din partea lui. Îl lămurise în legătură cu sentimentele ei, iar el evident le respectase.

Dar îi era dor de el.

Totul atârna greu încă. O parte din mintea ei îi spunea că Stephanie și Cotton își făcuseră pur și simplu datoria și circumstanțele nu le dăduseră prea multe opțiuni. Dar cealaltă parte se săturase de minciunile care veneau odată cu operațiunile de spionaj. Fusese folosită. Și, mai rău, se folosise pe ea însăși, crezând că poate ține lucrurile sub control. Dar se înșelase, și muriseră oameni.

Citi mesajul lui Stephanie din nou, sperând că ar putea fi diferit. Nicio greșeală totuși. Cotton avea probleme. Stephanie fusese cea care o adusese în Utah. O învinuia pe Stephanie mai mult decât pe Cotton pentru ce se întâmplase până la urmă. Ca

urmare, întrerupsese orice legătură și cu Stephanie. Dacă nu avea să mai vorbească vreodată cu acea femeie, nu era nicio problemă din partea ei. Dar unde era Cotton? Ce făcea? Și de ce simțise Stephanie nevoia să o sune pentru ajutor? Ar fi trebuit să își urmeze propriile instrucțiuni și să o lase baltă, dar realiză că asta nu era o opțiune.

Se retrase din agitația de la carieră pe o alee încadrată de copaci, care ducea înspre castel. De pe un cer fără nori, razele strălucitoare ale soarelui de dimineață pătrundeau printre crengile golite de iarnă. Vara stejarii și ulmii înfrunziți formau la înălțime o arcadă naturală care menținea o umbră de parcă ar fi fost permanent seară. Plante cu flori de culoare violet, arbuști și flori sălbatice acopereau ca un covor pământul negru pe ambele părți. Dar nu acum. Totul era mort iarna, iar aerul, destul de rece încât să aibă nevoie de o haină, acum plină de praf de calcar. Știa ce trebuia făcut și selectă numărul albastru din mesaj, lăsând smartphone-ul să apeleze.

— Ce mai faci? o întrebă Stephanie.

Nu era interesată de a face conversație.

— Ce s-a întâmplat?

— Cotton e în Rusia, să rezolve ceva pentru mine. Pilota un avion mic când a fost atacat de la sol. S-a prăbușit.

Se opri din mers, închise ochii și își mușcă buza.

— Am pierdut orice contact cu el.

— E viu?

— Nu am cum să știu.

— Trimite un agent.

— Nu mai am agenți. Magellan Billet nu mai există. Toți oamenii mei au plecat. Noul nostru președinte are alte priorități, care nu mă includ.

— Și atunci cum a ajuns Cotton în Rusia?

— Avem o situație în curs aici, una care impunea măsuri. Casa Albă mi-a dat acordul pentru a-l angaja să arunce o privire. A făcut

câteva treburi pentru mine de la Utah încoace. Dar ceva a mers prost.

Aceasta părea o temă recurentă în viața ei, în special când era vorba de sfidarea sorții. Din fericire, nu se mai lăsa prostită acum. Ultimele săptămâni de reflecție în liniște o făcuseră să vadă lucrurile mai clar. Știa acum că era la fel de responsabilă pentru ceea ce se întâmplase precum Stephanie și Cotton. Ceea ce, mai mult decât orice altceva, explica de ce sunase.

— Rușii ne-au cerut ajutorul, spuse Stephanie.

— Ajutorul cu ce?

— O privire asupra unor relicve vii care ar putea face mari probleme.

— Dacă vrei ajutorul *meu,* spune-mi tot.

Și speră că de data asta Stephanie înțelesese ce nu fusese spus. *Nu ca data trecută când ai ținut secret, apoi m-ai mințit.*

Stephanie îi povesti că, după destrămarea Uniunii Sovietice din 1991, cei mai mulți dintre comuniștii ruși deveniseră discreți și se retrăseseră. Un grup mic de fanatici, totuși, migrase către est și se stabilise pe țărmul lacului Baikal. Guvernul rus îi observa periodic, dar în general îi lăsa în pace, iar favoarea îi era răsplătită. Apoi ceva se schimbase.

— Unul dintre ei se află aici, în Washington, D.C., spuse Stephanie. Luke Daniels e pe urmele ei, chiar în acest moment.

Își aminti de agentul Magellan Billet tânăr și chipeș care fusese în Utah cu ei.

— Parcă spuneai că nu mai ai agenți.

— Președintele l-a recrutat.

Știa de legătura unchi-nepot.

— De ce sunt rușii așa de cooperanți?

— Nu știu răspunsul la asta. Dar sunt pe cale de a afla.

— Tu și cu mine avem o problemă, spuse ea.

— Am înțeles asta. Dar am făcut ce trebuia făcut. Nu îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat în

peștera aia.

Nu că s-ar fi așteptat la vreo scuză. Stephanie Nelle era dură. Condusese Magellan Billet cu o eficiență dictatorială. Se întâlniseră pentru prima oară aici, pe proprietatea ei, cu câțiva ani în urmă. De atunci avusese de-a face cu Stephanie de câteva ori și niciodată nu regretase, până acum o lună.

Nervii ei erau încă zdruncinați de la incidentul de pe schelă. Niciunul dintre oamenii care lucrau pentru ea nu știa amploarea activităților ei secrete. Nimeni nu cunoștea cât de bine mânuia ea o armă și cum putea rezolva problemele. Ținuse toate astea pentru sine. Acesta era un alt motiv pentru care Cotton fusese atât de special. Erau atât de asemănători.

— De ce îmi spui asta? o întrebă pe Stephanie. Sunt departe de Rusia.

Auzi ritmul îndepărtat de bariton al rotoarelor lovind aerul, sunetul devenind din în ce mai puternic. Privi printre copaci și văzu conturul unui elicopter militar venind dinspre nord peste dealurile din apropiere.

— Ai trimis un elicopter aici? întrebă ea.

— Există o bază militară franceză la nici douăzeci de kilometri de tine. Am dat un telefon și pot să te ducă în Rusia în cinci ore. Trebuie să iei o decizie. Ori te urci în acel elicopter, ori îl trimiți înapoi.

— De ce aș merge?

— Pot să îți înșir motivele practice. Ești o profesionistă. Mai mult decât capabilă. Discretă. Și vorbești rusă fluent. Dar amândouă știm adevăratul motiv.

Un moment de liniște îi învălui urechile.

— Îl iubești, iar el are nevoie de tine.

CAPITOLUL OPT

Luke luă o decizie. Avea să urmeze ordinele și doar să observe. Malone îl învățase că agenții de teren puteau să facă practic tot ce voiau, atâta timp cât aveau rezultate.

Dar nu în noaptea asta.

Asta era clar o operațiune neoficială, ieșită din schemă, la cererea personală a președintelui Statelor Unite. Așa că stătu cuminte, în timp ce lumina juca pe ce se afla dincolo de gaura din perete.

Auzi o serie de lovituri ușoare, ca și cum ceva lovea podeaua.

O pauză.

Apoi mai multe.

Anya Petrova era aici evident pentru ceva anume. Până la urmă, călătorise mii de kilometri până în acel punct. Recunoscu că murea de curiozitate, dar rămase pe poziții știind că ar putea veni înapoi mai târziu ca să vadă ce era acolo.

Razele de lumină se reorientară spre intrarea improvizată și imediat Anya apăru și ieși prin gaură cu nimic altceva în mâini în afară de lanternă. El nu zăbovi. În schimb, se retrase într-o cameră de pe hol și speră ca ea să nu vină în direcția lui. Auzi un clic și lumina lanternei se stinse, lăsând interiorul din nou în întuneric. Se lipi de perete și îi ascultă pașii hotărâți pe drumul spre ușa din față. Presupuse că purta aceeași pereche de ghete din piele din ultimele două zile.

Ezită un moment, apoi privi în afară pentru a o vedea ieșind pe ușa din față. Mai așteptă câteva secunde, apoi, fără să facă zgomot, se grăbi în aceeași direcție, spre ușa de la intrare, așteptându-se să o vadă plecând.

Dar nu era nimeni, iar mașina era încă acolo.

Înainte să poată reacționa, ea se năpusti asupra lui, aruncându-i-se în spate. Îi înfășură o coardă în

jurul gâtului formând un ștreang pe care îl strânse, tăindu-i respirația. Se pare că răsucise funia în timp ce i-o aplicase, ca să-l sugrume mai ușor, și se descurcase destul de bine.

Oxigenul din creierul său se epuiză rapid.

Simți că îi explodează capul și văzu lumini și cerculețe negre învârtindu-se.

Dar nu era un amator.

Așa că renunță să se mai comporte ca un gentleman din sud și își vârî bocancul drept în genunchiul ei, apropiindu-se de ea pentru a-i reduce avantajul, ceea ce împiedică funia să-și îndeplinească datoria fatală.

Nu te îndepărta niciodată când cineva te sugrumă.

Lecție de autoapărare pentru începători.

Ea rezistă primei lovituri, dar a doua o făcu să se oprească.

Se întoarse și își înfipse cotul în umărul ei, împingând-o pe spate și luându-i funia din mâini. Ea se răsuci pe călcâie, se echilibră și râse.

— Asta-i tot? întrebă ea.

El se aruncă înainte răsucindu-și piciorul drept pentru o lovitură asupra corpului. Dar era rapidă ca o pasăre și se feri de atacul său, reușind să-i dea o lovitură în spate.

Care îl duru.

Încă își revenea din sufocare, respirând cât mai des posibil, dar ea simți impasul și sărind în aer îl lovi în piept cu gheata dreaptă. Lovitura îl azvârli în spate și își pierdu echilibrul și căzu cu ceafa pe ceva dur.

Totul apăru și dispăru.

Ea fugi pe ușa din față.

El se ridică în picioare. Femeia aceea era puternică și știa să se lupte. Se pare că ea chiar se bucurase de luptă și aparent ordinele ei erau diferite de ale lui.

„Nu te lăsa văzut.”

Se dăduse peste cap pentru a-l ataca.

Ieși clătinându-se și auzi un motor huruind, apoi privi cum scăpa. Se adună și fugi după ea, își scoase pistolul și trase în cauciucuri și către lunetă, dar luminile farurilor din spate se îndepărtară ca niște meteoriți pe alee.

Fugi către Mustang.

Aerul rece îi ardea plămânii și gâtul, dar continuă să se miște, bucuros că își menținuse un antrenament fizic constant, ce includea opt kilometri de alergare în fiecare săptămână. Corpul lui de treizeci de ani era construit în principal din mușchi și intenționa să îl mențină așa atât cât îi permitea Dumnezeu.

Ajunse la Mustang, se aruncă în interior și porni motorul. Era momentul să pună puterea aceea la lucru. Cauciucurile se învârtiră pe pământul rece în timp ce dădu cu spatele și porni în viteză prin intrarea din fier forjat către autostradă. Nu se vedea nicio mașină în nicio direcție. Presupuse că o luase înapoi pe unde venise, așa că viră spre stânga și acceleră la maximum. Să fii într-un loc necunoscut în miezul nopții era un avantaj, așa că prinse viteză încercând să o ajungă din urmă. Nu se vedea niciun far pe drumul din față și nici în oglinda retrovizoare. Își reaminti de mai devreme că șoseaua era destul de dreaptă până la autostradă.

Deci unde era ea?

Răspunsul veni brusc când ceva lovi în bara de protecție din spate. Imediat, în oglinda sa retrovizoare se reflectară lumini de faruri și realiză că nenorocita îl așteptase.

Nicio problemă.

Eliberă accelerația și viră la stânga pe următoarea bandă. Ea îi urmă mișcarea și îi izbi din nou bara de protecție.

Era pe punctul de a se enerva.

Cauciucurile scârțâiră și fu nevoit să treacă din nou pe partea dreaptă, trăgând puternic de volan. Alunecă prea departe și atinse marginea drumului, clătinându-se pe terenul moale. La viteza asta,

acest lucru putea duce la un dezastru. Trase de volan stânga și ajunse din nou pe pavajul dur. Anya profită de acest moment de derută pentru a trece pe banda din stânga și a se poziționa paralel. El aruncă o privire într-acolo, dar nu putu vedea prea bine prin beznă. Lumina din interiorul mașinii ei se aprinse și îi văzu fața, holbându-se la el prin geamuri.

Își țuguie buzele și îi trimise un sărut.

Apoi luminile se stinseră, și ea viră brusc lovindu-i mașina.

Acum chiar îl enervase.

Mașina lui, un Mustang din 1967, fusese în stare perfectă, dar acum nu mai era. Așa că apăsă acceleratorul la podea, curios să vadă cât de repede voia ea să meargă. Își mută atenția de la ea la drumul din față. Trecuseră deja pe sub I–66, îndreptându-se acum spre nord, către Virginia rurală. Drumul urca pe un mic deal. Ea conducea încă lângă el pe cealaltă bandă, părând nepreocupată de ceea ce se putea afla după acea pantă.

Așa că se decise să îi facă și mai multe probleme.

Smuci volanul și începu să o împingă în afara drumului. Ce mai conta? Oricum, partea aceea a mașinii avea nevoie deja de un service.

Pe partea stângă o proteja un parapet.

El auzi scrâșnitul metalului lovind alt metal și realiză că era țintuită. Cu coada ochiului sesiză o mișcare. Aruncă o privire spre mașina ei și văzu geamul din partea pasagerului coborând. Brațul drept al Anyei se întinse ținând o armă. Nu avea timp să facă altceva în afară de a se feri, ceea ce și făcu, aplecându-se spre dreapta sub geam, în timp ce își ținea piciorul pe accelerație și mâinile pe volan.

Auzi o bubuitură, apoi geamul din partea șoferului explodă, închise ochii în timp ce sticla se împrăștie peste locurile din față. Cioburile îl

zgâriară pe față și pe mâini. Piciorul îi alunecă de pe accelerație, ceea ce îi încetini mașina suficient cât ea s-o șteargă de lângă el. Se așeză înapoi în scaun și era cât pe ce să-i taie calea, dar ea viră pe banda lui și încetini, provocându-l s-o lovească din spate.

Trase de volan spre stânga.

Mustangul se repezi pe banda următoare și trecu de ea. Brusc, o ploaie de gloanțe bombardă partea dreaptă a mașinii, bufnind în tabla ușilor și spărgând unul dintre geamurile din spate.

Două bubuituri puternice semnalară o nouă problemă.

Cauciucuri explodate.

Trase de volan brusc dreapta. Spatele mașinii se înclină dintr-o parte în alta. Se apropia o curbă în care știa că nu putea intra cu două cauciucuri. Riscul de a se răsturna era imens, iar mașina lui nu avea centuri de siguranță. Îl usturau ochii de la transpirație și ridică piciorul de pe accelerație, încercând să reechilibreze mașina în timp ce viteza scăzu. Roțile trepidară. Un zăngănit puternic de metal pe drum semnală capătul de linie.

Anya acceleră, apoi se redresă după curbă și dispăru în noapte.

Se opri, deschise ușa și coborî din mașină.

Dădu ocol și văzu fum ieșind din cele două cauciucuri distruse. Găuri de gloanțe punctau toată partea laterală, alături de îndoituri masive, vopsea lipsă și un geam spulberat.

Un Mustang grozav de primă generație, din 1967, distrus.

Trase o palmă pe capotă și înjură. Lovi cu piciorul lateralul mașinii și mai înjură un pic. Slavă Domnului că mama lui nu era aici să îl audă. Nu îi plăcuseră niciodată gurile spurcate.

„Nu te lăsa văzut!”

Ultimul lucru pe care i-l spusese unchiul Danny.

Nu funcționase.

CAPITOLUL NOUĂ

Stephanie se îndreptă către parterul clădirii Departamentului de Justiție. Nu putea face prea multe de aici cu o linie de telefon moartă ca unic mijloc de comunicare. Spera că telefonul lui Cotton era pur și simplu stricat sau fără semnal, nu distrus într-o prăbușire de avion. Își sunase omologul rus, omul care ceruse prima dată asistența americanilor și care o asigurase că va analiza situația. Fusese de acord, de asemenea, ca să vină și Cassiopeia, să fie ochii și urechile americanilor. În orice caz, ceea ce se întâmpla era cel puțin neobișnuit. Dar în curând nu o va mai interesa nimic din toate acestea.

Își închise nasturii hainei și ieși pe ușa principală, trecând de un punct de securitate. Deși ceasul ei arăta 3:40 a.m., nu era nicidecum obosită. Se decise să se întoarcă la Mandarin Oriental și să aștepte vești în camera ei de hotel. Cel puțin scăpase de Litchfield, deși se îndoia că nu o va mai deranja din nou până va fi cu adevărat la putere.

În mod normal ar fi așteptat-o o mașină care să o conducă, dar acest beneficiu dispăruse odată cu sfârșitul Magellan Billet. Era, din toate punctele de vedere, un cetățean pe cont propriu, ceea ce nu era așa de rău. Învățase cu mult timp în urmă cum să aibă grijă de sine.

Sus în apropiere de Constitution Avenue zări trei taxiuri parcate în curbă. Unul dintre ele avea să fie caleașca ei. Aerul nopții era rece, dar din fericire uscat. Își îndesă mâinile în buzunarele hainei și se îndreptă spre taxiuri. Washingtonul era încă adormit, cu puțin zgomot în stradă și trafic ușor. Clădirile guvernului erau încă în întuneric, ziua lor de lucru începând abia peste câteva ore. Slujba ei, din păcate, nu respectase niciodată orele de program. Conducerea Magellan Billet fusese o

sarcină de douăzeci și patru de ore pe zi și nu își putea aminti când își luase ultima dată o vacanță.

De multe ori se întrebase cum se vor termina toate acestea. Nu își imaginase vreodată că se va dezintegra pur și simplu. Nu că s-ar fi așteptat la vreo ceremonie, dar un simplu mulțumesc ar fi fost apreciat, și nu de la Danny – știa ce simțea el –, ci de la persoanele nou-venite. Ar fi fost un simplu gest de politețe din partea reprezentantului procurorului general să îi transmită asta personal. Dar ticălosul o spusese în schimb presei și îl trimisese pe Litchfield să facă treaba murdară. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Politica nu avea memorie și nimănui nu îi păsa că Magellan Billet nu mai era. Dacă e să spunem adevărul, celelalte agenții de spionaj erau bucuroase să scape de ea. Relația ei cu Casa Albă fusese mult timp invidiată de ei. Dar câștigase acea încredere cu rezultate dovedite, dintre care foarte multe i se datorau lui Cotton. De aceea avea să se ocupe de această operațiune până la sfârșit, până ce noul președinte își depunea jurământul și dădea mâna cu șeful Justiției.

Un sedan Cadillac negru se opri lângă ea și geamul din spate coborî. O cuprinse o stare de panică, apoi recunoscu fața.

Era Nikolai Osin.

Presupunându-se că lucra pentru misiunea comercială a Rusiei, responsabilitatea principală a lui Osin era Slujhba Vneșnei Razvedki, SVR, succesorul Direcției 1 a acum demascatului KGB, serviciu însărcinat cu toate operațiunile străine de spionaj rusești. Osin conducea *rezidentura*[4] din Washington, D.C. Și, spre deosebire de vremea Războiului Rece, SVR și CIA acum își identificau în mod curent șefii, cu scopul de a lucra mai repede și mai bine împreună pentru contracararea terorismului global. Se presupunea că Rusia și Statele Unite erau aliate, dar tensiunile au rămas în mare măsură, vechea neîncredere nedispărând

complet niciodată. Una dintre probleme provenea pur și simplu din definirea terorismului. Separatiștii caucazieni și cecenii erau considerați luptători pentru libertate din punctul de vedere al Statelor Unite, așa cum erau cei din Hamas și Hezbollah pentru Rusia. Păreau să existe mai mult dezacorduri decât cooperare. Ceea ce făcea cererea lui Osin, referitoare la plecarea lui Cotton spre lacul Baikal, cu atât mai neobișnuită.

Se opri și îl privi.

— Mă urmărești?

El zâmbi.

— Am venit aici după conversația noastră, sperând că o să pleci. Voiam să vorbesc cu tine în privat.

Nu știa ca acest bărbat să fi acționat vreodată repede și haotic. Reputația lui era una de om iscusit și precaut.

— Despre ce?

— Pasa Înainte.

Câți ani trecuseră de când auzise ultima dată acele cuvinte? Cel puțin douăzeci și cinci. Și nu departe de aici. Doar la un kilometru sau cam așa ceva la vest de Pennsylvania Avenue. Se întrebă dacă operațiunea de spionaj numită Pasa Înainte rămăsese clasificată. Aproape toate documentele cândva secrete, din anii 1980, fuseseră publicate, trecerea a trei decenii și căderea Uniunii Sovietice transformându-le din secrete de stat în pagini de istorie. Au fost scrise nenumărate cărți despre Reagan și războiul său împotriva comunismului. Chiar citise câteva dintre ele. Câteva drept la țintă, altele pe aproape, majoritatea pe lângă. Dar niciodată nu văzuse cuvintele Pasa Înainte.

— De unde știi despre asta? întrebă ea.

— Ei, haide, Stephanie. Ronald Reagan însuși a dat operațiunii tale numele ăsta.

Se holba la președintele Statelor Unite, nemaifiind niciodată atât de aproape de cel

mai puternic om din lume.

— Al Haig îmi spune că sunteți un avocat deștept, spuse Reagan. Are mare încredere în dumneavoastră.

Stăteau în Biroul Oval, ea pe o canapea mică, Reagan pe un fotoliu, cu corpul său înalt rezemat drept, capul sus, picioarele încrucișate, arătând ca actorul ce fusese odată. Un apel târziu în noapte de la secretarul de stat Haig îi spusese că era așteptată la Casa Albă și că trebuia să se ducă acolo imediat. Cam neobișnuit, cel puțin pentru un avocat de nivel inferior din Departamentul de Stat. Era acasă, gata de culcare, dar se îmbrăcase și luase un taxi. Acum vorbea singură cu comandantul suprem.

— Mi s-a spus, continuă Reagan, că ați venit la bord în timpul președintelui Carter.

Încuviință din cap.

— În 1979. Am decis că practica privată nu era pentru mine. Relațiile internaționale m-au interesat dintotdeauna, așa că am aplicat la Departamentul de Stat și am fost angajată.

— Cyrus Vance spune că sunteți excelentă.

Zâmbi la compliment. Fostul ei șef, secretar de stat în timpul administrației Carter, îi devenise prieten și mentor. Ca și ea, Vance considera serviciul public o datorie și o onoare.

— Ați vorbit cu secretarul Vance?

Reagan încuviință din cap.

— Voiam opinia sa. Spune că ați putea fi chiar secretar de stat într-o bună zi.

Nu știu ce să răspundă la asta, așa că tăcu.

— Câți ani aveți? întrebă Reagan.

În mod normal se eschiva la întrebarea aceea, dar acum, nu.

— Douăzeci și șapte.

— Deci ați trăit între anii 1960 și 1970. Știți ce înseamnă Războiul Rece.

Așa era.

— Care este evaluarea dumneavoastră asupra Uniunii Sovietice? întrebă el.

O întrebare pertinentă ținând cont că era repartizată la divizia sovietică la Departamentul de Stat.

— Un sistem defectuos până la rădăcini. Tatăl meu obișnuia să spună că dacă trebuie să construiești garduri ca să îi ții pe oameni în interior, atunci ai o problemă serioasă.

Reagan zâmbi.

— Tatăl dumneavoastră avea dreptate. Am de gând să pun capăt Uniunii Sovietice.

Cuvinte îndrăznețe, spuse cu nonșalanță. Dar nu ca laudă sau bravadă, ci doar o simplă afirmație a scopului în care părea să creadă cu adevărat.

— Și dumneavoastră mă veți ajuta.

Mintea ei reveni la chipul de la geamul mașinii. Nu se mai gândise la acea noapte de la Casa Albă de mult timp. Cei șapte ani de după aceea îi schimbaseră viața pentru totdeauna.

— Stephanie, spuse Osin, am confirmarea că avionul pe care îl pilota omul tău a explodat pe lac.

I se înmuiară picioarele.

— Dar asta după ce a aterizat. Două cadavre au fost găsite, arse până la cenușă. Știm că sunt ruși.

— Nici urmă de Malone?

— Nimic. Dar acei doi bărbați probabil urmăriseră ceva.

Fu de acord și se simți mai bine. Cotton putea fi în mișcare.

— Al doilea trimis al meu va avea mână liberă? întrebă ea.

— Desigur, așa cum am spus.

Toate acestea erau mai mult decât ciudate. La niciun kilometru depărtare, muncitorii ridicau

schela și platforma pentru ceremonia învestirii. Cu ani în urmă, aceasta era ținută pe partea de est a clădirii Capitoliului, dar Reagan voise să fie mutată spre vest, către California, așa că toți președinții de atunci încoace îl urmaseră. În mod normal, aceasta era o perioadă mai relaxată pentru guvern, de tranziție de la o administrație la alta. Grupul vechi fără putere suficientă, cel nou învățând cum să o obțină. Nu era mai nimic de făcut în această situație incertă. Și totuși, Rusia părea să aibă nevoie de asistență americană.

Și acum menționarea „Pasei Înainte”.

— Vrei să faci o tură cu mine? întrebă el.

— Nu mi-ai spus cum ai aflat numele ăla de cod.

— Este treaba mea să știu astfel de lucruri. Ai fost acolo, Stephanie. Ochii și urechile lui Reagan la Vatican. Emisarul său special, care a ajutat la încheierea unei înțelegeri care a pus capăt URSS. Asta nu contează pentru mine. Sincer, mă bucur că regimul nu mai există. Dar contează pentru un alt om.

În sfârșit, ceva cu substanță.

— Aleksandr Zorin. El vrea răzbunare.

CAPITOLUL ZECE

Zorin urmă drumul pietruit de-a lungul malului, apoi se întoarse și conduse spre observatorul de un gri-alb. Clădirea se ridica în unghiuri și planuri ascuțite cu un jgheab lung dreptunghiular îndreptat spre cer, arătând ca o modernă lucrare de artă. Fusese construită cu douăzeci de ani în urmă pentru cercetarea Soarelui, deoarece regiunea lacului Baikal avea parte de mai mult de două sute de zile cu soare în fiecare an. Un observator astronomic auxiliar cu o cupolă rotundă se afla la un kilometru depărtare, pe un deal învecinat. În acest moment al anului, nu ocupa nimeni vreuna dintre clădiri, soarele fiind prea jos pe cer, nopțile prea înnorate. De aceea alesese acest loc pentru a-l confrunta pe american.

Discuția lui cu Vadim Belcenko fusese palpitantă. În afară de Anya, Belcenko era singurul care știa ce plănuia. Și era interesant să afle unde locuia acum omul pe care îl căuta.

Canada.

În ciuda puterii, a războaielor câștigate și a aroganței lor, Canada era un eșec pentru Statele Unite. De două ori o invadaseră, de fiecare dată fiind înfrânți răsunător. Puțină inspirație, crezuse el mereu. Demonstra că așa-zisa măreață națiune nu era invincibilă. Pentru el, Canada era un teritoriu familiar. Servise acolo trei ani în anii ’80, la comanda unei rețele extinse de spionaj a KGB-ului, smulgând informații de la o întreagă armată de informatori, oficiali din guvern, jurnaliști, poliție, muncitori din fabrică, de la oricine și de la toată lumea care putea oferi informații utile. Incredibil, majoritatea dintre ei lucrau fără să realizeze pe gratis, oferind informații în mod voluntar, dând simple răspunsuri la întrebări obișnuite. Canada de obicei rămânea neutră pe scena mondială, în special în timpul Războiului

Rece, ceea ce explica ușurința cu care se strângeau informațiile acolo. Oamenii păreau să vorbească mult mai liber într-un loc care nu era de nicio parte și, la fel ca Elveția și Suedia, această detașare îl făcuse mediul perfect pentru spionaj.

Fusese înființat în Ottawa, un sediu KGB de nivel mediu, deloc asemănător celor din Londra, Washington, D.C., Paris sau Bonn. Nu fusese niciodată numit un general maior, un simplu colonel ca el era suficient, dar nu neimportant. Canada se învecina cu cel mai mare adversar al URSS-ului. Și acest lucru o făcuse de mare interes pentru ambele părți ale Războiului Rece. Fuseseră alocate resurse postului cu generozitate, iar misiunea lui se concentra pe pregătirile pentru războiul inevitabil cu America. Asemenea altor zeci de mii de ofițeri KGB din întreaga lume, el devenise unul dintre cei de pe frontul invizibil. Bazele sale fuseseră ambasade, misiuni comerciale, birouri Aeroflot și multe alte companii sub acoperire. Și spre deosebire de armată, care își petrecea timpul făcând exerciții, studiind și instruind soldați, un agent secret KGB mergea la război din momentul în care punea piciorul pe pământ străin.

Opri mașina și coborî în aerul rece. Niciun gard nu proteja perimetrul observatorului. De ce ar face asta? Nu era altceva aici în afară de câțiva oameni de știință și ceva echipament neimportant. Cornișa pe care se afla clădirea avea vedere peste lac, iar el privi întinderea albastră înghețată. În lumina slabă a soarelui de iarnă zări o Lada veche venind cu viteză pe suprafața lacului. Din când în când se auzea simfonia familiară a pocniturilor și rupturilor de pe plăcile de gheață, care formau noi modele de linii albe. Deși înghețată, apa rămânea vie, necedând niciodată, adaptându-se constant.

Exact ca el.

Purta palton, mănuși, ghete și o căciulă de blană. Avea un pulover gri tricotat pe gât și un

fular. Iarna îl făcea mereu să se gândească la copilăria sa din Rusia Centrală. Părinții săi nu făcuseră parte din elită, *apparatcik*-ii ale căror drepturi prin naștere le asigurau automat o viață de privilegii. Nu au beneficiat de niciun apartament de lux, dacele de vară sau acces la cele mai bune bunuri și servicii. Tatăl său lucrase ca tăietor de lemne, mama lui, într-o fermă. Era cel mai tânăr dintre cei trei fii, iar viața lui se schimbase fundamental la vârsta de șaisprezece ani, când un muncitor din fabrică îi dăduse literatură de partid. Pentru prima dată citise despre Lenin, sovietici și o utopie a muncitorilor, în care, de atunci și acolo, începuse să creadă. Se alăturase tineretului comunist, la început pentru jocurile organizate, dar se pregătea pentru politică. Odată cu destrămarea familiei sale, comuniștii deveniseră din ce în ce mai importanți. Tatăl său locuise într-un alt oraș o mare parte din copilăria sa, vizitele lui acasă o dată la câteva săptămâni fiind încă amintiri vii. Obișnuia să vorbească despre Războiul cel Mare și despre viața sa de soldat supraviețuitor al Bătăliei de la Stalingrad, fapt cu care nu mulți se puteau lăuda. O dată visase să meargă la război cu tatăl său, să lupte cot la cot, dar asta nu se întâmplase niciodată.

Părinții săi își făcuseră mereu cele mai mari speranțe pentru fiul lor cel mai mic. Își doriseră să fie școlit, spre deosebire de ceilalți doi frați mai mari ai săi care fuseseră nevoiți să meargă la muncă de tineri. „O să te fac un om educat. Ce faci cu educația e alegerea ta.” Și cu toate neajunsurile sale personale, tatăl său se ținuse de acea promisiune, asigurându-se ca mai tânărul fiu al său să meargă la școala pregătitoare, unde, datorită conștiinciozității, comportamentului și talentelor sale organizatorice, atrăsese atenția partidului. Devenise unul din *nomenklatura,* ai cărei membri erau răsplătiți cu favoruri politice de către cei de la putere. Apoi petrecuse șapte ani în școala militară,

studiind marxismul, leninismul, partidul comunist, filozofia și economia. Dintr-un băiat sălbatic, impulsiv, oarecum arogant, care nu accepta niciodată o greșeală, se transformase într-un bărbat inteligent, răbdător și determinat. Așa cum spusese Lenin: „Dați-ne copilul pentru opt ani și va fi bolșevic pe vecie”.

În ultimul său an la școală, un colonel din GRU îl recomandase pentru serviciile de informații militare. Dăduse examenele de admitere și le trecuse, în cele din urmă fiind admis la Institutul Drapelul Roșu din Moscova al KGB-ului, deopotrivă tabără de instrucție, universitate și școală de spionaj. Doar trei sute de candidați pe an erau acceptați. Absolvirea însemna să devii agent de informații externe cu posibile detașări în străinătate. Institutul îl învățase despre Occident și să vorbească engleza perfect. Studiase sistemul bancar, despre cardurile de credit, ipoteci, taxe, toate lucrurile inexistente în URSS, dar vitale pentru cineva care locuia în străinătate. Fusese învățat, de asemenea, să acorde primul ajutor, să facă misiuni de recunoaștere, codul Morse, abilități de supraviețuire și cum să navigheze după soare și stele. Învățase tehnici de apărare în cazul atacurilor nucleare, biologice și chimice. Făcuse parașutism, scufundări și antrenamente de zbor. Acolo condusese pentru prima dată o mașină și stăpânise regulile de circulație, într-o vreme în care puțini dintre cei din vechiul regim dețineau vehicule.

Cei mai mulți dintre studenți nu primiseră niciodată o notă de trecere, fiind puși să caute spioni în Uniunea Sovietică, țara devenindu-le un culcuș cald și sigur. El primise o notă de trecere, fusese numit locotenent și repartizat râvnitului birou nord-american. Ca răsplată în plus primise un apartament lângă Kremlin, cu o baie privată, ce simboliza speranțele pe care și le puneau superiorii lui în el. În trei ani la rând fusese trimis în străinătate. Mai întâi în Europa de Vest, apoi în

America de Nord. Și acolo unde mulți dintre colegii săi cedaseră tentației, acel contrast uluitor dintre imaginea capitalismului predată acasă și realitatea de a trăi în Vest, el rezistase și rămăsese loial.

Ministerul Fricii.

Așa se referiseră cei mulți cândva la KGB.

Cele douăzeci de directorate ale sale fuseseră atotcuprinzătoare și totuși nimic din toate acelea nu contase pe 26 decembrie 1991, când Declarația I42-H recunoscuse independența celor douăsprezece republici din Uniunea Sovietică, creând Comunitatea Statelor Independente și punând capăt URSS. Mihail Gorbaciov declarase biroul secretarului general desființat și predase toată puterea noului președinte rus, Boris Elțîn.

I se întoarse stomacul pe dos doar gândindu-se la Elțîn.

Un bețiv, incompetent și corupt, înconjurat de oameni care furaseră țara ca să poată deveni miliardari. El și alte milioane de oameni se simțiseră trădați atât de Elțîn, cât și de oligarhii care au răsărit din cenușă, majoritatea ori rude, ori prieteni de-ai lui Elțîn, care luaseră caimacul și lăsaseră firimiturile pentru ceilalți. Cel puțin în sistemul sovietic existase o ordine. Ceea ce nu exista deloc în Federația Rusă. Asasinatele deveniseră o mare afacere. Mafioții controlau tot ce era de valoare, inclusiv băncile și multe corporații, fiind mult mai de temut decât KGB-ul vreodată. Prima națiune socialistă din lume se transformase într-un stat criminal. Autoritarism, dar fără autoritate. Două revolte eșuate, una în 1991, cealaltă în 1993, îi scârbiseră pe oameni de comunism pe veci.

Încă își amintea acea noapte de decembrie când steagul sovietic fusese coborât de pe Kremlin pentru ultima dată și înlocuit cu tricolorul rusesc.

Războiul Rece se încheiase.

Apoi începuse oroarea.

Inflația crescuse cu 250%. Economia națională scăzuse cu 15%. Pensiile nu fuseseră plătite, salariile, amânate, banii deveniseră aproape inexistenți. Sfârșitul pentru el venise într-o zi când ieșise să cumpere niște pâine. La magazin întâlnise un bătrân care își purta medaliile din cel de-al Doilea Război Mondial întrebând vânzătorul dacă poate cumpăra doar un sfert de pâine, pentru că doar atât își putea permite. Vânzătorul refuzase, așa că înaintase și se oferise să îi cumpere bătrânului o pâine întreagă, dar veteranul îl dăduse la o parte, spunând: „Încă mai am mândrie".

La fel și el.

Așa că se mutase la est, unde nu trebuia să mai privească eșecul.

Își frecă mâinile pentru a le încălzi și își verifică ceasul.

Americanul ar fi trebuit să fie aici până acum.

Douăzeci de ani muncise ca ofițer. Niciodată nu erau numiți agenți cei din KGB. Mereu era ori „ofițer", ori „operativ", ceea ce îi plăcuse. Fusese o slujbă onorabilă. Luptase pentru patrie fără discriminare sau prejudecăți, pregătindu-se pentru lupta inevitabilă cu Statele Unite. De-a lungul secolului XX, 75 de milioane de sovietici muriseră din cauza revoluției, conflictelor, foamei sau terorii. Pământul american nu mai cunoscuse războiul din secolul al XIX-lea. Rușii fuseseră distruși în mod constant. Fusese învățat că singura metodă de a învinge un dușman era de a duce războiul la el acasă, iar asta fusese o mare parte din misiunea lui. Noua Federație Rusă își crease în cele din urmă propria filială de informații externe, SVR-ul, dar nu se compara cu predecesorul său. Spionajul comercial și cel industrial înlocuiseră securitatea națională ca prioritate. SVR-ul părea să existe doar pentru a-i face pe mafioți bogați. El dorise să servească națiunea, nu pe criminali, așa că își dăduse demisia. Mulți dintre colegii săi făcuseră la fel, mergând să muncească pentru

sindicate, care le prețuiau abilitățile. Fusese și el tentat, dar rezistase, și pentru prima dată în viața lui devenise șomer.

Fusese încântat când, în 1999, Elțîn își dăduse în sfârșit demisia. Privise la televizor cum prostul bețiv spusese: „Vreau să vă cer iertare pentru că visurile voastre nu au devenit niciodată realitate. Și aș vrea să vă cer iertare și pentru a nu vă fi împlinit speranțele”.

Cam târziu.

Daunele erau ireversibile.

Până în ziua de astăzi deținea un pașaport rusesc și umbla cu carnetul de partid și de pensionar KGB, deși nu văzuse nicio rublă la pensie. Doar câțiva înțelegeau cum fusese URSS îngenuncheată. Avusese grijă să fie unul dintre aceștia, citind absolut tot ce putuse. Și Vadim Belcenko, care-l aștepta în dacea, știa și el fiecare detaliu.

Își verifică ceasul din nou și se gândea la Anya și la progresul ei din Virginia. Avea cu ea un telefon cu cartelă pe care îl cumpărase în Irkutsk. Avea și el unul și căzuseră de acord să ia legătura doar dacă era necesar. Tipul acela de tehnologie portabilă nu existase pe vremea lui, dar se pusese la curent, învățând să utilizeze calculatorul și internetul.

Douăzeci și șapte de ani îi separau pe el și pe Anya. Prima lui soție murise de cancer, iar unicul său fiu murise înainte de asta de la o supradoză de droguri. Ambele decese îl afectaseră puternic. Fusese învățat toată viața să opereze cu fapte cunoscute și realități fictive. Ai grijă și fii pregătit. Stăpân pe sine? Absolut. Totuși, în esență era integru, ceea ce îl forțase mereu să fie sincer cu sine.

Anya, de asemenea, era puternică, plină de dorință și furie, două sentimente pe care le înțelegea cu mare claritate. Intrase în viața lui cu câțiva ani în urmă, când avusese nevoie cu disperare de cineva care să îi împărtășească

pasiunile. Din fericire, era atrasă de bărbații mai în vârstă, în special de aceia fără pretenții. În ziua în care îi explicase în sfârșit scopul și dorința sa, răspunsul ei fusese imediat: „O vom face împreună”.

Ceea ce îi fusese pe plac.

Încă o verificare a ceasului.

55 de ore rămase.

Se gândise că americanul ar fi trebuit să apară, dar se pare că nu s-a întâmplat așa.

Ceea ce era în regulă.

Ca orice bun ofițer, se așteptase la înșelăciune.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Stephanie voia să știe mai multe despre Zorin, așa că îi ceru lui Nikolai Osin să-i explice.

— E fost KGB și GRU și a condus și o echipă *spețnaz.*

Asta știa. Unități necruțătoare de specialiști paramilitari care conduseseră odată asasinate, raiduri și sabotaje. Fuseseră creați după al Doilea Război Mondial, când Uniunea Sovietică voise să imite succesul comandourile americane. În cele din urmă, Armata Roșie organizase „trupe cu destinație specială”, *spetsialnoye nazranie,* sau pe scurt *spețnaz.* Să fi condus una dintre acele echipe însemna că Zorin nu trebuia subestimat. Însemna că era foarte bine antrenat, mult mai obișnuit cu atacul decât cu apărarea.

— Și pentru ce vrea Zorin răzbunare?

— Tânjește după comunism.

— Să se mute în China.

— Mă îndoiesc că îi iubește prea tare pe chinezi. E mai degrabă un tradiționalist leninist, și încă unul periculos. A făcut parte și din grupul pentru destinații speciale.

Și asta știa. Sovieticii îi antrenaseră să se infiltreze în rândurile dușmanului fie înainte, fie imediat după ce un război începea. Treaba lor era să perturbe funcționarea centralelor electrice, a rețelelor de comunicații, a barajelor, a autostrăzilor și a oricărei alte ținte strategice. Erau experți în arme, explozibili, mine și ucideri. Erau, de asemenea, piloți cu toții, obligați să fie fluenți în cel puțin alte două limbi, engleza fiind una dintre ele aproape întotdeauna.

— A servit în Afganistan în timpul războiului nostru acolo, spuse Osin. Și destul de eficient.

— Nikolai, spune-mi, te rog, ce se întâmplă aici de fapt.

Spera că tonul ei conciliant va dezlega limba acestui spion. Toate aceste lucruri începuseră pentru ea odată cu apelul de la Osin. Întrebarea inițială venise cu câteva zile înainte de la Kremlin către Casa Albă, chestiunea fiindu-i mai apoi transmisă de către președintele Danny Daniels.

Faptele, așa cum fuseseră expuse la început, erau relativ simple. Un fost arhivist KGB, un bătrân numit Vadim Belcenko, dispăruse. Securitatea internă rusească era cu ochii pe Belcenko, de când învățaseră cu mult timp în urmă că arhiviștii puteau fi cea mai mare problemă a lor de securitate. Arhiviștii se bucuraseră odată de acces neîngrădit atât la cele mai importante informații, cât și la cele mai delicate documente strategice. Ei știau totul, așa că ignorarea lor putea fi fatală. Lecția aceea fusese predată de unul pe nume Mitrokhin, care strecurase afară 25.000 de pagini de documente sensibile, care în 1992 ajunseseră în Vest, oferind cea mai clară imagine asupra spionajului sovietic și dovedind că KGB devenise cel mai mare serviciu de informații din lume.

„Săbii ascuțite, scuturi dure.”

Acesta fusese mottoul lor.

Și principalul mod prin care Vestul știuse orice despre cât de periculos devenise KGB provenise de la arhiviști. Așa că înțelese de ce Belcenko era pe o listă de urmărire. Ce rămânea neclar era de ce acest om era atât de important acum și cum se potrivea Zorin acolo.

— Este un om profund tulburat, spuse Osin. A fugit în est după prăbușirea sovietică, împreună cu alți o sută și ceva de emigranți. Trăiesc de mult timp lângă lacul Baikal fără incidente. În ultimul timp, totuși, acest calm s-a schimbat. Zorin îl știe pe Belcenko. Au comunicat de multe ori de-a lungul anilor. Dar niciodată nu s-a dus Belcenko însuși în est.

Asta fusese misiunea lui Cotton. Să verifice daceaua și satul și să vadă dacă îl poate localiza pe Belcenko.

— De ce nu vă trimiteți propriii oameni? spuse ea. De ce m-ai sunat pe mine?

— Sunt câteva motive pentru asta. Dar cel mai relevant e acela că asta nu are nimic de-a face cu Rusia. E o problemă externă.

— Ai vrea să explici asta?

— Dacă emisarul tău îl găsește pe Belcenko, o voi face cu plăcere. Deocamdată, să spunem doar că îmi place să cred că nu suntem dușmani, deși uneori e greu să știi sigur. Mi s-a spus să vă implic ca un semn al bunei noastre credințe.

Și, realiză ea, pentru a da Moscovei șansa de a nega implicarea dacă lucrurile nu mergeau bine. „Cel puțin v-am adus și pe voi de la început”, ar fi replica lor. Și avea dreptate în legătură cu trecutul lor ca dușmani. Rusia și Statele Unite nu mai erau adversari pe față. Dar, deși Războiul Rece fusese încheiat de multă vreme, o variantă mai înghețată se născuse. Simțea, totuși, că problema asta semăna mai mult cu cele din trecut.

— Deocamdată, zise el, pot să spun că asta e o luptă care s-ar putea să includă doar pe Zorin și Statele Unite. Sau cel puțin așa sperăm. Așa că am crezut că e prudent să știi despre asta. Nu vrem să vă vedem pierzând.

Un comentariu ciudat, pe care îl adăugă pe lista în creștere de ciudățenii.

Se holbă la ea cu ochi surprinzător de prietenoși.

— Știi despre Stanislav Lunev?

Desigur. Un fost ofițer militar sovietic și cel mai înalt plasat agent de informații care dezertase vreodată în Statele Unite. Se întorsese în 1992 și rămăsese ascuns până în ziua de azi. Scrisese, totuși, un memoriu. „Prin ochii dușmanului”. Îl citise de câteva ori. Un comentariu din carte îi rămăsese în minte. „Cel mai bun spion va fi cel

mai bun prieten al tuturor, nu o figură obscură ascunsă într-un colț.”

— Afirmațiile lui Lunev sunt adevărate, spuse Osin.

Știa la ce se referă. În memoriul său, Lunev scosese la iveală ceva șocant. Scrisese despre o armă sovietică identificată ca RA-115. În Statele Unite le numeau bombe nucleare servietă. Fiecare cântărea aproximativ douăzeci de kilograme și elibera o energie de șase kilotone de TNT, care după standardele Hiroshima și Nagasaki era mică. Acele bombe aveau o încărcătură de 16 și 20 kilotone. Totuși, pe rază scurtă, șase kilotone puteau provoca daune severe. Congresul a scos arma în afara legii în 1994, dar această prevedere a fost abrogată în 2004. Din câte știa ea, totuși, Statele Unite nu aveau niciuna în arsenalul lor nuclear. Vechea Uniune Sovietică și noua Rusie erau o altă poveste. Își aminti de îngrijorările din 1997 când un consilier rus al securității naționale afirmase în cadrul programului de televiziune *60 de minute* că mai mult de o sută de bombe RA-115 rămăseseră neînregistrate în inventar. Nimeni nu știa dacă fuseseră distruse sau furate. Congresul organizase audieri, în urma cărora experții nu putuseră decide dacă arma existase cu adevărat.

— Vrei să spui că RA-115 sunt reale?

Încuviință din cap.

— Sovieticii au produs 250. Sunt cam atât de mari.

Își folosi mâinile pentru a descrie un pachet lung cam de șaizeci de centimetri, lat de patruzeci de centimetri și înalt de douăzeci de centimetri.

— Fuseseră distribuite unităților de servicii secrete militare ale KGB și GRU, marcate pentru operațiuni speciale. După colapsul sovieticilor, au revenit sub jurisdicția SVR. Acolo au rămas de atunci.

Se mira de franchețea lui. Acesta nu era tipul de informații pe care națiunile le împart unele cu

altele. Avertizări despre securitatea îndoielnică privind armele nucleare rusești apăruseră încă din 1990. Un act emis de Congres în 1991 prevedea ajutor tehnic american pentru eliminarea focoaselor rusești și realizarea unui raport despre materialele lor nucleare. Din fericire, până azi, nu a apărut nicio bombă. În cele din urmă, nebunia legată de existența unor potențiale probleme a dispărut și armele nucleare servietă au intrat pe tărâmul filmelor și al televiziunii. Niciuna nu fusese văzută în realitate. Acum tocmai i se spusese că au existat 250.

— Unitățile noastre de contraspionaj au muncit din greu pentru a minimaliza orice amenințare și pentru a distrage atenția presei de la potențiala problemă de siguranță, spuse el. Am dezamorsat toată acea publicitate.

Așa și era. Își aminti umbra aruncată asupra acelei știri de la *60 de minute* în care fusese dezvăluit faptul că, la momentul difuzării, producătorul scrisese și promova o carte despre pericolele terorismului nuclear. Același producător fusese implicat într-un film proaspăt lansat numit *Împăciuitorul,* în care era vorba despre lipsa unei arme nucleare sovietice, folosită pentru terorism. Că veni vorba de manipularea credibilității.

— Voi chiar nu stați degeaba, spuse ea. Mereu puneți ceva la cale.

El zâmbi.

— Aș putea spune același lucru despre voi.

— Ce legătură are asta cu Vadim Belcenko?

— Optzeci și patru dintre acele RA-115 au rămas dispărute.

Asta era o informație surprinzătoare, dar își menținu calmul și spuse simplu:

— Și abia acum menționezi asta?

— Sunt părți bune și părți rele în această realitate. Partea bună e că acele arme sunt ascunse în locuri despre care doar câțiva oameni știu.

Partea rea e că unul dintre acești oameni este Vadim Belcenko.

Acum înțelese urgența.

— Și crezi că Aleksandr Zorin e pe urmele uneia dintre aceste bombe nucleare servietă?

— Este o posibilitate.

Conduceau pe străzile goale ale Washingtonului, trecând pe lângă clădiri închise și trotuare goale. Se gândise că ceva era cu adevărat în neregulă, din momentul în care Osin sunase prima oară. Un al doilea apel de la Osin o alertase cu privire la faptul că o femeie era în Statele Unite, cineva care necesita urmărire atentă.

— Spune-mi mai multe despre Anya Petrova.

— Așa cum ți-am spus mai înainte, este iubita lui Zorin. Cam cu douăzeci și cinci de ani mai tânără, instruită de poliție, și pare să împărtășească pasiunea lui Zorin pentru răzbunare. A trimis-o aici cu un motiv. Să sperăm că vei afla care este acela.

Gândul îi fugi la Luke Daniels, care fusese recrutat ca umbră a lui Petrova. El putea gestiona lucrurile.

— O bombă RA-115, spuse Osin, este proiectată să reziste ani, atâta timp cât este legată la o sursă de energie. În cazul în care energia este întreruptă, e prevăzută cu o baterie de rezervă. Dacă bateria se descarcă, arma are un transmițător care trimite un mesaj codat prin satelit către o ambasadă rusească sau un consulat.

— A fost vreun astfel de semnal primit vreodată?

Încuviință din cap.

— Șaptezeci și nouă. Niciunul nu a mai urmat apoi.

— Ceea ce înseamnă că sunt epuizate și inofensive.

Încuviință din nou.

— Așa este. Și apoi mai sunt celelalte cinci. Niciun semnal nu a fost primit vreodată de la acele arme.

— Este posibil să aibă încă energie? Ea făcu o pauză. După mai mult de douăzeci de ani.

— Se pare că Zorin așa crede.

— Du-te după ele.

— Nu știu unde să căutăm. Orice înregistrări legate de ele au dispărut. Credem că Vadim Belcenko le-a șters.

— Asigurare pentru o viață lungă?

Osin zâmbi.

— Probabil. Din păcate, Zorin se poate să fi descoperit ce știe Belcenko.

Ceea ce explica graba de a-l găsi pe bătrân.

Telefonul ei vibră.

În mod normal, l-ar ignora, dar din moment ce doar Casa Albă mai era în cercul ei de comunicații, decise să verifice ecranul.

„Luke Daniels."

Ceea ce declanșa mai multe alarme.

— Acest apel ar putea fi relevant pentru ceea ce discutăm.

— Te rog, răspunde.

Răspunse și ascultă cum Luke îi explică ce se întâmplase în Virginia, încheind cu:

— Presupun că știi ce fac, așa că am decis să te sun pe tine în loc să-l sun pe el. Nu vreau să aud cum îmi reproșează că am dat-o-n bară. Dar știu că așa va fi. Femeia aia a dispărut de mult.

— Unde ești?

— Am chemat o remorcă și mi-au tractat Mustangul până la un parc auto chiar lângă I–66.

Îi spuse unde.

— În casa aia, spuse el, merită aruncată încă o privire. Nu vreau să stea acolo deschisă larg pentru mult timp.

Și nici ea, așa că spuse:

— Așteaptă.

Se întoarse spre Osin. Fusese direct cu ea și din moment ce ducea lipsă de resurse și nu voia ca Bruce Litchfield să afle de treaba ei, nu avea de ales.

— Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să mergem în Virginia. Are legătură cu Anya Petrova.

— Spune-mi unde și o să-i cer șoferului să ne ducă.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Malone nu avusese de gând să-l întâlnească pe Zorin la vreun observator. Asta ar fi fost definiția exactă a stupidității. Așa că evitase clădirea ciudată de pe dealul stâncos și condusese încă 24 de kilometri la nord către dacea. Șoseaua cu două benzi încadrată de zăpadă mergea paralel cu malul lacului și nu trecuse nicio mașină din direcția opusă, ceea ce îl făcu să se întrebe și mai tare despre Zorin. Mai mult ca sigur, la acel observator îl așteptau probleme. Așa că hotărâse să se arunce pur și simplu în gura lupului.

Avea un simțul al orientării excelent, datorat în mare parte memoriei fotografice, o binecuvântare ce i se acordase din pântec. De multe ori se întrebase de la cine îl moștenise genetic și mama lui îi spusese într-un final că tatăl său fusese la fel de binecuvântat. Se obișnuise, de fapt, cu această abilitate de a nu uita niciodată niciun detaliu. Își putea aminti cuvânt cu cuvânt eseuri pe care le scrisese la școala de gramatică, și exact ce se întâmplase la fiecare Crăciun. Îi fusese cu siguranță de folos ca avocat, și mai târziu, când lucrase pentru Magellan Billet. Acum îl ajuta să țină inventarul cărților rare din magazinul lui din Copenhaga. Dar și la păstrarea amintirilor cu Cassiopeia Vitt. Își amintea fiecare detaliu al timpului petrecut împreună, dar asta nu era neapărat un lucru bun.

Găsi strada întortocheată pe care își aminti că o văzuse din aer, care ducea în sus spre cornișa unde era daceaua. Ieși cu camioneta de pe șosea înspre copaci, oprind pe un petic înzăpezit de pământ. Parcă și urcă spre casă, chinuindu-se de la un trunchi de copac la altul printre nămeți, cu ghetele scârțâind pe zăpada uscată. Ramuri veșnic verzi și tentacule țepoase de copaci desfrunziți se întindeau spre cerul veșnic întunecat. Ochii îi lăcrimau de la

vânt și frig. Un antrenament zilnic cu genuflexiuni și abdomene îi menținuse cu siguranță mușchii tonifiați, dar urcarea prin gerul siberian îl suprasolicitase.

Ajunse la capăt și, aruncând o privire înapoi, observă cum urmele pașilor imprimate în zăpada îi dădeau de gol prezența. Un gard din sârmă ruginită înalt până la talie îi bloca drumul înainte. Un curent de aer înghețat ce venea dinspre lacul din apropiere îi tăia răsuflarea. Se așeză în spatele unui pin gros și privi spre dacea. Din trei hornuri se ridica spre cer fum. Unul dintre cele două vehicule care fuseseră acolo mai devreme lipsea. Prin aerul rece pluteau acorduri de muzică populară. Localiză sursa. O clădire anexă rotundă, toată din lemn, fără ferestre și cu o singură ușă, din care ieșea constant o coloană subțire de aburi prin vârful acoperișului conic.

Misiunea sa era să îl caute pe Vadim Belcenko. I se arătase o fotografie făcută cu câțiva ani în urmă. Bărbatul era un fel de fost arhivist KGB. Dacă îl găsea, avea să se retragă și să raporteze locația. Prima parte ar fi relativ simplă, a doua, nu chiar la fel, din moment ce telefonul său fusese distrus. Dar avea camioneta și putea găsi un telefon altundeva.

Păși peste gard și fugi peste o zonă asfaltată ce se întindea de la capătul străzii până la clădirea rotundă ce scotea fum și din care se auzea muzică, situată într-o parte. Traversă pavajul cu grijă întrucât nu își permitea o cădere pe gheața neagră. Ajunse la intrarea clădirii rotunde prin care se strecură rapid, unde fu asaltat de un val de aer cald uscat bine-venit. O altă ușă care ducea mai departe în interior era blocată de o pătură de blană ce atârna agățată pe toc. Dădu la o parte puțin pătura, suficient cât să-și dea seama că era un fel de saună. În centru ardea focul sub un pat de pietre fierbinți. Un bătrân stătea pe nivelul cel mai de jos al unui șir de bănci din pin ce se ridica pe peretele

îndepărtat. Era gol, așezat cu picioarele întinse, cu mâinile noduroase încrucișate sub cap. Trăsăturile lui se potriveau cu imaginea ce îi fusese arătată.

Era Vadim Belcenko.

Muzica se auzea dintr-un mic CD-player ce se afla pe bancă. Se strecură înăuntru și se apropie de bătrân. Fața arăta exact ca o mască fadă, lată și netedă, cu pielea de culoarea zăpezii murdare. Ochii închiși păreau așezați în cupe ridate de carne pliată. Un păr blonziu ud îi acoperea scalpul, iar singurele indicii ale vârstei înaintate erau pieptul și obrajii scofâlciți. Bătrânul fuma o țigară puternic mirositoare.

Duse mâna în jos și opri muzica.

Belcenko deschise ochii și se ridică. Ambele pupile erau acoperite de cataractă.

— Numele meu este Cotton Malone, spuse el în engleză.

Belcenko se holbă la el.

— Și ce faci aici?

— Am venit să văd dacă sunteți în regulă.

— De ce nu aș fi?

— Ați dispărut și oamenii se întrebau.

— Vrei să spui că securitatea de stat rusă se întreba. Și de ce ar trimite un american să mă caute?

Avea o vocea groasă și guturală, fără nicio inflexiune, emoție sau neliniște.

— Asta e o întrebare la care m-am gândit și eu.

Belcenko expiră un nor de fum albastru ce pluti în sus.

— Ești spion?

— Nu mai sunt.

Aerul fierbinte îi usca nările, așa că respira puțin și pe gură. Transpirația începu să îi curgă pe spate, lăsând o urmă rece.

— Să spunem că sunt un spion cu jumătate de normă.

— Am avut și noi câțiva din ăștia pe vremea mea. Nu mi-a păsat de ei niciodată.

— Unde e Zorin?

— A plecat să se întâlnească cu tine.

Nu venise să facă conversație. De fapt, misiunea lui era încheiată. Îl găsise pe Belcenko și acum trebuia să raporteze. Dar era greu să scapi de obiceiurile vechi, așa că trebuia să mai pună încă o întrebare.

— De ce îi pasă guvernului rus de ce faceți?

— Pentru că știu lucruri, domnule Malone. Și vor să afle acele lucruri înainte să mor.

Acum înțelegea.

— Și le-ați promis să le spuneți.

— Se pare că e un preț mic pentru a rămâne în viață. Odată ce vor afla, nu voi avea nicio valoare. Chiar nu înțelegi în ce ai fost aruncat, nu-i așa?

— Nicio idee. Vreți să-mi spuneți?

Belcenko râse.

— De ce aș face asta?

Bună întrebare, una pe care decise să o lase pe altă dată.

— Trebuie să plec. Mi-a părut bine.

— Știai că orice poveste concepută vreodată de mintea umană poate fi redusă la trei părți?

Nu îi plăcea cum suna acea afirmație ciudată.

— Începutul. Mijlocul. Apoi, finalul, spuse Belcenko. Există o simetrie și o satisfacție ce apare atunci când acele trei părți se unesc în cele din urmă pentru a forma o poveste completă. E cu adevărat magic. Am avut deja începutul, apoi un mijloc lung. Acum, domnule Malone, este timpul pentru finalul poveștii.

Nimic din toate astea nu părea în regulă. Se crezuse isteț evitându-l pe Zorin, venind direct aici, dar ceva îi spunea că mișcarea îi fusese anticipată. În mâna stângă bătrânul ținea țigara, dar își întinse brațul drept în spatele băncii și scoase o armă.

— Să nu crezi, domnule Malone, ca nu pot să văd suficient de bine pentru a trage.

O mișcare îi atrase atenția. Pătura de blană de pe toc fusese dată la o parte. Se întoarse și văzu doi bărbați îmbrăcați în haine de iarnă, ambii având puști automate.

— Și de ce m-ați împușca? întrebă.

Belcenko ridică din umeri.

— Pentru că Zorin spune că nu ai nicio șansă să ieși de aici în viață.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Cassiopeia nu-și găsea locul pe bancheta din spate a unui avion francez de luptă. Zburase cu elicopterul de pe proprietatea sa până la baza aeriană, unde o așteptase un avion cu reacție de înaltă performanță. Zburau cu 2.200 kilometri pe oră la aproape opt kilometri înălțime, urmând aceeași rută pe care o avusese Cotton cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă.

Avea rău de înălțime, evitând pe cât posibil astfel de situații. Să se afle pe schelă mai devreme fusese destul de neplăcut, dar acum să zboare era un rău necesar pe care îl îndura. În acel moment era îmbrăcată într-un costum de zbor nepotrivit ca mărime și înghesuită într-o cabină de pilotaj cu foarte puțin spațiu de manevră. Coborâseră deja la o altitudine mai joasă și se alimentaseră cu carburant de la un petrolier aeropurtat cu care se întâlniseră pe drum. Nu văzuse niciodată operațiunea pe viu și fusese fascinant de privit. O ajutase, de asemenea, să își ia gândul de la faptul că se afla la foarte mare înălțime în aer.

Călătoria din Franța în Siberia avea să dureze puțin mai mult de patru ore, ceea ce era incredibil. Lumea se micșorase cu adevărat. Stephanie o citise perfect, știind că încă îl iubea într-adevăr pe Cotton. Se perindaseră mulți bărbați în viața ei, cu câțiva avusese relații foarte serioase, dar niciunul nu fusese Cotton Malone. Se cunoscuseră la castelul ei cu câțiva ani în urmă, în același timp în care îi fusese prezentată lui Stephanie Nelle. Un prieten comun, Henrik Thorvaldsen, făcuse posibile toate acestea. Din păcate, Henrik nu mai era, fiind ucis în Paris, încă una dintre împrejurările nefericite ce păreau să o urmărească în viață.

Când tăiase orice contact cu Cotton, știuse chiar de atunci că nu avea să fie permanent. Era legată

foarte mult de el. Se simțea confortabil în prezența lui. O trata ca pe un egal și o respecta ca persoană. E adevărat, uneori era un măgar, dar nici ea nu era un înger. Asta era treaba cu relațiile. Un schimb permanent de concesii. Se întrebase cum ar putea relua legătura. Amândoi erau mândri și fusese multă amărăciune între ei. Trecuseră multe luni până să-și spună cuvântul care începe cu I. Dar într-un final fusese spus și urmat de acțiuni. Spera ca distanța dintre ei să nu fi depășit punctul de întoarcere.

Stephanie spusese că o va anunța dacă apărea ceva nou. Îi spusese, de asemenea, și despre o dacea și un sat numit Chayaniye. Speranță. O denumire interesantă, dar potrivită pentru expatriații care creaseră locul.

Comunismul era cu adevărat o teologie moartă. Nu exista așa un paradis al muncitorilor fără clase sociale, unde toată lumea deținea totul. Tot ce crease vechea URSS fusese o iluzie, un loc în care frica și forța fuseseră singurele mijloace prin care supraviețuia. Acea așa-zisă societate fără clase era împărțită în două categorii: a celor sărmani și a celor avuți. Privilegiații de la putere se bucurau de ce era mai bun, iar toți ceilalți se luptau pentru resturi. Nici vorbă de proprietate comună, câțiva aleși se bucuraseră de tot. Doar minciunile opriseră masele de la revoltă, împreună cu dozele zilnice de teroare și violență. În final, totuși, nimic nu putuse opri adevărul să-i provoace prăbușirea.

Și se prăbușise.

Avea cincisprezece ani când se întâmplase și locuia în casa părinților ei din Spania. Tatăl ei rămăsese mereu apolitic, dar își amintea bucuria lui imensă la desființarea Uniunii Sovietice. Și ceea ce spusese. Un citat al americanului Thomas Jefferson: „Un guvern suficient de mare pentru a-ți da tot ce vrei este suficient de puternic să-ți ia tot ce ai".

Nu uitase asta niciodată.

Întreaga ei viață de adult fusese lipsită de presiunile Războiului Rece. În prezent, în schimb, amenințările și teroarea veneau din alte locuri, Estul și Vestul având un numitor comun, din moment ce noii dușmani nu făceau discriminare între ruși și americani.

Deci în ce fusese băgat Cotton?

„L-am angajat să arunce o privire. A îndeplinit câteva misiuni pentru mine de la Utah încoace."

Asta spusese Stephanie la telefon. Deci Cotton devenise un agent cu contract. „De la Utah încoace." Poate acesta era modul lui de a uita. Ea încercase cu afacerile și castelul, niciunul dintre ele nereușind să îi domolească anxietatea. De-a lungul celor aproape patruzeci de ani ai săi se crezuse îndrăgostită de câteva ori. Dar acum știa că doar una dintre acele relații însemnase ceva.

„Ceva a mers prost acolo."

La auzul cuvintelor lui Stephanie îi stătuse inima în loc. Cotton era rănit? Sau mort? Spera că niciuna dintre ele, dorindu-și doar ca avionul acesta să zboare mai repede.

— Cât mai e? îl întrebă pe pilot în franceză prin cască.

— Mai puțin de două ore. Ne mișcăm repede.

Gândurile îi zburară înapoi la prima conversație pe care ea și Cotton o avuseseră, pe proprietatea ei, într-o după-amiază caldă de iunie. Înainte de asta întâlnirile lor fuseseră scurte și violente, fiecare trăgând gloanțe în celălalt, ea supraveghindu-l, iar el neștiind sigur cine era ea. În acea zi îl urmase afară în lumina puternică a soarelui, plimbându-se cu el pe aceeași alee umbrită de copaci pe care mersese mai devreme spre șantier.

— Când voi termina, spuse ea, va fi ridicat un castel din secolul al XIII-lea exact cum a fost acum opt sute de ani.

— Un demers impresionant.

— Prosper prin demersuri impresionante.

Continuară să meargă și intrară în șantier printr-o poartă largă de lemn și străbătură un grajd cu pereți de gresie ce găzduia un centru de primire a vizitatorilor. Mai departe se simțea mirosul de praf, cai și moloz, unde o sută și ceva de vizitatori se perindau.

— Întreaga fundație a perimetrului a fost așezată și peretele-cortină din vest iese bine, spuse ea, arătând cu degetul. Suntem pe punctul de a începe turnurile din colțuri și clădirile centrale.

Îl conduse prin șantier și în sus pe panta unui deal către un promontoriu modest, de unde totul putea fi văzut clar.

— Vin des aici și privesc. O sută douăzeci de bărbați și femei sunt angajați acolo jos cu normă întreagă.

— Ăsta da stat de plată.

— Un preț mic pentru ca istoria să fie văzută.

— Porecla ta, Ingénieur, spuse el. Așa te strigă? Inginer?

Ea zâmbi.

— Personalul mi-a dat numele ăsta. Eu am realizat proiectul în totalitate.

— Știi, pe de-o parte, ești teribil de arogantă. Dar, pe de alta, poți fi destul de interesantă.

Nu se simți jignită de observația lui, care conținea un adevăr, și îl întrebă:

— Te-ai pensionat de la guvern?

— Nu îți dai demisia cu adevărat niciodată. Pur și simplu stai departe de linia de foc de cele mai multe ori.

— Deci o ajuți pe Stephanie Nelle doar ca prieten?

— Șocant, nu-i așa?

— Deloc. De fapt, e în concordanță cu personalitatea ta.

— De unde știi despre personalitatea mea?

— Am aflat foarte multe despre tine. Am prieteni în profesia ta anterioară. Toți au vorbit numai de bine despre tine.

— Mă bucur să aud că oamenii își amintesc.

— Tu știi multe despre mine? întrebă ea.

— Doar o scurtă descriere.

— Am multe ciudățenii.

Așa era, cea mai rea dintre ele fiind inabilitatea de a spune ce simte. Cotton suferea de aceeași neputință, ceea ce explica de ce se simțeau mereu înstrăinați. Țineau mult unul la celălalt, dar niciunul dintre ei nu era dispus să o admită. Fusese totuși acel moment în munții Chinei, după o grea încercare, când amândoi își adunaseră curajul să spună ce simțeau.

— Gata cu jocurile, spuse ea.

El încuviință din cap și o luă de mână.

— Cotton...

El îi puse două degete pe buze, făcând-o să tacă.

— Și eu.

Și o sărută.

Își aminti acel moment în care amândoi știau, dar nu pronunțau cuvântul *iubesc.* Dar îl iubea pe Cotton. În ultima lună acest lucru era extrem de clar.

Era prea târziu?

Spera din toată inima că nu.

CAPITOLUL PAISPREZECE

VIRGINIA

Luke stătea rezemat de Mustang, privind cum un SUV negru intră pe poarta deschisă în parcul de tractări auto. Tocmai își verificase ceasul, care arăta puțin după 5:00 a.m. Aerul de dinainte de răsărit era înghețat, dar el nu simțea decât furie, pe de o parte pentru că fusese învins de un străin, pe de alta, pentru că bunul său cel mai de preț fusese distrus. Operatorul remorcii doar clătinase din cap când ajunsese la fața locului, urcând matahala de Mustang pe platforma din spatele camionetei lui, aducându-l aici într-o grămadă de alte mașini care avuseseră cu siguranță zile mai bune.

SUV-ul se opri și Stephanie coborî dintr-o parte și un alt bărbat într-o haină neagră din partea opusă.

— O noapte grea? întrebă ea.

Mustangul stătea cu partea pasagerului către exterior, care purta dovezile confruntării lui.

— Anya Petrova, spuse celălalt bărbat, este destul de periculoasă. A fost instruită de poliție și a lucrat ca polițist câțiva ani.

Ceea ce explica în parte ceea ce se întâmplase. Știa cu siguranță cum să se descurce.

— Și dumneavoastră cine sunteți?

Bărbatul se prezentă ca Nikolai Osin, apoi Stephanie adăugă:

— E șeful filialei SVR.

— Oficial, sunt atașat comercial și nu știu nimic despre niciun SVR.

— Îmi place asta, spuse Luke. S-o lăsăm așa. Dar ați vrea să-mi spuneți mai multe despre Anya Petrova?

Stăteau singuri în parcarea luminată, printre grămezile de mașini părăsite.

— Are legătură cu un bărbat car ar putea cauza acestei țări multe probleme. A trimis-o aici cu un scop, motiv pentru care am sfătuit-o pe Stephanie să o urmărească atent. Se pare că Petrova nu a apreciat asta.

Luke încerca încă să își dea seama cum îl prinsese. Avusese mare grijă, dar uneori se mai întâmplă și porcării. Și deși nu i se răspunsese complet la întrebare, se decise să o lase baltă și spuse:

— Trebuie să verificăm casa aia.

Conduseră înapoi spre sud în Virginia rurală și găsiră intrarea cu arcada din fier forjat. Altădată, sediul Magellan Billet ar fi putut să găsească proprietarul în câteva minute, dar știa că acum era imposibil. Desigur, Casa Albă putea realiza același lucru, dar asta însemna să-i raporteze. Stephanie sugerase să aștepte înainte de a face acel apel și el nu se împotrivise. Poate că vor putea afla ceva suficient cât să mai tempereze criticile ce aveau să vină sigur de la unchiul Danny pentru că o dăduse în bară cu singurul lucru pe care i-l ceruse să nu îl facă.

SUV-ul se opri în fața locuinței abandonate și coborâră.

— Virginia e plină de relicve ca asta, spuse Stephanie.

— O casă așa de mare, spuse Nikolai.

— Și se pare că a fost abandonată de ceva timp, spuse ea.

Pe drum Luke aflase că Malone ar putea avea probleme, iar Cassiopeia fusese trimisă după el, ceea ce era și bine, și rău. Spera că totul era în regulă, dar aliatul lor SVR nu fusese capabil să obțină prea multe informații noi de la oamenii din Siberia. Desigur, întrebarea de 64.000 de dolari la care nimeni nu răspundea era de ce ar fi doborât cineva avionul lui Malone. Oricine ar fi fost *ei,* dețineau rachete aer-sol, ceea ce însemna că era

vorba despre mult mai mult decât voiau rusnacii să admită și decât dezvăluise unchiul Danny.

Șoferul lor scoase o lanternă cu un bec cu halogen. Zorii zilei începeau să se vadă spre est, dar mai erau încă două ore până la răsăritul soarelui.

Luke apucă lanterna și îi conduse în interior, care arăta ca un mausoleu.

— A venit direct aici și știa exact unde se duce.

— Vreo idee despre ce căuta? îl întrebă pe Osin.

— Pot să vă dau acest răspuns după ce aruncăm o privire? Voi încerca să fiu cât de direct posibil.

Luke se îndoia de acea observație. După cele câteva dăți în care îi întâlnise pe cei de la SVR, *evazivi* era cel mai generos cuvânt pe care l-ar fi folosit ca să îi descrie. Complet nedemni de încredere? Mincinoși? Ambele li se potriveau mănușă. Dar înțelese că asta era un fel de operațiune comună, din care voia să facă parte, așa că își păstră comentariile pentru el.

Îl urmăriră pe hol și în birou, unde lumina dezvălui gaura din peretele cu lambriuri.

— Știa să folosească toporul ăla, spuse Luke, arătând spre el pe podea.

Era nerăbdător să vadă ce era dincolo de deschizătură, așa că îndreptă lumina spre interior. Camera era mică, poate de zece metri pătrați, plină de la podea la tavan pe trei părți cu rafturi. Dar spre deosebire de cele din birou, care rămăseseră goale și strâmbe, acestea erau pline cu cărți. În centru era o masă pe care se afla un suport din lemn, sub sticlă, pe care era expus un volum deschis. Un candlabru mic atârna din tavan, lucind în lumină, cu becurile lui prăfuite, inutile fără curent.

— Un fel de cameră ascunsă, murmură el. Despre care drăguța de Anya știa totul. A spart exact acolo unde trebuia.

Păși înăuntru, urmat de Stephanie și de Osin. Analiză rafturile cu lanterna, studiind cotoarele

expuse. Majoritatea erau cărți, altele, manuscrise legate și erau și niște cutii din lemn pentru dosare cu foi libere. Se uită la câteva dintre etichete. „Corespondența conducerii militare. Bătălia din Princeton. Asediul Bostonului. Capturarea Ticonderoga.” Scană întreaga cameră și citi mai multe cotoare.

O temă suna clar.

— E o bibliotecă despre Războiul Revoluționar[5], spuse el.

— Mai mult decât atât, adăugă Stephanie. Sunt cărți de istorie de la finalul secolului al XVIII-lea și începutul secolelor al XIX-lea și al XX-lea, până la Războiul din 1812.

Estimă că erau câteva sute de volume, fiecare acoperit cu un strat gros de praf. Era evident că nu fusese nimeni pe acolo de multă vreme. Ici-colo, părți din rafturi erau goale, cărțile care fuseseră acolo fiind împrăștiate pe podea și praful deranjat.

— Asta am auzit, spuse Luke. Multe bufnituri. Dărâma astea.

— Spune-ne, Nikolai, ce căuta? întrebă Stephanie.

Osin nu răspunse. În schimb, dădu la o parte cupola de sticlă ce proteja cartea de pe suport și o răsfoi cu grijă. Apoi închise cartea astfel încât coperta să îi poată fi citită.

Coperta de piele neagră era tipărită cu litere aurite.

CONSTITUIREA ORIGINALĂ
A
SOCIETĂȚII GENERALE A
CINCINNATI
AȘA CUM A FOST EA FORMATĂ DE
OFIȚERII
ARMATEI STATELOR UNITE
LA FINALIZAREA
RĂZBOIULUI REVOLUȚIONAR

CARE A OFERIT INDEPENDENȚĂ
AMERICII

Stephanie se apropie și redeschise cartea, citind câteva dintre pagini.

— E o istorie a societății. Procedurile ei generale, procese-verbale ale întâlnirilor și constituirea. Drepturile de autor sunt din 1847.

— Ce este Cincinnati? o întrebă Luke.

Îl ignoră și reanaliză rafturile ce îi înconjurau.

— Asta e o arhivă, una de care pun pariu că Societatea Cincinnati habar nu are că mai există.

Făcu o pauză.

— Altfel ar fi fost recuperată.

Stephanie se îndreptă spre Osin.

— De ce e Anya Petrova interesată de așa ceva?

Niciun răspuns.

— Mai devreme ai menționat Pasa Înainte, încercă ea. Din câte știu eu, acea operațiune e încă clasificată. Singurul mod prin care puteai să afli ceva despre ea este din propriile tale evidențe.

— Știm exact ce s-a făcut, spuse Osin.

Ceea ce Luke dori imediat să afle și el.

— Asta înseamnă că Aleksandr Zorin știe? întrebă ea.

— Sunt sigur că știe. Iar Belcenko știe și mai multe.

— Inclusiv unde sunt localizate acele bombe nucleare dispărute?

Luke rămase liniștit și permise luptei să continue neîntreruptă.

Dar auzise corect? „Bombe nucleare dispărute”? Se gândi că Stephanie îl va pune în temă la timpul potrivit.

Ea se întoarse către el.

— Petrova a plecat cu ceva de aici?

Clătină din cap.

— Nimic din ce am văzut.

— Atunci aici a fost o fundătură pentru ea. Nikolai, ai spus că vei fi direct. De ce a venit aici?

Într-un mod necaracteristic, Stephanie ridicase vocea.

— Voi răspunde după ce vorbesc cu Moscova. Unele lucruri trebuie discutate în privat mai întâi.

— Mi-am trimis omul în Siberia la cererea ta, spuse ea. A mers acolo orbește și acum a dispărut.

— V-am permis să trimiteți un alt agent să investigheze.

— Nu e suficient. Ce se întâmplă?

— Nu pot spune. Cel puțin pentru moment.

Luke simți îngrijorare în voce, care părea sinceră și neobișnuită pentru SVR.

— Trebuie să raportez toate astea președintelui, spuse ea. El va decide ce e de făcut mai departe.

— Înțeleg.

Rusul părăsi camera secretă fără să mai scoată un cuvânt.

Luke se holbă la fosta lui șefă.

— Asta e o mare grămadă de rahat, nu-i așa?

Ea rearanjă cupola de sticlă peste carte și suport. Praful se revărsă în toate părțile și pe masă, sclipind în lumină.

— Ăsta ar fi un mod bun de a o descrie, șopti ea.

— Știi ce este Cincinnati? întrebă el din nou.

Ea încuviință încet din cap.

— Poți să-mi spui?

Se întoarse să plece.

— Nu aici.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

LACUL BAIKAL
ORA 19:50

Zorin se întoarse la dacea și se îndreptă imediat spre casa principală. Fu anunțat când a ajuns că americanul, Malone, fusese capturat. Așa că nu se grăbi să-și dea jos haina și mănușile. Ar fi bucuros să scape de această vreme. Vara era atât de trecătoare în partea asta a lumii și ducea dorul unei brize calde constante. Ce urma pentru el în următoarele zile era greu de spus. Tot ce putea spera era ca amintirile lui să fie corecte, cercetarea precisă, planificarea amănunțită și determinarea intactă. Stătuse degeaba prea mult timp și îi plăcea sentimentul de a fi în mișcare din nou. Din punctul lui de vedere, totul era funcțional și pregătit. Doar această sifonare, prezența unui american, se dovedise a fi neașteptată.

Dar până și asta îl entuziasma.

Trecu prin camera imensă, cu tavan înalt și vedere liberă către lacul înghețat. Un foc binevenit ardea în vatră. Găsi scara către subsol și coborî acolo unde Malone stătea prins cu cătușe de o țeavă groasă de metal. Lumina venea de la becurile închise în grilaje de oțel ce formau umbre ascuțite. Americanului îi fusese scoasă haina, precum și arma, se pare, din moment ce tocul de la umăr atârna gol.

— Mi-ai omorât doi din oameni, spuse el.

Malone ridică din umeri.

— Asta se întâmplă când începi să tragi în cineva.

— De ce ești aici?

— Ca să-l găsesc pe bătrân, Belcenko, care e clar că nu vrea să fie găsit. Greșeala mea.

— Și doi dintre oamenii mei sunt morți.

— Pe care i-ai trimis să mă omoare.

— Ești spion?
— Sunt librar.
Râse.
— Mi-ai spus prin stație că ești Cotton Malone. De unde ai căpătat un așa nume? Cotton[6].
— E o poveste lungă, dar, din moment ce avem timp, aș fi bucuros să ți-o spun.
— Trebuie să plec.
— Ești parte din Gărzile Roșii?
Acest om era informat.
— Mi-am servit țara până în ziua în care s-a destrămat.
— Și apoi ai ajuns aici, în mijlocul a nicăieri.
— Am venit de bunăvoie, împreună cu alții care au crezut ca mine. Am fondat acest loc și am trăit aici în pace multă vreme. Nu am deranjat pe nimeni, și totuși guvernul simte nevoia să ne spioneze.
— Îmi imaginez că milioane de oameni inocenți morți ar fi spus același lucru despre URSS.
— Presupun că așa ar fi făcut. Am avut tendința de a exagera lucrurile un pic.
Ceea ce suna a eufemism. Tortura și moartea fuseseră pilonii de bază ai sovieticilor. El și toți ceilalți ofițeri KGB fuseseră antrenați în subtilitățile acestora. Milioane pieriseră într-adevăr. Când începuse el la KGB, durerea și violența fuseseră uneltele sale principale de convingere. Fusese antrenat intens să se joace cu nervii lor până ce mintea le-o lua razna. Apoi drogurile deveniseră unealta cea mai folosită pentru a deschide gurile închise. După aceea, trucurile psihologice au preluat controlul. Către final, stresul fizic crescuse în popularitate. Citise totul despre „tehnicile îmbunătățite de interogare" ale CIA-ului. Doar un mod pompos de a spune tortură. Care, personal, nu îl deranja. Dar judecând după înfățișarea acestui american, care părea puternic și încrezător, ar fi nevoie de efort pentru a-l face să cedeze.

Și pur și simplu nu avea timp.

— America nu are idee ce înseamnă să fii sovietic, spuse el. Șaptezeci și cinci de milioane dintre noi au murit în secolul XX și nu i-a păsat nimănui.

— Dintre care cei mai mulți au fost uciși de lideri corupți ori proști. Naziștii erau mici copii când venea vorba de măcelărit oameni. Voi comuniștii ați devenit adevărații profesioniști. Ce erați voi, KGB?

Încuviință din cap.

— Am condus o unitate *spețnaz,* pregătindu-ne de război cu Statele Unite.

Ceea ce îi plăcea să spună.

— Toate astea s-au terminat, spuse Malone.

— Poate că nu.

Își amintea clar acea zi groaznică de august în 1991, privind din sediul KGB cum o mulțime de oameni luaseră cu asalt Piața Lubianka, scriind cu spray „CĂLĂU, MĂCELAR" și desenând svastici pe clădire. Își scuturaseră pumnii și înjuraseră, apoi încercaseră să răstoarne statuia lui Dzerjinski[7], dar nu putuseră să-l doboare pe Felix cel de fier. Într-un final aduseseră o macara și îndepliniseră misiunea, lăsând în urmă piedestalul gol. Nici măcar unei persoane nu îi fusese teamă în acea zi de pedeapsă pentru profanarea amintirii celui care fusese odată temutul șef al poliției de stat.

Mesajul lor era puternic și clar.

Vremea voastră s-a încheiat.

Își aminti groaza paralizantă care îl cuprinsese. Strigătele, îndemnurile la calm, apoi zgomot de sirene și haos. Pentru prima dată în viață simțise frică, acel fior de gheață din ceafă, acel ceva pe care el îl provocase altora și cu care făcuse carieră. Posibilitățile de neînchipuit din viitor îi provocaseră un val de îndoială în corp, care se opri într-un final în vezică, care se goli. Stătuse la

fereastră, privind jos, simțind rușinea urinei calde udându-i pantalonii și picioarele.

Un moment oribil.

Pe care nu îl povestise nimănui.

— Reagan a fost destul de isteț, spuse el. Mult mai mult decât Gorbaciov. Și-a propus să ne distrugă și a îndeplinit sarcina.

Slavă Domnului, americanii credeau în deschidere. Democrația izbândea datorită confruntării de idei, toleranței față de puncte de vedere diferite și dezbaterii puternice. Susținătorii ei credeau prostește că adevărul va triumfa întotdeauna și că oamenii erau cei mai buni arbitri ai acestuia. Circulația pe scară largă a informației era considerată bună. Multe documente americane, cândva clasificate, ieșiseră la lumină datorită simplei treceri a timpului. Fuseseră scrise cărți, pe care le citise, care lăsau să se înțeleagă cum Casa Albă și Vaticanul lucraseră împreună pentru a îngenunchea Moscova. Pe când acele cărți făceau doar speculații și presupuneri, el știa lucruri pe care acei autori nu le știuseră. Existase într-adevăr un plan, o conspirație, un efort comun de a submina Uniunea Sovietică.

Și funcționase.

Îi știa chiar și numele.

Pasa Înainte.

— America nu are idee ce haos a creat, spuse el. Când ați distrus sistemul politic sovietic toată ordinea s-a dus, ceea ce a permis criminalilor să preia puterea. Tot ceea ce eu și mulți alții am făcut o viață întreagă pentru a o apăra a dispărut. Și v-a păsat?

Nu așteptă un răspuns.

— Nimănui nu i-a păsat. Am fost lăsați să ne zvârcolim singuri în eșec.

Îndreptă un deget spre el.

— Așa că suntem datori Americii. Și cred că a venit timpul să plătim datoria.

Se simțise grozav să spună acele vorbe, care-i stătuseră prea mult pe suflet. Și deși acum trecuse de șaizeci de ani, nu uitase lecțiile pe care le învățase în tinerețe. De fapt, acele amintiri îl ajutaseră să reziste în ultimii douăzeci și ceva de ani. Din acest punct acțiunile lui vor veni rapid și fără nicio ezitare. Nu va mai sta pe gânduri și nu va avea mustrări de conștiință.

Doar rezultate.

Și îi plăcea prospețimea acelei libertăți.

În ultimul timp, se gândise din ce în ce mai mult la perioada când fusese în academia de infanterie, unde învățase să fie soldat înainte de a deveni spion. Instructorul lui preferat, un locotenent-colonel, băgase în cap tuturor studenților săi că Statele Unite erau *glavny protivnik,* principalul adversar.

„Dacă uitați acest lucru, asta va însemna moartea voastră."

Și nu uitase asta.

De multe ori în cariera sa fusese chemat să ucidă un agent străin și, de fiecare dată, îndeplinise misiunea.

„Urăște-ți vecinii, colegii de clasă, chiar și prietenii, dar niciodată camarazii de arme. Amintiți-vă, când războiul va începe, veți avea cu toții un dușman comun. Trebuie să cunoașteți și să respectați dușmanul. Învățați cum este organizată America. Cum funcționează. Să îi știți punctele tari și punctele slabe, iar America face din asta o treabă ușoară. Își fac nemulțumirile publice lumii. Fiți atenți la ele."

Și acel război venise.

Dar nu de la principalul adversar pe care și-l imaginaseră. În schimb, bătăliile fuseseră duse pe ascuns, puțini realizând că existaseră. Doi generali, Reagan și blestematul de papă polonez, conduseseră armatele. Armele lor nu fuseseră gloanțe și bombe. Mai degrabă Dumnezeu, moralitatea și banii la un loc se combinaseră

pentru a țintui Uniunea Sovietică într-un colț politic și economic din care nu mai putuse să iasă.

Nimeni nu realizase asta, până când fusese deja prea târziu.

„Comuniștii trebuie să exploateze în detaliu, cu grijă, cu atenție și cu pricepere orice fisură, oricât de mică, printre dușmanii săi.”

Cuvintele lui Lenin din anii 1920, pe care Statele Unite ale Americii le urmaseră cu îndemânare desăvârșită.

Acum era rândul lui să urmeze această pistă.

— Știi, spuse Malone, că acea lume s-a schimbat? Războiul Rece s-a încheiat.

— Pentru tine, poate, dar nu pentru mine. Am o datorie de plătit și intenționez să o plătesc.

În exact 52 de ore, dar asta o ținu pentru el.

Viața lui ca spion fusese pe cât de provocatoare, pe atât de extenuantă. Călătorise prin toată lumea, intrând în țări cu acte false, ascunzându-și adevărata identitate și gândurile, fiecare acțiune a sa având ca scop manipularea, exploatarea și trădarea. Departe de cultura, limba și familia sa, se adaptase, dar nu cedase niciodată tentațiilor capitalismului. Supraviețuirea fusese principala lui grijă, și trăise în fiecare zi cu frica de a fi descoperit, ceea ce putea veni din locuri îndepărtate și neașteptate. Doar o loialitate invincibilă pentru cauza sovieticilor depășise acea anxietate zilnică.

Pe care încă o avea.

Purta mândria trecutului său ca pe o manta peste umeri. Un ofițer KGB trebuie să aibă mâinile curate, o inimă înflăcărată și o minte limpede. Îi ura pe toți cei care îi furaseră acea mândrie, atât conaționali, cât și străini. Cândva îi fusese spus că singurul mod onorabil de a părăsi KGB era prin moarte și ajunsese să creadă că acest lucru e adevărat.

Se îndreptă spre scară.

— Voi trimite jos oamenii pe care i-ai întâlnit mai devreme în baia neagră. Au ceva treabă cu tine și sunt deosebit de motivați, din moment ce acei doi bărbați pe care i-ai ucis erau camarazii lor.

— Să nu te faci prea comod, strigă Malone.

Se opri, se întoarse și îi oferi un zâmbet discret, mulțumit de sine.

— Niciodată.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

WASHINGTON, D.C.
ORA 8:30

Stephanie îl conduse pe Luke înăuntrul Mandarin Oriental, hotelul pe care îl frecventa mereu când era în Washington, D.C. Fuseseră lăsați acolo de Nikolai Osin, care rămăsese tăcut tot drumul înapoi din Virginia. Observase că Luke voise să îl preseze pentru a obține mai multe răspunsuri, dar îi transmise din priviri că nu era momentul. Era bine să îl aibă pe tânărul Daniels înapoi în echipa ei. Inițial, îl angajase pentru a-i face o favoare unchiului lui, cu condiția de a avea libertatea să-l concedieze în cazul în care nu s-ar fi potrivit. Danny nu avea nicio problemă cu nepotismul, dar disprețuia incompetența indiferent de sursă. Nimeni nu primea o plimbare gratuită. Nici măcar el. Din fericire, Luke se dovedise a fi un agent excelent, pregătirea lui ca infanterist fiind valoroasă, împreună cu o personalitate îndrăzneață, un aspect chipeș și o atitudine nepăsătoare. Îi plăcea de asemenea că își suna mama în fiecare duminică, indiferent unde era sau ce făcea. Un bărbat de treizeci de ani care își respectă un părinte atât de mult era de admirat pentru ea.

— La un moment dat, spuse Luke, mi se va spune ce se întâmplă? Am auzit ceva acolo despre arme nucleare dispărute. Și tocmai am pierdut o mașină.

Merseră rapid prin aerul rece de dimineață și intrară în holul elegant, unde oameni îmbrăcați cu paltoane se agitau încoace și încolo, la începutul unei noi zile de lucru de vineri.

— Și, apropo, spuse el, l-ai lăsat ușor pe rusnac.

— E clar că are o problemă. Trebuie să îi dăm timp să o rezolve.

Își întoarse capul spre lifturi.

— Unde mergem?

— În camera mea.

— Nu sunt genul ăla de tip, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și nici măcar nu mai lucrez pentru tine.

Ea zâmbi și continuă să meargă.

Urcară în lift și apăsă butonul pentru etajul al patrulea. Putea simpatiza cu Osin. Moscova implicase intenționat Washingtonul într-o treabă internă. Cu siguranță aveau un motiv bun, dar era posibil ca asta să se fi schimbat în ultimele câteva ore. Faptul că existaseră 250 de bombe RA-115 era destul de îngrijorător, dar că cinci dintre ele rămăseseră neînregistrate era la limita unei crize. Își reaminti că trecuseră peste douăzeci și cinci de ani, și se îndoia că una din acele bombe mai era viabilă. Ceva atât de periculos, atât de valoros nu stă ascuns atâta timp. Așa că simplul fapt că niciuna dintre aceste potențiale probleme nu ieșise la suprafață îi aducea puțină consolare. Trebuia să raporteze asta la Casa Albă.

Dar să înceapă cu începutul.

Părăsiră liftul și ea îl conduse pe holul liniștit către apartamentul ei. Înăuntru, se așeză în fața laptopului și trimise un e-mail în care descria ținutul și casa din Virginia, împreună cu o poză a exteriorului pe care o făcuse cu telefonul ei.

— Asta e către Casa Albă? întrebă Luke.

Încuviință din cap.

— Ei sunt tot ce ne-a mai rămas. Oficial, conform Departamentului de Justiție, nici nu ar trebui să fac ce fac acum.

— Pappy spune că urmezi regulile cam la fel de bine ca și el.

Știa porecla pe care Luke o folosea pentru Malone, folosită mai mult pentru a-l enerva și nu pentru altceva. Favoarea îi fusese întoarsă de Cotton cu eticheta băiat de frăție, Luke fiind orice, mai puțin asta.

— Trebuie să stai departe de el, spuse ea. E o influență rea.

— Cât de rău e pentru el acum?

Încercase să nu se gândească la asta.

— Suficient încât am fost nevoită să o implic pe Cassiopeia. Nu i-a plăcut, dar nici nu a refuzat. Ar trebui să ajungă acolo curând, dacă nu a și ajuns deja.

— Ai idee dacă Malone e mort sau viu?

Scutură din cap.

— E bun, așa că trebuie să presupunem că e în regulă. Realizezi, totuși, că îți riști cariera ajutându-mă pe mine aici.

Luke ridică din umeri.

— Ar putea fi și mai rău.

Era exact ca unchiul său. Ambii bărbați iubeau fala și bravada, și amândoi le puteau susține cu acțiuni. Cu ani în urmă, la începutul primului mandat al lui Danny, ei și președintelui nu le păsase prea tare unul de celălalt. Dar o serie de crize îi aduseseră în cele din urmă împreună până când realizaseră amândoi într-un final că existau sentimente între ei. Doar Cassiopeia știa adevărul complet. Cotton poate bănuia ceva, dar nu insinuase niciodată nimic. Era un subiect pe care niciunul dintre ei nu l-ar fi abordat vreodată. Știa că Danny avea să devină în curând primul președinte al Americii, fie actual sau fost, care divorța, după o căsătorie îndelungată, soții Daniels căzând deja de acord să meargă fiecare pe drumul său după ce părăseau Casa Albă. Pauline își găsise deja dragostea în altă parte și soțul ei fusese fericit pentru ea. „O merită”, spusese el de multe ori. Și Danny merita, și ar fi putut găsi acea fericire cu ea.

Dar asta rămânea de văzut.

— Din moment ce presupun că nu o să-mi spui nimic despre bombele alea nucleare, ce este Cincinnati? întrebă Luke. În casă ai zis că nu îmi spui acolo. Ce zici să-mi spui aici?

— A fost primul club al băieților crescuți acasă în America. Există de mult timp, nederanjând niciun suflet.

Dar dintr-un motiv oarecare iubita unui fost spion comunist venise tocmai din Siberia să scotocească printr-una dintre arhivele uitate ale societății. Cum ajunsese până și Petrova să afle de existența depozitului? Stephanie cunoștea suficient Societatea Cincinnati pentru a ști că țineau lucrurile în secret, așa că se întreba dacă grupul era informat despre arhivă.

Laptopul indică un mesaj primit.

Ea și Luke citiră răspunsul de la Edwin Davis pe ecran, șeful personalului de la Casa Albă.

> „Proprietatea din Virginia aparține lui Bradley Charon. A murit în mod neașteptat într-un accident de avion în 2002. O căutare pe internet arată că a doua nevastă și copiii nu s-au înțeles niciodată. E în curs o luptă în instanță pentru succesiune, cu multe procese și recursuri, proprietatea fiind aproape falimentară. Un incendiu de acum șase ani a distrus o parte din casă. Cu siguranță incendiere, probabil de către unul dintre copii, dar nu a putut fi dovedit nimic. De aceea nu a fost plătită nicio poliță de asigurare, iar locul a căzut în paragină. Impozite neplătite în valoare de sute de mii de dolari. Districtul a decis recent să vândă proprietatea într-o licitație publică. Sper că e de ajutor."

Era de mare ajutor, având în vedere că oferea un punct de pornire atât de necesar. Așa că tastă „Bradley Charon" pe Google și așteptă. 42.800 de rezultate.

Restrânse căutarea adăugând „Virginia", „luptă pentru succesiune" și „Cincinnati".

Prima pagină de rezultate afișă câteva articole din ziare.

Charon deținuse un doctorat în științe politice și era ultimul descendent al unei familii bogate înainte de revoluție. Servise fie ca rector, decan sau președinte în trei colegii diferite și se bucurase de o reputație de om învățat. Fusese căsătorit de două ori, prima oară timp de patruzeci de ani, din care au rezultat trei copii, a doua oară, mai puțin de cinci ani, care se pare că nu-i adusese altceva decât suferință, din moment ce văduva pretindea că avea dreptul la tot.

— Aia da târfa lacomă, spuse Luke peste umăr.

Și ea era de acord.

— Nimeni în afară de avocați nu câștigă luptele de felul ăsta.

— Cam asta e lumea, nu-i așa?

— Așa poate fi, când oamenii pierd din vedere anumite lucruri.

Și pierderea părea a fi o trăsătură a familiei Charon. Nimeni nu câștigase nimic din războiul legal, cazul mutându-se de la instanța locală de succesiune la curtea de apel din Virginia. Până acum obținuse patru opinii juridice și nicio soluționare.

— După ce a ars casa, spuse ea, toată lumea se pare că a abandonat-o. Compania de asigurări a refuzat cu siguranță să plătească polița și niciunul dintre beneficiari nu avea de gând să bage vreun ban în acel loc. Nimeni nu știa despre arhivă, ori fusese luată. Acele cărți și manuscrise valorează o avere.

— Și deci cum de știe vizitatorul nostru străin?

Asta era întrebarea momentului.

Un alt rezultat de pe pagina Google îi atrase atenția și îl accesă. Necrologul lui Charon.

Fusese îngropat nu departe de proprietate, într-un loc de veci al familiei, lângă Manassas. Vorbea de familia sa și de legăturile sale cu comunitatea, dar ultimul paragraf îi atrase atenția.

> „A fost un membru onorabil al Societății Cincinnati, responsabil cu extinderea bibliotecii de cercetare a societății. Munca sa de o viață urmărise să amintească Americii de datoria pe care o avea față de eroii Revoluției. Printre purtătorii de onoare ai sicriului la înmormântarea sa va fi inclus actualul președinte general al societății.”

— Se pare că toate drumurile duc la această Societate Cincinnati, spuse Luke.

Ea era de acord.

— Presupun că știi încotro ne îndreptăm mai departe?

Așa era.

Dar, mai important, voia să știe ce se întâmpla în Siberia.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Lui Malone nu îi plăcea situația. Zorin părea destul de încrezător, evident, din chibzuința și sfidarea ce se citeau pe chipul bărbatului mai în vârstă. Observase de asemenea și pașii ușori și fermi de-a lungul subsolului, indiciu inconfundabil pentru un erou. Iar vocea plină de amărăciune indica o energie care îi sfida vârsta, întărită de un aspect fizic impresionant ce includea umeri ca de urs, un piept puternic și mâini imense, cu vene proeminente.

„Am o datorie de plătit și intenționez să o plătesc."

Acele cuvinte fuseseră rostite cu o privire dură și un rânjet macabru, ambele pline de sfidare. La exterior, Zorin dădea impresia unui bărbat grosolan, needucat. Și deși Malone petrecuse doar câteva momente cu el, nu avea nicio îndoială că se afla în fața unui veteran cutezător și experimentat al Războiului Rece. Cel mai probabil un sociopat periculos, de asemenea. Cunoștea genul. Executanți extrem de motivați, alarmant de eficienți, fără elemente de conștiință, cea mai mare greșeală a lor datorându-se unor acțiuni guvernate de un raționament defectuos.

Iar acesta părea exemplul perfect.

Zorin încă lupta în Războiul Rece.

Care se terminase cu mult timp în urmă.

Fusese adus în casă sub amenințarea armei, Belcenko rămânând în saună. Cei doi paznici ai săi îl forțaseră în subsolul rece, un spațiu fără ferestre, cu pereți din piatră cioplită. Îi scoseseră haina și arma, legându-i ambele mâini cu cătușe de oțel de o țeavă de fier. Nu se atinseseră de portofelul din buzunarul de la spate, iar acea omisiune îi dădea speranță.

Avea nevoie doar de puțină intimitate.

Pe care acum o avea.

Zorin plecase înapoi la parter. Zgomotul unei uși închizându-se deasupra îi semnală oportunitatea, așa că își răsuci corpul, își coborî mâinile încătușate în jos pe țeavă și folosi puținul spațiu de mișcare pe care îl avea pentru a-și lua portofelul. Înăuntru găsi repede sârma. Cătușele aveau o închizătoare simplă care ar fi trebuit să fie simplu de desfăcut.

Aparent, Zorin manifesta o atracție față de Statele Unite. Era ciudat că tânjea după vechea Uniune Sovietică. Rata mortalității la ei fusese de aproape 50 la sută, iar speranța de viață sumbră. Dacă regimul comunist nu ar fi implodat, ar fi murit mai mult ca sigur de uzură. Lipsa de bunuri și servicii se generalizase. Alcoolismul crescuse. Prețurile rămăseseră constante, în timp ce salariile se prăbușiseră, iar corupția era la tot pasul. Promisiunea lui Lenin de egalitate și autonomie pentru toți nu se îndeplinise niciodată. În schimb, apăruse un sistem ce generase o succesiune de tiranii, fiecare existând doar pentru a se perpetua atât pe sine, cât și pe puținii privilegiați care o conduceau.

Deci ce lipsea de acolo?

Mai mult din acel „raționament periculos" și sociopat, presupuse.

Continuă să lucreze la închizătoarea de pe încheietura sa dreaptă, a naibii chestie fiind mai încăpățânată decât crezuse. Îi veni în minte ceva ce Oscar Wilde spusese: „Adevărul e rareori pur și niciodată simplu". Totuși așa părea pentru Zorin, care se pare că se bucurase pervers în fosta sa viață.

Încotro se îndrepta? Despre ce era toată treaba asta?

Stephanie trebuia să știe totul.

Auzi o ușă deschizându-se, apoi zgomot de pași în jos pe scări și cei doi bărbați de mai devreme apărură. Ambii erau solizi și nebărbieriți, cu fețe mongoloide și umeri puternici ca de plugari.

Scoase sârma din închizătoare și o puse în palma dreaptă.

Cei doi nu pierdură timpul, năpustindu-se asupra lui, trăgându-i pumni în abdomen. Nimic nu i se rupse, ceea ce fusese probabil intenționat. Așa cum menționase Zorin, băieții ăștia nu voiau ca distracția să se încheie prea curând. Se pregătise pentru lovituri, dar tot îl dureau. Bărbații își dădură jos hainele, apoi își suflecară mânecile puloverelor până la cot, gata să treacă la treabă. Amândoi zâmbiră, știind că el nu putea face nimic. Trase câteva guri din aerul infect, ce mirosea a praf și ulei pentru încălzire.

— Voi, băieți, sunteți destul de duri cu mine cu mâinile încătușate, încercă el. Eliberați-mă și hai să facem asta ca între bărbați.

Pulover Roșu îi aruncă un pumn de mărimea unui jambon mic în stomac.

Se decise, ce naiba!, și pivotă cu șira spinării de pe țeava de oțel, lovind cu piciorul drept în genunchiul lui Roșu, deformându-i articulația și punându-l pe rus la pământ țipând. Cel în negru se repezi și încercă să-i dea încă un pumn. Dar Malone repetă mișcarea, de data aceasta folosind țeava de oțel ca pe o pârghie pentru a lovi cu ambele picioare în pieptul atacatorului, împingându-l pe Negru clătinându-se înapoi.

Cel în roșu se ridică și își frecă genunchiul. Furia i se citea în ochi.

Se îndoia că putea câștiga suficient timp cât să își dea cătușele jos. Ambii bărbați se pregătiră să atace în același timp. Deci nu erau nicidecum atât de proști pe cât păreau. Își dădu seama că, după câteva lovituri, nu va mai vedea altceva în afară de stele, amețindu-l suficient cât ei să poată lovi liber. Iar băieții ăștia nu mai păreau interesați de subtilități.

Îl voiau mort.

Două bubuituri puternice zguduiră pivnița.

Cei doi bărbați gemură cu ochii larg deschiși. Din gura celui în roșu se scurgea sânge. Apoi căzură la pământ ca niște marionete din sfori. În spatele lor, la capătul treptelor, stătea Vadim Belcenko. Bătrânul era îmbrăcat într-o cămașă cu mânecă lungă și blugi ce ar fi căzut de pe el dacă nu ar fi avut o curea strânsă bine în jurul taliei. În mâna dreaptă ținea Beretta lui Malone.

Belcenko păși peste cele două cadavre. Avea fața mai palidă și mai pătată decât în baie, și ochii decolorați lipsiți de expresie.

— Ți-am zis că încă pot să trag.

— Și motivul pentru care i-ai omorât? întrebă el.

Belcenko scoase o cheie din buzunar și i-o aruncă.

— Ca să te ajut pe tine. De ce altceva?

Prinse cheia și își eliberă încheieturile din cătușe.

— Am auzit ce ți-a spus Zorin, spuse Belcenko. Realizezi că e dement.

Se simțea ca un fluturaș într-un joc de badminton. Confuzia îl copleși. Nu era sigur de ce se întâmpla.

— Am crezut că voi doi sunteți de aceeași parte…

Arma era încă îndreptată spre el, așa că arătă spre ea și spuse:

— O să mă împuști și pe mine?

Belcenko îi dădu Beretta.

— Am găsit-o la etaj. Sper că nu te deranjează că am împrumutat-o.

— Chiar deloc. De fapt, ești binevenit să o folosești oricând. Nu eram foarte sigur de cum o să scap de ăia doi.

— Oamenii ăștia sunt toți fanatici. Locuiesc jos în sat și îl venerează pe Zorin. El e seniorul aici. Împreună, se agață de un ideal ce nu a existat de fapt niciodată.

— Și tu?

— Cum ar putea cineva să creadă că un sistem politic ar putea oferi toate bunurile și serviciile de care are nevoie un popor fără niciun cost? O recompensă zilnică ce ar elimina lăcomia, egoismul, zgârcenia și infidelitatea. Un loc unde omul ar putea deveni nobil, puternic și curajos. Crima, violența și relele societății ar dispărea. E absurd. Experimentul numit Uniunea Sovietică nu a dovedit decât că nimic din toate acestea nu e posibil.

Ar fi trebuit să plece. Misiunea lui era încheiată. Dar apărea o nouă situație ce includea un comunist obsedat.

— Ce urmărește Zorin? A zis că are o datorie de plătit.

Belcenko încuviință.

— Așa e, are. În mintea lui, simte că datorează ceva Statelor Unite.

Stephanie îi spusese că Belcenko era un fost arhivist KGB. Așa că întrebă:

— Ce i-ai spus?

— Dacă nu i-aș fi spus lui Zorin ce voia să știe, m-ar fi omorât. Dacă aș fi mințit, s-ar fi dus, ar fi descoperit adevărul, apoi s-ar fi întors și m-ar fi omorât. Așa că am optat să îi spun adevărul. Dar mă îndoiesc că mai contează. Atâta timp a trecut. Nu mai e nimic de găsit.

Avea mai multe întrebări, dar una părea cea mai importantă.

— Și de ce îmi spui mie?

— Pentru că nu am fost niciodată un idealist. Mai degrabă m-am născut, pur și simplu, într-un sistem malefic și corupt și am învățat să supraviețuiesc. În cele din urmă, am devenit gardianul secretelor comuniste, importante pentru cei privilegiați. Au avut încredere în mine, iar eu le-am menținut încrederea. Dar acum s-au dus toți. Așa cum i-ai spus lui Zorin. Războiul Rece s-a încheiat și lumea e diferită. Doar câțiva, ca aceștia doi de aici, morți pe podea, și Zorin cred altceva.

Ce vrea el să facă e o nebunie. Nu va realiza nimic. Deci în eventualitatea, puțin probabilă, că pericolul există încă, am decis să îți salvez viața și să îți spun și ție adevărul.

Belcenko făcu o pauză.

— Ai întrebat ce urmărește Zorin.

Așteptă.

— Arme nucleare, despre care nu știe nimeni că există.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Stephanie și Luke coborâră din taxi în fața Casei Anderson. Conacul Beaux-Arts se afla pe Massachusetts Avenue, la câteva străzi de Dupont Circle, în inima Embassy Row. Știa totul despre clădirea somptuoasă. Fusese construită în timpul epocii de aur, pe la finalul secolului al XIX-lea, de către un diplomat american numit Anderson, fiind una dintre cele mai mari și mai scumpe reședințe din Washington, D.C. Fusese reședința de iarnă a familiei sale, proiectată atât pentru divertisment, cât și pentru expunerea unei colecții de artă și piese de mobilier. Când Anderson a murit în 1937, soția sa a oferit casa unui grup apropiat și drag inimii lui.

Societatea Cincinnati.

Comportamentul urât al Americii față de veteranii de război părea să rămână de actualitate. Dar această rușine nu era ceva nou. Începuse de fapt în 1783, când Războiul Revoluționar se încheiase. La acea vreme, ofițerii armatei Continental nu fuseseră plătiți de patru ani. Inutil de spus că nemulțumirea se răspândise. Circulau zvonuri conform cărora armata ar fi fost curând desființată din cauza datoriilor neplătite. Existau discuții serioase despre o lovitură de stat a armatei, care ar fi avut succes din moment ce națiunea tânără nu avea niciun mod de a se apăra. George Washington fusese nevoit să intervină personal și să domolească orice febră revoluționară. Apoi generalul Henry Knox se concentrase pe ideea de a forma o societate fraternă care să se ocupe de interesele colective ale ofițerilor, chiar și după destrămarea armatei. Își imaginase gruparea ca pe un mod de a transforma furia într-o discuție constructivă și ideea fusese acceptată.

Numele ei a venit de la sine.

Clasicii latini fuseseră baza educației pentru orice erudit din secolul al XVIII-lea. Lucius Quinctius Cincinnatus trăise ca un aristocrat roman în secolul al V-lea, alungat în sărăcie la ferma lui. Când războiul amenințase, Senatul Roman îl votase autoritatea supremă pentru o perioadă de șase luni pentru a se ocupa de criză. Victoria venise în două săptămâni, iar Cincinnatus, invocând binele suprem, virtutea civică și modestia personală, își dăduse demisia din postul dictatorial și se întorsese la ferma lui. Acel exemplu se potrivea perfect cu ofițerii Continental, din moment ce și ei se îndreptau înapoi spre parcelele lor. Și, precum Cincinnatus, posibilitatea sărăciei devenise uriașă. Mottoul de lungă durată al societății reflecta un simț altruist de îndeplinire a serviciului.

„Omnia relinquit servare rempublicam.”

A renunța la tot pentru a salva republica.

Aproape jumătate dintre cei 5.500 de ofițeri eligibili intraseră inițial în societate. Washington fusese ales primul său președinte general, o poziție pe care o păstrase până la moartea sa în 1799. Fusese urmat de Alexander Hamilton. Douăzeci și trei dintre semnatarii Constituției deveniseră membri. Orașul Cincinnati, Ohio, fusese denumit în onoarea societății, din moment ce primul guvernator al acelui teritoriu fusese membru și sperase ca și alții să vină spre vest și să se stabilească acolo. Acceptarea ca membru depinsese întotdeauna de sex și ereditate. Inițial, orice ofițer bărbat al armatei continentale putea să adere. După ce acel ofițer murea, putea fi reprezentat în societate de un singur descendent masculin o dată. Un moștenitor colateral își putea asuma rolul dacă linia directă masculină dispărea.

Și acea tradiție se păstrase până astăzi.

Ea știa toate acestea pentru că soțul ei decedat fusese membru al filialei din Maryland. Inițial, fiecare dintre cele treisprezece colonii organizase

un grup local. Strămoșii paternali ai lui Lars Nelle luptaseră în Războiul Revoluționar din Maryland, iar unul dintre ei fusese un membru fondator al societății. Mai devreme, când văzuse cartea sub cupola de sticlă, amintirile îi reveniseră cu putere. Soțul ei nu fusese un tip entuziast. Îi acceptase comportamentul de om ursuz, apoi îl regretase după ce el își luase viața. Lars nu fusese entuziasmat de prea multe lucruri, dar ceea ce îi adusese mereu bucurie fusese Societatea Cincinnati. Își verifică ceasul.

9:50 a.m.

Înainte de a părăsi hotelul cercetase site-ul societății și aflase că librăria și casa se deschideau la nouă, dar vizitarea casei începea după prânz. Vila funcționa ca muzeu de câteva decenii, dar și ca sediu național al grupării. Sala sa de bal era de asemenea disponibilă pentru închiriere pentru evenimente externe, iar de-a lungul anilor ea participase la câteva.

Mai ales la una, cu mult timp în urmă.

August 1982.

Era impresionată de pereții albi, înalți cât două etaje, ai sălii de bal, acoperiți cu picturi murale, luminați cald de o pereche de candelabre magnifice de sticlă. Douăsprezece mese ovale cu fețe de masă albe stăteau pregătite pe o podea din parchet de stejar. În mod deosebit era de remarcat scara suspendată, cu o balustradă de fier, ce ducea către un balcon deschis. Coloane baroc răsucite susțineau cornișa, creând o galerie a muzicienilor la etaj, care în seara aceasta găzduia un trio clasic.

Trecuseră șase luni de la discuția ei cu președintele Reagan. Vizitase deja Roma de patru ori, întâlnindu-l pe papă, stabilind o relație. Ea și Ioan Paul al II-lea găsiseră un numitor comun, discutând despre operă și

muzică clasică, pe care amândoi le apreciau. Reagan fusese de asemenea un subiect constant pentru ei. Papa era curios în legătură cu președintele american, punând multe întrebări și demonstrând că are vaste cunoștințe care o surprinseseră. Raportase toate acestea președintelui, și el fiind fascinat de a ști cât mai multe despre pontiful roman.

Cu două luni în urmă, președintele și papa se întâlniseră în privat la Vatican. Ea pusese bazele acelei discuții, și era mulțumită că se încheiase cu o înțelegere. Nu fusese prezentă în iunie. În schimb, așteptase la un hotel din apropiere până când președintele și anturajul său plecaseră. Apoi lucrase în liniște cu omologii ei din Roma pentru a finaliza detaliile a ceea ce ambele părți aveau să facă în următoarele luni. Multe se întâmplau în Europa de Est, lumea schimbându-se în fiecare zi, iar ea fusese încântată să facă parte din asta.

În seara asta fusese invitată la o recepție a Departamentului de Stat. Invitația era o surpriză. Când se întorsese de la masa de prânz găsise pe birou un plic prin care i se solicita prezența la Casa Anderson, lângă Dupont Circle, la 6:00 p.m. Convocarea creă o problemă urgentă privind ținuta, pe care o rezolvă oprindu-se puțin la un magazin local. Se întrebă în legătură cu invitația, puține dintre fețele prezente fiindu-i familiare. Pe una totuși o știa. George Shultz. Secretarul de stat însuși.

Primise postul doar de o lună, după ce Al Haig fusese dat afară cu forța. Existaseră diferențe de opinie legate de cum ar fi trebuit să continue politica externă a administrației. Secretarului Haig îi plăcuse o anume direcție, dar Casa Albă voia o alta.

— Văd că ai primit invitația mea, îi spuse Shultz apropiindu-se.

Șeful ei era economist și academician și își crease singur o reputație în sectorul privat. Reușise, de asemenea, să ocupe trei posturi de nivel de cabinet pentru Nixon, acum al patrulea cu Reagan, ca secretar de stat. Era îmbrăcat într-un smoching negru dichisit ce îi venea turnat pe corpul robust.

— Nu știam că invitația a venit de la dumneavoastră, spuse ea.

Cu șase luni în urmă, tot acest scenariu ar fi fost intimidant, dar recrutarea ei de către președinte și misiunile sub acoperire în Italia îi întăriseră încrederea în sine. Era acum un jucător la nivel înalt. Din păcate, doar Alexander Haig și președintele știau asta.

— Să mergem la o plimbare în grădina de iarnă, spuse el, făcându-i semn să o ia înainte.

Ușile franceze de pe un perete al sălii lungi de bal le permiteau oamenilor să iasă firesc în ceea ce fusese odată o orangerie cu vedere la o terasă ornată cu statui și un iaz. Galeria îngustă dreptunghiulară era acoperită cu picturi murale de grădină, spaliere aurite și coloane de marmură. Podeaua era din marmură șlefuită și alunecoasă ca sticla și tavanul, pictat ca un cer fals. Îi făcu un semn și intrară într-o cameră mică ce avea într-un capăt o masă și scaune.

— Vreau să știi că Pasa Înainte va continua, spuse el, cu vocea scăzută. De fapt, lucrurile acum se vor înteți.

Aparent, noul ei șef fusese informat.

Doar cu câteva zile în urmă Shultz proclamase public că cea mai importantă sarcină a Departamentului de Stat va fi diplomația sovietică și europeană. Înainte de a pleca, Haig provocase ceva panică

sugerând deschis că o lovitură nucleară de avertizare în Europa ar putea fi o metodă bună de a descuraja Uniunea Sovietică. O asemenea declarație venea în contradicție cu ce își dorea președintele Reagan să realizeze. Ronald Reagan ura armele nucleare. Deși publicul poate nu realizase acel fapt, cei apropiați lui realizaseră cu siguranță. Pe parcursul ultimelor luni, relațiile deveniseră încordate nu doar între Washington și Moscova, ci și între Washington și capitale străine cheie. Ca răspuns la legea marțială din Polonia, Statele Unite interziseseră companiilor americane și subsidiarelor lor europene să participe la construcția conductei de gaz natural din Siberia până în Germania de Vest. Liderii europeni protestaseră viguros împotriva acelor sancțiuni întrucât le afectau propriile interese financiare. Haig nu făcuse mai nimic să calmeze acele tensiuni. Așa că presupunea că acum îi revenea omului din fața ei datoria de a se ocupa de această problemă.

— Președintele însuși mi-a spus despre sarcina ta specială, spuse Shultz. Are un plan mare, nu-i așa?

Haig îi vorbise o singură dată despre Pasa Înainte, încercând să o tragă de limbă. Se eschivase cu politețe, ceea ce crease o oarecare tensiune între ei.

— Președintele caută ajutor, spuse Shultz. Vrea parteneri. Nu cere dezbateri legate de cum să continuăm, ci doar să îl urmăm. Intenționez să fac asta. Vreau să știi că mă aștept ca și tu să faci la fel.

— Știți scopul?

Încuviință din cap.

— Și cred că putem ajunge acolo. Trebuie să spun că, înainte de a fi ales pentru postul acesta, nu am fost neapărat un admirator al

lui Ronald Reagan. Am crezut că el, ca și mulți alții, nu este calificat pentru această poziție. A fost actor, pentru numele lui Dumnezeu! Dar m-am înșelat. Omul ăsta este perspicace și deștept. Știe ce vrea și intenționează să obțină. Îmi place asta. E revigorant. Mi-a spus că va lua el însuși majoritatea deciziilor majore pentru politicile externe, dar detaliile acelor decizii, adevărata diplomație îmi vor reveni mie.

Shultz făcu o pauză.

— În special în ceea ce privește Pasa Înainte. Tu și cu mine avem o treabă grea de acum.

— Și vă raportez dumneavoastră?

Nu voia să pornească pe picior greșit cu acest om. Din tot ce citise și auzise, acesta știa cum să facă jocurile politice. Cum altfel ar fi ocupat de patru ori funcții în cabinet?

Clătină din cap.

— De ce te-aș strânge în acea menghină? Fă-ți treaba și include-mă atunci când trebuie sau când e nevoie. Amândoi lucrăm pentru președintele Statelor Unite. El este șeful. De aceea te-am chemat aici în seara asta. Am vrut să auzi asta de la mine personal.

Se aplecă și șopti:

— Și am considerat că e cel mai bine să nu fim văzuți împreună vorbind la Departamentul de Stat.

Zâmbi forțat ca răspuns atât la zâmbetul lui, cât și la tonul conspirativ.

— Îndrăznesc să spun, preciză el, că următorii câțiva ani ar trebui să fie interesanți cu siguranță.

Și fuseseră.

Papa și președintele nu se mai întâlniseră față în față din nou până în 1984. În acea perioadă ea devenise principalul canal de informații între

Washington și Roma. Călătorise în toată lumea, parcurgând zeci de mii de kilometri. Venise și plecase din Vatican și Washington cu ușurință, în tot acel timp ajutând la coordonarea acțiunii de distrugere a Uniunii Sovietice.

Acum era din nou în Casa Anderson, pentru prima dată de la acea seară de vară din 1982.

După ce vorbise cu Shultz, acesta o condusese înapoi unde mesele, pline cu flori, așteptau mesenii. Se bucuraseră cu toții de o cină încântătoare, de o sală de bal zgomotoasă, cu muzică, discuții și clinchet de porțelan fin. Anecdote nostime fluturaseră de colo colo. Totul din acea noapte păruse reconfortant, sunetele armonioase rămânându-i în siguranță în memoria ei. Încă păstra pe undeva cartonașul cu margini aurii pe care era scris meniul, semnat de Shultz, un suvenir de pe vremea când fusese personal recrutată de președintele Statelor Unite, iar secretarul de stat fusese aliatul ei confidențial.

Spre deosebire de acum, când nu mai era considerată utilă.

Îl conduse pe Luke către casă printr-o intrare cu arcadă, poarta de oțel deschisă oferind acces către o curte pentru trăsuri, ferită de soarele dimineții de un portic cu coloane. De ambele părți ale porticului erau două aripi de clădire cu mai multe etaje. Aproape treizeci și cinci de ani trecuseră de la acea seară. George Shultz nu mai era. Reagan și Ioan Paul erau amândoi morți. Doar ea mai rămăsese, devenită acum un agent de informații de clasă mondială, privită de unii ca fiind printre cei mai buni din domeniu. Din păcate, nimic din toate acestea nu conta pentru noul președinte sau următorul procuror general. În scurt timp avea să fie șomeră. Dar ceva nu-i dădea pace de când fusese cu mașina în Virginia și îl auzise pe Nikolai Osin spunându-i despre focoasele dispărute și despre un comunist fanatic numit Zorin.

„Vrea răzbunare.”

O putea simți.

O certitudine născută din experiență.

Lucrurile de atunci aveau legătură cu cele de acum.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

LACUL BAIKAL

Malone îl urmărise atent pe Belcenko și realiză că bătrânul vorbea foarte serios. Nu se așteptase la așa o dezvăluire, astfel că îl privi cu uimire.

— Ce arme nucleare de care nu știe nimeni că există?

— Am fost învățați de la naștere că America este dușmanul nostru. Că tot ce era legat de America era împotriva modului nostru de viață. Datoria noastră era să fim pregătiți să ne luptăm cu adversarul principal. Asta a fost toată viața noastră.

— Și noi am fost învățați același lucru despre voi.

— Și ne întrebăm de ce nu am avut încredere unii în alții? De ce nu am putut trăi împreună ca prietenii? Nu a existat nicio șansă ca asta să se întâmple. În baie ți-am spus că toate poveștile au un început, un mijloc și un final. Povestea comunistă a început în 1918 cu revoluția bolșevică. Mijlocul a durat de atunci până acum. Pe parcurs, i-am văzut pe Stalin, Hrușciov, Brejnev, Gorbaciov, Elțîn și pe Putin. Guvernul actual nu e mai bun. Un dezastru după altul. Oamenii ca Zorin nu au uitat ce au fost învățați. Pentru el America rămâne principalul adversar. Doar că acum motivația este mai mult personală. Pentru el, finalul poveștii nu a fost atunci. Este acum.

— Mi-a spus că a condus o echipă *spețnaz.*

Belcenko încuviință din cap.

— Are abilități, unele care au stat în hibernare peste douăzeci de ani, dar care nu se uită niciodată. Va fi un oponent dur.

Știa că forțele speciale sovietice fuseseră odată unele dintre cele mai bune din lume. Luptaseră din

greu în războiul afgan în anii 1980. Așa că îl întrebă:

— A fost în Afganistan?

— Aproape cinci ani. A considerat retragerea noastră ca pe o trădare a tuturor celor care muriseră. Cu asta nu sunt de acord. Războiul trebuia să se încheie. Dar când Uniunea Sovietică a căzut, am văzut amândoi ce a însemnat cu adevărat trădarea. *Spețnaz* a suferit de corupție, moral scăzut și lipsă de bani, la fel ca toată lumea. Mulți dintre acei agenți operativi au plecat să lucreze pentru mafioți, care plăteau scump pentru serviciile lor.

— Dar nu Zorin.

— Nu atunci, dar a lucrat pentru ei un pic în cele din urmă. Toată lumea a trebuit să o facă la un moment dat. Ei aveau toți banii. Dar, în general, Zorin și-a servit țara, nu rubla. Când nu a mai existat țara, a dispărut pur și simplu.

Și evitase, realiză Malone, dezastrele ce veniseră după 1991. În timpul războiului cecen, *spețnaz* își pierduse în sfârșit reputația feroce, din cauza înfrângerilor majore suferite de luptătorii de gherilă. Își aminti că aflase despre o întreagă unitate care fusese masacrată. Apoi urmaseră teatrul din Moscova din 2002 și asedierea școlii Beslan din 2004. În prima, trupele *spețnaz* făcuseră o treabă de mântuială cu salvarea, costându-i sute de vieți, în cealaltă folosiseră rachete și tancuri pentru a-și croi drum, provocând multe victime. Nicio finețe. Nicio abilitate. Doar o desconsiderare dură a vieții, în special aceea a concetățenilor lor.

— Aleksandr este un om împins de un țel, spuse Belcenko. A trăit aici, în această casă, mult timp. Amărăciunea lui a crescut și s-a maturat. Și, precum trupele speciale de pe vremea lui, încă are multă inițiativă și propriile opinii.

Trebuia să afle mai multe despre acele arme nucleare, așa că se concentră pe lucrurile esențiale.

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă aici.

Belcenko se sprijini de unul dintre pilonii de fier care susțineau casa.

— Nu cunosc toate detaliile. Știu că poate asta ți se va părea ciudat, luând în considerare fosta mea carieră. Dar *spețnaz* au avut acces la dispozitive nucleare mici, portabile. Le-am numit RA-115. Au fost ascunse în depozite de arme necunoscute.

Despre depozite știa că erau răspândite în Europa Centrală și de Vest, Israel, Turcia, Japonia și chiar și America de Nord. Depozite de arme și echipamente radio destinate unităților trimise la înaintare.

— Îmi amintesc de unul din Elveția, spuse el. Când a fost găsit, au tras cu un tun de apă și a explodat. Avea capcane.

— Dezvăluirile lui Mitrokhin îi conduseseră la acel depozit și la altele. Știi doar că îl consider pe acel om un trădător. Nu avea niciun drept să dezvăluie tot ce a dezvăluit. Treaba noastră era să păstrăm acele secrete.

— De ce a contat?

— A contat mult. Pentru mine. Pentru oameni ca Zorin. Noi credeam în ceea ce făceam. Și chiar și atunci când țara noastră se destrămase, sarcina noastră rămăsese. Era datoria noastră să păstrăm acele secrete.

— Și atunci de ce vorbești cu mine? De ce tocmai ai omorât doi oameni? Ce s-a schimbat?

— Zorin a pierdut din vedere lucrul pentru care ne-am luptat. S-a coborât la nivelul celor care ne-au cauzat în cele din urmă prăbușirea. Oameni ca Stalin, Beria, Brejnev, Andropov și toți ceilalți așa-ziși lideri de partid. Au fost oportuniști care nu credeau în altceva decât în ei înșiși. Zorin a devenit ca ei, deși mă îndoiesc că realizează.

— Și vrei să-mi spui că unul din acele depozite ascunse conține arme nucleare?

— Îți spun că multe au conținut arme nucleare. Dar tu trebuie să te preocupi numai de unul dintre

acele depozite. Restul sunt inofensive.

— Spune-mi ce trebuie să știu.

— Zorin se îndreaptă spre Canada.

Noi informații. În sfârșit.

— E pe urmele unui bărbat numit Jamie Kelly, un american care a lucrat odată pentru KGB. Când totul s-a încheiat, în 1991, Kelly a dispărut, la fel ca mulți alți ofițeri din întreaga lume. Dar el știe locația unui depozit în care s-ar putea să fie cinci bombe RA-115, care ar putea fi încă funcționale.

Cum era posibil?

— Chestiile alea nu au nevoie de energie constantă pentru a rămâne funcționale?

— Ba da. Dar dacă acea sursă a fost constantă, nimic nu le poate împiedica să funcționeze. Inginerii noștri le-au proiectat pentru a rezista mult timp, ascunse.

Malone deveni brusc bănuitor, și pe bună dreptate. Acest om petrecuse o viață întreagă mințind, deci de ce ar fi acum diferit?

— Ce vrea Zorin să facă cu această armă?

— Din păcate, nu mi-a spus nimic despre asta, ceea ce e de înțeles, doar m-a asigurat că datoria față de America va fi plătită.

— Deci ce a vrut de la tine?

— A avut nevoie de numele lui Kelly și locația lui. Vezi tu, după ce s-a terminat cu Uniunea Sovietică, s-a luat decizia de a nu se dezvălui nimic despre acele depozite de arme. Am hotărât să rămână ascunse. Dacă una ar fi fost găsită, mecanismele explozive capcane le-ar fi protejat secretele. Trădători ca Mitrokhin au ruinat acea strategie. Ceea ce doar câțiva au știut totuși, iar asta nu l-a inclus pe Mitrokhin, a fost că unele dintre acele depozite adăposteau capacitate nucleară.

— Și nu știi unde este localizat acest depozit?

— Nu am aflat niciodată acea informație. Dar Jamie Kelly știe. Mi s-a spus că e încă în viață.

Se auzi un zgomot de deasupra.

— Răsună ca un vehicul, spuse Malone, îndreptându-se spre trepte cu arma în mână.

Belcenko îl urmă, dar nu înainte de a lua una dintre puștile bărbaților morți.

— O să ai nevoie de aia? întrebă Malone.

— Este foarte posibil.

Își luă haina, punând-o pe el în timp ce urcară treptele ce duceau la o bucătărie echipată cu un aragaz de oțel și un șemineu. Pe un perete se afla un dulap cu cești de porțelan care atârnau de cârlige. Mirosea oribil de la podelele și vasele murdare. Afară erau becuri aprinse. Printr-una dintre ferestrele exterioare văzu trei oameni cu cagule de lână ieșind dintr-un vehicul de teren, asemănător cu un jeep Wrangler.

Înaintară la lumina becurilor.

Auzi sunetele rapide, familiare ale armelor.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Stephanie îl conduse pe Luke în Casa Anderson. Societatea Cincinnati avusese sediul acolo din anii 1930, deși existența ei era mai puțin clară. Casa servise la acea vreme drept muzeu pentru colecția privată de artă și statui a familiei Anderson, vestigiu al epocii de aur de care te puteai bucura gratis, iar birourile societății erau la subsol. Știa toate acestea de mult timp și de pe vremea soțului ei. Așa cum îi spusese lui Luke, acesta era cel mai vechi grup patriotic privat din țară, prima organizație ereditară a națiunii, care și-a asumat sarcina de a păstra amintirea Războiului de Independență.

Și știa că membrii ei își luaseră acea sarcină în serios.

La parter exista una dintre cele mai valoroase colecții de cărți și manuscrise din acea eră. Atât Războiul Revoluționar, cât și Războiul din 1812 o fascinaseră dintotdeauna și aflase cu ani în urmă despre colecția extinsă de documente a societății din surse directe și secundare. Depozitul din Virginia i se păruse deosebit de prețios și se întreba dacă cineva de aici știa de existența lui. Exista un singur mod de a afla, așa că îi arătă insigna Magellan Billet unei recepționere din interior și fu direcționată către birourile de la subsol.

Pe drumul spre scările ce duceau jos observă că nu se schimbaseră prea multe. Holul de la intrare ducea într-o anticameră și o scară elegantă în sus, unde se aflau sala de bal și biblioteca drept în față. Exista în continuare acea expoziție uimitoare de obiecte de artă, mobilă, marmură și picturi murale. Chiar și același iz de mucegai de pe vremuri.

Deși astăzi societatea era pur și simplu o organizație nonprofit, începuturile ei nu fuseseră tocmai inofensive. În anii 1780, mulți văzuseră ordinul de fraternitate militar ca pe o amenințare.

Nimic bun nu putea veni de la niște bărbați veterani de război care se uneau. O frică de înțeles, având în vedere aroganța impertinentă a armatei britanice, care până atunci fusese singura pe care o știuseră coloniștii. Apoi era aspectul ereditar al apartenenței, care amintea de nobilime. Nobilimea era un concept pe care noua națiune îl considera obscen. Constituția în sine interzicea acordarea titlurilor nobiliare. Câteva state, și chiar și Congresul, se gândiseră să interzică societatea. Doar prezența lui George Washington însuși calmase temerile.

Își aminti cum răposatului ei soț îi plăcea să participe la întâlnirile anuale ținute în sala de bal. Fusese student la istorie și închegase o bibliotecă colonială impresionantă. Încă mai avea cărțile, expuse pe rafturi în casa ei din Georgia. Ar fi trebuit să fie acolo acum și să se hotărască ce să facă cu restul vieții sale. În schimb, era aici, încălcând un ordin direct de la superiorul ei imediat, coborând mai adânc cu fiecare minut într-o gaură fără fund.

— Locul ăsta e incredibil, mormăi Luke. Se pare că îl cunoști bine.

Zâmbi la încercarea lui de a vâna informații.

— Asta înseamnă să fii prin preajmă multă vreme.

— Ok, am prins mesajul. O să vorbești când ești pregătită.

Jos găsiră biblioteca, un spațiu construit pentru a fi practic, cu un covor căptușit, tavan acustic și rafturi dure de metal ce susțineau sute de cărți și manuscrise. În centru se aflau trei mese din lemn masiv, iar aerul era plin de mirosul dulce de hârtie veche și legături de carte. Luminile fluorescente aveau o strălucire albastră. Acolo îi aștepta un bărbat scund și slab, ce părea să aibă aproape cincizeci de ani, afișând un zâmbet binevoitor, care se prezentă ca fiind Fritz Strobl, custodele societății. La gât îi atârna o pereche de ochelari

agățați de un lanț. Ea îi explică ce găsiseră în Virginia.

— Proprietarul acelei case, Brad Charon, spuse Strobl, a fost un membru al societății toată viața sa. Nu mă surprinde că a strâns o asemenea colecție.

— Și că a ascuns-o, menționă Luke.

Strobl zâmbi.

— Domnul Charon a fost un pic excentric. Dar a iubit America și această societate.

— A murit brusc? întrebă ea, deși știa deja răspunsul, cu intenția de a-l testa un pic.

— Într-un accident de avion. Am fost la înmormântarea dumnealui. A fost un moment foarte trist. Am citit apoi despre o luptă pentru succesiune între moștenitori, dar asta a fost cu ceva timp în urmă.

Douăzeci și ceva de ani în domeniul serviciilor secrete o învățaseră multe lucruri. Printre acestea, politica dură, diplomația, complicitatea și, dacă era nevoie, duplicitatea. Avusese de-a face cu o varietate infinită de oameni din toată lumea, buni și răi, și luase prea multe decizii de viață și de moarte pentru a le putea număra. Pe parcurs își dezvoltase multe abilități, printre care și aceea de a da atenție detaliilor. O uimea cât de puțin îi observau oamenii pe ceilalți. În general, nu era vorba despre ego sau narcisism. Indiferența părea cea mai comună explicație, dar ea se antrenase să observe totul.

Precum ușorul tremurat al mâinilor lui Strobl. Nu doar stânga sau dreapta, ce ar fi putut semnala o problemă fizică. Ambele îi tremurau. Și mai era și linia subțire de transpirație de deasupra sprâncenelor, care strălucea în luminile candelabrului. Temperatura camerei era destul de confortabilă, suficient de răcoare, de fapt, încât nici ea, nici Luke nu își dăduseră jos hainele. Ciudat fusese însă mușcatul buzei, lucru pe care,

după numărătoarea ei, Strobl îl făcuse de patru ori, poate pentru a-și stăpâni tremurul vizibil.

— De la ce agenție spuneați că sunteți?

— Departamentul de Justiție.

— Și de ce sunteți aici mai exact?

Hotărî să se eschiveze.

— Pentru a raporta arhiva pe care am găsit-o. Există acolo o carte rară, expusă sub sticlă, care detaliază fondarea societății, ceea ce ne-a adus aici.

Îi arătă o poză făcută cu telefonul ei chiar înainte de a pleca din Virginia.

— Aceea este o ediție originală a jurnalului fondării societății noastre, spuse Strobl. Doar câțiva membri mai dețin una. Nu știam că domnul Charon a deținut-o pe aceasta.

— Poate fi a dumneavoastră acum? întrebă Luke.

Strobl le aruncă amândurora o privire ciudată, care însemna că nu era de acord.

— Apreciez informațiile pe care mi le-ați oferit. Acum, dacă îmi permiteți, există câteva treburi care îmi solicită atenția. Găzduim o recepție inaugurală luni-seară și sala noastră de bal este în pregătire.

— Eveniment mare? întrebă ea.

— Nu îl va include pe președinte, dar ni s-a spus că vicepreședintele și câțiva membri ai noului cabinet vor participa.

Își ascunse dezgustul și decise să nu îl lase pe acest om să scape așa de ușor. Luke se retrăsese într-un capăt îndepărtat al camerei, în spatele lui Strobl, pretinzând că examinează cărțile. Dar îi aruncă o privire cunoscătoare ce îi confirmă suspiciunile.

Strobl mințea.

Ea analiză camera și observă un glob mic întunecat atașat de plăcile din tavan într-un colț. O cameră de supraveghere. Nicio surpriză. Presupunea că toată vila era conectată la sistemul

de supraveghere, având în vedere valoarea obiectelor de artă și a antichităților răspândite la etajele superioare.

— Răposatul meu soț, Lars Nelle, a fost un membru al societății.

Speră ca acea mică informație să îl relaxeze pe Strobl un pic, dar se pare că nu avusese niciun efect.

— A fost activ în filiala Maryland, spuse ea. El și cu mine am vizitat locul acesta, Casa Anderson, de câteva ori.

Din nou, nimic.

Dar Luke prinse informația.

— Poate doriți să mergeți să recuperați acele cărți din casa lui Charon, îi spuse ea lui Strobl.

— Cum ar fi posibil? După cum spuneți, se află în interiorul proprietății. Ar fi furt.

— Doar dacă sunteți prins, spuse Luke. Dar nu cred că va deranja pe cineva. Sunt acolo de multă vreme. Poate fi micul nostru secret.

— Mi-e teamă că nu așa procedăm noi. Deloc.

Acea tensiune evidentă din vocea lui Strobl putea fi explicată de faptul că cineva de la Departamentul de Justiție apăruse într-o dimineață de vineri neanunțat, fluturând o insignă și punând întrebări.

Dar poate că nu.

— De fapt, dacă stau să mă gândesc, spuse Strobl deodată, poate că aveți dreptate. Acea bibliotecă ar putea fi importantă. Domnul Charon a finanțat achiziția a multe cărți și lucrări pe care le vedeți aici în jurul dumneavoastră. Dumnealui însuși a fost un colecționar înfocat. Dumnealui ar *vrea* ca noi să avem ceea ce a strâns.

Interesantă schimbarea de ton.

Mai încrezător. Mai puțin anxios. Chiar sugestiv.

Scrobi se întinse după un carnet și un pix aflat pe una dintre mese.

— Spuneți-mi locația din nou.

Ea îi repetă, iar el scrise în același timp.
— Este corect? întrebă el, întinzându-i carnetul.
Ea citi:

E o rusoaică la etajul doi, în biroul securității, imediat după oficiu, cu o armă/. V-a văzut venind. Mi-a spus să scap de voi, altfel îl va omorî pe omul care lucrează acolo.

Încuviință din cap și returnă carnetul.
— Așa este. Este o casă veche în pădure. M-aș îndrepta într-acolo imediat. Iarna nu va fi blândă cu acele cărți.
— Așa vom face.
Îi mulțumi pentru timpul acordat, iar ea și Luke părăsiră biblioteca, ieșind într-un coridor fără ferestre și fără camere de supraveghere ce ducea la scări.
— Anya Petrova e aici, spuse ea. La etajul doi, în biroul securității, imediat după oficiu. Când ajungem la parter ne despărțim. Va ști că vii. Sunt camere peste tot.
— Nicio problemă. Îi sunt dator.
Prinse mesajul. Nu avea să facă nicio greșeală de data aceasta.
Urcară înapoi și intrară în galeria stilată. Aceeași recepționistă de la biroul din foaierul de la intrare era încă acolo. Stephanie se întoarse spre dreapta și se duse direct la ea. Luke se grăbi către scara de la celălalt capăt al galeriei.
Recepționistă se ridică și strigă:
— Îmi pare rău, nu puteți merge…
Stephanie își dădu haina într-o parte încet pentru ca femeia să vadă Beretta din toc.
Aceasta rămase șocată.
Stephanie continuă să meargă și își duse degetul arătător la buze, dându-i de înțeles să facă liniște.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Malone trebuia să-i raporteze lui Stephanie Nelle. Situația asta era mult mai complicată decât credea, mult mai complicată decât realizase însăși Stephanie, din moment ce atunci când îl sunase pentru a-l angaja recunoscuse deschis că știa doar că rușii ceruseră ajutorul americanilor pentru a-l găsi pe Belcenko și că era posibil să dea de Zorin. Din păcate, nu avea telefon, iar trei bărbați cu puști automate blocau acum ieșirea din dacea.

Belcenko păru neperturbat de ce se întâmpla afară.

— Acela e un *Kozlik.* Înseamnă Capră. O poreclă pentru vehicul. E doar pentru armată. Oamenii ăștia au venit sigur cu ordine de la Kremlin. Au venit după mine.

— Ai idee de ce?

— Presupun că guvernul a decis că utilitatea mea a pălit. Trebuie să pleci. Asta nu te privește pe tine. O să mă ocup eu de problema asta. Este o ușă în spate, la capătul acelui hol. Du-te și caută-l pe Jamie Kelly în Canada.

— Nu ai menționat niciodată exact unde.

— Charlottetown. Insula Prince Edward. E încă angajat cu jumătate de normă la colegiul local.

— Să mergem amândoi să-l găsim, spuse el.

Dar Belcenko îi ignoră oferta, deschise brusc ușa de la exterior și începu să tragă cu pușca.

Se auziră replici prin casă.

Se îndoia că vederea bătrânului era pe atât de bună pe cât ar fi vrut el să creadă oamenii, iar cu patruzeci și ceva de gloanțe trase pe minut, nu avea să treacă prea mult până să se golească încărcătorul.

Și se goli.

Malone se aruncă înfășurându-și brațele în jurul bătrânului și împingându-l din ușă în timp ce o

nouă rafală de gloanțe veni spre ei. Se izbiră de podeaua de lemn, iar el resimți șocul căderii.

— Ce naiba, ai înnebunit? strigă el.

O grindină de gloanțe lovi pereții. Fațada de piatră oferea ceva protecție, dar nu și ferestrele, care începură să explodeze, bombardate de gloanțe. Așchii de lemn și cioburi de sticlă se ciocneau prin cameră. Stătu la pământ și așteptă un moment prielnic.

— L-am doborât pe unul dintre ei, spuse Belcenko.

Întunericul învăluise totul afară, noaptea venind repede în iarna siberiană. Ceea ce ar fi trebuit să-i ajute în încercarea de a scăpa. Problema era cum să iasă din dacea fără a fi împușcați.

Focurile de afară se opriră.

Știa ce se întâmpla.

Era o pauză pentru reîncărcarea armelor, care nu avea să dureze mult, așa că profită de moment ca să îl ridice pe Belcenko în picioare și se grăbiră către un hol ce ducea mai adânc în casă, ghemuindu-se, dar mișcându-se repede.

Unul dintre bărbați dădu buzna prin ușa bucătăriei.

Malone se răsuci și trase.

O gaură se formă în fața bărbatului când glonțul străpunse creierul. Învățase cu mult timp în urmă să tragă, dacă era posibil, spre cap sau picioare. Prea multe veste antiglonț zilele astea. Și deși se pensionase, rămăsese un trăgător excelent. Bărbatul căzu la pământ, în convulsii. Pușca ce căzuse într-o parte îi putea fi utilă, așa că pre- luă rapid arma AK-47 și observă că avea un încărcător nou.

Oh, da. Asta avea să-i fie cu siguranță utilă.

Păși înapoi în hol așteptându-se să îl găsească pe Belcenko acolo, dar bătrânul vânjos nu era nicăieri. Doar câteva lumini ardeau la parterul dacelei, ferestrele fiind toate întunecate. Băgă Beretta în ham sub haină și îndreptă pușca drept

înainte, așezând bine arma pe umărul său drept. Holul se întindea pe șase metri, terminându-se într-o altă cameră la capătul opus.

Casa răsuna a gol.

Se concentră pe bătăile inimii și încercă să rămână calm. De câte ori se mai confruntase cu astfel de situații?

Prea multe pentru a le număra.

Aerul rece intra prin ușa de la exterior deschisă și prin ferestrele explodate, transformându-i respirația în nori pufoși. Se pensionase din Magellan Billet ca să evite exact riscurile astea, demisionase din funcția de comandant naval, plecase din Departamentul de Justiție, își vânduse casa și se mutase în Copenhaga, deschizându-și un anticariat. Douăzeci de ani în marină și zece ani ca agent la Billet încheiați. Ideea fusese să-și schimbe total stilul de viață. Din păcate, vechea lume îl găsise și îl implicase în atâtea controverse de la pensionare, încât decisese în cele din urmă că era cazul măcar să fie plătit pentru deranjul său. Sarcina la început fusese o simplă întâlnire și salut. În schimb, dăduse peste un cuib de viespi internațional, care acum roiau nervoase în toate direcțiile.

Continuă să meargă pe hol, pe podeaua care scârțâia, acoperită de un preș uzat care nu atenua zgomotul pașilor. Îi veniră în minte gânduri despre Gary. Fiul său crescuse repede, aproape termina liceul, și începea să se gândească ce voia să facă în viitor. Din discuțiile despre marină aflase că-și dorea să meargă pe urmele tatălui și ale bunicului său. Fosta lui soție nu fusese prea încântată de idee, dar căzuseră de acord să îl lase pe băiat să se hotărască singur. Viața era suficient de grea și fără ca părinții să impună alegerile.

Și apoi era Cassiopeia.

Se întrebă unde era, ce făcea. Se gândea la ea din ce în ce mai mult în ultimul timp. Povestea lor de dragoste părea încheiată, la ultima încercare de

a lua legătura cu ea îi răspunsese tăios: „Lasă-mă în pace”.

Și o lăsase în pace.

Dar îi era dor de ea.

Cum altfel, având în vedere că o iubea.

Holul se termină.

Își sprijini spatele de perete și se balansă pe călcâie. Își reglă respirația, controlându-și ritmul plămânilor separat de cel al picioarelor. Acest truc îi salvase pielea de mai multe ori. Apoi își îndoi coatele și își ridică antebrațele, aplicând o ușoară tensiune încheieturii, cu degetele strânse pe pușcă și trăgaci, dar nu încleștate.

Privi cu grijă pe după tocul ușii.

Spațiul de dincolo era un fel de cameră mare cu un tavan înalt în formă de boltă și un șemineu în care fumegau niște bușteni negri în jăratec. Spre lac era un perete de ferestre întunecate. Pe o masă îndepărtată ardea o lumânare ce arunca o lumină galbenă firavă, colțurile camerei fiind învăluite în întuneric. Mobila din pin era austeră și includea o canapea și scaune așezate cu fața spre ferestre. În mod normal, acesta ar fi fost un cuibușor confortabil pe vremea asta friguroasă. În noaptea asta însă părea o capcană. În partea cea mai îndepărtată, se afla o ușă închisă lângă care stătea Belcenko.

— Pe acolo este ieșirea? întrebă el.

Belcenko încuviință din cap.

— Te așteptam.

Bătrânul rus stătea parțial în umbră, restul camerei fiind în întuneric. Privirea lui tensionată semnala probleme. Ceva nu era în regulă.

Apoi îi pică fisa.

Belcenko nu mai avea pușca.

— Unde ți-e arma? întrebă el, rămânând în spatele ușii.

— Nu mai e nevoie de ea.

Rostise cuvintele cu voce joasă și încet. Pisica îi mâncase limba sau…

— Să ieșim prin partea cealaltă, îi spuse lui Belcenko.

— Asta nu e posibil…

Un foc de armă se auzi din interiorul camerei mari, zgomotul bubuind în tavanul înalt. Malone se aruncă cu corpul întins în afară și ateriza pe podeaua de lemn, alunecând până în fața canapelei, lângă ferestre. Ținu ferm pușca și observă o mișcare în întuneric și o umbră ieșind. Apăsă trăgaciul și trimise o rafală de focuri în acea direcție. Corpul se trase înapoi și se trânti de perete, apoi se cutremură și zvâcni înainte de a aluneca în jos într-un petic de umbră, pierzând orice formă și identitate. Se întinse după o masă grea de lemn și o ridică, ținând-o ca pe un scut.

Ascultă.

Niciun sunet, doar șuieratul vântului pe-afară. Trei bărbați fuseseră în camionetă. Trei erau acum la pământ. Se ridică încet în picioare, ținând pușca ațintită, cu degetul pe trăgaci.

Auzi un geamăt și un urlet de durere din partea îndepărtată și se grăbi într-acolo.

Belcenko stătea întins pe podea.

Observă o masă neagră cu multiple răni de glonț, din care sângele curgea, în cercuri tot mai largi. Se pare că primele împușcături fuseseră îndreptate către bătrân.

Se aplecă.

— Te aștepta pe tine?

— Din păcate, reuși să spună Belcenko. Și chiar… voiam să ies de aici.

Dar se întrebase în legătură cu acea observație, având în vedere că trăsese cu pușca și își asumase riscul cu avertizarea:

„Asta nu e posibil.”

Panica de pe fața lui Belcenko o oglindea pe a lui. Durerea preluă controlul și bătrânul făcu o grimasă, închizându-și ochii în agonie.

— Se pare că nu mai sunt… util pentru ei, spuse bătrânul. Se pare că s-au prins de lucruri… fără

ajutorul meu.

Rănile erau grave.

— Nu pot să fac nimic, spuse el.

— Știu, du-te. Lasă-mă să mor în pace.

Belcenko îl privi sfârșit, cu buzele întredeschise, cu respirația grea, tușind și grohăind ca un animal rănit, iar din gură îi curgeau firișoare de sânge. Nu era de bine. Plămânii îi fuseseră perforați.

— Am mințit… mai devreme. Știu planul lui Zorin.

O spumă roz îi apăru în colțul gurii, iar corpul îi tremură de durere.

— Am petrecut decenii… căutând puncte slabe. America… a făcut la fel cu noi. Am găsit una. Matul… Prostului. Dar nu am avut niciodată șansa… să o folosim. A… amendamentul zero. E… slăbiciunea voastră.

Belcenko încercă să vorbească din nou, dar scoase un sunet ca un orăcăit, ca o gargară, cuvinte incoerente. Îi apăru salivă pe buze, iar ochii i se bulbucară. Ce spusese părea important. Dar cuvintele nu mai veniseră. Rămăseseră capturate pentru totdeauna între limbă și dinți, în timp ce ochii i se dilataseră și mușchii i se înmuiaseră.

Îi verifică pulsul. Nimic.

În repaus, fața îi arăta surprinzător de bătrână.

Matul Prostului? Amendamentul zero?

„Slăbiciunea voastră”?

Ce însemnau toate astea?

Nu avea timp să se gândească la nimic pe moment. Mintea lui trecu înapoi pe modul supraviețuire. Păși spre ușă, o deschise încet și văzu că ducea afară către zona pavată ce se întindea în fața dacelei, același spațiu pe care îl verificase mai devreme, înainte de a intra în baia fierbinte. Înainte de a pleca, se opri un moment să îl examineze pe bărbatul pe care îl împușcase. Vârstă mijlocie. Uniformă verde. Pulover negru. Ghete. Nicio vestă antiglonț. Probabil crezuseră că aveau să fie o pradă ușoară. Controlă cadavrul, dar

nu găsi nimic care să îl identifice pe bărbat sau pe angajatorul său.

Băieții ăștia erau din armată, așa cum declarase Belcenko?

Părăsi casa, atent la orice mișcare. Frigul cumplit îi înțepă fața și o briză dinspre lac îi dizolvă respirațiile albe, vaporoase. În lumina becurilor văzu Capra de mai devreme parcată la cincisprezece metri distanță. Își strânse lucrurile și se gândi să caute un telefon printre morți, dar decise că nu ar fi fost un lucru isteț. Văzu gardul, scheletele întunecate ale copacilor și colina ce ducea în jos către locul unde aștepta camioneta pe care o condusese mai devreme, apoi își spuse: „De ce să mă duc acolo și să înghet pe drum? E un vehicul chiar aici”.

Porni într-acolo, văzu cheile în contact, așa că urcă în interior sub un acoperiș de pânză și porni motorul. Băgă în viteză și acceleră. Cauciucurile scuipară zăpadă și camioneta se săltă înainte, cu farurile străpungând întunericul, în timp ce daceaua rămânea în urmă.

Urmări drumul negru întortocheat către șoseaua principală, lăsând în urmă o dâră de gaze de eșapament. La jumătatea drumului, din direcția opusă apărură niște faruri, care îl orbiră pe moment. Viră la dreapta și evită vehiculul, care era similar cu al lui, și văzu două forme întunecate prin parbrizul încețoșat. Găsi șoseaua și întoarse spre sud, mașina clătinându-se în viteză cu motorul la turație maximă. În oglinda retrovizoare apăru un alt set de faruri din stradă prin mijlocul unui nor de zăpadă și se legănă de la stânga la dreapta într-o arcuire controlată.

Cealaltă Capră se îndrepta spre el.

Văzu o figură ieșind pe fereastra din partea pasagerului.

Apoi răpăitul focurilor de arme automate începu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Zorin conduse către est pe șoseaua întunecată, lăsând în urmă lacul Baikal și îndreptându-se către Ulan-Ude. Orășelul se afla lângă râul Uda din secolul al XVIII-lea, la început fiind locuit de cazaci, apoi de mongoli. Îi plăcea numele, care însemna „Uda roșie”, intenționat reflectând ideologia comunistă. Calea ferată transsiberiană adusese prosperitate locului, la fel și drumurile principale, care se întâlneau toate acolo. Până în 1991, cei 400.000 de locuitori viețuiseră dincolo de limitele la care ajungeau străinii, ceea ce explica de ce multe dintre vechile obiceiuri încă se păstrau.

După ce s-a desființat Uniunea Sovietică, a existat o grabă națională de a eradica trecutul. Orice statuie sau bust al vreunui lider comunist fusese ori distrus, ori profanat. Fuseseră discuții chiar despre închiderea mausoleului lui Lenin și a-i îngropa în sfârșit cadavrul, dar, din fericire, acea mișcare nu prinsese niciodată putere. Spre deosebire de restul Rusiei, care părea nerăbdătoare să uite, oamenii din Ulan-Ude își aminteau. În piața centrală încă trona unul dintre cele mai mari busturi ale lui Lenin din lume, de aproape opt metri înălțime, cântărind peste patruzeci de tone de bronz, cu imaginea lui dramatică. Datorită unui înveliș special, patina sa închisă supraviețuise intemperiilor, zona din jurul bazei fiind un punct de întâlnire favorit. Condusese de multe ori cei o sută de kilometri doar pentru a bea o cafea neagră prin împrejurimi și pentru a-și reaminti.

Ulan-Ude avea, de asemenea, și cel mai apropiat aeroport internațional, de unde va putea pleca în Canada. Nu era bogat. Cât timp lucrase în KGB fusese plătit foarte puțin. După ce slujba se încheiase, nu avusese parte de nicio compensație, pensie sau beneficii. Ceea ce explica de ce

majoritatea operativilor aleseseră să meargă să muncească pentru sindicatele crimei. Acestea oferiseră mulți bani, iar pentru oamenii care își riscaseră viețile pentru aproape nimic, tentația fusese prea mare pentru a-i rezista. Chiar și el cedase, angajându-se pe plan local, în principiu în Irkutsk și prin împrejurimi, având grijă să nu își vândă sufletul. Îl trataseră corect și îl plătiseră bine, suficient cât să strângă douăsprezece milioane de ruble, aproximativ 330.000 de dolari americani bani gheață, pe care îi ținuse ascunși în dacea. O parte dintre ei fuseseră folosiți pentru a plăti călătoria Anyei, iar pe restul avea să îi folosească acum.

Aruncă o privire la ceas.

Americanul ar fi trebuit să fie mort până acum.

Lăsase instrucțiuni ca trupul să nu fie găsit. Cei care îl trimiseseră pe Malone urmau să vină să-l caute.

Cu trei zile în urmă făcuse un aranjament pentru un avion privat, totul depinzând de conversația lui cu Belcenko. Avionul aștepta acum în Ulan-Ude. Știa în sfârșit destinația, cu excepția faptului că era necesară viza de intrare în Canada. Desigur, nu o putea obține legal și nici nu avea timp. În schimb, elaborase o alternativă, iar promisiunea de a oferi mai mulți bani gheață companiei de care aparținea avionul îi asigurase cooperarea atât de necesară. Nu putea spera decât că Belcenko îi spusese adevărul.

Dar de ce nu ar fi făcut-o?

Continuă să conducă, asfaltul înghețat huruind sub lumina farurilor. Vremea aici era la fel de străină ca spațiul extraterestru. Pentru el iarna părea pur și simplu o închisoare de frig cristalizat. Cea din acest an fusese totuși suportabilă. Era poate un semn de bun augur? Un semn care prevestea că această misiune ar putea fi un succes?

Trăise cu nervii întinși la maximum mult prea mult timp. Se întrebase des dacă era unicul

comunist adevărat rămas în lume. Ideologia în forma ei cea mai pură dispăruse de mult, sau poate că nici nu existase vreodată, cel puțin nu așa cum intenționase Karl Marx. Versiunea chinezească era de nerecunoscut, iar micile regimuri variate din întreaga lume erau comuniste doar cu numele. Din toate punctele de vedere, filozofia care i se predase cândva fusese uitată.

Inhală aerul fierbinte ce ieșea din caloriferul mașinii.

Iataganul pal al lunii trăgea cu ochiul dintre nori. Gura îi era uscată din cauza tensiunii, instinctele vechi îl chinuiau într-un mod cunoscut. Nu avea de gând să mai irosească șansele. Și cu toate că nu mai era decât o umbră a ceea ce fusese odată, scăpase de acea teamă pe care o simțise în acea zi din 1991, când mulțimea luase cu asalt Lubyanka. În schimb, își întărise convingerile, și acest lucru îi adusese starea de calm.

Anxietatea îl afectase prea mult timp. Nimic nu îi adusese pace. Nu-și putea stăpâni furia, dar se calma cu sex și alcool. Din fericire, nu devenise dependent de niciuna dintre ele. Acestea erau slăbiciuni pe care nu și le-ar fi permis niciodată. Se considera un om inimos și cu conștiință. Stătuse liniștit, se certase rar și evitase disputele. Viața încercase să îl transforme într-un zombi, înăbușindu-i orice sentiment, dar în final nu făcuse decât să îi hrănească răzbunarea. Faptul că realiza acest lucru era o dovadă că își păstrase controlul asupra propriei persoane. Nu era doar o bucată de carne cu dinți și stomac. Nu era o relicvă și nici lipsit de importanță.

În schimb, era un bărbat.

Își aminti de ziua în care vorbise pentru prima dată cu Anya.

Călătorise pe aceeași șosea către Ulan-Ude pentru a savura sunetele orașului – motoare, claxoane, sirene –, pentru a privi bunicuțele – *babushka* – cocoșate, cu batic și fuste fără formă,

și pentru a sta jos alături de bărbați în paltoane din stofă aspră decolorată, tolăniți pe bănci, cei mai mulți fiind obosiți, palizi și încordați. Iubea bazarul, o stradă largă, pavată și umbrită de copaci, plină de oameni. Tarabe deschise din lemn, de culoare maronie, înnegrite de vreme, erau aliniate pe fiecare parte. Cele mai multe expuneau cereale, sare grunjoasă, condimente și produse locale. Câteva ofereau haine și diverse mărfuri, altele vindeau produse conservate și lumânări. Îi plăceau mirosurile mulțimii, un amestec ciudat de transpirație, lână umedă, usturoi, varză și piele.

Cafeneaua lui preferată era într-o clădire văruită, cu un acoperiș ascuțit și o terasă largă din lemn, ce se afla nu foarte departe de bustul lui Lenin. Un zid scund de bolovani o separa de bazar. Mesele masive de lemn stăteau pe o podea de pământ acoperită cu grinzi negre de lemn. Interiorul era decorat cu desene înrămate. Lumina slabă și separeurile ofereau intimitate. Primăvara și vara zidul exterior era acoperit de flori. Ocazional, putea fi auzit și tropotul copitelor de cai pe pavaj.

Anya intrase pentru niște apă rece, îmbrăcată în uniforma poliției locale. Avea o față curată, naturală, fără machiaj și un râs gutural fermecător. Pielea palidă era acoperită de pistrui, iar dinții cu strungăreață i se întrezăreau printre buzele subțiri. Nimic din aspectul ei nu arăta că ar fi proastă sau distantă, și nici nu părea preocupată de tinerețea ei. Dimpotrivă chiar. Ochii îi erau plini de mister și entuziasm. Se prezentase, iar ea îi vorbise cu o candoare și o sinceritate de care nu se îndoise niciodată.

Totul arăta că e puternică.

De câteva ori o văzuse prin oraș și aflase că era un membru respectat al poliției. Oamenii povesteau cum o bandă dăduse năvală într-un club local, intrând cu mașina direct prin uși și ferestre și apoi bătuse pe toată lumea. Anya fusese printre primii ajunși la fața locului și pusese la pământ

patru bărbați, aproape omorându-i pe doi dintre ei. Oamenii îi pronunțau numele cu respect.

Așa cum făcuseră și în privința lui, odată.

Își aminti aroma îmbietoare a frigăruilor de vită ce se făceau pe un grătar de metal. Carnea fusese moale și suculentă, cu o aromă afumată delicioasă.

Se bucuraseră împreună de acea masă.

— Tatăl meu a fost lider de partid, îi spuse ea. A fost un om important în acest oraș.

— Mai este încă?

Ea clătină din cap în semn că nu.

— A băut până a murit.

— Și mama ta?

— E încă în viață și își dorește ca fiica ei să se căsătorească și să facă copii.

El zâmbi.

— Și de ce fiica ei nu vrea asta?

— Pentru că vrea mai mult de la viață.

El putea înțelege asta.

— Când eram mică, îi spuse ea, în casa noastră era un afiș din timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei[8]*. O mamă și copilul ei îmbrățișându-se strâns în fața unei baionete naziste însângerate. Și sloganul dedesubt. LUPTĂTORI AI ARMATEI ROȘII, SALVAȚI-NE. Îmi amintesc fiecare detaliu al acelui afiș și îmi dorisem să fiu unul din acei luptători.*

Și el își reaminti un afiș de unde fusese crescut. Imaginea unei femei înalte, puternice, cu capul învelit într-o basma, cu gura deschisă ce strigă rugămintea eternă: PATRIA-MAMĂ TE CHEAMĂ!

— Eram doar o adolescentă când a venit prăbușirea, spuse ea. Dar îmi amintesc de zilele de dinainte de Elțîn. Majoritatea oamenilor din acest oraș încă și le amintesc, de asemenea. De aceea locuiesc aici. Noi nu am uitat.

Era intrigat. Părea să fie într-o condiție fizică extraordinară și conversa într-un mod calm, calculat ce îi atrase atenția. Ea nu știa nimic despre el. Erau străini, și totuși simți o legătură. Așa că întrebă:

— Știi despre Chayaniye, lângă lac?

— Am auzit despre el. Acolo locuiești?

Încuviință din cap.

— Poate că ai vrea să vii în vizită.

Ceea ce se și întâmplase, și după mai multe vizite, într-un final, Anya își dăduse demisia și venise să locuiască cu el. Atunci când primise de lucru de la sindicatele din Irkutsk, ea se dusese cu el. Împreună câștigaseră banii. Lupta lui devenise și lupta ei. Cu el ea găsise acel „mai mult de la viață" pe care îl căutase. Iar el găsise un partener.

Se eliberă forțat de gânduri și încetini la o intersecție pentru a întoarce. Aeroportul se afla doar la câțiva kilometri.

Își verifică ceasul pentru ultima dată.

10:25 p.m.

Mai rămăseseră 50 de ore.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Luke se grăbi către scara lungă ce ocupa un întreg perete interior, cu trepte late acoperite cu un covor roșu. Urcă două trepte deodată, cu o mână ținându-se de balustrada din lemn lustruit, cu cealaltă scoțându-și pistolul. Vorbise serios. Îi era dator Anyei Petrova și avea de gând să își plătească datoria.

Ajunse pe un palier din care porneau câteva trepte acoperite cu un covor roșu. La capătul lor se întindea o altă galerie asemănătoare celei de dedesubt, care se întindea, de asemenea, până în partea îndepărtată a vilei în formă de H. Pereții din lambriuri închise la culoare erau acoperiți cu mucegai și contrastau în mod surprinzător cu tavanul de culoare crem, bogat ornamentat. Pe un perete erau tablouri mari, pe celălalt, tapițerii. Trei candelabre de cristal atârnau neaprinse. Observă mai multe sculpturi, drapele și săbii și obiecte de origine asiatică. Își aminti ce spusese Stephanie, că biroul securității era adiacent oficiului, care trebuia să fie lângă sufragerie, pe care acum o observă în stânga lui printr-o ușă deschisă.

Își pregăti arma și intră în sufragerie, pereții acesteia având de asemenea lambriuri de culoare închisă, iar podeaua, un desen complex din mozaic. Erau expuse mai multe tapițerii, iar pe peretele exterior domina un șemineu. În mijloc era o masă strălucitoare de mahon cu scaune elegante de jur-împrejur, deasupra căreia atârna un candelabru.

O ușă deschisă în partea stângă ducea către o cameră mobilată cu dulapuri simple albe, cu blaturi negre și multe sertare. Un afiș din interior o identifica drept oficiu. Intră și observă o altă ușă întredeschisă la capătul opus. Se repezi într-acolo și găsi un hol scurt ce ducea către o încăpere fără ferestre, plină cu monitoare video. Un bărbat se

afla întins pe podea. Se aplecă, nu văzu nicio rană evidentă și încercă să-l trezească.

— Ești bine?

Tipul își recăpătă cunoștința, clipi și încercă să se dezmeticească.

— Da. Târfa aia m-a pocnit în cap.

— A plecat?

Păru că își recăpătă vederea.

— Da. V-a văzut pe ecran, apoi m-a lovit.

Nu era nimeni afară și nici lângă scara pe care urcase. Dar într-o casă atât de mare ca asta erau cu siguranță multe căi de acces în sus și în jos. Putea doar să spere că Petrova cunoștea la fel de puțin locul acesta ca și el.

— Stai aici, spuse el.

Părăsi camera de securitate și păși înapoi în oficiu, oprindu-se la ușa către sufragerie. Simțea că fusese acolo și că îl aștepta. Ca data trecută, credea că e cu un pas înaintea lui.

Se strecură spre ieșirea către galeria de la etajul al doilea.

Doar liniște.

O altă podea impresionantă cu inserții de mozaic se întindea de la un capăt la celălalt al galeriei de aproape cinci metri. Brusc apăru Anya într-o ușă de la capătul celălalt, îndreptă arma spre el și trase. El se retrase în sufragerie. Un glonț intră în lemn la doar câțiva centimetri de fața lui. Un alt glonț veni și făcu mai multe daune.

Apoi un altul.

Așteptă un moment și hotărî că era mai bine să se poziționeze de cealaltă parte a camerei, ca masa să fie între ei. Această femeie era îndrăzneață și îi plăcea ofensiva. Aștepta intenționat pentru a-l înfrunta. Deci, dacă venea după el, cel puțin era pregătit. Înconjură masa și luă poziție de tragere, cu arma ațintită spre ușă.

— Cum spuneți voi? strigă Anya. Vino și prinde-mă!

El clătină din cap.

Chiar credea că nu e un pericol pentru ea?

Își spuse că aceea era poate ideea, să îl tachineze până face o greșeală. Ce ar spune Malone? „Intră în bucluc mergând, nu alergând.” Al naibii de adevărat. Își părăsi poziția și se apropie de ușa dinspre galerie.

Nici urmă de draga Anya.

Ieși ținând arma îndreptată înainte.

Constată rapid că erau patru intrări și ieșiri din galerie. Scara pe care venise la început, sufrageria în care fusese, ușa de la capătul celălalt de unde apăruse Anya și o ieșire la trei metri.

Se apropie și văzu că dădea către o galerie îngustă, cu vedere spre sala de bal de dedesubt. O altă scară lungă ocupa un perete interior și ducea în jos către o podea din lemn lustruit plină cu mese goale. Ce spusese Strobl? Că se pregăteau de un eveniment inaugural. Ușile de sticlă și ferestrele înalte permiteau soarelui să umple spațiul cavernos, ce părea mai luminos și datorită pereților albi. O balustradă decorativă din fier proteja marginea exterioară a balconului semicircular ce se întindea în fața lui.

Era aici.

Fără îndoială.

„Așa că du-te după ea.”

Anya apăru.

În stânga lui, din spatele unei uși cu panouri de sticlă.

Talpa ghetei ei stângi lovi mâna lui dreaptă, azvârlindu-i Beretta din mână. Reacționă printr-o răsucire imediat ce ea se aruncă în afară și se poziționă cu fața către el. Ea nu avea nicio armă. Se pare că voia să rezolve prin luptă corp la corp. N-avea nimic împotrivă. Își aminti ce spusese omul SVR mai devreme, cum fusese instruită oficial.

Din nou, foarte bine. La fel fusese și el.

Ea se aruncă și pivotă pe un picior, împingându-l cu celălalt. Balconul era îngust, poate de un

metru, un metru și jumătate lățime.

Nu avea prea mult loc de manevră, dar suficient. Se feri și o lovi cu un șut zdravăn în stomac, împingând-o înapoi, unde căzu peste un rând de scaune de lemn așezate de-a lungul peretelui. Se rostogoli rapid și își reveni. Observă că era un pic șocată de neîndemânarea ei.

— Ce s-a întâmplat? spuse el. Nu faci față?

Un rânjet sfidător apăru pe buzele ei.

Ochii ei mari erau plini de furie.

Sări ca o pisică, apucându-l de gât, cu degetele înfipte în carnea lui. Își puse brațul în jurul gâtului său și, folosindu-și cealaltă mână, formă o menghină încercând să îi taie respirația. El se răsuci și o trânti cu spatele de perete. O dată. De două ori. A treia oară scoase un icnet și se eliberă din strânsoare. El se întoarse, răsucindu-i brațul cu putere, apoi o lovi cu pumnul în mandibulă.

Dar ea rămase pe poziție.

Primi un cot în ceafă care îl împinse cu fața în perete. Brațele îi fură strânse dureros la spate și îl forță să stea pe vârfuri, cu fața și pieptul înfipte în perete. În filme și la televizor era normal să vezi o femeie dură, agresivă punând la pământ un bărbat mai mare, cu câteva șuturi și pumni bine plasați. În realitate, dimensiunea conta, iar el avea avantajul atât al greutății, cât și al razei de acțiune.

Se lăsă să alunece în jos ca să se elibereze, apoi se roti și o izbi cu antebrațul în genunchi, lovind-o în picioare. Ea încercă să evite mișcarea, dar fusese prea târziu și căzu.

Se ridică cu agilitatea unui acrobat, dar el o lovi cu podul palmei peste nas.

Ea se clătină dezorientată.

„Păcălește-mă o dată, rușine, să-ți fie rușine! Păcălește-mă de două ori, rușine…”

O lovi cu pumnul din nou și ea se prăbuși peste rândul de scaune de lemn, care huruiră, rupându-și un picior. O dâră subțire de sânge se prelinse din colțul gurii ei.

— Mai vrei? o întrebă el, respirând greu și rapid. Haide, vino, și o să-ți mai dau.

Era negru la față de mânie. Fusese învățat din copilărie că nu este bine să lovești o femeie. Dar părinții lui nu întâlniseră niciodată prădători ca Anya Petrova. Suficiente doze de testosteron curgeau prin ea pentru a o descalifica de la regula „Să nu lovești vreodată o femeie”.

Și mai era și problema cu mașina lui iubită, pe care descreierata asta o distrusese complet.

Ea rămase la pământ, lipsită de vlagă.

El își găsi arma, apoi o apăsă cu genunchiul pe spate, țintuind-o la podea.

— Ești arestată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

RUSIA

Cassiopeia ura elicopterele mai tare decât avioanele. Cele în care fusese întotdeauna obligată să urce păreau că își croiesc drum prin aer cu scrâșnete și zdruncinături, ca o mașină pe o șosea cu gropi, iar toate acestea în sunetul asurzitor al rotoarelor puternice. În plus, se adăugau întunericul beznă, frigul și temerile în legătură cu ce i se putuse întâmpla lui Cotton. Stephanie nu îi trimisese nicio veste nouă, iar informarea rapidă pe care o primise la aterizare în baza aeriană nu-i alungase teama. Nu primise nicio informație despre Cotton de când avionul lui se prăbușise, sau autoritățile nu erau dispuse să o împărtășească.

Se hotărâse să meargă întâi la locul prăbușirii avionului, așa că un elicopter militar o ducea către est spre lacul Baikal. Apreciase totuși echipamentul pentru vreme rece, care cu siguranță era de folos, iar ofițerul responsabil părea destul de curtenitor. Dacă nu se înșela, chiar flirta cu ea, ceea ce era ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment.

Norii erau ca un giulgiu înghețat ce cobora până sub acoperiș. La distanță se vedea un contur de lumini încețoșate ce încadrau ca o aură orașul Irkutsk către sud. De-a lungul anilor învățase să doarmă pe apucate și reușise să se odihnească un pic și în avionul de luptă cu care zburase către est. Încercă din nou acum, sperând să își poată lua gândul de la faptul că se afla la sute de metri deasupra pământului, într-o mașinărie care nu ar fi putut sta în aer. Ca bondarii, citise ea odată. Niciunul nu ar fi trebuit să zboare și totuși ambii cumva reușiseră. Ora locală era aproape 11:00 p.m., dar corpul ei funcționa după ora din Franța.

— Locul accidentului este la douăzeci de kilometri în față, îi spuse o voce prin cască.

— Cât de departe este daceaua de acea locație?

— Zece kilometri la nord.

Încuviință din cap către ofițerul care stătea în fața ei. Doi piloți mânuiau comenzile. Vorbeau în engleză, Stephanie sugerându-i ca abilitățile sale lingvistice să fie ținute secret. Învățase rusa în facultate și alte câteva limbi, gândindu-se că într-o zi aveau să-i fie de folos. La acel moment nici nu avusese idee cât de mult. Îi plăcuse acțiunea și se bucura de o luptă serioasă. Pentru cea mai mare parte a acțiunilor la care participase avusese o motivație personală, în principal datorită vechiului său prieten Henrik Thorvaldsen. Dumnezeu să-l odihnească. După ce Henrik murise, ocazional lucrase pur și simplu pentru Stephanie Nelle. Niciodată pentru bani, mai mult ca o favoare, de la prieten la prieten.

Dar Utah schimbase asta.

Și totuși, iat-o aici, zburând prin Rusia, îndreptându-se către cine știe unde.

De data asta din dragoste.

*

Malone apucă schimbătorul de viteze, apoi băgă maneta în treapta a doua și trase de volan. Spatele mașinii se legănă larg, viteza inferioară învingând drumul înghețat. Apăsă accelerația până la podea și mări turațiile imediat înainte de a schimba viteza într-o curbă.

Gloanțe șuierară pe lângă el.

Drumul șerpuia de-a lungul unui deal, mărginit de pâlcuri de copaci înghesuiți de-a lungul terasamentelor înguste. Mașina aluneca dintr-o parte în alta pe dâmburile de gheață și zăpadă înghețată. Scoase din viteză. Vântul izbi mașina, făcând-o să se balanseze și toate lucrurile se zdruncinară.

O fereastră laterală explodă de la un glonț.

Fragmente de sticlă îl înțepară în ceafă și gât.

Se străduise să fie o țintă dificilă, dar nu avu prea mult noroc. Drumul coborî pe teren plat și ieși dintre copaci. În dreapta se întindea lacul înghețat care nu-i oferea acoperire. Îndreptă botul mașinii spre dreapta, ieși de pe drum printre tufișuri, lăsând în urmă un culoar zdrențuit, și ajunse pe gheață.

Țăcănitul armelor continuă și un glonț trecu prin interiorul Caprei. Schimbă într-o treaptă de viteză inferioară și trase vehiculul spre stânga. Cu piciorul pe ambreiaj, cauciucurile alunecară ușor pe gheață și efectuă o răsucire lină de 180 de grade. Apoi băgă în viteza a doua și acceleră direct către urmăritorul său.

Acțiunea îi luă pe cei doi bărbați din spatele lui prin surprindere. Viră la stânga și la dreapta pentru a contracara orice împușcătură îndreptată spre parbrizul din spate. Celălalt vehicul viră puternic la stânga pentru a evita o ciocnire, ceea ce îi demonstra că urmăritorii săi nu aveau destul curaj pentru această luptă. Se întoarse într-un arc larg și își aranjă vizorul pe parbrizul celuilalt vehicul.

Lumini de faruri îi invadară oglinda retrovizoare.

Un nou jucător.

Mai multe focuri de armă veniră spre el.

*

Cassiopeia se uită fix la rămășițele de pe jos. O pereche de ochelari cu vedere nocturnă îi ofereau o imagine asupra matahalei de avion și a celor două corpuri arse. Rușii deja îi raportaseră lui Stephanie că nu fusese un al treilea cadavru. Ar fi trebuit să se uite în cabina de pilotaj. Stephanie era interesată să știe dacă telefonul lui Cotton era acolo, din moment ce nu existase semnal de la el de ore întregi. Magellan Billet își urmărea telefoanele cu

un software sofisticat, iar Stephanie solicitase o recuperare a informațiilor, dacă era posibil.

— S-au raportat focuri de armă pe lac, auzi în rusă prin căștile ei.

— Unde? întrebă ofițerul responsabil.

— Șase kilometri la nord.

Planau la treizeci de metri deasupra gheții.

Se prefăcu în continuare că nu înțelegea rusa și întrebă în engleză:

— Ce se întâmplă?

Ofițerul explică.

— Ar putea fi el, spuse ea.

Ofițerul le făcu semn piloților să zboare într-acolo.

*

Malone numără încă trei Capre, vehiculele fiind răspândite într-o formațiune de atac ca avioanele de luptă.

Tot spațiul de pe lac putea fi folosit în ambele sensuri.

Avea cu siguranță o problemă similară cu cea pe care o avusese la dacea cu cătușele și țeava de oțel. Ar fi putut să meargă în continuare până dădea de malul vestic, dar acesta putea fi la mulți kilometri depărtare. Cel puțin de data asta era înarmat, întrucât își luase pușca.

Una dintre Capre încercă să îl flancheze pe partea stângă și să-l depășească. Se gândi că puțină ofensivă nu strica, așa că viră în direcția ei, tăindu-i fața și făcându-l pe celălalt șofer să ia o decizie rapidă.

Malone apăsă pe frână, apucă volanul și începu să derapeze pe gheață.

Celălalt jeep viră la stânga prea repede, se răsuci în aer și se izbi de pământ cu partea din spate, alunecând cu un scrâșnet metalic pe gheață.

Unul era la pământ.

Îndreptă volanul și continuă să meargă.

*

Cassiopeia văzu mai multe faruri străpungând întunericul nopții. Mai exact, patru perechi de faruri care urmăreau o altă pereche, toate mișcându-se repede. Prin ochelarii cu vedere nocturnă văzu că erau vehicule de teren, asemănătoare jeepurilor. Unul încercă să-i taie calea celui din față, dar se răsturnă pe o parte și alunecă pe lac. Simți ușurare, neîncredere, anticipare și exaltare.

Știa cine conducea vehiculul din față.

Elicopterul se avântă către nord, planând la înălțime mică peste lac. Îl privi pe ofițerul din fața ei în timp ce acesta urmărea scenariul. Știa că suprafața înghețată de dedesubt se întindea pe mulți kilometri, iar dacă ea nu ar fi venit, Cotton ar fi putut să aibă ceva greutăți în a ieși din această încurcătură.

Ultimul lucru pe care i-l datora era să-l salveze.

— Să ne asigurăm că e el, spuse ea în engleză.

Elicopterul se răsuci ca să zboare în paralel cu urmărirea. Prin ochelarii cu vedere nocturnă văzu o față cunoscută.

Una pe care îi plăcea să o vadă.

— El este, spuse ea.

Prin ochelari văzu, de asemenea, și două figuri ieșind din jeepurile care îl urmăreau.

Ambele își îndreptară puștile.

— Ăia sunt *Kozliks*. Armată, îl auzi pe pilot spunându-i ofițerului în rusă.

— Știu, răspunse el. Ceea ce e o problemă. Să tragem în ai noștri?

Ea le observă confuzia, dar nu putea dezvălui că le înțelegea grija, așa că spuse simplu în engleză:

— Trebuie să facem ceva.

*

Malone nu avea altă alegere decât să meargă în continuare. Îi era frig din cauza ferestrei lipsă, încălzitorul Caprei nereușind să facă față nopții înghețate. Auzi pocnituri și realiză că începuseră să tragă din nou, gloanțele șuierând în rafale repetate pe suprafața netedă a lacului.

Câteva guri de aer rece îi împrospătară creierul.

Văzu niște lumini pe cer în fața lui, coborând rapid la vreo treizeci și ceva de metri deasupra solului. În întunericul beznă era greu de deslușit exact ce era. Dar zgomotul asemănător unei bătăi de inimă puternice semnala un elicopter.

Spera că Zorin nu avea acces la un elicopter.

Luminile se apropiară rapid și auzi sunetul distinct al focului de tun. Din moment ce niciunul dintre focuri nu venise spre el, presupuse că acestea fuseseră pentru urmăritorii săi. În oglinda retrovizoare văzu luminile farurilor împrăștiindu-se și Caprele rupând formația. Întoarse capul și privi prin lunetă. Elicopterul se pregătea pentru încă o tragere, iar Caprele încercau să scape.

Mai multe focuri de tun făcură ca farurile să se îndepărteze.

Derapă cu roțile din față și se opri, dar lăsă motorul pornit. Elicopterul își încheie asaltul și părând mulțumit că problema era rezolvată, întoarse și se îndreptă spre el. Presupuse că armata îi venise în ajutor, ceea ce îl nedumerea, având în vedere că tot ea fusese mai devreme pe urmele lui.

O navă de război imensă umplu cerul. O lumină apăru în cabina din spate și un om cu cască se ghemui într-o trapă deschisă. Malone se uită cu ochii întredeschiși din cauza luminii orbitoare a aurorei. Huruitul rotoarelor provocă un vacarm insuportabil în timp ce elicopterul cobora și suflul elicei răscoli un munte de zăpadă.

Tălpile elicopterului atinseră gheața.

O persoană coborî și se grăbi către el.

În penumbra farurilor începu să vadă că persoana era slabă și înaltă, îmbrăcată într-o haină

groasă cu glugă. La trei metri de jeep văzu părul închis și trăsăturile delicate ce trădau originile spaniole.

Apoi fața.

Cassiopeia.

Ea se opri la botul Caprei și se holbă la el prin parbriz. Ochii ei negri îl priveau cu dragoste și grijă. Bucuria pură de a o vedea îi făcu inima să palpite. Ea păși împrejur spre portiera din partea șoferului, pe care el o deschise. Erau atâtea lucruri de spus, dar primul cuvânt care îi veni în minte părea cel mai evident:

Mersi.

Coborî din camionetă și, înainte ca vreun sunet să îi scape din gură, ea îi atinse buzele cu degetele acoperite de mănuși și spuse cu o voce blândă:

— Nu vorbi.

Apoi îl sărută.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

WASHINGTON, D.C.

Luke o azvârli pe Anya Petrova într-unul dintre scaunele de la masă și o prinse de el cu mai multă bandă adezivă. În Casa Anderson folosise o rolă să îi lege mâinile la spate, apoi o conduse afară din clădire, reușind să fugă chiar înainte ca poliția din Washington să ajungă. Stephanie rămăsese să se ocupe de autorități, din cauza cuiva care dăduse un telefon de urgență. Nu era tocmai ceea ce își doriseră să se întâmple, dar era de înțeles, având în vedere că s-au tras focuri de armă. El și Petrova părăsiseră sala de bal printr-o curte din spate care avea ieșire într-o altă stradă. Acolo găsise un taxi care îi dusese prin oraș până la apartamentul lui, grație insignei lui de la Agenția de Informații a Departamentului Apărării și a unui bacșiș de 20 de dolari care calmaseră nervii taximetristului.

Locuia lângă Georgetown, într-o clădire de cărămidă cu iederă, alături de oameni de șaptezeci și ceva de ani. Îi plăcea liniștea și aprecia faptul că fiecare părea să își vadă de treabă. Petrecea doar câteva zile aici în fiecare lună, între misiuni, bucurându-se de acel loc.

— Aia e familia ta? întrebă Anya arătând cu capul către o fotografie înrămată.

Se născuse și crescuse în Blount County, Tennessee, unde tatăl și unchiul său fuseseră cunoscuți, în special unchiul său, care activase în biroul politic local, apoi ca guvernator al Statelor Unite înainte de a deveni președinte. Tatăl său murise de cancer când el avea șaptesprezece ani. Luke împreună cu cei trei frați îi stătuseră alături. Mama lui nu suportase bine pierderea. Fuseseră căsătoriți multă vreme. Soțul ei fusese totul pentru ea și apoi, deodată, nu mai era. De aceea Luke o suna în fiecare duminică. Niciodată nu uita. Chiar

și atunci când era în misiune. Putea fi noaptea târziu la ea, dar tot o suna. Tatăl lui spunea mereu că cel mai bun lucru pe care îl făcuse vreodată a fost să se căsătorească cu ea. Ambii părinți fuseseră evlavioși, baptiști din sud, așa că își numiseră fiii după Noul Testament. Cei doi frați mai mari se numeau Matthew și Mark, iar fratele mai mic, John. El era al treilea și primise numele Luke.

Fotografia de familie fusese făcută cu doar câteva săptămâni înainte ca tatăl lui să moară.

— Da, ei sunt, spuse el.

Se miră de interesul ei. Cel mai probabil se juca cu el, încercând să relaxeze atmosfera suficient cât să poată fi capabilă să facă o mișcare. Ar fi trebuit să-i lege picioarele, dar ar fi putut fi periculos din moment ce putea primi niște lovituri. Dar acum ea realiza că și el putea să-i dea niște lovituri, vânătaia de pe fața ei fiind dovada că nu era de subestimat.

— Îmi place locul ăsta. Casa ta, spuse ea. A mea e destul de diferită.

Nu avusese multe conversații față în față cu ruși, în special cu unii care nu puneau nimic bun la cale, ca Anya Petrova.

Trase un alt scaun, îl răsuci și îl așeză în spatele ei, cu spătarul în dreptul gâtului.

— Ce căutai în casa din Virginia?

Ea râse.

— Te aștepți să răspund?

— Mă aștept să te ajuți singură. Nu o să te mai întorci acasă. O să mergi într-una dintre închisorile noastre, unde sunt sigur că o să fii foarte simpatizată.

Părul blond tuns în scări îi ajungea exact până la umeri. Nu era extrem de atrăgătoare, ci seducătoare într-un fel ciudat. Poate că se datora încrederii în sine pe care o afișa – nu dădea semne de îndoială sau că ar avea emoții sau griji. Sau

poate datorită unui amestec de feminitate și aspect atletic. Îi plăceau toate astea cu siguranță.

— Tu și Zorin sunteți căsătoriți?

— Cine e Zorin?

El pufni în râs.

— Nu mă jigni.

Ea privi către fotografia de familie din partea cealaltă a camerei, nefăcând niciun efort să se întoarcă spre el.

— Ești apropiat de frații săi?

— Frați mai apropiați de atât nu există.

— Eu nu am frați sau surori. Sunt singură.

— Poate explica de ce nu te joci așa bine cu alții.

— Ai fost vreodată în Siberia?

— Nu.

— Atunci nu ai nicio idee despre ce poate însemna dificil.

Nu-i păsa câtuși de puțin.

— Ce căutai în casa aia?

Ea râse din nou gutural.

— Lucruri pe care ți-ai dori să nu le găsesc niciodată.

*

Stephanie era gata să plece, dar poliția din Washington nu terminase cu ea. Le răspunsese la întrebări pe cât de vag posibil, dar având în vedere evenimentul inaugural programat în Casa Anderson peste trei zile, erau multe întrebări. Ultimul lucru pe care și-l doreau oamenii din Cincinnati era să li se interzică accesul și să li se retragă autorizația de securitate. Asta ar fi însemnat că evenimentul nu ar mai fi avut loc, iar toată lumea voia să se laude cu găzduirea unui asemenea eveniment pentru noua administrație. În cele din urmă, dădu un telefon lui Edwin Davis și intervenția șefului personalului de la Casa Albă trimisese poliția la plimbare. Edwin, desigur,

dorise mai multe detalii, la fel ca și președintele, dar ea se scuzase.

Cel puțin pentru moment.

Totul ar fi fost bine, cu excepția apariției lui Bruce Litchfield, care venise cu o mașină a Departamentului de Justiție.

— Vrei să-mi spui ce ai mai făcut? spuse el, fără măcar a încerca să vorbească încet.

Stăteau afară, dincolo de porticul principal, imediat după una din porțile de fier ce duceau afară în stradă. Personalul Casei Anderson se retrăsese în interior.

— Când ți-ai scos insigna, spuse el, poliția locală a sunat la Justiție să vadă ce facem. Din moment ce implica Magellan Billet, apelul a venit la mine. Mi s-a spus că s-a tras înăuntru și că a fost o luptă, iar tu ai fluturat o armă. Apoi că ai preluat controlul asupra unei femei care amenințase pe toată lumea din casă. Ai prins-o?

Ea încuviință din cap.

El îi spuse dezgustat:

— Ți-am spus să lași toate astea. Ce tot faci?

Lucrase pentru mai mulți procurori generali, unii buni, alții răi, dar toți o trataseră cu respect.

— Îmi fac treaba, îi spuse ea.

— Nu și de acum încolo.

Ea prinse privirea rece, satisfăcută din ochii lui.

— S-a terminat. Ești concediată. Din acest moment.

Ea trecu pe lângă el, pornită să îl ignore.

El o apucă de braț.

— Am spus că ești concediată. Dă-mi insigna și arma.

— Știi ce să faci cu concedierea ta. Și dă-mi drumul.

Îi dădu drumul și zâmbi.

— Speram să mergi pe drumul ăsta.

Făcu un semn cu mâna și trei bărbați ieșiră din vehiculul parcat în stradă, toți de vârstă mijlocie,

cu părul scurt și îmbrăcați în costume închise la culoare.

Agenți ai Departamentului de Justiție.

— I-am adus cu mine, spuse el, din moment ce știam că o să fie dificil cu tine. Acum poți ori să îmi dai mie insigna și arma, ori să mergi cu acești oameni sub arest. Te asigur, Casa Albă nu va fi capabilă să te ajute.

Ceea ce însemna că prostul acesta primise liber de la administrația ce urma să vină să intervină. Incredibilă lipsa de loialitate față de președintele care îi dăduse acest loc de muncă. Vorbele păreau adevărate. Nu era altceva decât un oportunist. Totodată nu mai era atât de nesigur pe el ca înainte. În schimb, deborda de încredere. Știind că nu avea cum să pățească nimic rău pentru ceea ce urma să facă, indiferent de ce credea actuala administrație de la Casa Albă.

O prinsese.

Sfârșitul jocului.

Fusese autorizată să investigheze o situație, fiind încurajată de Casa Albă, și scotocise suficient cât să demonstreze că e reală, iar acea autorizație fusese acum revocată.

Își scoase arma și insigna și i le dădu pe amândouă.

— Mergi acasă în Atlanta, Stephanie. Cariera ta s-a încheiat. Și fă ce vrei cu femeia aia. Nimănui de aici nu-i pasă.

El începu să se îndepărteze.

— Bruce, îl strigă ea.

Se întoarse și se uită la semnul pe care-l făcu ea cu degetul mijlociu ridicat, care îi spunea exact ce credea.

— Partea grozavă e că opinia ta nu mai contează acum, îi răspunse el clătinând din cap.

Apoi se îndreptă spre mașină și urcă în ea.

Ea privi cum mașina plecă.

Treizeci și șapte de ani de muncă pentru guvern, cu tot ce văzuse, făcuse și în ce fusese implicată.

Așa se termina totul? Auzi ușa din față a Casei Anderson deschizându-se și-l văzu pe Fritz Strobl ieșind în aerul rece al dimineții târzii, care se apropie și îi spuse:

— Asta nu a sunat bine.

— Spionați?

— Îmi cer scuze, dar așteptam ca toată lumea să plece ca să pot vorbi cu dumneavoastră. Deci, da, priveam.

Nu avea dispoziția necesară.

— Despre ce este vorba, domnule Strobl?

— Ce ați făcut acolo cu acea femeie… Noi apreciem. Nu avem astfel de incidente aici. A fost o premieră, de fapt. A fost foarte supărător. Păreți o persoană onestă.

Făcu o pauză.

— Mă tem că v-am mințit. Când ați menționat arhiva găsită pe proprietatea Charon. *Știam* de ea și am vrut să o recuperăm de ceva timp.

— Dar nu ați vrut să vă amestecați într-o ceartă în familie.

— Întocmai. Numai noi am știut despre existența ei. Dumnezeu știe că nu ne-am putut apropia de familia Charon. Câțiva dintre membrii noștri știau de camera secretă a lui Brad, inclusiv actualul nostru istoric. Am avut de gând chiar și ce ați sugerat dumneavoastră, să ne-o însușim.

Îi plăcea cu câtă grijă se referise el la furt.

— Acea femeie pe care ați dus-o de aici a întrebat în special despre acea arhivă. Căuta ceva anume din ea.

Își reaminti cărțile împrăștiate pe podea.

— Ce căuta?

— Asta nu a precizat, dar voia să vorbească cu istoricul nostru.

Strobl ezită.

— Asta este un pic rușinos. Vedeți, o organizație așa de veche ca a noastră are cu siguranță… secrete. Majoritatea inofensive. Aproape toate

nesemnificative în imaginea de ansamblu a lucrurilor. Avem și noi o contribuție la toate astea.

— Ați spus poliției asta?

— Nimeni nu a întrebat. Mă gândeam, dacă vă direcționez către istoricul nostru, ați putea recupera acea arhivă?

Voia o înțelegere? se gândi ea și continuă zâmbind.

— Cred, domnule Strobl, că miros puțină hoție în sângele dumneavoastră.

— Doamne ferește, nu. Doar că acele cărți și înregistrări sunt importante. Ne aparțin. Le puteți procura?

— Absolut.

Ascultă cum bărbatul îi dădu un nume și o adresă, aceleași care îi fuseseră date și lui Petrova. În timp ce el vorbea, își făcu un plan, așa că îl întrebă:

— Aveți o mașină?

Strobl încuviință.

— Am nevoie să o împrumut.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

RUSIA

Zorin aștepta la bordul avionului care pleca din Ulan-Ude cu o întârziere de treizeci de minute. Închiriase avionul pe internet, stabilind înțelegerea printr-un telefon dat mai devreme, după discuția cu Belcenko în baia neagră. Trebuia să zboare nonstop de la Ulan-Ude până în Insula Prince Edward, în Canada, unde se presupunea că locuia Jamie Kelly. Calculase distanța și erau mai puțin de nouă mii o sută de kilometri. Compania de închiriere îi înțelesese nevoile și îi recomandase un Gulfsteam G550, pe care l-ar fi putut avea în Ulan-Ude până la căderea nopții, gata de plecare.

Era din nou la datorie, detașat și în alertă, gata să-și folosească instruirea. Odată ajuns, verificase în amănunt nava de zbor. Cam de treizeci de metri lungime, zbura cu o viteză maximă de aproape un Mach I cu o rază de 12.600 de kilometri. Cabina sa de pilotaj presurizată permitea o altitudine de până la 15.500 de metri, mult peste traficul comercial și orice alte probleme de vreme sau curenți de aer. Ar fi trebuit să poată face o coborâre directă în cam zece ore și jumătate. Asta însemna că ajungea în Canada, compensând fusul orar de douăsprezece ore, cu puțin înainte de ora 11:00 p.m., ora locală, adică vineri noaptea.

Un reprezentant al companiei avea să îl întâlnească la aeroportul Ulan-Ude, ceea ce explica întârzierea, din moment ce nimeni nu îl așteptase, în afară de cei doi piloți. Unul avea să piloteze, în timp ce al doilea se odihnea. Compania recomandase patru, dar el nu fusese de acord.

Mult prea mulți martori.

Interiorul avionului era luxos și spațios, decorat cu pahare de vin din cristal și lambriuri de nuc. Pe fiecare latură erau opt ferestre ovale ca niște pete

negre pe pereții de culoare bej-pal. Pe una dintre laturi erau nouă scaune confortabile din piele și două canapele lungi. Existau bucătării în față și în spate. Nu mâncase nimic toată ziua și avea nevoie să înghită ceva. Exista o rețea WI-FI și de comunicare prin satelit și avea nevoie de amândouă pentru a-și verifica destinația și pentru a comunica cu Anya.

Sistemul de încălzire ținea la distanță gerul iernii, iar lumina era difuză și liniștitoare. Un bărbat înfofolit într-o haină groasă de lână intră. Era robust și avea o claie de păr negru sârmos lipită de cap, asemănătoare unei turele de tanc, iar pomeții îi erau roșii de la frig. Purta un costum simplu și se prezentă ca fiind reprezentantul companiei, trimis pentru a încheia afacerea înainte de decolare. Purta la o mână un Rolex cu nestemate, iar la cealaltă un inel cu diamant pe degetul mic.

Niciunul nu îl impresiona.

— Ai întârziat, spuse el în rusă.

— Am fost la cină.

— Și m-ai lăsat să aștept aici?

Ochii întunecați ai bărbatului comunicau un respect fals.

— Realizez că te grăbești, dar trebuie să înțelegi că eu fac afaceri cu oameni ca tine în fiecare zi.

— Știi ce vreau eu? întrebă în timp ce bărbatul se așeză într-unul dintre scaunele de piele cu fața spre el.

— Mi s-a spus că vrei să ajungi din punctul A în punctul B fără să știe nimeni, spuse bărbatul rânjind, ceea ce îl enervă. Asta era problema cu noua Rusie. Toată lumea credea despre toată lumea că e coruptă. Nimeni nu credea că datoria și onoarea puteau fi factori motivaționali. Se hotărî să își controleze iritarea și să adopte o atitudine relaxată, ceea ce pentru el era neobișnuit, de vreme ce el nu fusese niciodată un om relaxat.

— Compania mi-a spus să închei afacerea *înainte* să pleci.

Auzi în gând cuvintele nespuse: „Pentru că nu te cunoaștem".

Se aplecă și apucă rucsacul pe care îl adusese de la dacea.

Înăuntru erau trei teancuri de bancnote de 5.000 de ruble, legate cu elastice. Le aruncă pe masa din nuc ce se afla între ei.

— Zece milioane de ruble.

Reprezentantul nu schiță niciun gest.

— Ești într-adevăr un om curajos dacă te plimbi de colo colo cu atâția bani.

— Sunt un om cu care nu vrei să te pui, răspunse el, hotărât să clarifice lucrurile.

Reprezentantul se lăsă pe spate în scaun și îi aruncă o privire încrezătoare și un zâmbet sec.

— Avem de-a face cu oameni periculoși tot timpul. Acest avion a costat trei sute de miliarde de ruble. Poate zbura oriunde pe glob. Oamenii periculoși ca tine apreciază astfel de mijloace.

— Și mi-am arătat aprecierea plătindu-te mai mult decât valorează drumul.

— Da, asta ai făcut. Deci, pentru acele servicii *speciale* pe care le ceri vom completa un plan de zbor pentru New York. Acea rută ne va duce direct pe deasupra Insulei Prince Edward. Cum plănuiești să ajungi la sol?

Luase în considerare mai multe posibilități. Fără viză și documente false însemna fără o debarcare obișnuită. O urgență falsă ar fi putut permite avionului să facă o aterizare neplanificată, caz în care ar fi putut să scape. Dar asta implica o multitudine de riscuri. În momentul de față, nimeni nu știa că se îndreaptă către vest și așa trebuia să rămână, așa că se hotărî asupra singurului mod care ar fi funcționat.

— Plănuiesc să sar.

— Atât am priceput și eu, răspunse reprezentantul râzând. Ești într-adevăr un om

periculos. Să sari dintr-un avion, la mare altitudine, noaptea?

Dar o mai făcuse înainte, de multe ori. Instruirea lui ca *spețnaz* indusese saltul cu parașuta cu risc înalt. În Afganistan sărise de două ori noaptea în teritorii mult mai periculoase decât Canada.

— Va trebui să micșorăm altitudinea, odată ajunși acolo, spuse el. Presupun că putem găsi un motiv potrivit.

Reprezentantul se aplecă și își trecu mâinile peste bani.

— Pentru toată această generozitate, bănuiesc că putem face asta. Vei informa piloții atunci când vei vrea să sari?

Arătă cu degetul spre calculatorul de pe una dintre celelalte mese, amenajat ca un birou.

— Voi găsi o locație acolo. Voi avea nevoie și de diagrame. Compania ta are diagrame pentru acea locație?

— Avem, pentru fiecare punct de pe glob.

Reprezentantul adună bancnotele de pe masă și îndesă mănunchiurile în buzunarele hainei.

Nu se putu abține și adăugă:

— Aș avea mai multă grijă să umblu cu atâția bani de colo colo.

— Te asigur, am oameni la fel de periculoși ca tine care mă așteaptă afară.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, spuse reprezentantul ridicându-se. Zbor plăcut!

Niciun nume nu fusese pronunțat între ei. Nu era necesar. Planul de zbor avea să evidențieze doar prezența celor doi piloți, zborul în direcția New York pentru a lua un client. Nimeni altcineva nu avea să fie înregistrat la bord. Aceasta fusese o altă condiție a închirierii.

— Parașuta pe care ai cerut-o este în spate, spuse reprezentantul, într-un compartiment marcat, împreună cu ochelarii cu vedere de noapte.

Le ceruse pe amândouă, mulțumit că acești oameni știau cum să își satisfacă clienții. Spre

deosebire de odinioară, în ziua de azi aproape orice putea fi procurat de către oricine.

— Piloții nu te vor deranja. Au propriul lor compartiment pentru odihnă în față. Li s-a spus să nu pună nicio întrebare, doar să îți urmeze instrucțiunile. Sunt convins că știi cum să le dai.

Reprezentantul plecă.

Deși mult mai permisiv cu sine decât îi plăcea lui Zorin, omul părea bun la ce făcea.

Ceea ce apreciase.

Această călătorie aproape îl secase de bani gheață. Avea doar câteva mii de ruble și câțiva dolari americani rămași în rucsac, dar era în regulă. Putea obține orice ar fi avut nevoie de pe drum. Instrucția *spețnaz* îl învățase și metode de supraviețuire. Spera doar că o rămășiță din vremurile trecute supraviețuise, așteptându-l undeva în America de Nord.

Dar toate acestea depindeau de găsirea lui Jamie Kelly.

Piloții urcară la bord și unul îl informă că vor fi în aer în mai puțin de cincisprezece minute.

Își verifică ceasul. Mai erau 49 de ore.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Pe drumul înapoi, în elicopter, Malone o ascultase pe Cassiopeia cum îi explica despre telefonul de la Stephanie Nelle și călătoria ei către est din Franța. Părea cea pe care o știa pe vremuri, stăpână pe ea, nu mai avea limba ascuțită, iar ochii aveau o strălucire familiară zburdalnică. Toată lumea se așteptase la ce putea fi mai rău din momentul în care fusese pierdut contactul cu el. Moscova îi permisese oficial să vină și să investigheze, iar el era la fel de derutat de asta precum era de propria prezență. Dar își ținu îndoielile pentru el, întrucât vorbeau printr-o linie de comunicații deschisă.

Îi fuseseră oferite mănuși în elicopter, pe care le acceptase repede. Cassiopeia îl privea cu atenție. Evident, timpul adăugase o nouă perspectivă asupra lucrurilor, suficient cât să vină să îl salveze. Era o femeie dinamică, de asta era sigur, dar nu era invincibilă, după cum dovedise Utah. În ultimii doi ani se văzuseră unul cu celălalt în momentele lor cele mai vulnerabile, niciunul dintre ei nejudecându-l pe celălalt, doar ajutându-se. Se simțea confortabil cu ea, sau cel puțin atât de confortabil cât putea fi un bărbat care avea probleme în a-și exprima sentimentele. Cu siguranță nu simțise niciodată asta pentru fosta lui soție. Pam fusese dură, dar altfel. Diferența majoră dintre cele două femei era cât de mult îl lăsa în pace Cassiopeia. Mult mai mult decât îi permisese Pam vreodată. Poate fiindcă el și Cassiopeia se asemănau foarte tare și pentru că el îi întorcea întotdeauna favoarea.

Elicopterul ateriză înapoi la bază și intrară în grabă într-o clădire gri de granit, înconjurată de un gard înalt. Îi aștepta un ofițer care se prezentase ca fiind comandantul bazei.

— Trebuie să vă informez că suntem bucuroși că ați supraviețuit calvarului, le spuse el amândurora. Apreciem ajutorul pe care ni l-ați oferit, dar nu mai avem nevoie de implicarea voastră. Problema va fi rezolvată intern de aici încolo.

— I s-a spus și șefei mele asta? întrebă Malone.

— Asta nu știu. Am primit instrucțiuni de la superiorii mei să vă trimit în zbor către vest, oriunde veți cere.

— Și dacă nu vrem să mergem? întrebă el.

— Nu aveți de ales. Am două avioane de luptă alimentate și pregătite. Costumele de zbor așteaptă în camera următoare, le răspunse indicând către o ușă. Lucrurile se schimbaseră cu siguranță.

Se gândi dacă să îi spună acestui om ce știa despre focoasele nucleare rusești dispărute, despre fostul spion sovietic care trăia acum în Canada și despre faptul că Aleksandr Zorin se putea îndrepta într-acolo. În plus, fuseseră și acei presupuși militari de la dacea care îl omorâseră pe Vadim Belcenko.

Ceva îi spunea că acești oameni știau despre toate acestea, așa că tăcu.

Malone simți forța gravitațională când avionul de luptă Suhoi/ HAL se lansă spre cer. Îi lipsise acel sentiment și spera să mai piloteze un astfel de avion în mod regulat. Cariera lui ar fi trebuit să fie aceea de pilot de avion de luptă, dar prietenii din marină ai răposatului său tată avuseseră alte idei și ajunsese la facultatea de drept, apoi în justiția militară. Muncise din greu și își făcuse un renume, apoi se mutase în Justiție și la Magellan Billet. Acum era librar, un liber profesionist, sau altceva, nici el nu știa sigur ce anume.

Cassiopeia nu avea să fie foarte fericită pe scaunul din spate al celui de-al doilea avion de luptă ce decolă imediat în spatele lui. Ura să zboare la înălțime, în special cu avioane capabile să depășească o viteză de Mach 2. Rușii se

grăbiseră să scape de ei, și acum se îndreptau spre Europa.

— Mă auzi? întrebă el în microfon.

— Te aud, spuse Cassiopeia.

— Totul e bine?

— Tu ce crezi?

— Trage un pui de somn. Te trezesc eu când ne apropiem.

Hotărâseră să meargă la baza aeriană franceză din apropierea proprietății Cassiopeiei. De acolo avea să o contacteze pe Stephanie. Voise să facă asta înainte de a părăsi Siberia, dar nimeni nu i-ar fi permis să dea telefon, și cu siguranță nu i-ar fi permis nimeni să folosească liniile lor de comunicare din aer. Așa că orice raportare avea de așteptat câteva ore.

Îi răsunară în urechi discuțiile dintre piloți și cei de la sol. Desigur, nu înțelegea o iotă, dar Cassiopeia putea.

— Ți-au găsit amicul, îi spuse ea în daneză.

Fată isteață. Era destul de intuitivă cât să țină legătura cu el, în speranța că nu știa nimeni limba. Iar el știa la cine se referise ea. Zorin.

— E într-un avion privat prin apropiere și zboară spre vest. Piloților li s-a spus să-l intercepteze.

Avionul de luptă își schimbă direcția către sud.

Panoul de comandă al avionului începu să clipească. Totul era în alfabetul chirilic și, deși cunoștea majoritatea instrumentelor, multe dintre butoane rămâneau un mister. Nava de zbor era un avion cu două locuri și două seturi de comenzi în față și în spate. Erau încă în acel spațiu dintre pământ și orbită. Un teritoriu familiar. Prin cupola de plexiglas vedea miliardele de stele strălucind deasupra capului.

Avionul se aplecă înainte și începu să se răsucească.

Celălalt avion de luptă veni în formație la doar șase kilometri mai jos. Mici urme de gheață

acopereau marginile cupolei. Verifică presiunea oxigenului, aerul de afară fiind foarte rarefiat. Niciunuia dintre cei doi piloți nu îi plăcea să vorbească prea mult. Cei doi nu schimbaseră o vorbă în ultimele câteva minute. Nu auzea în căști decât un bâzâit și atâta tot.

Încercă să își pună ordine în gânduri.

Erau oare dispozitive nucleare portabile ascunse undeva acolo, după douăzeci și ceva de ani? Unele pe care Zorin le putea găsi? Belcenko cu siguranță așa crezuse. Și de ce veniseră acei militari la dacea? Și chiar și Zorin? Din păcate, bătrânul arhivist nu trăise suficient de mult cât să îi spună prea multe despre planul lui Zorin.

Doar Matul Prostului și Amendamentul zero, orice ar fi însemnat asta.

Condensul din interiorul măștii îi umezi obrajii. Un gust de metal îi persista în gură și simțea un miros de plastic încins de la componentele electronice. În mod clar, aerul de la bord nu era foarte curat.

Belcenko fiind mort, acum doar Zorin îl putea conduce la bombe. Fostul ofițer KGB părea înverșunat și cinic. Dar era suficient de înverșunat ca să facă ceva la scară mare cu un dispozitiv nuclear? Poate că omul din Canada, Jamie Kelly, putea oferi răspunsuri, dar astea puteau fi doar minciuni. Nu-și dădea seama cât adevăr era în tot ceea ce aflase pe parcursul ultimelor ore, așa că o mișcare isteață era să-l urmărească pe Zorin.

Auzi o conversație prin căști.

— Ținta este Zorin, în față, spuse Cassiopeia în daneză în continuare, dar e aproape de granița mongoleză. Vor să doboare avionul înainte să treacă dincolo.

Celălalt avion trecu pe sub ei și coborî cam un kilometru și jumătate către stânga. Privi panoul de bord, căutând un mod de a comuta controlul zborului către carlinga din spate, dar nu se putea decide asupra butonului potrivit. Avionul trepidă în

timp ce botul avionului se îndreptă în jos. Știa ce se întâmplă. Pilotul se pregătea să atace.

Privi ecranul sistemelor de bord și constată că zburau spre sud și pierdeau altitudine, oprindu-se pe la aproximativ nouă kilometri. Căută pe cerul plin de stele și văzu celălalt avion de luptă în care era Cassiopeia la trei kilometri de aripa stângă. Se uită spre sud, cu pupilele dilatate la maximum, și observă două puncte de lumină licărind, marcând marginile unei alte nave de zbor. Punctele creșteau pe măsură ce se apropiau.

Era avionul lui Zorin.

Mai multe cuvinte îi răsunară în urechi.

Pe panoul de comandă apărură niște numere, care apoi se blocară. Nu avea nevoie să citească în alfabetul chirilic ca să-și dea seama că radarul găsise o țintă. Înainte de a părăsi solul numărase șase locașuri pentru armament pe burta avionului, niciunul dintre ele cu rachete aer-aer. Dar avionul avea două tunuri de 30 mm.

— Așteaptă ordine de la sol, spuse Cassiopeia.

Putea să lase să se întâmple asta și să se termine totul. Dar ceva ce spusese Zorin în subsol continua să îi stăruie în minte. Ceva din perioada căderii URSS. „Nimănui nu i-a păsat. Am fost lăsați pe cont propriu să ne zvârcolim în eșec. Așa că suntem datori Americii și cred că a venit timpul să plătim datoria."

Noi?

Era Zorin unica amenințare?

Sau uciderea lui avea doar să împuternicească pe altul?

Ambele avioane se apropiară și centrară pe țintă pentru a trage rapid cu tunurile ca să nu atragă atenția radarelor. Conturul avionului din față era cel al unui Learjet sau Gulfstream. Gloanțele de treizeci de milimetri bine plasate l-ar fi pus ușor la pământ. Hotărî să acționeze, dar era o problemă. Trebuia să perturbe ambele avioane simultan.

— Analizează instrumentele din fața ta, spuse în microfon în daneză. Este vreunul marcat anulare? Control anulat, sau ceva de genul ăsta.

— Sus în dreapta. Scrie CONTROL SPATE.

Văzu butonul, protejat de un capac roșu. Se îndoia că cineva de aici ar ști că el putea pilota un avion de înaltă performanță, așa că deschise capacul de plastic și se hotărî. *Ce naiba, dă-i bătaie!*

În momentul în care apăsă butonul, maneta din fața lui se activă. Pilotul realiză imediat problema, dar el nu îi lăsă timp să reacționeze. Împinse maneta în față, apoi se înclină puternic către celălalt avion de luptă. Plonjară pe cer și coborâră în altitudine. Simți cum corpul îi este împins în scaun, în timp ce vibrații și pocnituri acompaniară căderea abruptă. Celălalt avion de luptă trecu ca fulgerul pe lângă ei, foarte aproape dedesubt, jetul de la postcombustie cauzând mari turbulențe încât celălalt pilot nu avusese de ales decât să se îndepărteze.

Ambele avioane se retrăgeau în picaj.

Niciunul dintre ele nu putea trage.

Se gândi la Cassiopeia care nu era prea fericită acum, zburând cu o asemenea viteză prin aer, în timp ce pilotul încerca să recapete controlul printr-o serie de răsuciri și întoarceri abrupte. Malone ridică avionul într-o urcare abruptă, ca un lift, cu motorul supraalimentat cu aer. Va dura doar un moment până ce gazda sa va prelua controlul. Făcu o buclă perfectă și porni înapoi în jos către celălalt avion. Privi instrumentele și văzu că ținta de pe radar dispăruse. Îi răsunară în urechi mai multe discuții nervoase între piloți, și nu era nevoie să cunoști limbi străine pentru a le înțelege esența.

Acești oameni erau nervoși.

Slăbi maneta și își relaxă corpul în scaun. În partea dreaptă celălalt avion se ridică, aripă la aripă. Tensiunea din corp îi scăzu. Comenzile fură preluate de către pilotul din față.

Avionul lui Zorin dispăruse.

— Presupun că treaba asta a fost necesară, întrebă Cassiopeia. Aproape mi-am vărsat mațele.

— Mie mi-a plăcut, îi spuse el.

— Normal.

— Nu îi puteam lăsa să tragă.

— Și presupun că o să explici toate astea mai târziu?

— Fiecare detaliu.

Auzi mai multe conversații între piloți și sol. Presupuse că aveau să fie și mai multe discuții asupra problemei odată ce aterizau, ceea ce era în regulă.

— Nu sunt bucuroși, spuse ea.

— Unde e amicul meu?

— Peste graniță. Li s-a ordonat să nu-l urmărească.

Asta îl făcu să se întrebe cât de mult știau rușii?

Exista un singur mod de a afla.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

WASHINGTON, D.C.

Luke încercase să o forțeze pe Anya Petrova să vorbească mai mult, dar fără succes. Ea rămase calmă, cu mâinile legate la spate și corpul legat de scaun cu o bandă adezivă. Vânătaia de pe față probabil că o durea, dar ochii îi erau lipsiți de expresie, cu o privire fixă, impersonală.

El stătea în partea opusă a camerei, în afara razei ei de acțiune, afundat într-unul dintre fotoliile dinspre ferestre. Îi plăcea acest loc, era poate locul lui preferat, locul în care se relaxa mereu. Întreg apartamentul era ca un sanctuar pentru el. Petrova fiind aici, de fapt îi încălca regula „fără femei". Desigur, avusese parte de întâlniri și de vizite peste noapte, dar niciodată aici, tot timpul la ele acasă, la hotel sau în afara orașului. Nu era sigur de ce sau cum apăruse regula, ci doar că apăruse și că făcuse tot posibilul să o respecte. Nici măcar mama lui nu îl vizitase, doar Stephanie o singură dată, înainte de Utah.

În mod obișnuit, îi plăcea liniștea, dar astăzi lipsa zgomotului era stresantă. Nu era sigur ce plănuiau să facă cu Petrova, în afară de a stoarce informații de la ea. Era o străină și operațiunea lor era neoficială, așa că opțiunile lor legale erau limitate. Amenințarea lui cu închisoarea nu fusese mare lucru, ba mai rău, se dovedea a fi o persoană greu de convins. Din fericire, toate acele decizii rămâneau la Casa Albă, dar timpul era limitat pentru unchiul Danny.

Un ciocănit rupse tăcerea.

Se ridică și răspunse la ușă, așteptându-se să o vadă pe Stephanie. În schimb, spionul SVR din mașină, Nikolai Osin, stătea afară, împreună cu alți doi oameni. Niciunul dintre ei nu părea fericit.

— Am venit după Anya Petrova, spuse Osin.

— Și cum ai știut că e aici?

— Șefa ta mi-a spus. I-am spus că ne vom ocupa noi înșine de domnișoara Petrova. Din moment ce nimeni nu vrea un incident internațional din asta, a fost de acord.

Osin privi în spatele lui, către Petrova.

— Ce i-ai făcut, ai bătut-o?

— Te asigur, oferă la fel de mult pe cât primește. Nu te deranjează dacă îți verific povestea, nu-i așa?

Intenționat nu îl invitase pe niciunul dintre ei în interior.

— Fă ce vrei, dar o luăm pe domnișoara Petrova cu noi.

Aruncă o privire și observă că Anya nu era atât de încântată.

Chiar și așa, de ce să cauți calul de dar la dinți? Urma să plece, ceea ce era un lucru bun. Era clar, totuși, că nu avea niciun pic de dragoste pentru salvatorul ei.

Găsi telefonul și apelă numărul lui Stephanie. Ea răspunse imediat, o ascultă pentru câteva momente, încheie apelul, apoi le făcu semn să intre.

— E a voastră.

*

Stephanie nu fusese niciodată concediată. Fusese de multe ori avertizată de-a lungul carierei ei în guvern, atât de la procurori generali, cât și de la președinți, dar niciuna nu se materializase într-o demitere reală.

Până astăzi.

Bruce Litchfield evident primise binecuvântarea administrației următoare să facă cum dorește. În niciun caz nu ar fi fost atât de încrezător fără acel ok. L-a auzit pe noul reprezentant al procurorului general cum îl respingea pe Danny Daniels ca pe un om care, în doar câteva ore, nu avea să mai

conteze. Asta fusese o mare greșeală. Învățase că Danny avea să conteze mereu, indiferent de statusul politic. Credea în ce făcuse și își susținea acele convingeri, și la naiba cu politica. Era un om pe care îl respecta și îl admira, iar noua administrație ar fi putut lua lecții de la el.

Ea se afla lângă o ușă, cam la treizeci de metri de clădirea de apartamente a lui Luke. Vântul bătea în rafale reci. Clădirea cu patru etaje din cărămidă roșie era înconjurată de o peluză maro amenajată și de copaci înalți, desfrunziți. Se afla pe un bulevard aglomerat la nord-vest de Washington, D.C. și nu venise nimeni în ultimele cincisprezece minute, cu excepția unei mașini. Un sedan Cadillac negru, din care coborâseră Nikolai Osin și alți doi bărbați.

Luke tocmai o sunase și îi spusese că avea să îi dea drumul Anyei Petrova și că avea să îl lase pe Osin să o ia. Știa că Osin avea să își joace partea perfect, de aceea îi dăduse un telefon imediat după ce părăsise Casa Anderson, explicându-i exact ce avea în minte. Colegul ei viclean o complimentase pentru plan și îi spusese că avea să se îndrepte direct către apartament și să pretindă că revendică problema.

Anya apăru în ușa principală a clădirii, flancată de doi bărbați în paltoane. Osin îi urmă în soarele după-amiezii. Privi cum grupul se îndreaptă spre Cadillac, apoi dispăru pe aleea scurtă, pe după un gard înalt. Își imagină că Anya Petrova era cel puțin confuză.

Luke ieși din clădire.

Ea își părăsi locul din umbră și ieși în plin soare.

Luke traversă parcarea din față cu mers de atlet și îi spuse:

— Ai lăsat să se întâmple asta, pur și simplu?

— Eu am făcut să se întâmple asta.

— Vrei să-mi explici? Fiindcă mi-a fost greu s-o țin în loc pe femeia aia.

— Fritz Strobl mi-a spus ceva interesant. Brad Charon a fost odată Păstrătorul de secrete al societății.

Își aminti ce aflase:

> *— Am creat postul cu mult timp în urmă, spuse Strobl. A fost abolit oficial la mijlocul secolului douăzeci, sau cel puțin așa am crezut. Cam cu zece ani în urmă, am descoperit că încă exista ca parte din responsabilitățile istoricului.*
>
> *— Ce are asta de-a face cu femeia pe care am prins-o?*
>
> *— Știa că domnul Charon deținuse poziția de Păstrător. Doar o mână de oameni, cu funcții înalte în conducerea societății, știau asta. Nici măcar eu nu știusem. Și totuși ea știa.*
>
> *Acest lucru ridica un set de noi întrebări, cea mai urgentă dintre ele fiind:*
>
> *— De ce sunt toate astea importante?*
>
> *— A vrut să știe cine este istoricul actual și m-a amenințat că mă va ucide dacă nu îi spun.*

— Strobl i-a spus numele omului și unde să îl găsească, îi spuse ea lui Luke. Locuiește în Maryland, în afara Annapolis.

— Și a precizat dragul de Fritz de ce naiba era Petrova așa de interesată de secretele de mult pierdute ale societății?

— Mi-a zis că nu știe sincer. Și îl cred.

— Te-am prins. Ai un plan, nu-i așa? spuse el arătând cu degetul spre ea.

— Am, dar trebuie să te avertizez mai întâi. Acum o oră, procurorul general interimar m-a concediat. Nu mai am acest loc de muncă, deci tot ce facem din acest moment este fără sancțiuni.

— Exact așa cum îmi place, zise Luke zâmbind.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Zorin se hotărî să se odihnească înainte de a plănui serios ce avea să urmeze odată ce ajungea în Canada. Oboseala îi curgea prin oase și prin mușchi. Nu mai era tânăr. Din fericire, avea câteva ore de liniște pentru a se revigora.

În mod ciudat, se gândea la mama lui. Ciudat, având în vedere că murise de mult timp. Muncise toată viața ca fermier, îngenunchind pe pământul negru mănos, cu soarele fierbinte în spate, printre rândurile de castraveți, roșii și cartofi ce se legănau în vânt ca valurile apei. „Model de ordine desăvârșită și eficiență”, le descria Moscova. Mama lui le spunea în felul ei. El iubise câmpurile, aerul de acolo niciodată fără funingine, cărbune, chimicale sau gaze de eșapament. Probabil că acesta fusese încă un motiv pentru care fugise în est, în Siberia, unde putea fi încă găsit același aer curat.

Mama lui fusese o femeie naivă, bună, blândă, care nu se considerase niciodată sovietică. Era rusoaică. Dar fusese suficient de isteață cât să nu provoace niciodată probleme sau să fie instigatoare, păstrându-și opiniile pentru ea. A avut o viață lungă și a murit pur și simplu de bătrânețe. În copilărie se ducea cu ea la biserică pentru că îi plăcea cum se cânta. Realizase atunci că era ateu, un lucru pe care mama lui nu l-a știut niciodată. Ceea ce fusese un lucru bun, având în vedere că Dumnezeu ocupase o mare parte din viața ei. Perseverentă, grijulie, muncitoare și loială, așa fusese mama lui.

Își aminti că îi plăcea să fredoneze cântece.

Unul dintre ele ei îi rămăsese în minte, un cântec din copilăria ei, pe care îl învățaseră și fiii ei:

Un iepure de câmp ieși la plimbare
Deodată un vânător apăru
Și-l împușcă pe iepurele de câmp
Bang, bang, oh, oh, oh,
Iepurele meu o să moară.
A fost adus acasă
Și s-a dovedit a fi viu.

Iubise acest cântecel și, precum iepurele de câmp, și el plecase la plimbare, o plimbare care durase mai mult de douăzeci și cinci de ani. Fusese împușcat și lăsat să moară, la figurat. Dar asemeni iepurelui de câmp, și el revenea la viață.

Se întrebase adesea cum de ajunsese un om atât de violent. Cu siguranță, nu din cauza mamei lui, iar tatăl lui, deși fusese odată soldat, se dovedise a fi slab și dependent, lipsit de curaj.

Cu toate acestea, violența nu îi fusese străină. Omorâse și nu avusese nicio remușcare. Ordonase moartea americanului la dacea fără nicio ezitare. Dacă avusese vreodată conștiință, orice urmă de ea dispăruse.

Ca frații săi, care se căsătoriseră, avuseseră copii și muriseră tineri.

Și soția lui și fiul, morți și ei.

Nimic nu îi mai rămăsese, în afară de Anya. Dar nu era dragoste între ei, ci mai degrabă o nevoie de a-și ține companie unul celuilalt. Ce făcea oare în America? Poate că va afla în curând.

Mâncase una din mesele oferite de compania de închiriat, bucuros că mâncarea fusese suficientă. Avionul era acum cu siguranță în afara spațiului aerian rus, pe o rută către vest peste Federația Centrală Asiatică, apoi spre Europa și Atlantic. Era mulțumit să lucreze din nou, concentrându-se pe frontul invizibil și pe principalul adversar. Fusese

un luptător bun, luptând pentru patria-mamă, protejând Uniunea Sovietică. Nu își încălcase niciodată jurământul. Nu se pusese niciodată pe sine înaintea țării. Nu făcuse niciodată greșeli stupide, spre deosebire de superiorii săi, care refuzaseră să vadă ce se afla clar în fața lor.

Își reaminti prima lui întâlnire cu adevărul, într-o zi de iarnă, în ianuarie 1989.

— Tovarășe Zorin, acesta este omul de care ți-am spus.

Îl studie pe străin, care încerca în mod ciudat să își ascundă înălțimea cu o ușoară încovoiere. Linia groasă a unei mustăți negre colora spațiul de sub nasul borcănat, roșu ca focul. De obicei nu se întâlnea față în față cu sursele recrutate. Asta era treaba subordonaților săi. A lui era să evalueze și să raporteze ce aflaseră la Moscova. Dar ce spusese această sursă îl intrigase atât de tare, încât trebuia să judece credibilitatea informației el însuși.

— Numele meu este…

Ridică o mână pentru a întrerupe prezentarea și observă un pic de îngrijorare în jurul buzelor celuilalt om.

— Numele nu sunt importante. Doar ce urmează să spui contează.

Operativul său îl numise pe om „Aladin”, un fel discret de a-l distinge de celelalte surse nenumărate pe care le plantaseră prin Canada și Statele Unite. Aladin lucra pentru un subcontractor al apărării cu sediul în California. Călătorise în Quebec, se presupunea că în vacanță pentru a se bucura de carnavalul de iarnă, dar adevăratul scop fusese această întâlnire.

Stăteau într-un apartament în hotelul Frontnac, la înălțime, deasupra râului St. Lawrence blocat de gheață. Aladin rezervase

și plătise pentru cameră el însuși. Oamenii lui Zorin petrecuseră două zile asigurându-se că omul venise singur, iar camera tocmai fusese verificată electronic pentru dispozitive de ascultare. Zorin își asuma un risc cu această întâlnire, dar decisese că merita.

— Mi s-a spus, zise el, că deții informații legate de Inițiativa strategică de apărare – ISA.

— Pe care le-am transmis și pentru care m-ați plătit.

— Vreau să aud informația din nou, eu însumi.

— Nu mă crezi?

— Nu contează dacă te cred sau nu. Vreau doar să aud din nou.

Aladin părea tulburat, din moment ce nu i se spusese de ce fusese necesar să vină în Quebec. Fusese plantat inițial la o universitate din Canada, ca fizician specializat în cercetarea laser avansată. Munca lui atrăsese atenția americanilor, care îl recrutaseră. Dar Zorin păstrase liniile de comunicare deschise, culegând mai multe informații, plătindu-l pe Aladin cu câteva mii de dolari pentru eforturile sale continue. Cu două săptămâni în urmă, Aladin transmisese ceva extraordinar.

— Așa cum i-am spus omului tău aici, ISA este o iluzie.

Inițiativa strategică de apărare fusese anunțată de Reagan cu șase ani în urmă. Președintele american spusese lumii că intenționa să construiască un scut ce putea respinge rachetele nucleare, distrugându-le în zbor, astfel reducându-le eficiența la zero. „Soluția este foarte aproape în mâinile noastre”, declarase el. De atunci, miliarde fuseseră cheltuite pe cercetare și dezvoltare, din care Aladin făcea parte. Obiectivul

principal al lui Zorin și al oricărui alt ofițer KGB fusese să obțină oricât de multe informații despre ISA. Nicio problemă nu era mai importantă pentru Moscova.

— Și de ce crezi un asemenea lucru? întrebă el.

— Am fost în ședințe. Am auzit discuții. Tehnologia, pur și simplu, nu există pentru a realiza asta. Suntem la decenii distanță de momentul în care să putem doborî o rachetă. Au fost făcute cercetări intense. Nu se poate. Plătitorul de taxe american nici nu are idee câți bani sunt risipiți.

Moscova se temea de ISA atât de tare, încât abolirea ei devenise baza tuturor discuțiilor recente despre armelor nucleare cu Statele Unite. Reducerea armelor de atac trebuia să includă și sfârșitul armelor strategice defensive. Bineînțeles, America se împotrivise unei asemenea condiții, ceea ce explica de ce discuțiile despre armament stagnaseră în ultimii ani. Ca acum să audă că întreaga treabă fusese o escrocherie?

Dar se întreba dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile, sau această sursă era escrocheria?

— Dezvoltăm, spuse Aladin, interceptoare de rachete, lasere cu raze X, fascicule de particule, lasere chimice, tunuri de mare viteză, sisteme de detecție și supraveghere. Ai auzit vreodată de pietricele strălucitoare?

Îl ascultă pe Aladin care îi vorbea despre un interceptor de sateliți dotat cu proiectile din tungsten, de mărimea unui pepene, care puteau atinge viteze foarte mari și care funcționau ca niște focoase cinetice, capabile să distrugă un satelit sau o rachetă.

— Totul sună grozav, spuse Aladin, și ar fi grozav dacă ar funcționa. Dar e doar o reclamă exagerată. Aceste sisteme există doar

pe hârtie. În realitate nu există tehnologia prin care să poată fi realizate.

— Spune-mi despre Departamentul Apărării, spuse el.

Asta fusese cea mai șocantă revelație pe care ofițerul său o raportase, cel mai important lucru pe care îl auzise.

— Ei știu că totul e un truc, dar vor ca noi să continuăm și vor băga mai departe miliarde de dolari în asta. Nu vezi? Singura noastră treabă este să convingem publicul că totul este real.

— Reagan însuși a spus că misiunea va fi formidabilă și că s-ar putea să fie îndeplinită până la finalul secolului.

— Una e să spui că ceva e dificil și că va necesita mult timp și alta că e imposibil de realizat. ISA este exact așa. Nu poate fi făcută, sau mai corect spus nu poate fi îndeplinită în viitorul apropiat, și Washingtonul știe asta. Acest program nu va duce niciodată la nimic concret, în afară de umplerea buzunarelor contractorilor, care sunt plătiți să dezvolte ceva ce nu e posibil.

Sursele erau clasificate în funcție de gradul de încredere în informațiile pe care le ofereau.

„Extrem de bine plasat” însemna acces direct la informația despre care el sau ea vorbea. „Nedovedit” însemna ori un începător, ori o informație care trebuia să fie verificată. „Neconfirmat” era întotdeauna ceva suspect, dar odată ce sursa stabilea un istoric, confirmat sau nu, deveneau „de încredere”.

Găsirea țintelor fusese specialitatea lui, regulile jocului fiind evidente. Ele trebuiau să merite mai întâi efortul și să aibă acces la informațiile vitale. Dacă era așa, ținta era mai întâi contactată – de obicei neoficial și întâmplător –, apoi se cultiva o prietenie. Pericolul unui spion infiltrat era mare

totuși. Putea fi un agent al adversarului prefăcându-se că este interesat în a spiona. Exact asta crezuse la început despre Aladin. Asemenea situații se întâmplau des și era sinucidere curată pentru orice carieră în KGB. Într-un final, dacă țintele treceau de o verificare amănunțită a trecutului și dacă cel puțin șapte întâlniri în persoană păreau sincere, atunci li se dădea un nume de cod și deveneau operaționali.

Aladin trecuse fiecare test, devenind „foarte de încredere".

În fiecare zi, ofițerii de teren trebuiau să se lupte cu suspiciunile lor naturale și cu consecințele ce puteau apărea din faptul că credeau ce li se spunea. Îi fusese dată o informație care, în cel mai bun caz, putea fi fantastică și, în cel mai rău caz, o minciună, dar raportase informația doar pentru a fi aspru pedepsit de superiorii săi.

Moscova vedea programul ISA ca pe o mișcare a Statelor Unite de a neutraliza armata sovietică și de a prelua inițiativa în controlul armelor. Pentru Kremlin, apărarea cu rachete spațiale făcea războiul nuclear inevitabil. Așa că răspunsul lor nu fusese niciodată pus la îndoială. O inițiativă sovietică similară trebuia să fie desfășurată și era treaba KGB-ului să scurteze acel proces de dezvoltare prin spionaj. Cu toate acestea, în loc să ofere informații utile, Zorin raportase că întreaga problemă putea fi o păcăleală. De multe ori, chiar și informația de la surse „foarte de încredere" era lipsită de importanță. Rareori era ceva ce compromitea o națiune, dar uneori norocul le ieșea în cale.

Se agită în scaunul de piele al avionului și își reaminti răspunsul oficial la raportul lui despre Aladin.

„Uită de o asemenea absurditate și treci înapoi la treabă."

Și totuși, istoria dovedise că avusese dreptate.

Nu existase nicăieri în lume niciun sistem de apărare antirachetă.

URSS-ul cheltuise până la urmă miliarde de ruble încercând să creeze un astfel de sistem, crezând în tot acest timp că America făcea același lucru. Adevărat, miliarde de dolari americani fuseseră cheltuiți, așa cum spusese Aladin, dar totul fusese un șiretlic pe care Ronald Reagan însuși îl pusese la cale. Un mod de a-i face pe dușmanii săi de a se învinge singuri, care funcționase. Economia sovietică implodase din cauza inflației, ducând la colapsul comunismului.

Îl durea stomacul de fiecare dată când se gândea la cum ar fi putut fi evitat totul dacă Moscova ar fi ascultat atunci când atât el, cât și alți ofițeri KGB raportaseră ce aflaseră fiecare independent de ceilalți. Ignoranța părea a fi cea mai mare slăbiciune a conformității. Câțiva luaseră deciziile, iar toți ceilalți îi urmaseră, indiferent dacă acele decizii erau greșite.

Închise ochii și permise somnului să pună stăpânire pe el.

Armata Roșie nu mai mărșăluia într-o falangă[9] minunată, pășind săltăreț cu ghetele lucioase pe pavajul din Piața Roșie, cu armele lipite pe piept și cu capetele înclinate către vârful mausoleului lui Lenin, unde stătuseră proștii.

Acele zile se duseseră.

Acum, se afla aici, decenii mai târziu, singur, dar nu neputincios. Avea puterea și sângele unui țăran cu hotărârea unui comunist și, din fericire, corpul lui nu fusese afectat grav de alcool, țigări sau un trai nesăbuit.

Îi veni în minte un alt cântec din copilărie.

Taci tu, șoarece, pisica e pe lângă noi.
Ne poate vedea, ne poate auzi.
Și ce dacă e la dietă?

Chiar și atunci ar trebui să faci liniște.

Excelent sfat.

Decenii de reflecție îl învățaseră că întregul sistem sovietic funcționase pe neîncredere instituționalizată, armata și serviciile de informații nefiind niciodată apropiate. Ideea fusese ca ambele să fie împiedicate să devină arogante sau prea puternice, dar efectul real fusese transformarea lor în instituții ineficiente. Niciuna nu ascultase sau nu îi păsase de ce credea cealaltă. Ambele fuseseră maestre în a strânge informații, dar niciuna bună în a le analiza. Așa că, atunci când li s-a spus adevărul în față, și anume că erau angajate într-o cursă amară și disperată pe care America o crease, ambele au respins concluzia și au rămas pe drumul spre finalul lor colectiv.

El nu avea să fie la fel de prost.

Acesta era războiul *lui și avea* să fie dus în condițiile *lui.*

Îl străbătu brusc un fior de anxietate. Nu era ceva neobișnuit. Orice agent de teren cunoștea frica. Cei mai buni învățaseră să o îmblânzească.

Principalul adversar, Statele Unite ale Americii, îi furase trecutul, reputația, credibilitatea, realizările, chiar și integritatea, gradul și onoarea.

Dar nu și viața.

Deși creierul său era măcinat de crize alternante de optimism și îndoială, calmate uneori de propriile convingeri, dar aproape întotdeauna însoțite de sentimentul de vinovăție, de această dată…

Nu vor mai exista greșeli.

CAPITOLUL TREIZECI

Luke conducea Fordul Escape care, după cum îi spusese Stephanie, aparținea lui Fritz Strobl. Nu-și putea imagina cum reușise să împrumute mașina de la un om complet străin. Se îndreptau spre est, pe autostrada US 301 către Annapolis.

— Ai auzit mai devreme despre focoasele nucleare care lipsesc, îi spuse ea. Rușii cred că mai sunt încă cinci undeva. De mărimea unei serviete.

— Ca în *24?*

— Știu. Sună a fantezie. Dar cred că Osin e sincer cu noi. Noi am crezut tot timpul că sovieticii au creat arme nucleare compacte. Fiecare bombă avea, poate, șase kilotone, dar nimic nu a putut fi verificat vreodată. Desigur, și noi am făcut la fel.

— Și le avem încă?

— Nu cred. Au fost scoase în afara legii în anii 1990. Acea decizie a fost anulată după atentatele din 2001, dar nu am auzit să avem ceva de genul ăla în arsenal.

Apoi ascultă cum ea îi spuse mai multe despre Aleksandr Zorin, care se presupunea că purta pică Statelor Unite, și despre un arhivist KGB, Vadim Belcenko.

— Cotton investiga din perspectiva lui Belcenko.

Motorul micului Escape se ambala surprinzător de bine, așa că făceau un timp bun pe autostradă, traficul de vineri după-masă fiind liber.

— Vreo veste de la Cassiopeia? întrebă el.

— Niciun cuvânt, îi spuse ea clătinând din cap.

Ceea ce nu era bine.

— Ce crezi, Cotton e bine?

— Așa sper.

Telefonul ei sună și se uitară unul la celălalt.

— E Osin, spuse ea privind ecranul.

Răspunse și, după doar câteva momente, când termină convorbirea, îi spuse:

— Petrova e în mișcare.

Ea îi explicase deja că Osin o dusese pe Petrova la Dulles Internațional, oferindu-i un bilet pentru un zbor KLM direct către Moscova. Oamenii lui Osin o escortaseră până la terminal și o lăsaseră la punctul de control. Desigur, nu exista nicio îndoială că se întorsese rapid și fugise cu un taxi care o lăsase pe o stradă, la două blocuri depărtare de Casa Anderson, unde era parcată mașina ei închiriată și lovită.

— S-a dus direct spre mașină, spuse Stephanie. Asta înseamnă că nu e prea departe în urma noastră. O să vină în Annapolis.

— Mereu ai dreptate când vine vorba de oameni?

— De cele mai multe ori.

— Și ce-i cu focoasele alea nucleare dispărute?

— E puțin probabil să existe și, chiar dacă ar exista, e și mai puțin probabil că sunt funcționale. Și totuși, Zorin e clar concentrat pe ele.

— Ești bine?

O cunoștea suficient de bine să știe că era supărată din cauza a ceea ce se întâmplase cu Bruce Litchfield.

— Nu am crezut niciodată că așa se va încheia cariera mea, spuse ea cu voce scăzută. Treizeci și șapte de ani.

— Eu nici nu existam acum treizeci și șapte de ani.

Ea zâmbi, iar el o lăsă cu gândurile ei, conducând în liniște câteva minute.

— Au fost momente interesante pe vremuri, spuse ea, mai mult pentru sine decât pentru el. Reagan plănuia să schimbe lumea. La început, am crezut cu toții că e nebun. Dar exact asta a făcut.

Luke nu știa multe despre anii optzeci, fiind concentrat mai mult pe ce se întâmpla în prezent. Se considera demn de încredere, dur și pragmatic. Înfrunta viața așa cum era ea, reveria, nostalgia și farmecele lumii nefiind importante pentru el.

Istoria însemna pentru el trecutul, nu tocmai de ignorat, dar nici ceva de care să fii obsedat.

— Am făcut parte din acea mare schimbare, spuse ea.

Își dădu seama că ea simțea nevoia să vorbească, ceea ce era neobișnuit. Dar tot ce se întâmplase în această zi era neobișnuit. Așa că își ținu gura și o ascultă.

Stephanie îl urmă pe papă într-o curte, cu ocazia celei de-a douăzeci și noua vizită a ei la Roma. Ioan Paul ceruse în mod special această întâlnire. Se întâmplau multe în Statele Unite. Cel de-al doilea mandat al lui Reagan se apropia de sfârșit. Vicepreședintele Bush și guvernatorul statului Massachusetts, Michael Dukakis, erau angajați în lupta pentru Casa Albă, al cărei rezultat rămânea incert. Papa era îngrijorat în legătură cu viitorul, așa că ea venise să îi liniștească temerile. Erau înconjurați de o vilă de marmură cu două etaje și logie, iar curtea era plină de statui, bănci goale și o fântână. Erau în interiorul Vaticanului, într-un spațiu rezervat rezidenților, foarte puțini, de altfel.

— Președintele Reagan va părăsi postul în curând, îi spuse el. Acest lucru va însemna și sfârșitul serviciului tău?

Se hotărî să fie directă.

— Cel mai probabil. Fiecare parte își va selecta oamenii cu care să continue.

Din câte știa, președintele Bush nu făcuse niciodată parte din Pasa Înainte și înverșunarea creștea între taberele Bush și Reagan. La Convenția Națională Republicană, la acceptarea nominalizării partidului, Bush le spusese delegaților că își dorea o națiune mai bună, mai blândă. Acest lucru îi adusese din partea oamenilor lui

Reagan un reproș rapid de genul: „Și noi ce naiba suntem?”

— Cei noi îi elimină pe cei vechi, spuse papa. La fel se întâmplă și aici, și peste tot în lume. Și dacă nu vei mai fii aici, ce se va întâmpla cu tot ce am făcut în acești ultimi șase ani? Și asta se va termina?

O întrebare bună.

— Nu cred că ceea ce a fost început poate fi oprit, zise ea. A mers prea departe. Prea multe componente sunt în mișcare. Oamenii noștri cred că va mai dura doi sau trei ani, cel mult, până URSS se va sfârși.

— Asta a fost în octombrie 1988, ultima dată când Ioan Paul și cu mine am vorbit, zise ea. Dar am avut dreptate. Bush a câștigat și noua echipă a preluat instituțiile statului, o echipă care nu m-a inclus, și alți oameni au terminat ce am început eu. Atunci m-am mutat la Justiție. Câțiva ani mai târziu mi s-a dat Magellan Billet.

— Ce grozav, la naiba, spuse el. Ai fost acolo? Chiar în mijlocul evenimentelor, când a căzut Zidul Berlinului?

— Pentru care Bush a primit toate meritele, spuse ea. Dar până să fie el instalat în funcție, sfârșitul sovieticilor era o concluzie știută dinainte.

— Nu l-a ajutat să fie reales, menționă el, sperând să o facă să se simtă mai bine. Nu era complet nepăsător față de istorie.

— Nu. Nu l-a ajutat, încuviință ea zâmbind.

— Cum ai făcut-o? întrebă el.

— Asta e o întrebare complicată. Până la finalul anilor optzeci existau presiuni asupra Moscovei din aproape toate părțile, atât pe plan intern, cât și din exterior. Acea presiune se construise de multă vreme. Este meritul lui Reagan de a fi dezvoltat un mod de a o exploata. Mi-a spus odată că tot ce trebuia să facem era să umplem paharul până la ultima picătură ce avea să ducă la căderea

comunismului. Și asta am făcut. Operațiunea s-a numit Pasa Înainte.

Care începuse cu amiralul John Poindexter, un membru-cheie al Consiliului Securității Naționale în timpul lui Reagan. Alții postulaseră conceptul înainte, dar Poindexter transformase ideea de strategie de apărare într-un concept funcțional. De ce să îi egaleze pe sovietici în privința bombelor, așa cum fusese politica americană timp de zeci de ani? Cu asta nu se obținea mai nimic, cu excepția distrugerii reciproce.

MAD.

O etichetă potrivită.

În schimb, avantajul Americii era economia sa puternică și tehnologia inovatoare. Deci de ce să nu facă un schimb de resurse – o schimbare de la ofensivă la defensivă. Statele Unite dețineau zeci de mii de focoase nucleare pentru a le lansa în est. De ce să nu dezvolte un mod de a opri focoasele rusești trimise către vest? Ideea lui Poindexter fusese prezentată Casei Albe la finalul anului 1982 și președintele o acceptase imediat. Reagan spusese de multe ori că MAD era imoral și că îi plăcea ideea de a trece la o strategie defensivă. Toată treaba fusese ținută secretă până în martie 1983, când președintele anunțase schimbarea, la televizor, în fața lumii.

Inițial, ideea fusese să dezvolte ISA cu adevărat. Dar provocările tehnologice începuseră să depășească eforturile. Simultan cu ISA apăruse o acumulare masivă de arme convenționale și echipament de apărare. Noi avioane, nave și submarine. Miliarde peste miliarde de dolari curseseră în Departamentul Apărării, înregistrându-se cea mai mare creștere, pe timp de pace,

înregistrată vreodată de pregătirea armatei americane.

Pe care sovieticii nu aveau de ales decât să o egaleze.

Și o egalaseră.

Sovieticii fuseseră cu adevărat șocați de conceptul de apărare strategică. Moscova numise planul o încercare de a dezarma URSS, susținând că Statele Unite urmăreau supremația mondială. Dar pentru sovietici adevăratul pericol al ISA venea mai mult din efortul tehnologic în sine, unul ce ar fi putut duce la noi arme ofensive, inovații pe care nu le-ar fi putut contracara fără propria inițiativă de apărare strategică.

Așa că vărsaseră miliarde în dezvoltare, pe care nu și le permiteau și umplând paharul care a dus la căderea comunismului.

— Vrei să-mi spui că Statele Unite au dat lovitura comuniștilor printr-o escrocherie?

— Nu chiar o escrocherie, ci mai degrabă am exploatat slăbiciunea celeilalte părți, folosindu-ne punctele tari pentru a avea un avantaj maxim.

— Cum am spus, o escrocherie, spuse el râzând.

— A fost mai complicat de atât. Vaticanul a susținut inimile și mințile celor din blocul răsăritean, menținând oamenii motivați, în timp ce noi am aplicat presiune politică și economică. Asta a creat haos la Moscova. Apoi apare ISA și le aruncă o minge cu efect. Dar odată ce sovieticii au crezut că apărarea strategică era un pericol real, au avut două opțiuni. Să ne egaleze eforturile sau să le eludeze. Le-au încercat pe amândouă. KGB-ul urmărea tot despre ISA, încercând să afle fiecare detaliu. CIA a fost cu un pas înainte, dându-le informații false și exploatându-le excesul de zel. Reagan și-a jucat mâna perfect. Nicio șansă ca Moscova să câștige.

Mențiunu o viteză constantă pe autostradă spre Annapolis, ținând permanent privirea în oglinda retrovizoare.

— Trebuie să fii mândră de tine, spuse el. Să fi avut așa un rol mare în asta.

— Cărțile de istorie nu spun multe din ce s-a întâmplat cu adevărat. Când l-am întâlnit pe Reagan pentru prima dată în 1982, mi-a spus de ideea lui de a folosi banii și moralitatea ca arme, de a angaja Vaticanul ca pe un aliat activ. Era obsedat de faptul că și el, și Ioan Paul supraviețuiseră unor atentate de asasinare. Credea că era un semn divin. La început, am crezut că tot planul era un pic tras de păr. Dar el era hotărât. Am fost acolo când a călătorit la Roma, în iunie 1982, și s-a prezentat ideea, față în față, lui Ioan Paul. Pentru asta ai nevoie de curaj.

Asta da.

— Apoi papa a făcut ce face un papă cel mai bine. A apelat la credință și la Dumnezeu și le-a cerut polonezilor să *nu le fie frică.* Și nu le era. Așa că Solidaritatea a supraviețuit. Moscova a crezut că legea marțială avea să îi potolească pe polonezi, dar au greșit și acolo. În schimb, un apel la libertate s-a răspândit prin tot blocul răsăritean și a slăbit încet guvernele marionetă. Când prăbușirea a venit, într-un final, totul a căzut. Împreună, Reagan și papa au fost de neînvins. Dar Reagan a fost cel deștept, care a pus la cale înțelegerea.

— Cum am spus, a naibii escrocherie.

— Numește-o cum vrei. Tot ce știu e că a funcționat. Și Uniunea Sovietică, și Războiul Rece și-au găsit sfârșitul. Mulțumită unui actor pe care mulți l-au dat la o parte ca fiind incompetent și ineficace. Dar actorul a știut valoarea unui spectacol bun. Comunismul nu mai este important. În schimb, militanți și fanatici religioși au preluat scena principală.

— Care nu au nici țară, nici vreo loialitate față de altceva în afară de propria nebunie. Nu mai e un Război Rece, ci mai degrabă un Război Nebun.

— Astăzi, spuse ea, o eroare, o singură omisiune, un mic ghinion, și următorul pas sunt măsuri drastice. Băieții răi chiar acționează în ziua de azi. Pe vremuri era doar de fațadă.

Își reaminti de focoasele nucleare.

— Dar o rămășiță de pe vremuri s-ar putea să mai fie pe aici încă.

Văzu că ea era de acord.

— O ultimă lovitură de despărțire.

— De care să ne ocupăm noi, încuviință ea.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

SUDUL FRANȚEI
ORA 20:40

Cassiopeia coborî din avionul rusesc. Ea și Cotton doar ce aterizaseră la baza aeriană, nu departe de castelul ei, după zborul lung din Siberia. Piloții nu spuseseră aproape nimic pe parcurs, cel mai probabil pentru a nu implica pasagerii. Se pare că acrobația lui Cotton pentru zădărnicirea atacului lor asupra lui Zorin nu fusese anticipată. Se așteptase oarecum ca avioanele să primească ordin de a se întoarce imediat la Irkutsk, dar asta nu se întâmplase. Se bucura să fie înapoi pe sol francez.

Cotton coborî din taxiul lui de mare viteză și merse către ea.

— Trebuie să o sun pe Stephanie.

— Presupun că e vorba de mult mai multe în povestea asta decât știu eu.

— E adevărat.

Intrară într-una dintre clădiri și cerură un birou privat. Se pare că personalul bazei îi aștepta, din moment ce nu în fiecare zi vedeai două avioane rusești aterizând pe o bază NATO. Ofițerul responsabil le arătă drumul către o cameră mică de conferințe. Înăuntru, Cassiopeia își scoase telefonul, pe care nu avusese permisiunea să îl folosească în Siberia, și reapelă numărul lui Stephanie.

Apoi apăsă pe difuzor.

— E în jur de ora trei în Washington, D.C., spuse Cotton.

La celălalt capăt al liniei se auzea sunând.

— Încotro se îndreaptă Zorin? îl întrebă Cassiopeia.

— Insula Prince Edward, Canada. Am făcut deja calculele. O să fie la sol în jur de 11:00 p.m., ora

locală.

Telefonul sună de încă două ori.

— Trebuie să mergem acolo?

Înainte să-i poată răspunde Cotton, se auzi o voce la telefon. Nu a lui Stephanie, ci de bărbat, pe care o recunoscu imediat: Danny Daniels.

— Am fost îngrijorați, spuse președintele.

— Și eu am fost, spuse Cotton. Au fost câteva ore interesante. Și cum de-am dat de tine? Stephanie e acolo?

— E indisponibilă momentan, se ocupă de iubita lui Zorin, care s-a dovedit a fi o mare bătaie de cap. Poate vrei să știi că nepotul meu și-a luat-o în freză.

Cotton zâmbi.

— Sunt sigur că nu e atât de rău pe cât spui.

— Știi ceva, mai am mai puțin de o zi și jumătate pe post. Lasă-mă să-ți spun, un președinte nu mai face prea multe în ultimele sale două zile în afară de bagaje. Așa că spune-mi ceva care să mă înveselească.

— Zorin se îndreaptă spre Canada. E în căutare de arme nucleare.

— Stephanie a raportat același lucru de aici.

Daniels le spuse tot ce știa. Apoi ea ascultă cum Cotton îi povesti tot ce se întâmplase la lacul Baikal, apoi la dacea, culminând cu moartea lui Vadim Belcenko.

— Acel arhivist a crezut că oamenii ăia erau trimiși de armată să îl omoare. Ai vreo idee la ce s-a referit prin Matul Prostului sau Amendamentul zero?

— Câtuși de puțin, dar mi-ai dat ceva de făcut, ceea ce apreciez nespus. Stephanie desfășoară o mică operațiune proprie și a redirecționat toate apelurile către ea aici, la Casa Albă. Aștept vești de la ea. Între timp, de ce ai nevoie de la noi?

— O cursă rapidă spre Canada.

Cotton îi spuse președintelui unde se aflau.

— Se aranjează chiar acum. Doar rămâneți pe loc.

— Urmărirea avionului lui Zorin ar fi, de asemenea, o idee bună.

— M-am gândit deja la asta. Te ținem la curent cu ruta lui.

— Trebuie să aflăm dacă toate astea sunt reale sau doar o iluzie de-a lui Zorin, spuse Cotton. Nu știm dacă lucrează singur sau nu. Cu siguranță avea ajutoare la dacea. Apoi mai sunt și rușii. Cu siguranță l-au vrut pe arhivistul ăla mort.

— Pe lac, în elicopter, spuse ea, oamenii au recunoscut vehiculele care îl urmăreau pe Cotton ca fiind armata. Acest fapt a părut să fie o problemă pentru ei.

— Alo, domnișoara Vitt? întrebă Daniels. Nu ne-am mai văzut de mult.

— A trecut ceva timp, domnule președinte.

Ultima oară fuseseră împreună la etajul doi al Casei Albe, imediat după un alt calvar în care și ea, și președintele descoperiseră niște lucruri surprinzătoare despre ei înșiși.

— Toată treaba asta pute, spuse președintele. Moscova ne-a cerut în mod special ajutorul. I-am îndatorat și te-am trimis pe tine, Cotton. Apoi ne-au avertizat cu privire la Anya Petrova, care a venit aici pentru Zorin, așa că l-am trimis pe Luke să o urmărească. I-au permis și Cassiopeiei să intre în țară și să afle de tine.

— Apoi ceva s-a schimbat, spuse Cotton. Ne-au zis să o ștergem cât mai repede.

Daniels râse.

— Pe asta n-am mai auzit-o de ceva timp. Dar sunt de acord. Lucrurile s-au schimbat repede. Lasă-mă să fac niște investigații. Poate că mă îndrept spre pensionare, dar încă mai pot lovi.

De asta ea nu se îndoia.

— Avem nevoie și de informațiile pe care CIA le are despre un om numit Jamie Kelly, spuse Cotton. Se presupune că e american și acum

locuiește pe Insula Prince Edward. Lucrează la un colegiu de acolo. Belcenko mi-a spus că tipul ăsta a fost odată un agent sovietic. Pe urmele lui e Zorin.

Făcuse calculele pe drumul înapoi. Niciun avion privat nu putea egala viteza unui avion de luptă militar. Deci ar fi trebuit să îl poată întrece pe Zorin peste Atlantic cu cel puțin o oră.

— Mi s-a spus că zborurile voastre sunt în curs de pregătire, spuse Daniels. Țineți-ne la curent.

Apelul se încheie.

Ea se uită fix la Cotton. Era prima dată când rămâneau singuri ca să poată vorbi unul cu celălalt.

— M-am înșelat, spuse ea. Am gestionat lucrurile oribil în Utah.

— A fost greu pentru noi toți. Îmi pare rău că a ieșit cum a ieșit.

Credea sincer că el vorbea serios. Omul ăsta nu era un ucigaș cu sânge rece. Ca să apese trăgaciul însemna că nu avusese de ales, și nu avusese.

— Am hotărât că nu vreau să-mi trăiesc viața fără tine.

Voia să fie sinceră cu el și, măcar o dată, să nu se ascundă după deget. Spera ca el să-i întoarcă favoarea.

— Atunci suntem doi, spuse el. Am nevoie de tine.

Realiză cât de mult însemna ca el să admită acest lucru. Amândoi erau firi independente.

— Putem să uităm ce s-a întâmplat, spuse ea, și să reluăm de unde am rămas?

— Pot face asta.

Ea zâmbi. Și ea putea.

Amândoi purtau încă echipamentul de zbor rusesc. Ea își desfăcu fermoarul ca să scape de al ei.

— Presupun că trebuie să fim îmbarcați într-un alt avion de luptă și să zburăm peste Atlantic?

— Asta ar fi varianta cea mai rapidă.

— Și ce facem odată ajunși acolo?
— Îl găsim pe un tip numit Jamie Kelly înaintea lui Zorin.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

ANNAPOLIS, MARYLAND
ORA 15:20

Stephanie admiră casa ce-i aparținea lui Peter Hedlund, actualul istoric al Societății Cincinnati. Așa cum i se explicase, conacul din cărămidă, în stil colonial, fusese construit la mijlocul secolului al XVIII-lea și administrat de mai mulți proprietari. Mare parte din ce se vedea acum era ca urmare a unei restaurări făcute la jumătatea secolului XX. Iubea combinația de marmură, nuc și ipsos, și culorile îndrăznețe îmbinate armonios, toate reamintindu-i de casa pe care ea și soțul ei o dețineseră, care nu era așa de departe.

Annapolis era un teritoriu familiar pentru ea. Deși în prezent era capitala statului Maryland, pentru scurt timp după Războiul Revoluționar fusese capitală națională. Cu o populație de mai puțin de 40.000 de locuitori, nu crescuse mult de când venise aici ultima dată, la sfârșitul anilor ’80. Fritz Strobl sunase înainte și îl avertizase pe Hedlund cu privire la vizita lor. Ea și Luke stăteau acum într-un birou încântător, cu un șemineu de cărămidă, în care ardea un foc trosnind. Hedlund aflase deja care era scopul lor acolo și fusese de acord cu tot ce ea îi ceruse.

— Soția mea e plecată pentru câteva ore, le spuse el.

— Ceea ce va face totul mai ușor, spuse ea. Cu cât sunt mai puțini oameni aici, cu atât mai bine.

— Femeia asta e periculoasă?

— Cu siguranță, spuse ea. Dar nu cred că vine aici să vă facă rău. Caută ceva anume și trebuie să aflăm ce este. Nu se întâmplă să știți, nu-i așa?

Îl privi cu atenție, încercând să descifreze efectul întrebării ei asupra lui. Strobl nu-i spusese aproape nimic despre Hedlund, care putea fi

evaziv sau pur și simplu nu știa. Ea optase pentru a doua variantă, sperând că răspunsurile pe care le căuta se aflau la acest om.

— Realizez că am și titlul onorific de Păstrătorul secretelor, spuse el zâmbind. Dar vă asigur că este un titlu rămas de demult, când poate chiar ar fi existat secrete. Astăzi, societatea noastră este una filantropică, o organizație publică și, din câte știu eu, total transparentă.

Hedlund le arătase deja biblioteca sa privată, o cameră separată destinată istoriei americane timpurii, în special primii cincizeci de ani ai republicii. Le spusese că colecționase cărți de istorie colonială toată viața sa de adult, fiind încântat că devenise istoricul societății.

— Îl cunoșteați pe Bradley Charon? întrebă ea.

Hedlund încuviință din cap.

— Brad și cu mine am fost prieteni apropiați. Când a murit, ceea ce s-a întâmplat brusc, fulgerător, mi s-a rupt inima. Prăbușirea avionului a fost ceva total neașteptat.

— Știați că ținea o bibliotecă secretă? întrebă Luke.

Tânărul Daniels rămăsese neobișnuit de tăcut în ultima oră și ceva.

— Știam doar de colecția pe care o avea la proprietatea sa, în biroul său, similar cu al meu. Dar toate acele cărți au revenit societății la moartea lui. Din fericire, a avut inspirația de a ni le face cadou în scris. Cu toată lupta aceea pentru succesiune, nu am mai fi văzut acele volume niciodată. Toate sunt acum în siguranță, în Casa Anderson.

Ea îi spuse ce găsiseră pe proprietatea din Virginia.

— Mi-ar plăcea să văd acea cameră ascunsă, spuse Hedlund.

Pentru asta trebuia să mai aștepte. Își verifică ceasul, întrebându-se ce se întâmpla în Rusia. Voia cu disperare să știe. Redirecționase toate apelurile

către Casa Albă ca Edwin Davis să se poată ocupa de ele, în timp ce ea se ocupa de treburile de aici. Îi spusese pe scurt lui Edwin despre concediere, iar el empatizase cu ea, dar știa că el nu putea face nimic. Ea și Edwin se hotărâseră că cel mai bine era să meargă mai departe cu ce se întâmpla, atât aici, cât și în afară. Ceva important se întâmpla, ceva de care nici rușii înșiși nu erau siguri, din moment ce nepăsarea lui Osin de la proprietatea lui Charon fusese rapid înlocuită cu o cooperare activă când venise vorba de Anya Petrova.

Soneria sună.

Le făcu semn lui Hedlund și Luke să urce la etaj. Ambii se retraseră din birou. Se ridică și își scutură bluza și pantalonii, calmându-și respirația și recăpătându-și controlul.

Soneria sună din nou.

Ieși din birou într-un hol cu podea de marmură. Două picturi în ulei ale orașului Annapolis dominau pereții de culoare albastru-închis. La ușa de la intrare deschise zăvorul și zâmbi către femeia ce stătea în frig pe treptele de la intrare.

— Sunteți doamna Hedlund? întrebă Anya Petrova.

— Eu sunt, răspunse Stephanie.

*

Luke asculta ce se întâmpla dedesubt, ascuns într-unul dintre dormitoarele de la etaj, a cărui ușă dădea către un balcon de la etajul doi cu vedere la holul de la intrare.

Anya Petrova nu o văzuse niciodată pe Stephanie, nici nu știa că exista, de aceea șiretlicul avea să meargă. Părea cel mai rapid mod de a afla despre ce era vorba în toată treaba asta. E adevărat, exista un pericol, din moment ce nu știa ce ar putea face Petrova, dar de aceea era el acolo, pentru a urmări cu atenție ce se întâmplă.

*

Stephanie o invită pe Petrova înăuntru și închise ușa.

— Ce ați pățit? își întrebă oaspetele, arătând către vânătaia de pe fața femeii.

— Sunt neîndemânatică și am căzut. Arată mai rău decât se simte.

— Sunteți rusoaică? Îmi dau seama după accent.

— Am fost născută acolo, dar locuiesc aici acum. Soțul dumneavoastră e acasă?

— Mă tem că nu.

— Când se întoarce?

— Nu am nicio idee.

Minciuna avea scopul de a-i forța mâna lui Petrova și de a nu-l pune inutil pe Peter Hedlund în pericol, deși ar fi fost de preferat ca el să aibă această conversație.

— Am bătut cale lungă ca să vorbesc cu el. Trebuie să pun întrebări. Despre Societatea Cincinnati. Este istoricul societății, nu-i așa?

— De ceva timp, încuviință Stephanie.

— Are bibliotecă aici, în casă?

— Una încântătoare, cu multe cărți, răspunse Stephanie făcându-i semn către holul mic ce pornea de la intrare.

— Pot să o văd?

Stephanie ezită, suficient cât Petrova să nu suspecteze ceva.

— De ce vrei să o vezi?

Tânăra femeie îi aruncă o privire iritată. Se întreba câtă răbdare avea de gând Petrova să arate. O dezarmaseră la Casa Anderson, dar fusese și problema cu mașina ei, și putea foarte bine să aibă o armă de rezervă.

Petrova scoase de sub jachetă un revolver de calibru mic.

— Vreau să văd cărți. Acum!

Dacă Luke nu ar fi fost la etaj, gata să acționeze, ar fi fost îngrijorată. Anya Petrova avea privirea

precaută a cuiva de care să îți fie teamă. Ceea ce avea sens, ea fiind produsul unui loc unde frica devenise un bun de larg consum. Cuvintele ei sunau simplu și direct, fără nici cel mai mic indiciu de bravadă falsă. Pur și simplu, pragmatic. Înțelesul lor fiind foarte clar:

Te... Voi... Răni!

— Eu… începu Stephanie, simulând îngrijorare, nu am avut niciodată… o armă îndreptată spre mine până acum.

Petrova nu răspunse, ceea ce spunea multe.

Era timpul să cedeze.

— Bine, spuse Stephanie. Urmați-mă… către bibliotecă.

*

Luke privi printr-o ușă crăpată cum Stephanie și Petrova părăsiră holul de la intrare. Ar fi trebuit să coboare și să găsească un punct de observație mai apropiat de unde să asculte, dar, înainte de asta, trebuia să îl verifice rapid pe Hedlund. Gazda lor fugise într-un alt dormitor la capătul holului de la etajul al doilea. Se târî pe un preș către ușa pe jumătate deschisă, având grijă ca nimic să nu îi dea de gol prezența.

La ușă se opri. Auzi o voce de partea cealaltă, joasă și guturală.

Aruncă o privire cu grijă în dormitor și îl văzu pe Hedlund stând pe un scaun, privind pe fereastră și vorbind la telefon. Ciudat, având în vedere ce se întâmpla jos. Mai devreme, Hedlund păruse cinstit, sincer surprins, disponibil să ajute.

— Asta trebuie să fie, spuse Hedlund. Am crezut că toate astea au fost date uitării, dar se pare că ne-am înșelat. Începe iar.

Trecură câteva secunde de tăcere, cât timp Hedlund ascultă ce îi era spus la telefon.

— Nu e nimic de găsit aici. M-am asigurat de asta cu mulți ani de zile în urmă, spuse Hedlund.

Mai multă liniște.

— O să vă țin la curent.

Auzi un bip când apelul se încheie.

„Nu e nimic de găsit aici”?

Treaba asta devenea din ce în ce mai interesantă.

Ceea ce însemna că Stephanie avea pe cap o problemă reală.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Zorin ațipi și se trezi neliniștit, deși întregul zbor peste Atlantic fusese lin. Reușise să prindă sporadic câteva ore de somn, recunoscător că cei doi piloți stătuseră în față separat. Folosise calculatorul și găsise un loc potrivit pentru aterizare, un parc național pe coasta de nord, ceea ce ar fi trebuit să-i asigure mai multă siguranță. Vremea nu ar fi trebuit să fie o problemă. Nordul Canadei avea o iarnă blândă, ninsese puțin, cerul în noaptea aceasta era lipsit de nori. Săritura avea să fie complicată oricum, dar avea să îi facă față. Dacă totul mergea conform planului, avea să fie la patruzeci de kilometri nord-vest de Charlottetown, capitala insulei, unde se afla universitatea. Găsise website-ul colegiului și aflase că Jamie Kelly încă lucra acolo cu jumătate de normă. Făcuse mai multe verificări pe internet și găsise și o adresă de la domiciliu.

Matul Prostului.

Îl pusese cap la cap, timp de mai bine de zece ani, extrăgând frânturi și bucăți din vechi înregistrări. Dar discuțiile sale cu Belcenko fuseseră cele mai productive, deși arhivistul considerase acest lucru doar niște dorințe deșarte.

Știa că nu era cazul.

Bărbatul înalt care intră în apartament era trecut de șaizeci de ani, avea părul cărunt și bogat pieptănat pe spate, și fața palidă. Purta ochelari fără rame, prin care se vedeau ochii negri obosiți. Căutară rapid celelalte camere, apoi se retraseră afară, închizând ușa după ei. Apartamentul era o casă conspirativă a KGB, aflată constant sub supraveghere. În noaptea aceasta îl găzduia pe Iuri Vladimirovici Andropov.

Nu avusese loc nicio prezentare. În schimb, Andropov stătea în capătul unei mese de lemn unde fusese aranjată o cină rece și pahare umplute cu vodcă. Zorin stătea la masă și el, precum și alți trei ofițeri KGB. Pe doi îi știa, celălalt îi era necunoscut. Nu fusese niciodată atât de aproape de Andropov. Ca și el, omul acesta provenea dintr-o familie modestă, fiul unui muncitor la căile ferate, ce lucrase ca încărcător, funcționar la telegraf și marinar și care a luptat în Finlanda în timpul Marelui Război Patriotic. După aceea, începuse o urcare constantă în ierarhia partidului, în cele din urmă devenind directorul KGB-ului. În noiembrie anul trecut, la două zile după ce Brejnev murise, Andropov fusese ales al patrulea secretar general al partidului de la Stalin încoace.

— Plănuiesc să fac ceva extraordinar, le spuse Andropov în șoaptă. Mâine voi anunța că oprim munca la sistemele noastre de apărare cu rachete spațiale.

Zorin era șocat. Din martie, de când Reagan anunțase că America avea să creeze un sistem strategic de apărare, toate eforturile de cercetare sovietice fuseseră redirecționate. Pentru a susține acel efort, toate operațiunile de spionaj fuseseră și ele reorientate, ideea fiind să afle tot ce era posibil despre ISA.

— Domnul Reagan ne crede un imperiu malefic, spuse Andropov. Îi voi arăta că nu este cazul. Vom spune lumii că ne oprim.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt.

— Am primit o scrisoare de la un copil american de zece ani, spuse Andropov. M-a întrebat de ce vrem să cucerim lumea? De ce vrem un război? I-am spus că nu vrem nici una, nici alta. Asta plănuiesc să spun lumii

mâine. După ce această problemă va fi rezolvată, voi intra în spital.

Zorin ascultase atent. Secretarul general suferise de insuficiență renală totală, viața lui fiind acum menținută prin dializă. În mod caracteristic, nimic nu se divulgase în public. Era extraordinar ca Andropov să spună așa ceva.

— Vă spun asta cu un motiv, spuse Andropov. Voi patru ați fost selectați personal de mine pentru a îndeplini o sarcină specială. Am venit aici, în această noapte, să vă instruiesc personal. Aceasta este o misiune pe care am conceput-o eu însumi. Fiecare operațiune va avea un nume. Tot eu le-am ales și pe acestea. Din șah, un joc pe care îl iubesc. Joacă vreunul dintre voi?

Toți clătinară din cap.

Andropov arătă cu degetul și spuse fiecăruia, individual:

— Țintuirea Absolută. Pionul Înapoi. Mutare Tăcută. Matul Prostului.

Asta fusese în august 1983, prima dată când Zorin auzise acele cuvinte. Nu le pricepuse înțelesul, dar învățase rapid.

Țintuirea Absolută. Un rege încolțit atât de tare încât nu se poate mișca legal, fără să fie expus la șah.

Pionul Înapoi. Un pion în spatele altuia de aceeași culoare, ce nu poate avansa fără ajutorul unui alt pion.

Mutarea Tăcută. Ceva ce nu atacă sau nu capturează o piesă inamică.

Matul Prostului. Cel mai scurt joc posibil. Două mutări și gata.

— Fiecare dintre aceste sarcini este vitală pentru cealaltă, spuse Andropov. Odată folosite împreună, vor schimba lumea.

— Acestea sunt operațiuni complet independente? întrebă unul dintre ei.

— Exact. Patru eforturi separate și distincte, despre ale căror rezultate doar eu voi ști. Niciunul dintre voi nu va comunica cu ceilalți, decât dacă vă este ordonat în mod special să faceți asta. Este clar?

Cu toții încuviințară din cap, știind că Andropov nu putea fi contrazis. Acesta era omul care îl convinsese pe Hrușciov să îi distrugă pe rebelii ungari. Ca director al KGB răspândise frică și teroare, încercând din greu să restaureze legitimitatea pierdută a partidului. Amintea de Stalin mai mult decât oricare dintre ultimii așa-ziși reformatori. Ordinul lui de a nu comunica între ei nu era ceva neobișnuit. Zorin știa cum cei slabi intrau în grațiile superiorilor informându-i despre ceilalți. Soțiile îi spionau pe soți, copiii își spionau părinții, vecinii pe vecini. Mai bine să nu pui niciodată întrebări și să ai o memorie proastă. Fiecare cuvânt, fiecare acțiune trebuie alese cu grijă. Mai bine de atât, așa cum Andropov tocmai ordonase, era să nu spui și să nu faci nimic.

— Sub farfuriile voastre e un plic, spuse Andropov. Ordinele din interior detaliază misiunea voastră specială. Metoda de raportare a succesului este de asemenea detaliată. Nu vă abateți de la acele ordine.

Observă că nu fusese menționat eșecul. Acela nu era o opțiune.

Unul dintre ofițeri întinse mâna după farfurie.

Andropov îl opri.

— Nu încă. Rupeți sigiliul doar după ce plecați de aici. Astfel nu va exista tentația de a discuta între voi.

Toată lumea rămase nemișcată.

Zorin înțelesese nevoia de a-și crea o imagine de încredere în sine și nu îi displăcuse subordonarea clară impusă de Andropov. Și el avea darul de a intimida și jucase același joc cu cei din subordine de multe ori.

— Vreau să știți, camarazi, că ceea ce suntem pe cale să realizăm va lovi America direct în inimă. Se cred atât de corecți, de perfecți. Dar au slăbiciuni. Eu am descoperit două dintre ele, iar împreună, la timpul potrivit, vom da Americii o lecție.

Îi plăcea cum suna asta.

Și îi plăcea să fie parte din ea.

— Efort minim, efect maxim. Asta vrem, și exact asta veți realiza voi. Aceasta va fi cea mai importantă operațiune pe care am desfășurat-o. Deci, camarazi, trebuie să fim pregătiți pentru când va veni momentul.

Andropov făcu semn către masă.

— Acum mâncați. Bucurați-vă. Apoi vom începe munca.

Încet, pe parcursul ultimelor două decenii, pusese cap la cap fiecare dintre celelalte trei operațiuni. Declasificarea înregistrărilor și simplul fapt că Uniunea Sovietică nu mai exista îi făcuse sarcina mai ușoară. Dar fusese foarte puțin de găsit. Partea lui, Mutarea Tăcută, implicase șase ani de devotament, începând cu anul 1983, odată cu primirea sarcinii de la Andropov și încheindu-se funcțional în 1989.

Imediat după întâlnire, Andropov intrase într-adevăr în spital.

Fetița americancă de zece ani pe care o menționase vizitase cu adevărat Uniunea Sovietică, la invitația personală a lui Andropov, oferind o oportunitate perfectă de propagandă pe care media din Vest o devorase. Andropov însuși fusese prea bolnav pentru a o întâlni. Din păcate,

câțiva ani mai târziu, murise într-un accident de avion, ceea ce generase multe semne de întrebare. Andropov însuși murise la șase luni după întâlnirea din casa conspirativă, servind doar treisprezece luni ca secretar general. Fusese urmat de Cernenko, un om slab, firav care rezistase doar treisprezece luni. Apoi Gromîko fusese interimar până ce Gorbaciov a ajuns la putere în cele din urmă, în anul 1985.

Una peste alta, câțiva ani agitați, după standarde sovietice. Multă confuzie și lipsă de coordonare. Cu toate astea, cele patru misiuni continuaseră. Niciodată nu fusese emis un ordin pentru a le opri. Stând în avion și ascultând zumzetul monoton al motoarelor, absorbit de liniștea și tăcerea stranie, știa acum ce realizaseră toți cei trei oameni.

Andropov făcuse exact cum spusese, anunțând întreaga lume că Uniunea Sovietică avea să oprească dezvoltarea unui sistem de apărare strategică cu rachete spațiale. Ceea ce, desigur, nu se întâmplase niciodată. În secret, cercetarea nu încetase, cheltuindu-se miliarde de ruble. Zorin și toți ceilalți agenți KGB continuaseră să își stoarcă sursele de fiecare fărâmă de informație pe care o puteau descoperi despre ISA.

Țintuirea Absolută.

Pionul Înapoi.

Ambii agenți își îndepliniseră sarcinile atribuite.

Asta știa cu siguranță.

Se mândrea cu faptul că nu prea avea conștiință. Niciun bun ofițer nu își putea permite o asemenea slăbiciune, dar ultimii douăzeci și cinci de ani îl făcuseră să reanalizeze lucrurile.

Era asta vinovăție? Greu de spus.

Îi zbură gândul la acea noapte în Maryland.

Și la ultima dată când ucisese un om.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

MARYLAND

Stephanie menținu iluzia de a fi doamna Peter Hedlund, condu- când-o pe Anya Petrova în bibliotecă.

— Ce anume cauți? o întrebă pe Petrova cu grijă.

— Doar fă cum îți spun, apoi voi pleca.

Intrară în bibliotecă. Soarele după-amiezii pătrundea prin jaluzelele de lemn deschise și prin perdelele ce acopereau cele două uși glasvand. Pe doi pereți erau rafturi din lemn de nuc pline cu cărți.

Petrova îi făcu semn:

— Stai jos aici, ca să te văd.

Stephanie se retrase pe o canapea și privi cum Petrova examina rafturile cu grijă, căutând ceva anume.

Examinarea nu dură mult.

— Nu e aici. Trebuie să găsesc cartea despre care știe soțul tău. O carte veche, de la Cincinnati. Este Păstrător de secrete și trebuie să aflu unul dintre ele.

Speranța ei fusese că nu avea să fie nevoie de implicarea lui Hedlund. Acum asta părea imposibil de evitat.

Petrova îndreptă arma către ea.

— Unde e soțul tău?

— Ar trebui să ajungă acasă curând.

*

Luke se retrăsese de lângă ușa dormitorului lui Hustler înapoi în camera unde se ascunsese la început. Așteptă câteva secunde, apoi se furișă către dormitorul principal, unde crăpă ușa și îi făcu

semn lui Hedlund. Bătrânul încă stătea pe scaun lângă fereastră și terminase de vorbit.

Hedlund se ridică şi păşi încet spre el.

— Trebuie să mergem jos, șopti Luke.

Își croiră drum pe holul de la etajul doi până în capătul scărilor. Trebuia să afle de la cine fusese apelul acela mai devreme, fără ca Hedlund să suspecteze ceva, așa că șopti:

— Ai un telefon?

Hedlund încuviință.

— Dă-mi-l.

Hedlund i-l dădu repede.

Găsi butonul în lateral și activă modul silențios. Se îndreptară către parter şi le auzi pe Petrova şi Stephanie vorbind în birou. Observă că Petrova nu găsise lucrul pentru care venise. Când Stephanie menționase că soțul ei va ajunge acasă curând, acela era codul pe care îl stabiliseră pentru pasul următor, dacă era necesar.

Hedlund trebuia să apară.

Îl apucă pe bătrân de braț și îl conduse la ușa de la intrare, unde șopti:

— Trebuie să afli ce vrea femeia asta. Îți acopăr eu spatele de aici. Bine? Stephanie va fi cu tine. Așa cum am vorbit mai devreme, doar află ce poți fără să o provoci.

Arătă spre telefonul pe care îl ținea.

— Voi ține ăsta aici pentru a nu avea întreruperi.

Hedlund încuviință din cap.

— Nu ar trebui să sunăm la poliție?

— Noi suntem poliția.

Apucă clanța și șopti:

— Ești acasă.

Deschise, apoi trânti ușa de la intrare, ascunzându-se într-un dulap din apropiere între haine grele.

— Eu sunt, îl auzi pe Hedlund spunând cu voce tare.

*

Stephanie realiză ce se întâmplase. Luke se hotărâse să-l implice pe Hedlund și făcuse asta într-un mod discret. Bună treabă. Nici nu se așteptase la altceva. Aruncă o privire către Petrova, care îi făcu semn să îi spună soțului unde îl aștepta.

— Sunt în bibliotecă.

Hedlund apăru în ușă.

— Avem un oaspete, îi spuse ea. Această femeie caută ceva al societății. O carte. Nu vrea să spună ce ar putea fi. A amenințat că mă va răni dacă nu cooperez.

Petrova avea arma ascunsă în spatele coapsei, pe care acum o descoperi. Hedlund rămase șocat.

— Ești bine? o întrebă el pe Stephanie, continuând jocul.

— Sunt bine. Serios. Bine.

— Suficient, spuse Petrova, ridicând vocea. Am nevoie de jurnalul Tallmadge.

— De unde știi de asta? întrebă Hedlund.

O întrebare îndrăzneață.

Și nu făcea parte din plan.

— Nu e treaba ta. Am nevoie de jurnal. Unde este?

— Nu există. Este un mit. Am auzit cu siguranță de el, dar nu l-am văzut niciodată. Și mă întreb din nou de unde ai aflat tu de el. Este ceva de care doar câțiva din societate știu.

— Acum mult timp oamenii au vorbit, spuse Petrova. Noi am ascultat. Noi știm.

— Rușii? întrebă el.

— Sovieticii. Spune-mi, ce știi de jurnal?

Stephanie voia să audă și ea răspunsul.

— A fost scris de unul dintre membrii noștri fondatori, Benjamin Tallmadge din New York. A fost un maestru spion din Războiul Revoluționar, unul dintre primii din țară. Colonelul Tallmadge a avut un rol esențial în victoria asupra britanicilor. După aceea, a activat în cadrul societății până la

moartea sa, în 1835, dacă nu mă înșel. A ținut un jurnal, care se presupune că făcea parte dintre primele înregistrări ale societății, dar a dispărut acum mai bine de un secol.

— Minți, strigă Petrova. Nu mă minți. Eu știu adevăr. A fost acolo acum treizeci de ani. Sovieticii l-au văzut. Tu știi adevăr. Charon a știut adevăr. Unde e acel jurnal?

— Ți-am spus…

Petrova se repezi și puse arma la tâmpla lui Stephanie.

— O s-o împușc pe soția ta, dacă tu nu spui adevăr.

Se auzi pârghia pistolului pocnind.

Ceea ce indica mai multe probleme.

*

Luke auzise ce spusese Anya împreună cu clicul specific unei arme pregătite de tragere. Era destul de rău că îl implicaseră pe Hedlund în joc. Acum nu se putea ști ce avea să facă Petrova. Era cu siguranță agitată și neliniștită. Stephanie îi spusese să își folosească judecata ca să oprească toată șarada, dar îl îndemnase să le ofere cât mai mult timp posibil. Asta părea a fi cea mai bună modalitate de a afla ce se întâmpla și trebuia să reușească.

Dar acum știau ce urmărea Petrova. Jurnalul Tallmadge.

Își apucă arma.

Și auzi din nou ultimul ordin al lui Stephanie de mai devreme.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu o omorî.

Asta era mai ușor de zis decât de făcut.

*

Stephanie își păstrase calmul, dar realiză că doamna Peter Hedlund nu ar fi fost atât de calmă.

— Te rog, spuse ea. Te rog ia arma aia de pe mine.

Dar țeava rămase presată de scalpul ei.

— Unde este jurnalul Tallmadge? întrebă Petrova din nou. A fost la Charon acum ani de zile. Asta eu știu. Tu ești acum Păstrător de secrete. Spune-mi, sau o împușc.

Stephanie se uită direct la Hedlund, care era de un calm remarcabil.

— Știi ce am făcut înainte de a mă pensiona? o întrebă el pe Petrova. Treizeci și doi de ani cu FBI-ul.

Ceea ce era o noutate pentru Stephanie, dar explica modul precaut în care o privea. Petrova păru să înțeleagă și ea ce însemna asta, retrăgând pistolul de la capul lui Stephanie și îndreptându-l către Hedlund.

— Îmi displace faptul că ai venit în casa mea și ne-ai amenințat, spuse el. Ți-am zis, jurnalul nu există.

— Tu minți.

— Și de unde știi tu asta?

Provocarea acestei femei nu era neapărat o idee bună.

Asta trebuia să se încheie.

Apoi auzi ciocănituri la ușa de la intrare.

*

Luke ciocăni cu degetele în lambriuri.

Nu fusese o idee bună să dea buzna cu arma în bibliotecă. Era foarte probabil ca vreunul dintre ei să fie împușcat. Așa că hotărî să încerce s-o atragă pe Petrova înspre el și să își creeze ceva loc de manevră. Ascultase ce avusese de zis Hedlund și realizase că acest bărbat cu siguranță ținea totul ascuns.

Așa că trebuia să facă ceva.

*

Stephanie o văzu pe Petrova reacționând la posibilitatea apariției unui vizitator.

— Cine e? întrebă rusoaica.

Hedlund ridică din umeri.

— De unde să știu? Vrei să răspund?

Ea remarcă tonul condescendent, care sunase mai mult ca o provocare și care nu-i conveni.

Rămase cu arma îndreptată către Hedlund.

— Du-te vezi, veni ordinul. Și tu, spuse Petrova făcându-i semn lui Stephanie cu arma să îl urmeze.

Hedlund dispăru pe ușa bibliotecii.

Ea observă că Petrova ezită în hol, imediat după ușă, și realiză ce plănuia femeia să facă. Ușile cu glasvand din bibliotecă ofereau o ieșire rapidă, iar vizitatorul de la ușa de la intrare putea s-o distragă așa încât ea să poată evada în grabă. Din păcate, Stephanie era neînarmată, arma ei fiind în haina din biroul unde îl întâlnise pentru prima oară pe Hedlund.

— Continuă să mergi, ordonă Petrova.

Hedlund își croi drum spre holul de la intrare.

Trebuia să îl avertizeze pe Luke, dar, înainte să poată face asta, Hedlund se opri și se răsuci brusc…

Cu o armă în mână.

*

Luke se dusese la un nivel mai sus, retrăgându-se pe holul de la etajul al doilea, care oferea o vedere clară asupra etajului de dedesubt. Speranța lui era ca posibilitatea de a o întrerupe pe Petrova să fie suficientă pentru a-i forța mâna. Din moment ce știa că nu era nimic de găsit aici, trebuia să încheie această întâlnire fără focuri de armă și s-o rețină pe Petrova.

Dar acum asta părea a fi o problemă.

Hedlund se înarmase singur, cu o armă ascunsă undeva în dormitorul principal. Auzise ce spusese

omul, cum că era fost agent FBI, dar asta nu avea să îi fie de mare folos împotriva unei profesioniste ca Petrova.

Aroganța te poate ucide.

Iar el ar fi trebuit să știe asta. Propria aroganță îl adusese aproape în situația de a fi omorât de câteva ori. Dar, la naiba, avea treizeci de ani și asta era o scuză. Hedlund primea pensie și asistență socială, și totuși se purta ca și cum era încă în joc.

Opțiunile erau limitate.

De fapt, nu putea proceda decât într-un singur mod.

*

Stephanie se aruncă pe preș, lipindu-și corpul de podea și întrebându-se cine avea să tragă primul. Răspunsul veni de la Hedlund, care trase direct pe lângă ea. Se rostogoli pe spate și văzu că Petrova dispăruse.

— Stai la pământ, strigă Hedlund.

Privi înapoi și îl văzu pe Hedlund apucând arma cu ambele mâini, potrivindu-și ținta, îndreptându-și atenția cu totul înainte.

— Treci înapoi, idiotule, îi spuse ea. Acum.

Petrova reapăru și trase de două ori, ambele gloanțe lovindu-l pe Hedlund; bărbatul strigă de durere, apoi se prăbuși la podea.

*

Luke auzi împușcăturile și porni într-acolo, alunecând pe balustrada curbată și lucioasă ce proteja marginea exterioară a scării și coborând de pe ea când se apropie de capăt.

Îl văzu pe Hedlund prăbușindu-se la pământ.

Se aplecă spre stânga, ridică arma și trimise două gloanțe în direcția Petrovei, dar femeia vânjoasă se retrăsese deja în bibliotecă. Cu arma încă ațintită se adăposti acolo unde holul dădea în

foaier. Hedlund gemea pe podea. Trebuia să se îngrijească de el, dar atenția îi fu atrasă de Stephanie, care stătea întinsă pe spate de-a lungul holului.

Fusese lovită și ea?

Auzi uși deschizându-se și simți un curent de aer rece. Stephanie se ridică în picioare.

— A ieșit afară prin bibliotecă. Du-te și prinde-o.

Se uită din nou la Hedlund.

— Am eu grijă de el, spuse ea. Oprește-o pe scorpia aia.

Nu era nevoie să i se spună de două ori.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Zorin se încovoie din pricina frigului din zona Atlanticului mijlociu. Deși trăise și lucrase în temperaturi scăzute toată viața, tot le ura. Vesticii își imaginau că în timp oamenii căpătau un fel de imunitate la frig, dar acesta era cel mai îndepărtat lucru de adevăr. Aștepta de aproape jumătate de oră în întuneric, iar răbdarea lui fu răsplătită în sfârșit când un vehicul apăru în jos pe stradă. Fordul veni în curbă, iar el urcă în mașina încălzită. Șoferul avea, ca și Zorin, în jur de treizeci și cinci de ani, o barbă de trei zile pe un gât și o bărbie cărnoasă, o șapcă cu Chicago Bears pe cap. Mașina porni din loc, roțile scuipând zăpadă și gheață.

Cincisprezece minute mai târziu ajunseră într-un bar greu de descris în partea de nord a orașului Baltimore, o reclamă din neon prezentând o dansatoare goală, sub care se putea citi NO COVER[10]*. Trăise în vest suficient de mult cât să știe că în interior aștepta un bordel decadent. Șoferul alesese locul, ceea ce era de înțeles, având în vedere că acesta era teritoriul lui.*

Așa că nu se împotrivise.

Acum bărbatul locuia și muncea aici, în Baltimore, și era cunoscut ca Joe Perko. Zorin își asumase și el un nume fals, unul dintre cele câteva pe care le avea, folosind noua identitate pentru a obține ușor intrarea în Statele Unite. Cu toată vorbăria lui despre Războiul Rece, granițele Americii erau mai degrabă niște ecrane poroase decât ziduri solide. Ambii bărbați vorbeau o engleză perfectă, mulțumită unei școli de instrucție KGB pe care o urmaseră.

Se grăbiră înăuntru.

Totul era învelit în umbre, mai puțin barul și scena luminată, unde o blondă ridicol de slabă, cu sâni mari, dansa și se dezbrăca. Nu îi plăcuseră niciodată femeile suple sau fripturile slabe, preferând în ambele cazuri mai multă carne pe os. Îi plăceau, de asemenea, femeile blonde natural, spre deosebire de cele care creaseră iluzia dintr-o sticlă de vopsea. Mișcările femeii nu erau în ton cu muzica ce se auzea. De fapt, părea agitată și plictisită.

Chelnerițe la bustul gol serveau la mesele ce înconjurau scena.

— Îmi place aici, spuse Perko. Toți se uită la femei și nimeni nu e atent la tine.

Văzu înțelepciunea din acea observație.

Se așezară la o masă de lângă scenă și comandară băuturi la una dintre chelnerițe.

— Am terminat, spuse Perko încet. Partea mea s-a terminat.

Știa ce însemna asta. O altă parte din planul lui Andropov, Pionul Înapoi, responsabilitatea lui Perko, fusese finalizată.

— A durat cinci ani, dar am făcut-o, spuse Perko. Greu de crezut că a trecut atâta timp de când am stat cu Andropov la masă. Atât de multe s-au schimbat.

Cât de adevărat. Era 1988. Andropov murise cu ani în urmă, iar Gorbaciov conducea acum URSS. Perestroika și glasnost dominau. Restructurarea și deschiderea deveniseră țeluri naționale. Vechile obiceiuri dispăreau pe zi ce trecea.

— Ordinele pe care le-am primit eu, din plicul care mi-a fost dat, erau să îți raportez, spuse Perko. Odată ce misiunea era gata. Așa că asta fac.

Primise vești deja de la omul care completase un alt sfert din misiune, Țintuirea Absolută, cu aproape doi ani în urmă. Exact

ca în această seară, se întâlnise și cu acel ofițer, doar că în New York City, aflând pentru prima dată mai mult decât ar fi trebuit să știe.

Chelnerița le aduse comanda și el dădu pe gât o înghițitură de votcă. Nu era mare băutor, dar se pricepea să se prefacă. Perko părea că se bucură de băutura lui, dând-o pe toată pe gât dintr-o înghițitură.

— Zubrowka. Nu se compară cu aia de acasă, șopti Perko în timp ce puse paharul pe masă.

Era de acord. Votca poloneză părea un substitut prost.

— Tu ai terminat partea ta? întrebă Perko.

Clătină din cap.

— Nu încă.

Ceea ce era adevărat.

După ce Andropov părăsise adăpostul în acea noapte, mâncaseră cina, plicurile cu ordinele respective rămânând sub farfurii. După ce terminaseră de mâncat plecaseră toți patru, fiecare așteptând, desigur, până ajunsese în siguranță departe înainte de a citi mesajele. Faptul că secretarul general îi alesese personal avea o semnificație deosebită, și în mare se învoiseră cu toții să păstreze secretul. Niciunul, din câte știa el, nu comunicase cu ceilalți. Doar cu el, odată ce terminau. Conform ordinelor din plicuri.

— I-am prins în sfârșit, spuse Perko. Sunt toți aici.

Prostituata blondă de pe scenă terminase să se dezbrace, acum oferindu-și goliciunea clienților, pentru câteva atingeri și frecușuri. Câțiva dintre clienți părură că apreciau proaspătul ei entuziasm și o recompensară cu bani azvârliți spre scenă.

Zorin mai bău puțină votcă.

— Au venit prin Mexic, trecând prin Cuba, spuse Perko. A trebuit să mă asigur că nu vor fi detectați. Am avut un om care să-i conducă peste graniță, l-am preluat în Texas și i-am adus în nord eu însumi.

Afla mai mult decât ar fi trebuit, dar devenise din ce în ce mai curios în legătură cu întreaga operațiune, așa că întrebă:

— Toate în siguranță?

Perko încuviință din cap.

— Sunt toate în carcasele lor, alimentate. Toate funcționează potrivit standardelor.

— Fără probleme?

— Nimic. Dar sunt lucruri înfricoșătoare, se auzi vocea lui Perko ca o șoaptă peste muzică. Incredibil cum ceva atât de mic poate conține atâta putere nucleară.

Asta era.

Unitatea lui Spețnaz fusese instruită pentru implementarea pe teren a armelor RA-115. Știa de depozite de arme în Europa și în Estul îndepărtat pe care le aveau, dar acum era pentru prima dată când aflase exact de unul în Statele Unite. Aparent, Andropov pusese la cale într-adevăr o schemă măreață.

— L-am predat lui Matul Prostului, așa cum au cerut ordinele mele, spuse Perko. Ai idee ce trebuie să facă cu ele?

Clătină din cap.

— Asta ne depășește atât pe tine, cât și pe mine.

Perko își termină băutura și făcu semn uneia dintre chelnerițe să mai aducă una.

— Am fost chemat înapoi. Plec în două zile.

Ceea ce știa deja.

Dar spuse totuși:

— Atunci să-ți sărbătorim întoarcerea acasă.

Și așa făcuseră.

Timp de câteva ore, în timp ce muzica răsuna și dansatoarele se fâțâiau pe scenă. Și-o amintea pe una dintre ele. Micuță și cu pielea închisă, cu ochi asiatici, cu un nas lat și păr negru ca de corb. Perko o plăcuse și el și voise să o cunoască mai bine, dar îl descurajase și în cele din urmă îl condusese pe ofițerul beat din bar înapoi în mașină. El băuse puțin și încă avea controlul asupra tuturor simțurilor. Odată ajunși la mașină, asigurându-se că nimeni nu se afla prin preajmă, pusese mâna peste gura lui Perko, îi răsucise capul într-o parte, apoi în cealaltă, frângându-i gâtul. Carnea cedase. Osul trosnise. Moartea venise instant. Un alt talent al lui deprins de la KGB-ul.

Două treimi din misiune fuseseră îndeplinite.

Ordinele sale fuseseră simple. La completare și raportare, elimină-i pe ceilalți trei ofițeri.

Mutarea Tăcută.

Doi erau morți acum.

Și din moment ce niciunul dintre bărbați nu avea să fie prin preajmă pentru a-i crea probleme, nu îi descurajase din a vorbi. De la Țintuirea Absolută aflate despre crearea a cinci RA-115, special construite pentru viață lungă și rezultat maxim. De la Perko și Pionul înapoi aflase că acele RA-115 fuseseră strecurate în America. Doar Matul Prostului rămăsese un mister. Dar putea intui o parte din el. Conservare și păstrare.

Și ofițerul căruia i se atribuise acea misiune?

Numele îl aflase de la Vadim Belcenko.

Un om instruit, ca și el, într-ale Vestului, integrat în Statele Unite, care preluase în cele din urmă numele Jamie Kelly, acum locuind în Canada.

Stând în liniștea interiorului slab luminat al Gulfstreamului, se gândi din nou la cei doi oameni pe care îi omorâse și care nu își făcuseră altceva decât treaba, servind cu loialitate patria-mamă. Era în natura umană să își dorească să vorbească

despre ceea ce făcuseră, în special cu cineva pe care îl crezuseră odată parte din misiunea lor. Dar Andropov anticipase acele guri sparte, exact motivul pentru care Mutarea Tăcută existase ca parte din plan.

Așa că își făcuse și el treaba.

Dar cele două ucideri fuseseră mereu o povară pentru el.

Ce le datora, în schimb?

Ca morțile lor să fi însemnat ceva.

CAPITOLULTREIZECI ȘI ȘASE

Luke o luă la goană pe ușile cu glasvand și o văzu pe Anya Petrova dispărând peste un gard înalt până la brâu. Fugi după ea, sărind peste tufe ca un atlet la o cursă de garduri într-o întrecere olimpică. Înconjură prin lateral casa lui Hedlund și, odată ajuns în curtea din față, o văzu pe Petrova fugind către aceeași mașină ce purta urmele întâlnirii lor din Virginia.

— Nu o să scapi, strigă spre ea.

Petrova întoarse capul și privirile li se întâlniră. Se gândi să tragă, dar ea era la nouăzeci de metri depărtare, acum aruncându-se în scaunul șoferului și pornind motorul.

Și auzi ultimul ordin al lui Stephanie.

„Adu-o înapoi în viață."

Așa că optă pentru Escape-ul care îi adusese pe el și pe Stephanie în est din Washington, D.C. Se aruncă în el și porni motorul, ieșind cu spatele de pe alee și pornind în viteză în direcția în care se dusese Petrova. Cartierul rezidențial avea străzi largi, în genul celor construite cu multă vreme în urmă, când parcarea în curbă era încă permisă. Câteva mașini profitaseră de această oportunitate și își croi drum printre ele mărind viteza. În față, o văzu pe Petrova ignorând un semafor și virând brusc la dreapta. O urmă, cauciucurile Escape-ului alunecând pe pavajul rece. Își spuse să aibă grijă. Nu ar fi fost greu să se răstoarne.

Își azvârlise arma pe locul pasagerului, la îndemână.

Dacă ar fi putut-o prinde, ar fi oprit-o.

Petrova își schimbă direcția de mers ieșind din nou printr-o bretea pe care, din fericire, rulau puține mașini. El văzu un bulevard aglomerat. Ea încetini instant, apoi hurui prin trafic, țâșnind din banda ei și traversă linia dublă, trecând pe contrasens. Claxoane urlară și auzi scârțâitul

cauciucului pe asfalt de la mașinile ce îi fugeau din cale. Își croi drum înăuntrul și în afara benzii cu manevre executate cu grijă astfel încât să poată înainta în continuare. Trebuie să țină pasul sau să o piardă, dar nu voia să supună pe cineva unui risc inutil. Așa că se apropie de intersecție cu grijă, analiză situația, apoi trecu în viteză pe lângă traficul dens, folosind colțul din stânga pentru maxim de avantaj.

Petrova conducea dur, dar nu părea obișnuită cu viteza în astfel de limite înguste, făcând mici greșeli, folosind mai mult frâna decât accelerația, judecând prost colțurile, corectând prea mult derapajul roților din spate. Escape-ul lui se cutremura ca și cum ar fi mers pe un drum pietruit, nefiind construit pentru astfel de raliu intens.

Dar el era.

Pe o bucată de drum deschis apăsă accelerația în podea. Drumul aici se desfășura pe patru benzi și pe două sensuri. O zări atunci când ieși din rând, la aproape un kilometru mai în față.

Apoi problemele apărură.

Girofaruri albastre, punându-se pe poziție în spatele lui Petrova.

Poliția statală din Maryland o găsise.

În oglinda retrovizoare văzu că și el avea o escortă proprie, aproape de bara din spate, cu luminile aprinse și sirenele urlând.

Își scoase insigna de la Agenția de Informații a Departamentului Apărării din buzunar. Cu o mână ținea strâns de volan și cu cealaltă trase un pumn într-un buton pentru a deschise fereastra dinspre șofer și ținu insigna afară, pentru ca idiotul din spatele lui să poată vedea. Polițistul viră în banda de pe stânga și acceleră paralel cu el, coborând fereastra din dreptul pasagerului în mașina de patrulă.

Luke arătă către înainte și strigă:

— Opriți-o.

Polițistul încuviință și prinse mai multă viteză, apropiindu-se de colegul său care o urmărea pe Petrova. Ei, desigur, aveau avantajul unui radio, așa că spera ca măcar o dată ajutorul local să se dovedească a fi util.

Ambele mâini reveniră pe volan și ținu pasul cu polițiștii. Mașinile le făcură loc mutându-se în stânga și în dreapta spre margini, creând o cale largă. Se îndreptau către est, în afara orașului. Clădiri care flancau ambele părți ale drumului păreau guvernamentale. Știa că Academia Navală era undeva mai în față, în vecinătate cu Chesapeake Bay.

Continuară pentru încă trei kilometri buni, apoi polițiștii din față ajunseră în paralel unul cu celălalt, câte o mașină pe fiecare bandă, și încetiniră. Asta îi făcu loc Petrovei, care se grăbi înainte. Știa ce făceau. Ca hăitașii împingând un animal direct spre arme. Un blocaj rutier, o metodă de a limita traficul din spatele lor.

Realiză ce însemna asta.

Smuci volanul către dreapta, forțând Escape-ul pe marginea îngustă asfaltată, unde avea suficient loc să îi depășească pe polițiști. Trase de volan tare la stânga și se încadră înapoi pe șosea. Nimic nu stătea acum între el și Petrova, polițiștii încetinind și blocând orice se apropia din spate. Traficul se desfășura încă pe patru benzi separate de o linie de mijloc. Clădirile rămăseseră în urmă, iar șoseaua dreaptă, ușor în pantă, ducea către o întindere la deal și un pod masiv.

Apoi îi văzu.

Încă patru mașini de poliție pe panta podului, cam pe la jumătate, blocând drumul pe ambele sensuri.

Ai naibii. Oamenii ăștia se mișcă repede.

Pe sensul opus traficul fusese oprit, iar ofițerii permiteau mașinilor din fața lui să treacă, pregătiți să închidă tot când doar Petrova va fi rămas.

Ceea ce se și întâmplă.

Nu avea altă soluție decât să meargă direct înainte prin blocadă sau să facă o întoarcere de 180 de grade, trecând peste linia de mijloc, înapoi pe banda opusă, unde doi polițiști din spatele lui aveau să îi taie calea cu siguranță.

Văzu arme ridicate.

Nu era chiar ce voia. Avea nevoie de ea în viață, dar nu putea opri ceea ce era pe cale să se întâmple. Totul se derula ca într-un film. Aici, și totuși departe, ireal. Dar era incredibil de real. Realiză că poliția locală doar simulase astfel de scenarii. Și că acum era implicat, cu adevărat, într-unul cât se poate de real. Nicio șansă să lase oportunitatea să treacă. Auzi focuri de armă. Aparent în cauciucuri, căci vehiculul Petrovei viră deodată la stânga, apoi la dreapta, apoi se izbi direct de balustrada podului.

Săriră scântei.

Inerția fu suficientă pentru a ridica greutatea de pe axa din spate, ceea ce azvârli mașina în sus, transformând-o într-un proiectil, supus legilor mișcării și gravității.

Căzu dincolo de margine.

Trase de maneta de frână la maxim, opri în alunecare și țâșni din mașină. Urmări peste balustrada distrusă cum mașina Petrovei ajunse la primul rând de copaci ce ducea către un râu. Nimic nu putea opri asaltul. Vehiculul greu se prăbuși cu o bubuitură ca de tun, răsucindu-se în sus și rotindu-se complet. Petrova fu azvârlită afară. Auzi fărâme de urlete, apoi încă o bufnitură. Mașina se îndoi ca un telescop, cu partea din față dusă, și în cele din urmă se opri pe plafon, cu roțile încă învârtindu-se, și motorul huruind într-un spasm final. Petrova fu aruncată aproape de apă, la câțiva metri de mal.

Sări balustrada și se zbătu printre buruienile încâlcite, târându-se în jos pe terasamentul abrupt, aproape pierzându-și stabilitatea. Se folosi de rădăcinile expuse pentru a se propti cu ghetele în

ele și a-și menține echilibrul până ajungea la câțiva metri de ea. Soarele ieșea și intra în nori, aruncând umbre ascuțite, mișcătoare. Ea plutea pe jumătate scufundată într-un amestec de noroi, apă, gheață, cu toracele răsucit într-o parte.

Doi polițiști îl urmară în jos.

— Stai departe, strigă unul dintre ei.

Nu avea chef, așa că își scoase insigna:

— Proștilor făcuți grămadă. Cine v-a spus să faceți asta?

Polițiștii se opriră la câțiva metri distanță.

Privi în jos către Petrova. Poziția gâtului și picioarelor semnala că era moartă.

— Tu cine naiba ești? întrebă unul dintre polițiști.

Se întoarse către ei și clătină din cap a dezgust.

— Eu sunt emisarul federal care o să vă tăbăcească fundurile alea ratate pentru că ați omorât singura pistă pe care o aveam.

CAPITOLULTREIZECI ȘI ȘAPTE

INSULA PRINCE EDWARD, CANADA
ORA 10:49

Zorin strânse curelele parașutei. Pe vremea când el se instruise pentru prima dată, în anii ’70, echipamentul era rudimentar, nesigur și de multe ori periculos. Mai mulți colegi ai săi fuseseră răniți sau uciși. Parașutismul nu fusese popular printre recruții KGB, dar lui îi plăcuse, ajungând la un record de aproape o sută de sărituri. Ceruse anume o parașută proiectată pentru altitudini mai mari și cu manevrabilitate mai bună. Nu chiar de calitate militară, dar pe aproape. Săritul noaptea era problematic de la bun început, dar odată ce parașuta se deschidea, era ca orice altă săritură, mai ales odată cu apariția ochelarilor cu vedere nocturnă, un lux pe care nu avusese șansa să îl încerce prea mult în trecut.

Gulfstreamul trecuse peste Atlantic într-un timp bun. Ajunseseră în America de Nord, la Newfoundland, cursul fiind ajustat de la vest la sud, drept către New York. Peste golful St. Lawrence piloții anunțaseră controlul aerian canadian prin radio că aveau probleme cu presurizarea și ceruseră permisiunea să coboare la sub trei mii de metri timp de câteva minute pentru a se putea ocupa de problemă. Cei de la sol se împotriviseră inițial, dar apoi consimțiseră, cel mai probabil fiind îngrijorați că refuzul ar fi putut duce la dezastru.

Își puse casca pe cap.

Arma lui era bine pusă într-un rucsac, sub costumul de zbor negru ce-l așteptase împreună cu parașuta, la fel ca și ultimii săi bani. Nu mulți. Poate 5.000 de dolari americani, care ar fi trebuit să fie suficienți. Rublele rusești le lăsase la bord, fiindu-i inutile de aici încolo. Google Maps oferise

o locație pentru săritură de-a lungul malului nordic. Insula Prince Edward era imensă, întinzându-se la 220 de kilometri de la est la vest, 64 de kilometri în punctul cel mai lat de la nord la sud. Cunoștea locul. O ridicătură de pământ de gresie roșie și sol fertil, era casa a 140.000 de oameni, mulți descendenți ai coloniștilor francezi și britanici, din secolul al XVIII-lea. Vizitase capitala, Charlottetown, pe vremea când fusese în KGB.

— Ne apropiem de mal, îi spuse pilotul prin mesagerie.

Doar un sfert de lună lumina în noaptea aceasta. Cabina fusese deja depresurizată, luminile stinse. Ideea era să se abată doar un pic de la rută, care în mod normal ar fi trecut pe deasupra Nova Scoția, mergând cincizeci de kilometri la vest direct pe deasupra insulei Prince Edward. Odată ce el sărea, piloții aveau să corecteze devierea, dând vina pentru abatere pe problema presurizării și sperând că nu avea să pună nimeni asta la îndoială.

— Mai puțin de un minut, spuse pilotul.

Apucă mânerul ușii și trase de el. Panoul greu veni spre interior pe balamale, sub un unghi de exact nouăzeci de grade. Aerul rece dădu năvală în interior, dar el purta trei straturi de protecție, care includeau o haină pe sub costumul de zbor, mănuși, o cagulă și o cască cu ochelari. Unul dintre piloți apăru în ușa cabinei de zbor și ridică mâinile, arătând zece degete. Obișnuința îl făcu să verifice încă o dată închizătorile parașutei în toate punctele de control.

Totul părea în regulă.

Trei.

Doi.

Unu.

Își puse brațele pe piept.

Și sări.

Aerul amar și rece îl asalta, dar straturile își făceau treaba. Știa calculele. La trei secunde de la

săritură se mișca cu optzeci de kilometri pe oră. Șase secunde mai târziu viteza lui avea să crească la două sute de kilometri pe oră. Toată săritura nu ar fi trebuit să dureze mai mult de trei minute, maxim. Totul în aer se petrecea atât de repede, o experiență asemănătoare cu a cădea cu fața înainte într-un tunel de vânt. Fruntea i se strânse. Obrajii pe sub cagula de lemn păreau că îi fug de pe față.

Nu mai simțise de mult timp acele senzații.

Dar îi plăceau.

Prin ochelarii cu vedere nocturnă observă că se afla încă deasupra golfului St. Lawrence, dar viteza frontală îl împingea cu rapiditate spre mal. Nu avea niciun altimetru, dar fusese instruit în stilul vechi. Cunoaște-ți punctul de start, apoi numără la coborâre, ideea fiind să deschizi parașuta la 1.500 de metri, apoi să te stabilizezi într-o planare lină și să continui către o aterizare rezonabilă în siguranță.

Își extinse brațele și picioarele, oprindu-și corpul din a se răsuci, conducând cu pieptul. Atât de multe puteau merge prost. Frânghii încâlcite. Vânturi înalte. Rupturi în copertină. Majoritatea erau redresabile, dat fiind că ar fi putut fi rezolvate înainte de a atinge ultimii 500 de metri. După aceea, nimic nu mai conta, din moment ce nu era suficient timp de a face altceva în afară de a muri.

Săritura mergea grozav.

În față, dincolo de o plajă îngustă, văzu în ceață creste și stânci, apoi contururile zimțate ale vârfurilor copacilor ce înnegreau malul. Bolovani mari, ca dinții unui animal, ieșeau în afară într-o linie neregulată în josul dealurilor. Trebuia să evite toate acestea. Ceea ce căuta cu privirea era o pajiște care se deschidea imediat la dreapta, o zonă pe care harta satelit pe care o accesase online o estimase ca fiind de aproximativ 10.000 de metri pătrați, mai mult decât suficient pentru o aterizare.

Alarma din creierul lui sună.

1.500 de metri.

Trase de funii și parașuta explodă deasupra.

O smucitură violentă și un pocnet zgomotos semnalară imediat probleme.

Ideea era să aibă un acoperiș pătrat, stabil, ușor de mânuit. În schimb, al lui se împăturise ca un balon spart, iar corzile se răsuciseră și se încâlciseră. Corpul lui se învârti ca o marionetă pe sfori. O parașută în deschidere însemna o coborâre mai lentă, mai ușor de controlat. Dar el cădea mai repede, răsucindu-se pe parcurs, sângele ducându-i-se în picioare din cauza efectului de centrifugă. Dacă nu se oprea din învârtit, avea să leșine. Avea cu el o parașută de rezervă, dar se putea dovedi inutilă, din moment ce corzile se puteau încâlci cu cele avariate ale parașutei principale.

Trebuia să o elimine pe cea principală.

Se întinse după mânerul de desprindere, dar forța defecțiunii îl trăsese în sus și nu mai ajungea la el.

Ceasul intern îi spunea că limita de 500 de metri se apropia.

Doar câteva secunde până ce avea să întâlnească pământul.

Din fericire, fusese instruit cum să se lupte cu panica și să gândească clar. Decise că exista o singură opțiune.

Indiferent de risc.

Eliberă parașuta de rezervă.

Pachetul se ridică, deschizându-se complet, minim afectat de corzile principale încâlcite. Căderea lui încetini suficient, la fel și răsucirea, cât să se poată orienta și să manevreze corzile. Două parașute, numai una înfometată de aer, se legănau deasupra sa în părți opuse, ducându-l în zbor într-o coborâre abruptă către sol.

Și mult prea rapidă.

Răsuci corzile de rezervă și începu să își orienteze căderea, îndreptându-se către pajiște. Google Maps dezvăluise că parcul național se întindea 40 de kilometri de-a lungul malului

nordic. Nicio lumină nu ardea la vedere, nimic în afară de sălbăticie împădurită împrejur, ceea ce înainte i se păruse un lucru bun. Acum, dacă s-ar fi rănit, ar fi avut nevoie de zile sau săptămâni până să fie găsit.

Încă trei sute de metri.

Traversă plaja, planând acum peste sol, apropiindu-se de pajiște.

Două sute de metri.

Se luptă cu senzația de panică dată de apropierea de pământ, acel sentiment alarmant de a simți cum solul vine către tine inevitabil.

Cincizeci de metri.

Copacii erau chiar dedesubt. Aceasta era o pădure seculară, cu copaci înalți și groși. Decise rapid că ar trebui să aterizeze folosindu-și întregul corp, nu doar picioarele, din moment ce se mișca suficient de rapid pentru a-și disloca un genunchi. Trase de corzi și încercă să creeze mai multă rezistență.

Pajiștea apăru în față.

Plată, deschisă, îmbietoare.

Dar și amenințătoare, din moment ce pământul era bocnă.

Decise să se folosească de copaci, trăgând de corzile parașutei și ajustându-și căderea astfel încât să șteargă vârfurile celor aproape de marginea pajiștii. Îndreptă parașuta mai tare în jos și coborî mai mult, ghetele sale atingând pe rând ramurile, ceea ce îi afecta abilitatea de a menține controlul. Dar odată ce trecu de ultimii câțiva copaci și ajunse la pajiște, se mișcă suficient de încet cât să fie capabil de a coborî ultimii câțiva metri și să își folosească picioarele pentru a atenua impactul.

Corpul său se prăbuși la pământ, parașutele fluturând până la oprire în urma sa.

Se holbă spre cer, de unde venise.

Gulfstreamul era de mult dus.

Cu siguranță nenorocitul de la compania de închirieri îi sabotase parașuta principală.

Accidentele de sărituri erau rare. Compania de închirieri cel mai probabil se temuse de ce avea el în minte odată ajuns la sol şi nu voia nimic care să ducă înapoi la ei. Aşa că îi luaseră banii, îl duseseră în zbor pe partea cealaltă a globului, apoi se asiguraseră că nu avea să supravieţuiască. Niciun suflet nu şi-ar fi putut da seama vreodată. Doar un cadavru pe pământ sau, şi mai bine, în apă. Cum ar fi ajuns acolo nu ar fi fost explicat niciodată. Cel puţin îi permiseseră să sară în locul corect. Cel mai probabil presupunând că nu avea să conteze. Avea să moară oricum. În orice altă situaţie s-ar fi întors să îi omoare pe toţi, dar acest lucru nu mai era posibil.

Avea o misiune.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

ANNAPOLIS
ORA 10:00

Stephanie se afla în sala de așteptare, unde stătuse în ultimele câteva ore. O ambulanță îl dusese pe Peter Hedlund în grabă de acasă la spital. O minciună, cum că era de la Departamentul de Justiție, îi permisese să meargă cu Hedlund. Poliția locală ajunsese exact când plecaseră ei și îi urmase până la camera de urgență. Le explicase despre Anya Petrova și Luke Daniels, iar ofițerii raportaseră o urmărire pe un drum local. Cu două ore în urmă i se spusese că Petrova era moartă. Când poliția locală începuse să pună mai multe întrebări, Stephanie îi redirecționase către Casa Albă și biroul șefului de personal. Oamenii de acolo, spusese ea, vor fi mai mult decât bucuroși să ofere răspunsuri.

Evenimentele zilei îi apăsau umerii.

Cotton în bucluc. Faptul că vorbise cu Cassiopeia din nou. Ruși. Sovietici. Litchfield. Concedierea. Hedlund împușcat. Acum Petrova moartă.

Partea bună venise când luase legătura cu Casa Albă și Edwin îi spusese că Cotton și Cassiopeia erau în mișcare, îndreptându-se spre Canada, pe urmele lui Aleksandr Zorin. Slavă Domnului, el era bine. Putea mereu conta pe Cotton de câte ori avea nevoie de el. La fel și Cassiopeia, care acum părea să fie complet înapoi la treabă. Edwin îi explicase, de asemenea, și tot ce raportase Cotton, ceea ce umplu golurile din ceea ce știa deja. O imagine începea să se formeze, una incompletă, dar se contura totuși ceva.

Auzi un zgomot cunoscut de ghete pe gresie și ridică privirea pentru a-l vedea pe Luke apropiindu-se pe hol. Și el părea înfrânt.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse el.

Erau singuri în camera de așteptare.

— Poliția locală a făcut exces de zel. Dar am obținut asta. Scoase la iveală un telefon. Pare a fi un telefon preplătit cumpărat din avion, adăugă el. Era închis.

Ea îi spuse ce aflase despre Cotton și Zorin și armele nucleare.

— Pare că toți jucătorii se îndreaptă spre noi, spuse el.

Așa părea.

— Cum e Hedlund? întrebă el.

Ea îi spuse că un glonț îi pătrunsese în cutia toracică, celălalt zgâriindu-i umărul drept. Fusese norocos, glonțul din piept i-ar fi putut fi fatal. Fusese băgat direct în operație, soția lui apărând cu două ore în urmă. Era acum cu soțul ei la reanimare.

— Ce surpriză că Hedlund e fost agent FBI, spuse Luke. A luat arma aia când s-a dus sus în dormitorul lui.

El clătină din cap.

— Călărețul singuratic încercând să salveze ziua.

— E un miracol că nu e mort.

— Este și un mincinos.

Asta îi atrase atenția.

Luke scoase un alt telefon din buzunar.

— E al lui Hedlund. I l-am luat înainte de a intra în bibliotecă. A sunat de pe el cât a fost la etaj.

Ea ascultă în timp ce el povesti ce se întâmplase – „Nimic de găsit aici” –, apoi puse întrebarea evidentă:

— Pe cine a sunat?

— Am găsit numărul în memoria telefonului. Este cu cod local 703.

Virginia. Lângă Washington, D.C.

— În contactele sale e trecut ca Larry Begyn.

— Presupun că ai verificat cine este? întrebă ea.

— Lawrence Paul Begyn este actualul președinte general al Societății Cincinnati.

— Mă întreb ce ascund, mormăi ea cu voce tare.

— Suficient cât fostul G-man[11] Hedlund să se înarmeze pentru o luptă.

Privi către Luke și încuviință.

— Acum știm că nu e nimic în casa lui Hedlund, spuse el. Dar exista cu siguranță *ceva* de găsit. Acel jurnal Tallmadge. Petrova știa exact ce să ceară.

— E timpul să scoatem armele mari.

Văzu că Luke înțelese ce voia să spună.

— Presupun că unchiul Danny știe deja detaliile de până acum.

Ea încuviință.

— Ne vom îndrepta înapoi spre Washington, D.C., imediat după ce mai facem un singur lucru.

Știa clar ce însemna și asta.

— După tine. Abia aștept să aud ce are de spus.

Îl găsiră pe Peter Hedlund treaz, șezând în pat cu soția alături, prezentată ca Leah, lângă el.

— Realizezi că ai făcut prostie, îi spuse Stephanie.

— Am fost în situații și mai rele.

— Cu mine la mijloc?

— Știi cum să te descurci singură.

Îi înapoie telefonul.

— Spune-mi ce știe Larry Begyn. Și nu am timp pentru mai multe minciuni.

O privire înțelegătoare apăru în ochii lui Hedlund, ce părea să semnaleze cooperare.

— Asta nu poate aștepta? întrebă soția lui. A fost împușcat.

— Mi-aș dori, dar nu se poate. Și dacă soțul dumneavoastră ar fi fost sincer cu mine de la început, nu am fi aici. Dar, la urma urmei, el este Păstrătorul secretelor.

Nu avea chef de mai multe tâmpenii.

— Femeia care te-a împușcat e moartă. Dar știa despre acel jurnal Tallmadge. Am nevoie să îmi spui ce este.

— Cum a murit?

— Comportându-se ca o idioată, spuse Luke.

Hedlund prinse mesajul și ridică o mână în semn de conciliere.

— Bun. Am înțeles ideea. Vă voi spune.

*

Zorin strânse parașutele, apoi ieși din costumul de zbor. Pe dedesubt avea o haină, pantaloni și o helancă neagră. Trebuia să ascundă grămada pentru a nu fi găsită curând și decise că undeva în pădure ar fi cel mai bine. Așa că porni printre copaci și găsi un loc sub un trunchi căzut. Lăsă în urmă și casca, și ochelarii cu vedere nocturnă, din moment ce niciunul dintre lucruri nu avea să-i mai fie necesar. Tot ce avea nevoie căra în buzunare sau în rucsac. Dacă ar fi fost nevoie de altceva, avea să găsească pe drum. La acel moment, transportul era ultima grijă de pe lista sa. În cădere observase o serie de cabane la nu foarte mare depărtare, toate întunecate în noapte, ceea ce putea însemna că erau goale. Dar decise să le verifice oricum și porni în direcția lor.

Deplasarea noaptea presupunea o multitudine de provocări. Fusese învățat să atingă pământul întâi cu degetele de la picioare înainte de a pune călcâiul, fără a deranja ceva pe drum. Pașii aveau să fie mici, picioarele ușor înclinate, o mână ușor întinsă înainte. Nu scosese arma, dar, în caz de nevoie, avea să o țină strâns la piept, cu degetul pe trăgaci. Ideea era să fie conștient și atent, capul mobil ca o mașinărie bine unsă, cu regularitate și amănunțit, gata de orice.

Găsi drumul care mergea în paralel cu malul și îl urmă spre est pentru câțiva kilometri, până ajunse la un grup de cabane dintr-un luminiș. Un iz

ascuțit de sare îi umplu nările. Cel mai mult se temea de câini, care să avertizeze pe cineva din apropiere de prezența lui, dar aerul rece rămase tăcut, deranjat doar de sunetele înfundate ale valurilor ce se spărgeau în depărtare, pe o plajă nevăzută. După standarde siberiene, frigul de aici aducea mai mult a primăvară.

Numără opt cabane dreptunghiulare, din lemn și cu acoperiș în două ape. Toate erau întunecate. Trei aveau vehicule parcate într-o parte, unul atrăgându-i atenția în mod deosebit. O camionetă veche. Pierduse contactul cu lumea în mare măsură timp de douăzeci și cinci de ani. Multe se schimbaseră la mașini față de vremurile când putea să pornească una legând firele în mai puțin de un minut. Pornire electrică, computere, cipuri de securitate, tehnologie necunoscută pe vremea lui. Dar acea camionetă veche putea fi exact ceea ce căuta.

Se grăbi într-acolo și văzu că portiera era descuiată. O deschise cu grijă și întinse mâna sub coloana de direcție, scoțând la iveală cilindrul cheii. În întuneric nu putea vedea prea multe, dar nu avea nevoie. Simțul tactil îi era perfect funcțional și găsi obișnuitele seturi de trei fire. Smulse perechile și le desfăcu, ținându-le separat. Fiecare reprezenta o poziție diferită a cheii. Una doar pentru lumini, alta pentru radio, ultima pereche pornind motorul. Dar care era cea bună? Aici interveneau încercarea și eroarea. Găsi cuțitul utilitar pe care îl adusese cu el și tăie capetele tuturor celor șase fire.

Prima pereche pe care o conectă aprinse farurile, pe care le opri rapid întrerupând legătura. Următoarea pereche scoase scântei la atingere, apoi porni demarorul, care aduse motorul la viață cu un huruit. Știa că un contact între cabluri prezenta un risc de șoc, unul foarte primejdios, așa că separă cu grijă firele și le îndepărtă unele de

altele pe cât posibil. Nu avea timp pentru a le izola. Trebuia doar să aibă grijă.

Totul bine până acum.

Se urcă în camionetă și porni în viteză.

O privire rapidă la ceas aduse la zi numărătoarea inversă.

38 de ore rămase.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Revoluția Americană s-a încheiat oficial în 1783, dar ostilitățile cu Anglia au continuat pentru multe decenii. Britanicii au sprijinit pe ascuns agresiunea indienilor de-a lungul granițelor Americii, încercând să prevină extinderea Vestului. Au interzis câteva exporturi către coloniile lor din Indiile de Vest. Când Anglia și Franța au pornit la război, Statele Unite și-au proclamat neutralitatea, chiar dacă Franța a continuat să ocupe un loc important în inimile americanilor datorită sprijinului oferit în timpul Revoluției. Dar când Marea Britanie a blocat în cele din urmă porturile franțuzești, Actul Embargoului din 1807 a oprit comerțul cu Anglia. Ca răspuns, Marina Regală a început să urce pe navele americane forțându-i pe marinari să treacă în serviciul ei.

Atunci a deveni Canada din nou importantă.

În timpul Revoluției, armata continentală invadase Canada, ideea fiind aceea de a-i convinge pe canadienii vorbitori de franceză să li se alăture în lupta împotriva britanicilor. Dar americanii au fost clar înfrânți în 1775 în timpul Bătăliei din Quebec. La discuțiile de pace din 1783 la Paris, negociatorii au încercat în van să obțină cedarea întregii provincii Quebec ca pradă de război, căci acel efort a dat greș. Dorința Americii de a obține Canada era așa de puternică încât, în Articolele Confederației, adoptate în 1781, o dispoziție prevedea că partea britanică a Canadei putea intra, dacă dorea, în noua Uniune automat, fără un vot de la celelalte state.

Tensiunile au atins într-un final un punct de fierbere în 1812, când Statele Unite au declarat război Angliei. Președintele James Madison și vulturii războiului din Congres au insistat că venise timpul de a apăra recent obținută independență a țării. Dar votul de a merge la război a fost câștigat la limită. Criticii au condamnat „Războiul domnului Madison” drept o aventură nesăbuită, motivată mai puțin de patriotism și mai degrabă de expansionism.

Și ofensiva a început cu o invazie a Canadei.

Partidul democratic-republican al lui Madison atrăgea mare parte din sprijin din sudul rural, împreună cu teritoriile ce se întindeau în sus spre bazinul Mississippi, până la Marile Lacuri. Locuitorii frontierelor erau dornici să revendice Canada pentru că bănuiau că britanicii de acolo dădeau arme triburilor indiene. La acel moment oamenii credeau că invazia avea să fie ușoară, că aveau să fie bine primiți de către canadieni, drept niște salvatori. Thomas Jefferson presupusese că întreaga campanie „o să fie un simplu marș”.

Dar s-a dovedit a nu fi cazul.

Forțele americane erau prost echipate și în număr mic de luptători, cu mai puțin de 7.000 bărbați, majoritatea neinstruiți și lipsiți de disciplină. Au fost conduși de un general în vârstă, William Hull, ai cărui subordonați îl considerau un imbecil. După o incursiune nereușită peste râul Detroit în Canada, Hull a fost păcălit și convins să creadă că un vast detașament indian de război se îndrepta spre el. Așa că s-a predat cu cele 2.500 de trupe în fața unei forțe britanice mult mai mici. Cu războiul început de doar câteva luni, întregul

teritoriu Michigan a căzut în mâinile inamicului.

Și pentru a doua oară, o invazie în nord a dat greș.

După 1815, America a abandonat speranța că și Canada va deveni parte din Statele Unite. Pacea a dăinuit între cele două state vecine. Până în secolul XX, pe o lungime de 8.887 de kilometri, Canada și Statele Unite împărțeau cea mai lungă graniță demilitarizată din lume. Niciuna nu avea vreun gând rău pentru cealaltă.

Mai puțin în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Cu Bătălia Britaniei făcând ravagii la finalul anilor '40, posibilitatea ca Hitler să învingă Anglia era mare. Statele Unite promiseseră neutralitate, din moment ce atât americanii, cât și Congresul nu voiau să se implice în război. Dar Roosevelt vedea altfel situația. El considera că intrarea Americii în bătălie era inevitabilă. Rapoartele secrete de la acel moment arătau că un plan pe care și-l imaginase Hitler era să îl pună pe Eduard al VIII-lea, care abdicase, înapoi pe tronul britanic, pentru a-l manipula apoi ca pe o marionetă nazistă. Simpatiile lui Eduard față de Germania nu erau un secret. Hitler voia și control asupra Comunității Națiunilor a Britaniei, Australiei, Noii Zeelande, Africii de Sud, Indiei, Canadei și altor colonii de pe glob. Deși până în 1931, printr-un act al parlamentului, Canada, Australia, Noua Zeelandă, Africa de Sud și Irlanda erau independente de controlul britanic, păstraseră multe legături cu Londra.

Pentru Statele Unite, obținerea Canadei devenise o prioritate, pentru a preveni ca aceasta să devină o zonă de pregătire a unui atac german. Plajele ce puteau fi folosite

pentru debarcări amfibii fuseseră identificate. O strategie de preluare preventivă fusese formulată. Un document de 94 de pagini contura planuri pentru a opri întăririle din străinătate prin preluarea portului din Halifax, apoi confiscarea centralelor hidroelectrice de la cascada Niagara, în timp ce marina bloca toate porturile Canadei din Atlantic și Pacific. Marina avea să preia puterea asupra Marilor Lacuri, de asemenea. Armata avea să invadeze pe trei fronturi, avansând din Dakota de Nord către Winnipeg, mișcându-se din Vermont pentru a cuprinde Montreal și Quebec, apoi avansând din nord-vest pentru a prelua minele de sare din Ontario. Un convoi militar avea să călătorească spre Vancouver și, simultan, toate coloniile britanice din Caraibe aveau să fie preluate. Scopul era să se revendice Canada, pregătind provinciile să devină teritorii și state printr-o declarație de pace.

Stephanie îl ascultă pe Peter Hedlund cu uimire.

— Societatea a creat planurile de invazie în 1812, spuse Hedlund. Am fost însărcinați cu misiunea aceea de către James Madison. Voia să fie făcută în secret. La acel moment, majoritatea membrilor noștri erau veterani ai Războiului Revoluționar. Câțiva luptaseră chiar și în campania canadiană din 1775. Planul era fezabil, dar armata și marina erau pur și simplu incapabile de a-l executa. Chiar nu eram puterea militară care credeam că suntem.

— Asta e istorie antică, spuse Luke. Ce e cu invazia Canadei în anii ’40?

— Am pregătit și acel plan, pentru Departamentul de Război, în secret. Roosevelt era familiar cu societatea. Câțiva dintre consilierii săi cei mai apropiați erau membri. Îi plăcuse faptul că menținusem Războiul Revoluționar viu prin

urmași. Fusese informat despre munca noastră de la Războiul din 1812. Ca și Madison, Roosevelt voia să fie pregătit și nu dorea Departamentul de Război implicat în crearea planurilor de a invada un aliat. Așa că a venit la noi și am făcut o strategie funcțională în afara luminii reflectoarelor.

Devenea nerăbdătoare.

— Ce este jurnalul Tallmadge?

Hedlund se foi ușor în pat. Soția lui se afla pe partea opusă lui Stephanie și lui Luke, privirea ei atentă fiind lipsită de teamă. Stephanie se întreba cât de multe știa ea deja, din moment ce Hedlund nu îi ceruse să plece din cameră.

Mai devreme, când Hedlund îi explicase Petrovei despre Benjamin Tallmadge, recunoscuse numele imediat. Servise în armata continentală și condusese ceea ce ajunsese să fie cunoscut sub numele de Culper Ring (Rețeaua Culper), o rețea de spioni ce operau cu succes în New Yorkul ocupat de britanici. În cele din urmă devenise șeful serviciului de informații al lui George Washington, în esență primul maestru spion american. După război servise în Congres, iar acum Stephanie știa că fusese și un membru fondator al Societății Cincinnati.

— Tallmadge a fost în fruntea eforturilor din 1812 de a proiecta planurile de invazie canadiană pentru Madison, spuse Hedlund. Și-a înregistrat munca într-un jurnal. Este doar unul dintre doar cele câteva documente sensibile pe care societatea le-a deținut vreodată, date mai departe prin Păstrătorul de secrete. Nimic sinistru, serios. Doar ne-am gândit că e cel mai bine să nu fie disponibile pentru documentare publică.

Și putea înțelege de ce.

— Acea imagine a unei societăți inocente de ofițeri militari ar fi distrusă dacă publicul ar afla că făceați planuri de război.

Hedlund încuviință.

— Exact. Toată lumea la acel moment a considerat că e cel mai bine să ținem asta pentru noi.

— Asta o să devină o emisiune grozavă pe History Channel într-o bună zi, spuse Luke. Dar la telefon, în dormitor, înainte să acționezi ca nebunul de unul singur, i-ai spus unui tip pe nume Begyn că „începe din nou”. Ce ai vrut să spui?

Hedlund zâmbi.

— Ești un agent bun. Printre altele. Perspicace.

— Mi-am propus să devin cercetaș până la vară. Doar câteva medalii de merit rămase.

În mod normal nu ar fi tolerat acel sarcasm de Tennessee, dar putea înțelege cum se simțea. Petrova era moartă, iar acest om evaziv era singura lor pistă.

— Am avut o problemă cu Brad Charon, spuse Hedlund. Brad a fost un tip grozav. Mi-a plăcut de el, dar avea tendința de a vorbi prea mult.

— Ceea ce nu e un lucru bun pentru un Păstrător de secrete, spuse ea.

— Deloc. În urmă cu treizeci de ani a avut loc un incident. Am aflat că Brad deschisese arhivele noastre secrete unui terț. Crede-mă când spun asta, nu știu detaliile. Știu doar că s-a întâmplat și că Brad a fost eliberat din funcție. Și dacă ăsta ar fi fost finalul poveștii, totul ar fi fost bine. În schimb, am avut o altă breșă. Una care am crezut că a fost uitată. Dar, aparent, nu a fost.

— Și Begyn? îl întrebă Luke pe Hedlund din nou.

— El știe tot.

Nu era suficient.

— Ce anume să îl întrebăm?

— E destul de simplu. Întrebați-l ce au vrut Părinții fondatori să devină Canada după revoluție. Ce nume de cod am dat planului de invazie de la Războiul din 1812. Și cum și-a numit Roosevelt planul invaziei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Toate trei au purtat aceeași denumire.

Ea așteptă.
— A 14-a colonie.

CAPITOLUL PATRUZECI

INSULA PRINCE EDWARD

Zorin avea un ritm foarte bun.

Era familiarizat cu smartphone-urile și hărțile GPS, chiar și cu aplicațiile de pe telefon care veneau cu indicații precise, dar tot prefera metodele vechi. Se oprise la un motel de pe mal și obținuse o hartă a insulei, care oferea indicații către Charlottetown. Drumurile erau în beznă totală și puțin circulate, drumul către sud-est durând mai puțin de o oră. Era grijuliu cu condusul, menținând limita de viteză și respectând toate semnele. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se amestece vreun polițist băgăcios.

Avea o adresă pentru Jamie Kelly și localizase strada pe hartă. Din fericire, insula nu îi era străină. Jumătatea estică era puternic cultivată și cea mai populată, zonele de coastă fiind presărate cu porturi de pescuit nenumărate. Jumătatea vestică era ceva mai sălbatică, mai împădurită, mai puțin ocupată. Fâșia centrală, îngustă, în care se afla Charlottetown era cea mai dezvoltată. Uniunea Canadei se născuse aici, confederația luând ființă într-o conferință faimoasă la 1864. Vizitase Casa Province, în centrul Charlottetownului, unde aceasta avusese loc.

Petrecuse trei ani lucrând din Ottawa, apoi din Quebec, fiind unul dintre cei treisprezece ofițeri desemnați ai Societății Prieteniei Sovietico-Canadiene, aparent creată pentru a promova bunăvoința reciprocă și schimburile culturale, în realitate o acoperire pentru KGB. Furtul secretelor naționale ale Canadei nu fusese niciodată o prioritate pentru sovietici. Ar fi fost o sarcină relativ simplă, dată fiind incompetența serviciilor canadiene de informații. Pe vremea sa acea agenție avea mai puțin de un deceniu, un bebeluș în

domeniul spionajului, de necomparat cu mult mai maturul KGB. Pe deasupra, fusese ușor să-i exploateze pe nenumărații canadieni care urau Statele Unite. Dăduse lovitura de câteva ori, aflând despre activități ale Americii în Arctic, despre metodele pe care Statele Unite și Canada le foloseau pentru a urmări submarine sovietice de clasa *Taifun* și obținând hărți subacvatice ale fundului mării la nord, de neprețuit pentru submarinele sovietice. Își făcuse treaba cu sârguință, locuind acolo singur, soția și fiul său rămânând în Uniunea Sovietică. Spre deosebire de alte femei, care își urmau soții peste hotare, soția lui nu avusese nicio dorință de a trăi în Vest.

Încetini camioneta când intră în districtul istoric al Charlottetown. Copaci goliți de iarnă se aliniau de-a lungul străzilor. Biserici frapante, arhitectură victoriană și case cu șindrilă reflectau moștenirea britanică, dominate acum de cafenele la modă și magazine moderne. Locul arăta altfel decât la ultima lui vizită, cu atât de mult timp în urmă. Reflectând vremurile schimbătoare, gândi el, ceea ce îl făcu brusc să se simtă bătrân.

Multe dintre restaurante rămăseseră deschise, bucurându-se de activitatea vioaie de vineri seara. Ieși de pe bulevardul principal și trecu de Great George, hotelul unde stătuse în anii ’80. Observă că un alt bulevard era numit University, ceea ce însemna că era important, dar nu era interesat de colegiu. Doar de unul dintre angajații săi cu jumătate de normă, iar Jamie Kelly locuia în Stratford, un oraș din apropiere, imediat peste râul Hillsborough.

Urmă harta peste un pod lung, trecând de o fâșie întunecată și lată de apă ce se întindea drept ca o șosea. Apoi viră către sud pe un drum cu două benzi și se îndreptă spre adresă. Conducea ca un robot, cu mintea amorțită și corpul reacționând automat la circumstanțe.

Cartierul pastoral pe care îl găsi avea mai multe case victoriene stilate pe loturi împădurite spațioase. Lumini erau aprinse doar la câteva ferestre. Adresa pe care o căuta se afla la capătul străzii, o casă pătrată cu două etaje și fațadă din cărămidă, cu ferestre rotunde sus și jos. Se orientă și determină că era îndreptată spre est, cu râul poate la câteva sute de metri în spate, la vest, printre copaci.

Parcase camioneta pe stradă și observă că luminile erau aprinse în casa lui Kelly la ambele etaje. Nicio cutie poștală și nimic altceva nu identifica locatarul. Doar un număr al casei. Coborî din camionetă și apucă rucsacul, decizând să nu îl lase afară nesupravegheat.

Nu știa dacă îl așteptau necazuri sau nu.

Dar era pregătit.

*

Malone absorbi fiecare detaliu al camionetei ce se opri în fața reședinței lui Jamie Kelly. Cassiopeia stătea lângă el în mașina care îi așteptase la aeroportul local când avioanele lor franțuzești aterizaseră. Edwin Davis, ținându-se de cuvânt, se ocupase de toate pregătirile de la sol. Fuseseră întârziați un pic în aer de vremea de deasupra Groenlandei, dar tot ajunseseră cu mai bine de jumătate de oră înainte ca avionul lui Zorin să treacă peste insulă.

Controlorii de trafic aerian, lucrând cu Poliția Regală Canadiană, urmăriseră avionul cu grijă, observând o abatere de la traiectoria de zbor, căci aparatul evitase Nova Scoția și se dusese spre coasta de nord a Insulei Prince Edward. Era imposibil de spus dacă Zorin sărise, dar Malone presupusese în tot acest timp că acela avea să îi fie traseul. Mai puține șanse de a fi descoperit în acel fel, deși o săritură noaptea dintr-un avion de mare viteză necesita toate abilitățile unui luptător

instruit de *spețnaz,* plus un pic de noroc. Dacă săritura l-ar fi omorât cumva pe Zorin, atunci toate acestea s-ar fi încheiat. Dacă nu, fostul agent KGB avea să vină aici.

Și exact asta se și întâmplase.

— El e, îi spuse el Cassiopeiei, analizându-l pe Zorin prin binoclul cu vedere nocturnă care așteptase în mașină, împreună cu două Beretta și cartușe de rezervă.

Parcaseră pe una dintre aleile de-a lungul străzii, sperând că locatarii casei întunecate nu erau acasă. În acest fel era doar o mașină neobservată, una printre altele de pe alte alei, nimic care să-i dea lui Zorin de bănuit. O deschizătură mică într-un geam lăsa aerul rece în interior și ținea geamurile din a se aburi.

— Și acum? întrebă ea.

Malone alunecă în scaun, sprijinindu-și capul de cadrul portierei.

— Așteptăm.

*

Zorin se apropie de ușa din față, luminată de ambele părți din lateral de becurile de după perdele. Prispa avea coloane și era acoperită de o extensie ce ieșea din etajul al doilea, cele opt ferestre pe trei părți de deasupra fiind luminate de becurile de la interior, răspândind o strălucire de culoarea chihlimbarului ars. Ceva ce suna a operă se auzea de dincolo de ușă.

Ciocăni suficient de tare cât să fie auzit.

Muzica se opri.

Auzi foșnetul tălpilor pe o podea dură și sunetul unui zăvor tras. Omul care aruncă o privire prin fâșia dreptunghiulară de lumină dintre ușă și prag avea în jur de șaizeci și cinci de ani, o barbă scurtă, gri, decorându-i bărbia. Ultima oară când văzuse chipul acela, în adăpost cu Andropov, avea părul negru. Acum era subțire, gri și rar. Fălcile

erau nerase cam de două zile, încă având un mic spațiu între cei doi dinți din față, așa cum își amintea.

— Salut, tovarășe, spuse el.

Rusul care preluase aliasul vestic Jamie Kelly îl analiză cu o privire studioasă.

Apoi un zâmbet înfricoșător apăru pe buzele subțiri ale lui Kelly.

Unul care semnala recunoaștere.

— Aleksandr Zorin. Te aștept de multă vreme.

*

Cassiopeia privi cum Zorin intră în casă și ușa se închise în noapte. Se bucura să fie din nou cu Cotton. Aici era locul ei. Încă nu avuseseră ocazia să povestească pe îndelete, doar schimbul sumar de informații din Franța. Totul se întâmplase atât de rapid și nu fuseseră singuri, cu excepția ultimei jumătăți de oră, aici, în mașină. Așa că nu îi oferise nicio scuză, nu ceruse compasiune sau îngăduință, doar admisese din nou că greșise, pregătindu-se pentru eventualitatea unei respingeri pe care el i-ar fi putut-o arăta cu ușurință.

Dar nu o făcuse.

În schimb, îi acceptase mărturisirile cu grație și își recunoscuse propriile greșeli.

— Se pare că s-a strâns toată gașca, spuse Cotton.

Știa exact cu ce aveau de-a face, mulțumită apelului lui Cotton către Casa Albă. Ca o vânătoare, se gândise ea. Ca aceea de care se bucura odată tatăl ei. De câteva ori o luase cu el să privească cum îi dădea căprioarei o dană largă, urmărind, dar nu de prea aproape, suficient cât să știe ce ar fi putut face animalul, așteptând momentul potrivit pentru a trage. Și deși jocul de vânătoare nu era pentru ea, iubise timpul petrecut cu tatăl ei. Ea și Cotton o urmăriseră pe această

căprioară din Siberia, chiar oprind un alt vânător din a o ucide.

— Presupun că nu o să stăm degeaba aici, spuse ea.

El zâmbi.

— Nerăbdătoare ca întotdeauna.

— Ne-am putea săruta.

— Ar fi o idee. Dar oricât de tentant ar suna, avem o treabă de făcut.

Întinse mâna spre bancheta din spate și apucă o geantă care fusese acolo când urcaseră în mașină.

— Nu eram sigur ce se va întâmpla, dar am decis să fiu pregătit.

Desfăcu fermoarul și umblă prin ea, scoțând un mic aparat electronic, împreună cu un cablu.

— O să fie nevoie să atașăm microfonul ăsta de una dintre ferestre. Ca să pot asculta în interior. Nu e tocmai tehnologie de ultimă generație, dar ar trebui să-și facă treaba.

— Presupun că unul dintre noi se va ocupa de atașare?

— Pare treaba perfectă pentru tine.

— Și tu?

— Eu o să-ți păzesc spatele.

Îi aruncă și ea un zâmbet răutăcios.

— Pun pariu că asta o să faci.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Luke conducea Escape-ul, el și Stephanie părăsind Annapolis. Peter Hedlund avea să rămână în spital pentru încă vreo două zile.

— M-am asigurat ca moartea Petrovei rămâne un secret, îi spuse el. Poliția din Maryland a fost de acord să coopereze, *după* ce au intervenit serviciile secrete și au numit securitate națională toată treaba.

Îi plăcea să aibă Casa Albă drept aliat.

— Vor spune public doar că victima este neidentificată.

Observase că fosta lui șefă era obosită și o putea înțelege. Se apropia miezul nopții și avuseseră o zi lungă.

— I-am promis lui Franz Strobl că îi returnez mașina într-o bucată, spuse ea. Apreciez că nu ai distrus-o.

— Presupun că mergem să-l vedem pe Larry Begyn? întrebă el.

— Mâine la prima oră. Cred că amândoi avem nevoie de somn. Cotton îl are pe Zorin sub control, iar lucrurile sunt într-un impas. L-am sunat pe Edwin și i-am spus că niște odihnă pare justificată.

Nu o putea contrazice.

Telefonul ei vibră.

Privi ecranul și o auzi spunând:

— Asta nu o să fie de bine.

Răspunse la telefon.

— Mă ignori, spuse Danny Daniels prin difuzor.

— Șeful personalului tău știe tot.

— Vreau să aud de la tine. Direct.

— Nu o să-ți placă.

— Nu ai idee cât de tare nu îmi place chiar acum.

Luke ascultă în timp ce ea îi povesti întâmplările din ultimele câteva ore, încheind cu moartea Petrovei și dezvăluirile lui Hedlund. Unchiul său le

dădu apoi detalii despre Cotton, care era în Canada pe urmele lui Zorin. Pentru Luke, orice om care putea face o săritură noaptea într-un teritoriu necunoscut dintr-un avion de mare viteză merita un mare respect. O făcuse de două ori ca soldat, ambele experiențe fiind dificile.

— Dar avem o nouă problemă, spuse președintele.

Nu îi plăcea tonul solemn.

— Moscova a luat-o razna.

*

Malone o luă înainte când el și Cassiopeia traversară strada întunecată către casa lui Jamie Kelly. Edwin Davis localizase adresa și le oferise niște informații dubioase.

Kelly avea șaizeci și patru de ani și lucrase odată pentru Universitatea Georgetown ca asistent al decanului facultății, servind universitatea cu distincție din 1993 până în 2005. Se mutase apoi în Canada, stabilindu-se pe Insula Prince Edward, găsind de lucru cu jumătate de normă la universitatea locală. Niciun antecedent penal. Istoricul său de credit era exemplar și nu apăruse niciodată pe niciun radar sau listă de urmărire. Dacă Kelly era într-adevăr o cârtiță sovietică, aparent era extrem de bun la ce făcea, din moment ce nici măcar o urmă de suspiciune nu planase asupra lui vreodată. Odată cu încheierea Războiului Rece, istoricii aflaseră că KGB se infiltrase în aproape toate societățile din lume. Statele Unite fuseseră prioritatea lor numărul unu, așa că nu erau dubii că existaseră agenți acolo. Ocazional, un nume apărea, o identitate era descoperită, dar în mare agenții sovietici veniseră și plecaseră nedetectați. Puțin din toate acestea mai conta acum, din moment ce, în teorie, Rusia și Statele Unite nu mai erau inamici. Uneori, totuși,

acea amiciție nu era deloc evidentă, vechile obiceiuri murind greu.

Aerul rece al nopții îi îngheță nările și îi uscă gâtul. Atât el, cât și Cassiopeia purtau haine din Gore-Tex pe care francezii le furnizaseră. Întunericul oferea o acoperire excelentă, căci cartierul rural se băgase la culcare pentru noapte și era tăcut.

Găsiră capătul unui gard viu ce înconjura casa și își croiră drum cu grijă pe o alee îngustă, printre tufișuri și zid, către lumina de la o fereastră de la parter. Un murmur de voci putea fi auzit din interior. Riscă o privire rapidă și îi văzu pe Zorin și pe un alt bărbat cu cioc stând într-o sufragerie. Încuviință din cap și privi cum Cassiopeia găsi dispozitivul de ascultare și prinse cu grijă ventuza acestuia de colțul din jos stânga al ferestrei. Cablul era deja băgat în receptor.

Își puse o cască și făcu semn că totul era bine.

El se retrase.

Dar rămase atent în caz că apăreau probleme.

*

Zorin admiră casa lui Kelly, care avea camere dispuse simetric pe fiecare parte a holului central. Detaliile din lemn, precum rozete pe tavan, cornișe, stucaturi și arcade, păreau create cu pricepere și precizie. Decorul era la fel de impresionant, cu multe tablouri atârnate pe pereți și sculpturi pe mese. Camera în care stăteau în scaune comode avea o fereastră către fața casei și una în lateral. Rucsacul său se afla pe podea lângă picioare. Radiatoare și un foc aprins într-o vatră veche ofereau o căldură binevenită, iar el prinse un iz fin de eucalipt în aerul cald.

— A trecut ceva vreme, spuse Kelly într-o engleză perfectă.

Nu îl interesa pălăvrăgeala.

— De ce m-ai așteptat?

— Mi-e dor de vremurile trecute. Ție ți-e dor?

Își spuse că acest om nu era un amator. În schimb, fusese adânc plantat cu succes în societatea vestică, ceea ce necesita răbdare și pricepere. Dintre cei trei, știuse dintotdeauna că acesta avea să fie cea mai mare provocare.

— Vremurile trecute sunt motivul pentru care mă aflu aici.

— Am crezut că ești mort, spuse Kelly. Aproape toată lumea e dusă. Mă întristează când mă gândesc la ei. Am făcut niște lucruri mărețe, Aleksandr.

— Locuiești aici singur?

Kelly încuviință din cap.

— Este unicul meu regret. Nu m-am căsătorit niciodată. Prea riscant. Au fost multe fete, majoritatea deloc istețe sau drăguțe, dar dornice. Diversiuni de moment. Însă sunt un pic cam bătrân pentru asta acum. Dar tu? Ai găsit pe cineva?

— Soția mea a murit, spuse el, ținând-o pe Anya pentru el.

— Nu e bine pentru niciunul dintre noi că nu avem pe nimeni. Îmi petrec majoritatea timpului citind.

— De ce locuiești în Canada?

— Am vizitat acest loc o dată acum mult timp și am decis că dacă supraviețuiesc și nu sunt împușcat sau închis, aici voi veni să mă pensionez. Înțelegi ce spun, nu? Nu ai de unde să știi când sau dacă vor veni după tine. Nu ai de unde să știi cine te-a compromis sau te-a dat de gol. Ei doar apar, cu arme și insigne, apoi tu dispari. Incredibil, mie asta nu mi s-a întâmplat. Dar trebuie să recunosc, să te aud bătând la ușă mai devreme mi-a dat fiori prin tot trupul. E un pic cam târziu pentru vizitatori.

— O duci bine, spuse el, arătând în jur prin camera care trăda o anume prosperitate în care trăia.

Și ceea ce nu spusese plutea în aer.

Ca un capitalist.

— Atunci când Uniunea Sovietică a dispărut, m-am gândit că e timpul pentru mine să mă adaptez cu totul Occidentului.

— Ai fi putut reveni acasă.

— La ce? Nimic din ce știam nu mai exista.

Cu asta erau amândoi de acord.

— Așa că ai devenit inamicul?

Kelly zâmbi.

— Aș fi vrut să fie atât de simplu, Aleksandr. Pentru toți cei din jurul meu eram american, așa că am continuat pur și simplu să îmi joc rolul.

— Ai fost trimis să spionezi.

Kelly ridică din umeri.

— Asta era misiunea mea inițială, iar poziția de la universitatea din Washington mi-a oferit acces la mulți oameni. Cunoșteam un asistent al directorului Comitetului Select de Informații al Senatului, un altul la Rand Corporation, un prieten lucra la Institutul Brookings și am avut mulți colegi în Departamentul de Stat. Am fost cârtița perfectă, ultima persoană pe care ai suspecta-o că ar fi spion. Mi-am făcut treaba, până când nu a mai contat.

Timpul de a trece la subiect.

— Matul Prostului. L-ai completat?

— Și dacă da, ai venit să mă ucizi și pe mine?

Mâna dreaptă a lui Kelly dispăru la spate, sub o cămașă scoasă din pantaloni, apoi reapăru ținând un pistol.

— Doar nu crezi că aș răspunde la ușă atât de târziu în noapte fără armă. Te asigur, tovarășe, nu va fi la fel de simplu cu mine precum cu ceilalți doi.

Zorin rămase pe loc și încercând să își ordoneze gândurile și să evalueze corect situația. Asta trebuia să meargă bine.

— De unde ai știut?

— Pentru că sunt un ofițer instruit al KGB-ului, exact ca și tine, spuse Kelly în rusă. Sunt atent.

Doar aici, la ora aceasta târzie și în perimetrul acestei casei, învăluit în întunericul beznă de afară, putea oricare dintre ei să vorbească în limba nativă. Părea locul potrivit, așa că Zorin continuă și spuse:

— Nu am venit aici să te ucid.

— Atunci?

— Vreau să termin ce a intenționat Andropov. Acel plan a rămas inactiv pentru mult prea mult timp.

— Ordinele mele au fost clare. Nu aveam să raportez nimic, mai puțin lui Andropov.

— Ordinele mele indicau că aveai să îmi raportezi mie.

Kelly râse.

— Presupun că asta avea să fie în detrimentul tău.

Atunci realiză. Odată ce ar fi raportat succesul Țintuirii Absolute și al Pionului Înapoi, ar fi fost eliminat.

Lăsându-i la urmă doar pe Kelly și pe Andropov.

Cu bombele.

— Am raportat a doua ucidere, spuse el. Dar nimeni la vremea aceea nu mai știa despre ce vorbesc.

— Pentru că Andropov nu mai era și nu mai conta pentru nimeni altcineva. Desigur, tovarășe, poți vedea că toate acelea s-au dus de mult, se auzi vocea lui Kelly plutind în derivă, parcă obosită după un turnir cu teorii perimate și idealuri uitate. Nimic din ce am știut vreodată tu și cu mine nu mai există. De fapt, tot ce a mai rămas am putea fi doar tu și cu mine. Suntem probabil ultimii pe planeta asta care mai știu măcar ce presupune Matul Prostului.

— Am așteptat mult timp să mă răzbun pe Occident, spuse el. Ne-au distrus și am căutat din greu un mod de răzbunare. Până ieri nu am știut că ești în viață. Așa că am bătut un drum lung pentru

a-ți cere ajutorul. Tu ai metoda, iar eu pot oferi mijloacele. Împreună, putem implementa Matul Prostului.

Kelly asculta, asta era clar.

Așa că întrebă:

— Îți mai amintești ce a spus Andropov în noaptea aceea, la final, în adăpost?

Kelly încuviință din cap.

— Fiecare cuvânt.

La fel și el.

> — *Vreau să știți, camarazi, că ceea ce suntem pe cale să realizăm va lovi America direct în nucleul ei.* Se *cred atât de corecți, de perfecți. Dar au slăbiciuni. Eu am descoperit două dintre ele, iar împreună, la timpul potrivit, vom da Americii o lecție. Efort minim, efect maxim. Asta vrem, și exact asta veți aduce voi. Aceasta va fi cea mai importantă operațiune pe care am desfășurat-o. Deci, camarazi, trebuie să fim pregătiți pentru când va veni momentul.*

— Acel moment a venit, spuse el. Nu știu tot, dar știu suficient.

Kelly rămase tăcut, dar coborî arma.

Un gest de încredere?

— Realizezi că s-ar putea să nu mai fie posibil, spuse Kelly.

Își controlă optimismul, dar zise clar:

— Eu sunt dispus să risc. Tu ești?

*

Cassiopeia ascultase cu atenție, observând trecerea de la engleză la rusă. Tonul celor doi se schimbase, de asemenea, de la precaut la conspirativ. Riscase să arunce o privire și îl văzuse pe Kelly coborând arma pe care o îndreptase către Zorin. Realiză acum că Cotton îi atribuise ei

datoria de a asculta tocmai în eventualitatea în care cei doi ar fi vorbit în rusă.

Era mereu prevăzător.

Acesta era un alt lucru pe care îl iubea la el.

— Sunt gata de mai bine de douăzeci de ani, spuse Kelly. Mi-am făcut datoria.

— Atunci, tovarășe, spune-mi ce trebuie să știu.

*

Malone o supraveghea pe Cassiopeia între tufele de lângă casă și celelalte de pe stradă. Stătea pe pajiștea din față. Aburul respirației îi plutea în față în aerul rece. Zorin cu siguranță nu se aștepta să fie urmărit și cu siguranță nu de același agent american pe care îl văzuse ultima oară prins cu cătușe de o țeavă de fier în subsolul său. Drumul lor către această casă canadiană luase două cursuri complet diferite. Cinci dispozitive nucleare de mărimea unei serviete se ascundeau undeva pe sol american? Nu își putea imagina cum un asemenea lucru putuse să scape nedetectat, dar din păcate securitatea la graniță în anii 1980 și 1990 nici nu se putea compara cu cea din ziua de azi. Guvernele nu urmăreau lucrurile cu intensitatea cu care războiul împotriva terorismului le învățase că e necesar. Raportase tot ce știuse la Casa Albă și presupunea că lucrurile continuau să se desfășoare sub privirile lui Stephanie. Despre ruta cea mai rapidă către acele focoase ascunse putea afla doar urmărindu-i pe cei doi din casa lui Jamie Kelly.

Își verifică ceasul.

Ziua de vineri venise și se dusese.

Era acum sâmbătă dimineața devreme. Ora Canadei.

Auzi un zgomot și se întoarse să vadă o mașină venind pe strada întunecată. Niciun far nu lumina. Asta nu era niciodată un lucru bun. El era ascuns în spatele unui stejar robust, a cărui circumferință îi indica vârsta. Terenul chiar în spatele lui cobora

ușor de la casă către râu, printre pâlcuri de copaci ici, colo.

Mașina se opri imediat lângă aleea din față, exact în spatele camionetei lui Zorin.

Patru siluete întunecate ieșiră.

Fiecare căra o pușcă automată cu țeavă scurtă.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

WASHINGTON, D.C.

Stephanie o luă înainte spre Biroul Oval, cu Luke pe urmele ei. Danny le spusese să vină direct aici de la Annapolis. Somnul mai putea aștepta. În interior îi așteptau președintele și șeful personalului, împreună cu un alt vizitator.

Nikolai Osin.

— Închide ușa, îi spuse Danny lui Luke.

Ea observă că biroul se schimbase, pereții erau goi ici, colo, nenumăratele fotografii și suveniruri cu care Danny decorase camera peste tot dispăruseră. În treizeci și șapte de ore timpul său în spatele Biroului Deciziilor avea să expire și un nou președinte avea să preia puterea, urmând să decoreze Biroul Oval după propriul gust.

— Cam deprimant, nu-i așa? spuse Danny, care observase că ea analiza camera.

— E ceea ce face această țară grozavă, spuse ea.

Alte națiuni se chinuiau cu tranziția puterii, dar aici avea loc fără probleme. Inițial, Constituția prevedea ca președintele să fie ales în noiembrie și să își înceapă mandatul la 4 martie anul următor. În cele din urmă, acele patru luni se dovediseră a fi o problemă. Șapte state se separaseră în timpul dintre plecarea lui Buchanan și venirea lui Lincoln. Marea Criză Economică se agravase în timp ce Roosevelt aștepta să preia controlul de la Hoover. Un președinte *lame duck*[12], în mod corect sau greșit, ajunsese să fie perceput ca nimic mai mult decât un lider de formă, opinia sa fiind irelevantă, în timp ce noul președinte suferea de a nu fi fost încă împuternicit legal să facă nimic.

Amendamentul 20 schimbase această regulă, punând capăt mandatului unui președinte exact la prânz pe 20 ianuarie. Congresul votase legi prin care i se asigurau următorului președinte o echipă

completă de tranziție, acces la toate serviciile guvernului, instruire pentru personalul nou și fonduri pentru a se ocupa de orice și care acopereau toate costurile. Ea știa ce avea să se întâmple la 12:01 p.m., duminică, imediat după ce președintele Warner Scott Fox depunea jurământul. Fișiere și înregistrări care nu fuseseră încă securizate aveau să fie imediat șterse. Coduri de acces și parole urmau să fie schimbate. Noi fețe aveau să intre buluc în Casa Albă și să își preia îndatoririle. Chiar și arhivele cu discursurile, declarațiile de presă, anunțurile și videourile din ultimii opt ani ai administrației Daniels aveau să dispară de pe webiste-ul oficial al Casei Albe. Până la 12:05 tranziția avea să fie completă, fără ca guvernul să irosească vreun moment.

— Asta e treaba cu noi, spuse Danny. Atât de civilizați. Dar tot e al naibii de deprimant. Și le-am zis oamenilor mei, fără farse.

Devenise o rutină ca vechea echipă să plaseze câteva surprize pentru cea nouă. Cea mai faimoasă fusese atunci când oamenii lui Clinton scoseseră clapa W din tastaturi înainte ca tânărul George Bush să depună jurământul.

Se așeză pe o canapea cu Luke, față în față cu Osin și Edwin Davis. Danny se afla într-un balansoar de Tennessee cu spătar înalt. De câte ori fusese aici? De prea multe ori pentru a număra. Câte crize? Mai multe decât ar fi trebuit.

Iar asta putea fi ultima.

— Realizezi că nu mai am autorizație de securitate, spuse ea. Sunt oficial un civil.

— Și Edwin caută un loc de muncă, Osin e posibil să fie ucis, Luke, care stă acolo, trebuie să se ducă luni să lucreze pentru altcineva, iar eu sunt *lame duck.* Cu toții avem problemele noastre.

Prinsese ideea și zise:

— Ce se întâmplă, Nikolai?

— Există o diviziune în guvernul meu. E acolo de ceva timp, dar ce se întâmplă în acest moment

pare să fi accelerat lucrurile.

Ea ascultă cu atenție în timp ce el îi dezvăluia cum fusese însărcinat să implice Statele Unite în căutarea arhivistului Vadim Belcenko. Ordinul venise direct de la Kremlin.

— S-a crezut că, implicându-vă, va fi o dovadă clară că nu avem nimic de-a face cu ce ar putea întreprinde Zorin. Oamenii care au dat acel ordin voiau ca America să știe că asta nu avea nimic de-a face cu Rusia. Cel mai probabil, ce caută Zorin nici nu mai există, așa că au presupus că nu e nimic rău în a vă implica în această problemă. L-ați găsi pe Belcenko, l-ați oprit pe Zorin, toate la cererea noastră.

— Un mod de a ne arăta că putem avea încredere în voi? întrebă Luke.

Osin încuviință.

— Exact. Dar mai este o grupare în guvern care nu a fost de acord cu acest curs.

— Problema este că ceea ce urmărește Zorin, la naiba, ar putea să fie încă pe undeva, spuse Danny.

— Și acea grupare vrea să pună mâna pe ce ar mai putea fi acolo, spuse Osin.

Mai devreme, în mașină, Osin îi spusese o parte din asta. Și Edwin fusese martor la cele două convorbiri telefonice care avuseseră loc de atunci. Asta putea înțelege, să nu vrea să spună ceva printr-o linie de telefonie deschisă. Dar aici, în unul dintre cele mai sigure locuri de pe pământ, trebuia să afle. Așa că privi către Osin și întrebă:

— Spune-mi *exact* ce anume e încă pe undeva.

— Cinci dispozitive nucleare portabile, plantate de KGB în anii ’80. Partea finală a unei operațiuni numite Matul Prostului. Care ar putea fi încă funcționale.

Nimic din toate astea nu suna bine.

— Acea grupare din guvernul meu, spuse Osin. Gruparea principală controlează mare parte din SVR și înaltul comandament militar. Nu sunt progresivi sau comuniști, ci ceva mai rău. Nu le

pasă de nimic altceva în afară de propriile scopuri. Trăiesc bine în noua Rusie. Odată ce au aflat de Matul Prostului și de faptul că ar putea fi încă activ, au ordonat ca acei doi agenți ai tăi să dispară. Apoi au ordonat ca avionul lui Zorin să fie pus la pământ. Dar domnul Malone al tău a intervenit la timp și i-a permis lui Zorin să scape.

— Cotton și Cassiopeia sunt acum pe insula Prince Edward, spuse Danny. Se ocupă de Zorin. Le-am spus să-l urmărească. Să stea la distanță, dar să vadă încotro se îndreaptă. Am verificat, vechiul agent KGB pe care îl caută Zorin locuiește acolo. Un spion inactiv al naibii, care a muncit chiar aici, în orașul ăsta, ani întregi, nedetectat.

— Problema, spuse Osin, este că cei care sunt partea mea în acest conflict intern nu mai controlează lucrurile. Ceilalți au preluat controlul și e greu de prevăzut ce ar urma să facă. Consideră că ar fi un avantaj pentru ei ceea ce face Zorin, într-un mod pervers.

— Ce anume mai exact este Matul Prostului? întrebă ea.

— Sincer nu știu. Dar orice ar fi, e suficient să atragă o mai mare atenție.

— Treaba rea este că se pare că nu mai au nevoie de Zorin, ordinul de ucidere face asta clar, spuse Danny. Asta înseamnă că ei cred că știu suficient. Dar noi avem nevoie de el.

— S-ar putea ca acest om Kelly să fie cheia, zise Osin. Probabil că doar el știe locația bombelor. Până acum, nu am niciun indiciu cum că Moscova ar avea acea informație.

— Cât de gravă e diviziunea din cadrul guvernului? întrebă ea.

— Suficient de gravă cât să încalc un ordin direct și să vă spun totul. Este o nebunie completă și totală. Ce cred ei că pot obține ținând toate astea secret, nu am nicio idee.

— Zorin aparent știe, spuse Luke. S-a fixat pe asta cu un motiv. Omul ăla are un plan. A trimis-o

pe Petrova aici cu un scop anume. Zorin știe mult mai multe decât cred ei că știe.

Osin părea să fie de acord.

— Păcat că Petrova a fost ucisă. Aveți un plan alternativ de a descoperi ce anume căuta?

Deși acest bărbat părea deschis și sincer, treizeci de ani în serviciile de informații o învățaseră să nu-și dea drumul la gură. *Crezi, dar verifică.* Acesta fusese mottoul lui Reagan și nu îl dezaproba. Și observase că nimeni altcineva nu mai menționase jurnalul Tallmadge.

— Înainte să ajungeți, spuse Edwin, domnul Osin m-a informat că agenți SVR de aici și din Canada au fost puși în alertă maximă.

— Intenționează să îl oprească pe Zorin, spuse Osin. Apoi, eu cred că îl vor lua pentru ei pe Kelly, împreună cu orice ar fi de găsit. Asta înseamnă că toată lumea e în pericol.

Mintea ei se duse către Canada.

— I s-a spus lui Cotton?

— Am încercat, spuse Edwin. Dar am dat doar de căsuța vocală la telefonul lui.

Un gând îi fulgeră prin creier.

Era de bine sau de rău?

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Malone analiză situația și înțelese că era necesară intervenția imediată. Fără întârziere. Fără grijă. Să facă ceva.

Acum.

Apucă arma, ținti către geamul sub care Cassiopeia se afla între tufe și trase un glonț, asigurându-se că avea traiectoria în sus, astfel încât, odată pătruns în casă, să ajungă în tavan.

*

Zorin reacționă la zgomotul sticlei sparte aruncându-se din scaun la pământ și acoperindu-și instinctiv capul. Văzu că și Kelly făcuse la fel, ambii bărbați fiind evident surprinși. Fusese păcălit de calmul și liniștea de dinainte. La urma urmei, în drumul spre casă nu văzuse ori simțise nimic ieșit din comun.

Și totuși erau atacați.

*

Cassiopeia băgă microfonul și receptorul în buzunar și apucă arma. Împușcătura, apoi fereastra spărgându-se o luaseră pe nepregătite. Se culcă la pământ și privi printre tufe, văzându-l pe Cotton lipit de un stejar gros și patru umbre apropiindu-se de casă, apoi împrăștiindu-se în mai multe direcții, fiecare cu o armă. Presupuse că prima împușcătură fusese modul lui Cotton de a-i avertiza și pe ea, și pe Zorin.

Dar cine erau noii jucători?

Momentan nu era timp pentru a afla.

Faptul că Cotton nu o strigase însemna că voia ca prezența ei să rămână secret, din moment ce împușcătura lui anunțase clar atacatorii că ceva se afla în calea lor.

Împușcături de arme automate răsunară în noapte.

Gloanțele loviră copacul unde se afla Cotton. Din fericire trunchiul gros părea la fel de dur ca o vestă antiglonț. Dar nu avea de gând să stea degeaba și să îl lase să încaseze toate focurile. Ochii ei ageri analizară cele patru umbre, mișcându-se la treizeci de metri depărtare.

Crengi goale deasupra lor se mișcară în vânt.

Două umbre ieșiră în câmp deschis, îndreptându-se către alți copaci pentru a-i folosi ca acoperire.

Era timpul să intre în această luptă.

*

Malone spera că glonțul său înspre casă funcționase. Cel puțin Zorin și Kelly știau acum că ceva se întâmpla afară, ceva ce îi implica în mod sigur. Dușmanul dușmanului său îi era prieten. Sau cel puțin spera că așa era cazul. Indiferent de asta, nu mai erau ținte sigure. Cineva din stânga lui trăgea înspre el, cu siguranță pentru a-l ține în loc, în timp ce unul sau mai mulți lucrau în spatele său. Din păcate, nu avea cum să arunce o privire ca să vadă ce se întâmpla.

Dar distrugerea ferestrei o alertase și pe Cassiopeia.

Care acum începu să tragă dintre tufe.

*

Zorin făcu semn că el și Kelly ar fi trebuit să fugă din sufragerie aplecați la podea.

Rămâi la pământ, i se citi pe buze.

Se târâră pe burtă către o arcadă deschisă ce ducea direct în holul de la intrare. Mai multe împușcături se auziră de afară, dar niciunul dintre gloanțe nu ajunsese în interior. Auzi atât foc automat, cât și focuri disparate.

Doi trăgători diferiți?
Trăgând unii în alții?

*

Malone văzu una dintre umbre aplecându-se pe spate, apoi căzând la pământ ca și cum articulațiile i-ar fi dispărut.

Un punct pentru Cassiopeia.

Tot timpul putea vedea bine în întuneric. Oportunitatea pe care ea o crease îi permise să vadă că doi dintre trăgători flancaseră pe dreapta, în timp ce unul se ducea la stânga, către ușa de la intrare.

Optă pentru cei doi din dreapta sa.

Apoi umbra de la stânga sa pulveriză un val de gloanțe spre tufele în care se ascundea Cassiopeia.

*

Zorin se rostogoli în holul de la intrare imediat ce gloanțele loviră zidul exterior. Șindrila nu oferea multă rezistență împotriva gloanțelor puternice și multe reușiseră să ajungă în interior, spărgând mai multă sticlă, sfâșiind material textil, intrând în rigips.

Una dintre lămpi explodă într-o ploaie de scântei.

Își acoperi capul din nou.

Kelly stătea culcat în spatele unui perete ce susținea o arcadă de deasupra. Deși situația era periculoasă, Zorin era în elementul său, extrem de conștient de orice sunet sau mișcare. Mintea sa analiză opțiunile în timp ce își băgă mâna în rucsac și scoase arma.

— Încă o am pe a mea, îi spuse Kelly.

Cineva lovi cu piciorul ușa de la intrare.

Ridică privirea alarmat, apoi sări în picioare și se postă în cadrul ușii. Aceasta se deschise într-o explozie de frânturi de lemn, cu închizătoarea

smulsă din carcasă. Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru intră în grabă și lumină parțial intrarea, cu ambele mâini strânse pe o pușcă automată. Zorin își flexă umerii și se răsuci din talie, lovindu-l pe bărbat cu brațul drept în față. Respirația acestuia explodă și intrusul se aplecă în față, cu mâinile încleștate pe armă, dar cu brațele zbătându-se pentru echilibru. Un genunchi în mandibulă îl trimise pe bărbat în perete, unde corpul alunecă în jos ca dansul unei marionete înainte de a se izbi de podeaua dură din lemn. Adrenalina curgea prin Zorin și îi creașe un nod un stomac. Nu mai făcuse asta de mult timp. Capul intrusului atârna nemișcat, cu gura deschisă, respirând cu suflări scurte, rapide. Trebuia să știe cine sunt acești oameni. Se aplecă și își trase prada departe de ușa de la intrare, cu arma înfiptă în gâtul bărbatului.

— Cine te-a trimis? întrebă el.

Nicio urmă de frică nu se citea în ochii bărbatului, dar fața i se contorsionă într-o furie neajutorată.

Kelly preluase o poziție lângă ușă, cu arma pregătită, așa cum învățaseră la instrucție. Se bucurau să constate că timpul nu le alterase niciun instinct.

— Cine? întrebă el din nou, smucindu-l pe bărbat în poziție verticală.

— Du-te naibii, trădătorule.

Îl cuprinse furia.

Trădător? El? Niciodată.

Apăsă trăgaciul și trimise un glonț direct prin mandibula bărbatului, craniul explodându-i într-o ploaie stacojie.

Primise răspunsul.

Acești oameni erau agenți.

Probabil SVR.

Dar cine trăgea în ei?

*

Cassiopeia anticipase ce avea să se întâmple odată ce prezența ei devenea cunoscută și părăsise poziția dintre tufe, imediat după ce-l doborâse pe unul dintre trăgători. Bună treabă. O explozie de focuri izbucni de la una dintre umbre, toate gloanțele fiind îndreptate spre poziția ei anterioară. Era acum în spatele casei, ghemuită, așteptând o oportunitate de a-l ajuta pe Cotton, care rămăsese în câmp deschis și vulnerabil. Focul în direcția ei se oprise și întrezări o umbră dispărând către ușa de la intrare.

Asta avea să fie problema lui Zorin.

A ei era să se ocupe de cei doi care își îndreptaseră atenția către Cotton.

*

Malone fugi către stânga și decise să flancheze și el. Întunericul era și dușman, și aliat, dar oponenții săi aveau arme ce scuipau gloanțe cu sutele. El avea o Beretta cu un cartuș plin, dar dacă nu își folosea mintea, nu se compara cu puterea lor de foc.

Se ascunse în spatele unui brad fusiform, cu urechile chinuindu-se să prindă sunete și cu ochii urmărind fiecare mișcare, orice ar fi putut să le dea de gol pozițiile. Își țintui privirea pe oameni și urechile pe tufele din care ar fi trebuit să iasă Cassiopeia. Spera că ea anticipase și ieșise naibii de acolo. Era isteață și capabilă și nu ar fi făcut niciodată o astfel de greșeală de începător. Deci trebuia să presupună că era undeva în spatele casei. Una dintre umbre se grăbise către ușa de la intrare și auzise lemnul deschis forțat, apoi un singur glonț din interior, ceea ce putea însemna că ori Zorin, ori Kelly reușiseră o lovitură.

Merse în jurul copacului, menținând trunchiul între el și locul unde credea că se putea afla pericolul. Se făcuse o liniște de mormânt, ceea ce

nu era neapărat un lucru bun. Câteva lumini apăruseră la ferestrele celorlalte case de pe stradă și se întrebă dacă poliția fusese chemată.

Una din umbre ieși la iveală la nouă metri distanță, în spatele unui alt copac.

Un punct luminos apăru în timp ce gloanțe zburară în direcția sa.

Își lipi trupul de trunchiul gros, numără până la trei, apoi se răsuci și trase de două ori, doborându-l pe trăgător.

— Lasă arma la pământ, spuse o voce de bărbat din spatele lui.

Rămase nemișcat.

— Nu o să repet. Arma la pământ.

Nu avea de ales, așa că dădu drumul armei, care căzu în iarbă. Se întoarse să îl vadă pe al patrulea trăgător, cu pușca ridicată și îndreptată spre el.

*

Zorin auzi mai multe împușcături de afară, aceeași secvență de foc rapid, apoi gloanțe disparate.

— Trebuie să plecăm, îi spuse lui Kelly.

— Trebuie să mă duc la etaj pentru un moment. Acolo sunt lucrurile de care vom avea nevoie.

Încuviință din cap și Kelly porni în grabă.

Pentru prima dată în mult timp era confuz. Nimeni nu ar fi trebuit să știe că se afla aici. Doar Belcenko l-ar fi putut trăda și se îndoia că era cazul. Și cui? Belcenko ura noua Rusie la fel de tare ca el și nu fusese niciun indiciu cum că Moscova era conștientă de ce făcea el. Doar americanul Malone fusese o problemă, care ridicase semne de întrebare, dar era cu siguranță mort de mult.

Deci cine era afară?

Rămase cu ochii pe ușa de la intrare, acum deschisă, gata să tragă în orice mișca. Kelly reapăru pe scări și se grăbi jos, ținând într-o mână

o geantă mică de călătorie. Ca orice bun agent, se pregătise pentru o urgență. La fel ca și el, cu rucsacul lui.

— Bani, pașaport, cartușe de rezervă, șopti Kelly. Și câteva alte lucruri de care o să avem nevoie.

— Unde mergem?

— Să încheiem Matul Prostului.

*

Cassiopeia realiză că Cotton rămăsese vulnerabil. Auzise mai multe trageri, în special cele două gloanțe disparate. Apoi auzi o voce care nu era a lui Cotton ordonând ca o armă să fie pusă la pământ. Se folosi de acel moment pentru a porni înapoi în jurul casei și pentru a urmări linia gardului viu până la locul în care stăteau cele două umbre, una cu fața spre ea, cealaltă cu spatele în direcția ei. Rămase jos și înaintă cu arma în față, menținându-și pașii ușori. O adiere revigorantă, care scutură crengile de deasupra, îi acoperi pașii și o ajută să se apropie.

— Pentru cine lucrezi? spuse vocea.

— Aș putea să te întreb același lucru.

Cotton răspunsese.

Se auzi mai tare, ceea ce însemna că el era cel cu fața spre ea.

— Realizezi că ești probabil singur aici, spuse Cotton.

— La fel ești și tu.

— Atunci hai să ne dăm seama de ce suntem amândoi aici. Am putea afla fiecare câte ceva.

Cotton o putea vedea cu siguranță, așa că trăgea de timp. Bun. Ține-o tot așa. Câțiva metri încă.

— Zorin e în casa aia. Spuse Cotton.

— Nu o să ajungă departe.

*

Malone o putea vedea pe Cassiopeia apropiindu-se de bărbatul ce se afla la trei metri distanță. Încerca din greu să îi câștige timp.

— Știu de ce voi, băieți, sunteți pe urmele lui Zorin, spuse el. Și dacă eu știu, ghici cine altcineva mai știe? Oamenii din Washington sunt băgați cu totul în toată treaba asta.

— Odată ce Zorin e mort, nu va conta ce știi tu.

Un motor de mașină porni deodată.

Sunetul venea dinspre extrema stângă a casei lui Kelly.

Apoi o pereche de faruri luminară strada și dispărură în mare viteză. Umbra cu pușca se răsuci către stânga și trimise o rundă de gloanțe în direcția mașinii, cu siguranță sperând să lovească măcar din întâmplare ținta.

*

Cassiopeia ridică arma și trase în bărbatul ce țintea către mașina în mers, doborându-l la pământ.

Focul de armă se opri.

Liniștea reveni.

— Speram că încă mai respiri, spuse Cotton.

Ea lăsă în jos arma.

— Parcă se presupunea că tu îmi păzești *mie* spatele.

El începu să fugă către vehiculul lor parcat.

— Oricât de plăcută ar fi perspectiva aceea, trebuie să mergem după mașina aia. Presupun că Zorin și Kelly sunt în ea.

Și ea era de acord.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Stephanie rămăsese singură cu Danny Daniels în Biroul Oval. Osin plecase cu promisiunea că discuția lor nu avusese loc niciodată. Edwin Davis se retrăsese în biroul său, iar Luke se îndreptase către apartamentul său pentru a dormi un pic. Miezul nopții trecuse, ceea ce însemna că Danny se afla acum în ultima sa zi ca președinte al Statelor Unite.

— Aproape s-a terminat, îi spuse ea.

Danny se legănă în scaun, tăcut, neobișnuit de posomorât.

— Nu vreau să plec.

Ea zâmbi.

— Cine vrea?

— Mulți au ajuns atât de departe fără să aibă habar ce făceau. Așa că au fost nerăbdători să se termine. Mie mi-a plăcut munca asta.

— Ai fost un președinte bun. Istoria va fi blândă.

Și vorbise serios.

— Cum e să fii șomeră? spuse el. O să mă alătur ție foarte curând.

— Nu e tocmai cum mi-am imaginat că o să ies din sistem.

— Nici eu, dar știi că nu am putut interveni. Pe lângă asta, ce bine ar fi făcut? Billet s-a dus. Băieții ăia cred că știu mai multe ca tine sau ca mine sau ca oricine altcineva. Amintește-ți, Fox *a fost* guvernator.

Prinse sarcasmul. Noul președinte venea direct din casa unui guvernator cu ceva experiență administrativă, dar cu aproape niciun pic de expunere internațională. Își construise campania pe o platformă de semi-izolaționism, simțind că țara se săturase să facă pe polițistul întregii lumi. Câștigase cu o majoritate solidă votul de popularitate și cu o diferență și mai mare în

colegiul electoral, ceea ce o făcuse pe Stephanie să se întrebe dacă opinia publică era în schimbare într-adevăr. Să crezi că America putea exista independent de ceea ce se întâmpla pe glob, indiferent de cât de îndepărtate sau izolate păreau lucrurile, era la limita idioțeniei.

Acele zile trecuseră.

— Îți iei privirea de la cineva pentru mai mult de un minut, îi spuse Danny, și te înjunghie pe la spate. Orientul Mijlociu, Asia, China, acum Rusia. Toți scot capetele alea urâte. Și aliații noștri? La naiba, de cele mai multe ori sunt mai răi ca dușmanii. Dă-mi, du-mă, cumpără-mi, adu-mi. Asta e tot ce vor.

Stephanie zâmbi, amintindu-și de prima dată când îl auzise spunând acea frază. Cu ani în urmă, în timpul unei bătălii, una dintre primele pe care le duseseră, înainte ca amândoi să realizeze ce simțeau unul pentru celălalt.

— Unde e Pauline? întrebă ea.

— Plecată. Dar va reveni luni pentru jurământul de pe Capitol Hill. Ultima noastră apariție publică împreună ca soț și soție.

Auzi sentimentul eșecului în vocea lui.

— Totul la etaj a fost împachetat și trimis înapoi în Tennessee. Pauline a plecat acum câteva zile, se presupune că pentru a se ocupa de mutare. E nerăbdătoare să își înceapă noua viață și, trebuie să spun, eram dornic să o văd plecată. E timpul să trecem peste.

— Când veți divorța?

— În câteva luni. Odată ce-o să doară pe toată lumea-n fund de mine sau de ea. Frumos și în liniște. Așa cum a făcut Al Gore. Rahaturi se mai întâmplă, iar oamenii înțeleg. Nimănui nu-i pasă de vreun fost vicepreședinte sau președinte.

Îi înțelegea remușcările. Cu decenii în urmă propriul ei mariaj se destrămase până în punctul în care ea și Lars trăiseră separat timp de ani întregi. Ar fi continuat așa până în prezent dacă nu s-ar fi

spânzurat de acel pod din Franța. În cele din urmă, cu ajutorul lui Cotton și al Cassiopeiei, ajunsese să înțeleagă de ce se întâmplase asta, dar finalul tot îi aducea o mare tristețe în inimă.

— Nu ar trebui să dormi? îi spuse ea.

— Sunt o pasăre de noapte. Știi asta. Și n-am dormit niciun pic în ultima lună și ceva. Nu îmi place direcția în care se îndreaptă țara asta. E înspăimântător. Și mă întreb dacă e vina mea.

— Pentru că ai făcut o treabă bună protejând pe toată lumea?

— Am făcut să pară prea ușor.

Ceea ce ea știa că nu era adevărat. Noul președinte părea a fi la polul opus față de Danny. Dar asta era politica americană. Pendulul său se legăna cu o regularitate previzibilă ca și cum țării îi plăcea să încerce continuu lucruri noi, și totuși se plângea constant că totul rămânea la fel. Nu exista niciun mod de a mulțumi masele și se întreba de ce ar face cineva asta vreodată. Dar Danny nu doar că încercase, ci și reușise.

— Ți-ai făcut treaba, spuse ea. Și ai ținut țara asta în siguranță, fără a încălca drepturile civile.

— Am avut parte de câteva provocări, nu-i așa?

Ea îi zâmbi.

— Știi doar că poți fi încă de folos, nu? Viața ta nu s-a încheiat.

El clătină din cap.

— Succesorul meu e un începător.

— În treizeci de ore va fi președintele Statelor Unite.

— Nu a avut niciodată de-a face cu așa ceva. Și oamenii pe care îi angajează nu-s cei mai străluciți. Și asta mă sperie.

— Nu e problema noastră, spuse ea.

— Urăsc că ți s-a întâmplat ție asta, spuse el. Nu te-aș fi implicat vreodată dacă aș fi știut că te vor concedia.

Suna ca și cum vorbea serios.

— Nu ai fost altfel decât sincer din ziua în care ne-am întâlnit, spuse ea. Și hai să clarificăm o treabă. Eu fac numai ce vreau să fac, iar tu știi asta. Eu am ales mișcările pe care le-am făcut, așa că plătesc prețul.

El zâmbi în timp ce continuă să se legene.

— Mustangul lui Luke e distrus complet? întrebă el.

— Doar piese de schimb acum.

— Iubea mașina aia.

Stephanie se întrebă cu cine vorbea el acum. Părea la milioane de kilometri distanță.

— Ești obosit.

— Nu, sunt îngrijorat. Ceva se întâmplă aici. O simt. Și nu e de bine. Nu vezi în fiecare zi un șef de stație SVR intrând în Casa Albă și divulgând secrete de stat. Cinci arme nucleare sunt ascunse pe aici pe undeva.

— Nu e ca-n filme. Trebuie avut grijă de lucrurile astea și a trecut mult timp de atunci.

— Și totuși Zorin ăsta merge-nainte. Asta mă îngrijorează.

— Rușii nu au fost recunoscuți niciodată pentru inteligență.

— Dar au fost odată un competitor dur.

Stephanie lăsă un moment de liniște să treacă înainte de a încălca protocolul și a întreba:

— Cum rămâne cu noi?

Privirea lui se focusă pe ea.

— Există un noi?

— Dacă vrei să existe.

— Vreau.

Câțiva nervi tresăriră de-a lungul antebrațelor ei. Ceva cel puțin neobișnuit. Era bucuroasă să audă acea mărturisire și spera ca posibilitățile create de ea să îl înveselească un pic pentru următoarea zi și jumătate.

— După jurământ, mă întorc în Tennessee, spuse el. La căsuța mea mică din pădure. Ești binevenită să mi te alături.

— Ce-ai zice să divorțezi mai întâi?

El râse.

— M-am gândit că o să spui asta. Dar poți veni în vizită, nu?

— Și să ajung pe prima pagină a vreunui tabloid? Nu mersi. O să aștept până o să fii un bărbat liber.

— Ce o să faci acum?

Nu se gândise mult la asta.

— Am o pensie care o să vină spre mine, așa că o să o iau. Apoi o să văd cine ar putea avea nevoie de serviciile unui fost ofițer de informații cu experiență.

— Îmi imaginez că vor fi mulți pretendenți care vor face o ofertă. Ce zici de asta? Să nu iei o decizie înainte să te consulți cu mine mai întâi.

Putea vedea că punea ceva la cale. Dar nici nu se aștepta la altceva. Acest bărbat era un jucător. Fusese mereu, avea să fie pentru totdeauna.

— Nu îndrăznesc să întreb, nu?

El zâmbi cu șiretenie și spuse:

— Nu îndrăzni. Cel puțin pentru moment.

Apoi văzu altceva în ochii lui.

El știa ceva ce ea nu știa.

Ceva important.

— Ce este? întrebă ea.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

Zorin stătea pe scaunul din dreapta șoferului, iar Kelly la volanul unei mici berline coupé. Fugiseră din casă pe ușa din bucătărie și găsiseră mașina în garaj, reușind să plece fără incidente. Era confuz încă din cauza cacofoniei de focuri de armă din jurul casei. Trecuseră pe lângă două mașini de poliție pe un pod de peste râu, ambele îndreptându-se către est, în timp ce ei conduceau către vest. Dar niciuna nu venise către ei în timp ce traversaseră Charlottetown, apoi ajunseseră la un drum principal.

— Unde mergem? întrebă el.

— Înapoi la *glavny protivnik.*

Adversarul principal. America.

— Ai ascuns RA-115 într-un loc sigur?

— Ordinele mele au fost clare. Găsește o locație unde să nu poată fi detectate, dar să rămână viabile. Asta nu a fost ușor de îndeplinit. Dar am reușit.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă el. După ce l-am părăsit pe Andropov în noaptea aceea?

— M-am întors la viața mea. Spre deosebire de tine, Aleksandr, eu nu am fost născut în patria-mamă. Părinții mei au fost agenți plasați în Statele Unite. Sunt un cetățean al Statelor Unite cu pașaport. Am venit la Moscova în noaptea aceea cu un grup turistic. În anii ’80, îndrăznesc să spun că Rusia nu era o destinație turistică, dar americanii tot mergeau. Mi s-a ordonat să mă întorc pentru o întâlnire față în față, așa că am rezervat excursia. În acea noapte, m-am strecurat din hotel și am venit la adăpost.

Știa totul despre Intourist, deținută de guvern și, pe vremuri, singura agenție de turism permisă în Uniunea Sovietică. Stalin însuși o înființase. Împreună cu toți angajații KGB, gestionase odată accesul tuturor străinilor în Uniunea Sovietică.

Oficial, lucrase în mai multe birouri Intourist. Deci putea înțelege cum Kelly ajunsese atât în Moscova, cât și la întâlnire.

— După noaptea aceea cu Andropov, am reintrat în grupul turistic și m-am întors la Washington. Am rămas la locul meu de muncă, mi-am urmat ordinele pentru Matul Prostului și am ascultat mult.

Ceea ce se dovedise mereu a fi cel mai eficient mod de a aduna informații. Își jucase rolul în timpul câtorva delegări în străinătate, dar specializarea sa nu era socializarea. Era mai mult un om al acțiunii, al implementării.

— După decembrie 1991 nimic din toate acelea nu a mai prea contat, spuse Kelly. Totul s-a terminat pur și simplu. Nu am mai fost contactat niciodată de KGB sau SVR. Dar ție, Aleksandr, ce ți s-a întâmplat?

— Am gustat puțin din noua Rusie. Prea mulți mafioți pentru mine. Așa că m-am mutat în est, în Siberia. Soția și fiul meu au murit, așa că am locuit singur, așteptând oportunitatea perfectă.

Se apropiau de Podul Confederației, care se întindea treisprezece kilometri peste strâmtoarea Northumberland, ce separa insula Prince Edward de Canada continentală. Cu treizeci de ani în urmă, pentru el unica variantă de a traversa fusese cu feribotul.

Kelly se opri și plăti taxa, apoi acceleră pe banda luminată.

— Și eu m-am întrebat dacă oportunitatea va mai apărea vreodată, spuse Kelly. Pentru mult timp am crezut că toate astea s-au încheiat. Andropov a murit în ’84. Ordinele mele ar fi trebuit să vină direct de la el. Dar nu mi s-a spus niciodată să mă retrag, așa că am continuat să îmi fac treaba.

— Și eu am făcut la fel.

Se holbă prin întuneric la șoferul său.

— Le suntem datori tuturor să terminăm. Nu am avut niciodată șansa de a duce marea bătălie

împotriva adversarului principal. În schimb, acel adversar ne-a distrus.

— Așa a făcut. Dar ne-am rănit mult și singuri. Am petrecut decenii citind despre ce s-a întâmplat. Atât de multe greșeli. Istoria m-a învățat multe lecții.

Așa cum fusese și în cazul lui. Mai important, nu avea să existe nicio ezitare, nicio reținere, nicio milă. Politica nu conta. Compasiunea și moralitatea nu erau luate în considerare aici nicăieri. Acele concepte nu opriseră pe nimeni din a distruge Uniunea Sovietică. Așa că trebuia să știe:

— Matul Prostului implică două mutări până la șah mat. Andropov însuși a numit misiunea. Este relevant acel simbolism?

— Oh, da. Iar succesul oricărui Mat al Prostului depinde de oponentul tău, care trebuie să joace extraordinar de prostește. În acest caz, America ne-a ajutat.

— Eu am fost Mutarea Tăcută, spuse el.

Kelly chicoti.

— Cât de potrivit. Un act ce nu amenință nimic altceva de pe tablă. Andropov a fost ironic, zău.

— Ai știut despre ceilalți doi că au murit?

Continuară să meargă pe podul cu două benzi, traficul fiind aproape inexistent în ambele direcții. Nimic ciudat, având în vedere că era miezul nopții.

— Am aflat de morțile lor premature. Nu e greu de înțeles de ce s-au întâmplat. Cu cât mai puțini știau, cu atât mai bine. Am presupus că ideea era ca eu să fiu lăsat ultimul, gata de a implementa Matul Prostului la ordin. Cum m-ai găsit tu pe mine?

— Numele tău există în înregistrări vechi. Locația ta am aflat-o de la cineva care a avut acces la informații secrete.

— Ai avut ajutorul unui arhivist?

Încuviință din cap.

— Sunt probabil singurii care știu unde să se uite, spuse Kelly. Înregistrări ale plasării mele trebuie să fi existat. Arhiviștii au făcut mari daune. Am citit cartea lui Mitrokhin când a fost publicată în anii ’90. A fost o chestiune de supraviețuire, din moment ce am fost îngrozit ca nu cumva trădătorul să mă fi numit acolo.

— Moscova probabil citește acum aceleași înregistrări pe care le-a citit și arhivistul meu.

— Sunt de acord. Acel om din casă trebuie să fi fost din SVR.

Se gândi că era momentul să întrebe:

— Prima mutare pe care ai făcut-o a fost să ascunzi armele. Care era a doua mutare din Matul Prostului? Cea care câștigă.

— Punctul de convergență.

Asta fusese ceea ce Belcenko nu fusese capabil să determine, sau nu fusese dispus să împărtășească. Andropov spusese în acea noapte că aveau să „lovească America direct în inimă”. Două slăbiciuni fuseseră descoperite și, „la timpul potrivit, vom da Americii o lecție. Efort minim, efect maxim”.

— Am aflat despre amendamentul zero, spuse Zorin. Mai mult din înregistrările alea vechi și de la arhivist. Așa că știu că momentul este acum.

Își ascunse entuziasmul și invocă o răbdare antrenată mult timp pentru a-și ține emoțiile sub control.

— Dar știi care este punctul de convergență?

— Misiunea mea a fost să îl determin. Îți amintești ce ne-a spus Andropov. Kelly ridică două degete. Două slăbiciuni. Plicul de sub farfuria mea în acea noapte le-a descris pe amândouă. Amendamentul zero este una dintre ele.

Pe care Belcenko i-o explicase.

— A doua este locul de detonare în sine.

Ajunseră la capătul podului și conduseră în continuare prin Canada continentală.

Kelly spuse:

— Sunt singurul care știe acea locație.

*

Malone conducea și Cassiopeia privea înainte, folosind binoclul cu vedere nocturnă. Erau la mai bine de un kilometru și jumătate în spatele lui Zorin, încercând să se amestece printre cele câteva mașini de pe drum. Până acum nu credea că fuseseră descoperiți. Cum s-ar fi putut? Părăsiseră cartierul lui Kelly la două minute după Zorin, ajutați să îi prindă din urmă de vehiculele poliției care trecuseră în viteză peste podul râului Hillsborough și Zorin încetinise, încercând în mod evident să nu atragă atenția. Menținuseră ritmul, conducând spre vest, apoi spre sud, trecând peste ceea ce se numea Podul Confederației. Pe drum Cassiopeia îi spusese tot ce auzise în casa lui Kelly.

— Suntem în New Brunswick, îi spuse ea.

— Ai mai fost aici?

Coborî binoclul.

— De câteva ori. Drăguț loc.

— Ai vreo idee încotro se îndreaptă?

Scoase telefonul și apăsă pe ecran.

— Sunt două aeroporturi mai în față, în Moncton și în St. John. Ar putea fi într-acolo. Și urmează o alegere între drumuri. La vest către New Brunswick sau la est către Nova Scoția.

— Bănuiesc că va trebui să așteptăm să vedem.

— Cine crezi că erau băieții ăia de la casa lui Kelly? întrebă ea.

— Trebuie să fi fost ruși. Cine altcineva?

— De acord.

Duse din nou binoclul la ochi.

— Se îndreaptă spre vest, către Moncton. Telefonul meu spune că e cam la cincizeci de kilometri distanță.

Acceleră, gata de a vira și el.

Două lucruri trebuiau evitate.

Nu puteau fi descoperiți și nu puteau pierde acea mașină.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

Stephanie stătea în Biroul Oval, holbându-se la două dosare. Unul era gros și marcat clar TOP SECRET – PASA ÎNAINTE cu litere roșii. Marginile sale erau uzate, ștampila cu TOP SECRET era datată 1989 și autorizată de Casa Albă. Sigiliul fusese rupt, paginile din interior deranjate, dar recunoștea toate scrisorile, notițele, opiniile legale și comunicatele internaționale. Multe dintre ele fuseseră scrise de ea.

— Cum era Reagan? întrebă Danny.

— Inteligent, isteț, intuitiv. Savura modul în care ceilalți îl subestimau. Dar putea citi oamenii, în special pe sovietici. A petrecut mult timp gândindu-se la pieirea lor.

Întoarse paginile, scoțând la iveală un cuprins, data cea mai îndepărtată fiind din februarie 1982, anul primei ei întâlniri cu Reagan. Ultima era din noiembrie 1989, când fusese anunțată că nu mai era nevoie de serviciile ei. Nimic nu părea să se fi întâmplat după plecarea ei. Dar ce să se fi întâmplat? Zarurile fuseseră aruncate mult înainte ca Bush să preia postul. Își reaminti toate întâlnirile ce avuseseră loc aici, majoritatea târziu în noapte, când doar puțini oameni erau prin preajmă. Ajunsese chiar să o cunoască pe Nancy Reagan, care i se păruse extrem de grațioasă, împărtășind aceleași aspirații cu soțul ei. Fuseseră cu adevărat o echipă. Invidiase acea relație, în timp ce mariajul ei pe atunci se dezintegra.

— Reagan a avut o intuiție despre Uniunea Sovietică și a fost răbdător, spuse ea. A așteptat pe cineva ca Gorbaciov și, când a apărut, a profitat la maxim. Poate că a fost actorul din el, judecând momentul potrivit pentru a arunca replica perfectă pentru maxim efect. Nu grăbea niciodată nimic. Îmi spunea mereu să o fac cum trebuie, nu repede.

— Întotdeauna am fost norocoși să avem omul potrivit la momentul potrivit. Washington a fost prezent la început. Lincoln când țara se destrăma. Wilson și Roosevelt, când Criza Economică și războaiele mondiale amenințau totul. Apoi Reagan, cu Războiul Rece. L-a deranjat că totul s-a încheiat de fapt după mandatul său, când Bush a preluat?

— Absolut deloc. Nu era un om căruia să îi pese de merite, ci numai de rezultate. Voia să lase lumea un loc mai sigur decât o găsise și exact asta a făcut. L-am văzut pentru ultima oară în 1992, în biblioteca prezidențială. Ne-am întâlnit singuri și mi-a mulțumit din nou pentru tot ce am făcut. A fost un om extraordinar, iar istoria va scrie că Ronald Reagan a câștigat Războiul Rece.

— Ai făcut bine, îi spuse Danny. Tare bine. Trebuie să fii al naibii de mândră de ceea ce ai realizat.

Însemna mult să audă laudele lui. Nu era un om care să împartă ușor complimente. Esența domeniului spionajului spunea că recunoașterea nu venea aproape niciodată. Rezolvarea treburilor trebuia să fie suficientă, deși uneori putea fi un substituent prost. Ea *era* mândră. Mai mult decât putea spune vreodată. Fusese acolo când Europa de Est interzisese sistemul unui unic partid, dăduse la o parte o economie planificată și alesese libertatea și statul de drept. Îi ajutase pe cei mai puternici doi oameni din lume să cauzeze distrugerea unui imperiu malefic.

Multe se întâmplaseră de atunci, dar nimic ca asta.

— Au fost vremuri remarcabile, spuse ea. Dar ca și acum, administrația Bush a decis că nu mai era nevoie de mine. Atunci m-am mutat în Justiție.

— „De la Stettin în Baltic la Trieste în Adriatic, Cortina de Fier a coborât peste continent. În spatele acelei linii se află toate capitalele statelor antice ale Europei Centrale și de Est. Varșovia,

Berlin, Praga, Viena, Budapesta, Belgrad, București și Sofia, toate aceste orașe faimoase și populațiile din jurul lor se află în ceea ce trebuie să numesc sfera sovietică."

Era impresionată.

— Discursul lui Churchill. Spus în Fulton, Missouri, în 1946, după ce a ratat încercarea de a fi reales ca prim-ministru. Nu am realizat niciodată că ai fost un specialist în Războiul Rece.

Arătă cu degetul spre ea.

— Ce ai vrut să spui este că nu ai știut niciodată că îmi pot aminti lucruri. O să descoperi despre mine multe lucruri pe care nu le știai.

De asta era sigură.

— Truman a fost acolo în public când a vorbit Churchill, spuse el. A spus apoi că era de acord cu fiecare cuvânt, în special cu sintagma creată în acea zi. *Cortina de Fier.* Churchill a avut dreptate în legătură cu Stalin și cu rușii.

— Și ne-a luat încă patruzeci și cinci de ani să câștigăm acel Război Rece.

— Dar am câștigat. Victorie completă și totală.

— Cum ai aflat? întrebă ea. Doar o mână de oameni au știut de Pasa Înainte.

— Osin mi-a spus ieri.

— Și nu ai zis nimic?

— Pot să țin un secret.

Ea zâmbi. Putea fi chiar adorabil, când voia să fie.

— Zorin, ca și tine, este un Luptător Rece, spuse el. Dar spre deosebire de tine, el nu a trecut mai departe. Zorin este una dintre problemele noastre, dar împărțirea de la Kremlin e o cu totul altă problemă. Osin, în apărarea lui, încearcă să facă ce e drept. Dar sunt mai mulți țăcăniți în guvernul rus decât Osini. Nu fanatici, de genul Lenin, Karl Marx. Nu, ăștia sunt criminali puri, care luptă pentru nimic altceva în afară de ei înșiși. Partea bună e că nu sunt genul care vor să domine lumea. Dar cinci arme nucleare ascunse aici? Asta e ceea

ce ar putea să le fie de folos. Un ciocan bun să ne țină sub control.

Arătă cu degetul către celălalt fișier de pe biroul aproape gol.

— Pe ăla l-am pus pe Edwin să-l asimileze.

Se întinse după el, dar el îi prinse ușor mâna, oprind-o. Un fior nefamiliar o cutremură.

Telefonul de pe birou sună, întrerupând momentul.

— Avem o problemă în Canada, spuse Edwin.

Ascultară amândoi ce găsiseră polițiștii din insula Prince Edward. Patru cadavre la reședința unui om numit Jamie Kelly, la ieșirea din Charlottetown. Niciun act de identificare asupra niciunuia dintre ei.

— Vreo veste de la Cotton? întrebă ea.

— Nimic. Dar măcar știm că a fost ocupat.

Asta da.

— O să sune când o să aibă nevoie, îi spuse ea lui Edwin. Poți să le spui canadienilor să stea afară din calea lor?

— Am rezolvat deja.

— Ține-mă la curent, spuse Danny, închizând apelul.

Văzu îngrijorare în ochii lui.

— Ce aveai de gând să îmi arăți? întrebă ea.

— Cotton a raportat că arhivistul, Belcenko, a menționat două lucruri înainte să moară. Matul Prostului și amendamentul zero. Osin a promis că se ocupă de primul lucru. De al doilea, în schimb, ne putem ocupa noi.

Făcu semn spre celălalt dosar.

— E totul acolo.

Ea privi către dosar.

— Acolo sunt copii ale documentelor pe care Edwin le-a găsit într-un vechi dosar al CIA clasificat. Cuvintele *amendamentul zero* ne-au dus direct acolo. Se pare că avem lucruri indexate digital în Langley acum, ceea ce e un lucru bun. Oamenii de acolo mi-au spus că din anii 1980 nu

au mai auzit cuvintele astea asociate cu Uniunea Sovietică. Ia dosarul sus și citește-l. Apoi dormi un pic. Alege orice dormitor vrei.

— Inclusiv al tău?

El rânji.

— Cum ai spus și tu, nu până nu sunt un bărbat liber.

Întinse mâna după dosar. Deși un somn ar fi fost grozav, era extrem de curioasă despre ce se întâmpla.

— Vom vorbi mai multe despre asta la micul dejun, spuse el.

Ea se îndreptă către ușă.

— Sovieticii îl numeau amendamentul zero, îi spuse el. Noi îl numim al 20-lea Amendament din Constituție.

*

Cassiopeia ținu binoclul la ochi și imaginile gri ale drumului din față fură ușor de văzut. Tehnologia vederii nocturne avansase mult de la varianta cadrelor în nuanțe de verde. De fapt, imaginea prin binoclu era la fel de clară ca amurgul unei zile de vară. Urmărise traseul pe smartphone, observând că se îndreptau către teritoriile din afara Canadei. Granița cu Maine era la mai puțin de optzeci de kilometri depărtare.

— Are de gând să treacă în Statele Unite ale Americii? întrebă ea.

— Kelly ar putea să o facă cu ușurință. Edwin mi-a zis că e cetățean al Statelor Unite ale Americii și are pașaport. Dar Zorin? Nicio șansă. A aterizat cu o parașută. Chiar dacă a adus cu el vreun card de identitate fals, ar avea nevoie de viză ca să intre legal în Statele Unite cu un pașaport rusesc. Mă îndoiesc și că are pașaport. Dar asta nu o să-l oprească.

Rămăseseră mult în spate, chiar prea departe, dar din fericire mașina din față nu virase deloc.

— Urmează un orășel, Digdeguash, spuse ea, verificând harta din telefon.

Cotton făcuse o treabă bună folosind ca acoperire puținele mașini pe care le întâlniseră. Ea își verifică ceasul. Era aproape 3:00 a.m.

— Nu o să conducă peste graniță, spuse Cotton.

Era de acord. Folosi degetul pentru a mișca harta din telefon. Mutând imaginea la nord și sud, apoi la est și la vest.

— Suntem la nord de Maine, în imediata apropiere și de partea opusă a portului Passamaquoddy. Probabil că sunt treizeci de kilometri până acolo.

— Așa are de gând să o facă, spuse Cotton. Pe apă.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Zorin nu îl întrebase pe Kelly ce descoperise. Orice detonare avea sens, doar armele supraviețuiau.

Toate la timpul lor.

Merseseră în liniște pentru un timp. Trecură de orașul St. John și se îndreptau înspre sud. Drumul cu patru benzi se îngustă la două, mergând paralel cu țărmul. Șoferul său părea că știe exact încotro se îndreaptă.

Intrară într-o comunitate liniștită, unde toată lumea dormea. Kelly frână într-o intersecție, apoi viră spre sud, pe o altă șosea întunecată.

— Imediat înainte urmează un orășel micuț și drăguț numit St. Andrews by the Sea, spuse Kelly. L-am vizitat de multe ori. Doar vreo două mii de oameni locuiesc acolo, iar Maine este imediat peste râul St. Croix. Îmi place navigatul și au bărci de închiriat. Putem fura una la ora asta și vom fi deja plecați când cineva își va da seama. Vom evita râul și ne vom îndrepta prin golf direct către Eastport din Maine. Nu e departe. Sunt doar vreo cincizeci de kilometri. Pe acolo ne putem strecura ușor în Statele Unite ale Americii.

Zorin trebuia să aibă încredere că acest om știa ce face.

— Am venit aici vara. Privitul balenelor e o afacere mare în St. Andrews. Îmi place orășelul. A fost fondat de susținătorii britanicilor care au părăsit coloniile după Războiul de Independență. Nu aveau niciun pic de dragoste pentru noua Americă. O să fie o navigare friguroasă în briza rece, dar e cel mai inteligent mod de a traversa.

— De ce trebuie să mergem prin golf și nu traversăm pur și simplu râul? Ai zis că granița e la mai puțin de trei kilometri în direcția aia.

— E patrulată zi și noapte. Cel mai simplu mod de a ajunge în America este peste golf. Este un fel

de ușă principală. Am planificat scenariul ăsta acum mult timp, deși nu am crezut că îl voi folosi vreodată.

Un indicator stradal le semnală că intraseră în St. Andrews. Alte indicatoare arătau oamenilor drumul către un acvarium și către centru orașului.

— Hotelul Algonquin este minunat, spuse Kelly. Amenajat în stilul lumii vechi. Se află acolo, pe un deal, iar debarcaderele sunt în direcția asta.

Trecură printr-un micuț centru în care se găseau clădiri acoperite cu scândură orizontală colorată. Majoritatea erau magazine, cafenele și galerii de artă. Un steag canadian iluminat flutura deasupra uneia. Kelly parcă pe faleză și părăsiră imediat mașina. Fiecare își căra geanta. Aerul nopții înțepa. Fețele lor umede se strângeau și înghețau ca în Siberia. Nu era nimeni în jur. Era liniște, cu excepția valurilor blânde ce loveau malul din apropiere.

Merseră de-a lungul unui debarcader care ducea spre golf. Erau bărci legate pe ambele părți. Kelly părea să aleagă. Într-un final, alese o barcă cu un singur catarg de vreo șase metri lungime și sări la bordul ei.

— Dezleag-o de la tacheți. Până trecem de doc, o să plutim; apoi ridicăm vela. Nu ești cine știe ce marinar, nu-i așa?

— Deloc, spuse el.

— Atunci ai noroc că eu sunt.

Desfăcu sforile și sări în barcă. Adevărul fie spus, nu era deloc un fan al apei, dar aprecia ideile propuse de Kelly. Barca începu imediat să se îndepărteze de doc; curentul îi trăgea spre golf. Kelly era ocupat cu eliberarea velei principale pe catarg și se pregătea să prindă o adiere constantă dinspre nord. Culoarul îngust din față părea a avea vreo doi kilometri. Era împădurit pe ambele margini ale apei.

Ce spusese Kelly? Cincizeci de kilometri?

Putea să facă față.

Își verifică ceasul.
Era aproape 4:00 a.m.
36 de ore rămase.

*

Când Malone remarcă furtul unei bărci cu un singur catarg, Zorin și Kelly pluteau departe de mal. Ajunseră în oraș la câteva minute după ruși și se opriră câteva momente în fața falezei, folosind întunericul ca acoperire. Luă de la ochi binoclul cu vedere nocturnă și i-l dădu Cassiopeiei. Se aflau la patru sute de metri distanță de faleză, printre puținele clădiri de pe strada principală.
— Nu îi putem urma, spuse ea, în timp ce observa prin lentile ce se întâmplă pe apa întunecată. Pe frigul acesta, nu mai este nicio barcă acolo.
— Pot să-mi împrumuți telefonul?
Îi dădu telefonul și el sună din noul la Casa Albă – același număr folosit mai devreme pentru a raporta parțial. Răspunse Edwin Davis. Îi detalie șefului personalului ce se întâmpla și apoi spuse:
— Presupun că avem capacitatea de a folosi drone aici…
— Așteaptă un pic și o să aflu.
Două minute mai târziu telefonul sună și Edwin spuse:
— Absolut! Canadienilor nu le convine, dar avem permisiunea. Am ordonat să fie trimisă o dronă în aer. Ar trebui să ajungă la locația voastră în mai puțin de treizeci de minute.
Privi către Cassiopeia, care putea auzi conversația, deși nu era pe difuzor.
Ea încuviință și spuse:
— Putem controla câmpul vizual în acest timp, dar nu mai mult. Se îndreaptă spre sud-est, către Maine.
— Ai auzit asta? îl întrebă el pe Edwin.

— O să îi urmărim tot drumul. Voi ce o să faceți?

— O să așteptăm apelul tău în care ne vei spune că i-ai găsit. Apoi o să ne întoarcem cu mașina și o să coborâm spre sud, pe partea graniței cu Maine. Astfel, o să fim pe aproape când ajung la mal. Să ne asigurăm că nu îi deranjează nimeni. Niciun ofițer de frontieră.

— Mi s-a spus că treaba e ușoară acolo. Funcționează sistemul de intrare în țară bazat pe încredere, spuse Davis.

— Cam atât a fost cu granițele sigure.

— Dacă ar ști lumea… Măcar patrulăm cu dronele.

— Dar să nu-l pierdeți! Am ajuns până aici…

— N-o să-l pierdem.

Întrerupse apelul.

Cassiopeia continuă să analizeze largul golfului.

El stătu lângă ea în frig.

— Noroc că cei doi nu mai sunt la curent de ceva timp. Nu existau drone cu camere de filmat la rezoluție înaltă pe vremea lor.

Ea puse jos binoclul.

— Care crezi că e sfârșitul jocului?

Nu știa sincer.

— Să sperăm că Stephanie va descoperi asta doar pentru noi.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

Problema succesiunii președinției Statelor Unite a fost un subiect spinos încă de la crearea Constituției în 1787. Articolul II, Secțiunea 1, Alineatul 4 spune că pentru a fi eligibil pentru președinte, o persoană trebuie să fie un cetățean născut pe teritoriul Statelor Unite, să aibă cel puțin treizeci și cinci de ani și să fi locuit în Statele Unite pentru cel puțin paisprezece ani. În cazul demiterii din funcție, a decesului, a demisiei sau a imposibilității de a-și exercita puterile de președinte, Articolul II, Secțiunea 1, Alineatul 5 îl numește pe vicepreședinte primul în linia de succesiune.

Șapte președinți americani au murit în funcție și vicepreședintele a depus jurământul și a condus în perioada rămasă a mandatului. Dacă acel vicepreședinte devenea cu adevărat președinte sau era doar președinte interimar, a fost pentru mult timp o problemă de dezbatere constituțională. Nimeni nu știe sigur. Problema a fost într-un final rezolvată prin ratificarea din 1967 a celui de-al 25-lea Amendament, care a clarificat Articolul II, Secțiunea 1, Clauza 5, desemnându-l președinte pe vicepreședintele în funcție dacă primul moare, demisionează sau este demis din funcție. Acel amendament prevedea, de asemenea, ca orice post vacant de vicepreședinte să fie ocupat de către președinte și confirmat de Congres. Înainte de această schimbare, când un vicepreședinte urma la președinție (sau părăsea funcția în alt mod), postul de vicepreședinte rămânea vacant până la următoarele alegeri prezidențiale. În 1974, Gerald Ford a fost primul care a devenit vicepreședinte și în cele din urmă președinte prin al 25-lea Amendament. Toate aceste legi americane sunt bine stabilite, iar mare parte din confuzia care a

existat vreodată în legătură cu ascensiunea unui vicepreședinte la președinție a dispărut.

Dar ce se întâmplă cu succesiunea la președinție când nu există niciun vicepreședinte la dispoziție?

Al 20-lea Amendament este acela care se ocupă de acest scenariu, Acel amendament aduce în discuție, de asemenea, problema succesiunii care apare înainte ca un președinte și un vicepreședinte să fie învestiți în funcție.

Iată aici textul:

> Mandatele președintelui și ale vicepreședintelui vor lua sfârșit la amiază, în a douăzecea zi a lunii ianuarie. Dacă la data fixată pentru intrarea în funcție a președintelui președintele ales a decedat, vicepreședintele ales va deveni președinte. Dacă un președinte nu a fost ales înainte de data fixată pentru începerea mandatului său sau dacă președintele ales nu îndeplinește condițiile cerute, vicepreședintele ales va îndeplini atunci funcția de președinte până ce un nou președinte va îndeplini condițiile cerute; Congresul va putea, prin lege, să prevadă cazul concomitent de incapacitate a președintelui ales și a vicepreședintelui, desemnând persoana care va trebui atunci să îndeplinească funcția de președinte sau modul de a o alege, iar respectiva persoană va acționa în această calitate până ce un președinte sau un vicepreședinte nou va îndeplini condițiile cerute.

În primul rând, este clar din acest amendament constituțional că mandatul unui președinte se încheie exact la amiaza zilei de 20 ianuarie, când ar începe simultan mandatul următorului președinte. În al doilea rând, dacă președintele ales moare înainte ca mandatul să înceapă, vicepreședintele ales va deveni președinte pe 20

ianuarie și va servi mandatul întreg pentru care noul președinte fusese ales. În al treilea rând, dacă pe 20 ianuarie niciun președinte nu a fost ales, ori președintele ales nu îndeplinește condițiile pentru a intra în funcție, vicepreședintele ales va acționa în calitate de președinte până ce un președinte va fi ales sau președintele ales va îndeplini condițiile. În ultimul rând, Congresul poate prevedea prin lege cazuri în care niciun președinte, niciun vicepreședinte nu sunt eligibili sau disponibili pentru a servi.

Acest ultim scenariu fusese expus de către Congres în Actul de Succesiune la Președinție din anul 1947, care prezintă linia de succesiune în cazurile în care nu există niciun președinte sau vicepreședinte înainte sau după învestitură. Primul la rând este președintele Camerei Reprezentanților, apoi președintele pro tempore al Senatului. După aceea sunt câțiva oficiali din cabinet într-o ordine clară, începând cu secretarul de stat, apoi finanțele, apărarea, procurorul general, iar la final, secretarul pentru problemele veteranilor este al XVI-lea în linia de succesiune.

Pentru a putea accede la succesiune, un oficial al cabinetului trebuie să îndeplinească condițiile constituționale de a fi președinte și trebuie să fi fost numit de și cu consilierea și acordul Senatului. Odată depus jurământul, statutul prevede că oficialul este automat retras din postul său din cabinet, devenind președinte pentru perioada rămasă din mandat sau până când o persoană de pe o poziție mai avansată în linia de succesiune este în măsură să conducă. Această lege nu a fost invocată niciodată, dar există probleme legale fără răspuns cu privire la constituționalitatea acesteia.

În primul rând, luați în considerare textul exact a statutului în sine: Secțiunea (a)(l) prevede:

> Dacă, din cauză de deces, demisie, destituire, incapacitate sau eșecul de a se

> califica, nu există nici președinte, nici vicepreședinte care să îndeplinească prerogativele funcției de președinte, atunci președintele Camerei Reprezentanților, odată ce își dă demisia ca președinte al Camerei Reprezentanților în Congres, va acționa ca președinte.

Inițial întrebarea este: poate fi un membru al Congresului plasat în linia de succesiune? Articolul II, Secțiunea 1, Alineatul 6 din Constituție specifică faptul că doar un „oficial" al Statelor Unite poate fi desemnat succesor prezidențial. Aproape orice specialist juridic care s-a gândit la această problemă, inclusiv unul dintre fondatorii Americii, James Madison, a concluzionat că un astfel de termen exclude membrii Congresului. Acest lucru este întărit de Articolul I, Secțiunea 6, Alineatul 2 (Clauza Incompatibilității), care stipulează:

> Niciun senator sau reprezentant nu va putea fi numit în timpul exercitării mandatului său într-o funcție civilă sub autoritatea Statelor Unite, funcție care a fost creată sau a cărei retribuție a crescut în timpul mandatului; și nicio persoană care deține o funcție sub autoritatea Statelor Unite nu va putea fi membru în vreuna din Camere atâta timp cât își continuă exercitarea funcției.

Sub sistemul constituțional american, cele două ramuri ale guvernului, legislativul și executivul, trebuie să rămână separate. Actul de Succesiune din 1947 vizează această interdicție, impunând ca președintele Camerei și/ sau președintele pro tempore al Senatului să demisioneze din posturile lor din Congres înainte de a fi învestiți ca președinte. Dar cum ar fi putut să fie oricare dintre ei eligibil de a fi președinte din moment ce, odată

demisionați, nu ar mai fi președintele Camerei sau președinte pro tempore; prin urmare, sunt neeligibili pentru a succeda în temeiul statutului.

Când un oficial al cabinetului succedă în temeiul statutului există un text în subsecțiunea (d)(3) a actului care prevede în mod expres:

> Depunerea jurământului funcției de către un [oficial al cabinetului] va constitui demisia acestuia din funcție în virtutea deținerii a ceea ce îl face să îndeplinească condițiile de a acționa ca președinte.

Nicio astfel de clauză nu apare în subsecțiunea legii care prevede succesiunea președintelui Camerei sau a președintelui pro tempore al Senatului.

Mai multe probleme legale există, de asemenea, când un membru al cabinetului este plasat în linia de succesiune. Actul din 1947 prevede în mod expres că orice oficial din cabinet poate succede ca „Președinte Interimar" până când un nou președinte al Camerei sau un nou președinte pro tempore al Senatului este ales, l-ar înlocui apoi pe acel oficial din cabinet ca președinte interimar. Specialiștii numesc acest lucru „înghionteală", dar acest limbaj legal se află în conflict cu Articolul II, Secțiunea 1, Alineatul 6 al Constituției, care spune că atunci când un oficial al Statelor Unite succede la președinție, „un astfel de oficial trebuie să acționeze în conformitate până ce invalidarea [președintelui] va fi retrasă sau un președinte va fi ales".

Experții au căzut de acord că nu există nicio sancțiune constituțională pentru înghiontirea unui oficial în folosul altuia, ceea ce are sens, din moment ce interdicția previne confuzia ce ar apărea cu siguranță dacă președinția americană ar fi transferată mai multor oameni diferiți într-o perioadă atât de scurtă de timp. Ar preveni, de

asemenea, o exercitare a influenței Congresul asupra ramurii executive (încălcând separarea puterilor) prin amenințarea de a înlocui un membru al cabinetului ce acționează ca președinte cu un nou președinte ales al Camerei.

Pe scurt, Actul de Succesiune la Președinție din 1947 este un statut defectuos. Un observator îl numește „un accident iminent”. Dacă dispozițiile sale legale ar fi aplicate, nu ar genera altceva decât litigiu. În apendicele atașat la prezentul se află o listă lungă de reviste juridice și alte articole academice (din 1947 până în prezent) care au ajuns la aceeași concluzie. Și totuși, Congresul Statelor Unite nu a făcut nicio încercare de a-i repara deficiențele.

Deci, țineți cont de asta: dacă un președinte moare în funcție, conform celui de-al 25-lea Amendament, este clar că vicepreședintele devine președinte și servește mandatul rămas. Dacă un vicepreședinte moare în funcție, conform aceluiași amendament, președintele și Congresul aleg un înlocuitor, care servește mandatul rămas. Dacă președintele ales moare înainte de a depune jurământul, al 20-lea Amendament prevede ca vicepreședintele ales să devină președinte.

Dar ce se întâmplă când atât președintele ales, cât și vicepreședintele ales mor înainte de amiază pe 20 ianuarie?

Al 20-lea Amendament nu abordează această posibilitate. În schimb, amendamentul împuternicește Congresul să ofere un răspuns, care a devenit Actul de Succesiune la Președinție din 1947. Dar acel act nu rezolvă nimic legat de acest scenariu catastrofic. În schimb, în temeiul statutului, așa cum este el acum elaborat, Statele Unite ar plonja în haos politic și legal.

Stephanie termină a doua citire a memorandumului.

O altă foaie din dosar menționa că documentul fusese interceptat pe 9 aprilie 1982, făcând parte dintr-un depozit confiscat de la un spion sovietic prins în Germania de Vest. Autorul era necunoscut. KGB-ul se chinuise mult pentru a aflat despre Actul de Succesiune la Președinție din 1947, un aspect relativ obscur al legii americane.

Se retrăsese la etajul al treilea al Casei Albe, în interiorul unui dormitor amenajat simplu, cu două paturi matrimoniale și o masă de mahon între ele, pe care era o veioză aprinsă. Danny se afla la un etaj inferior, în dormitorul prezidențial. Încercase să doarmă, dar nu fusese capabilă. Decise să citească din nou memoul. Se considera o bună cunoscătoare a Constituției și era conștientă de câteva dintre deficiențele celui de-al 20-lea Amendament. Defectele Actului de Succesiune din 1947 o surprinseseră, la fel ca și indiferența Congresului de a le corecta.

Putea înțelege acea ezitare.

Care erau șansele ca actul să intre vreodată în joc?

Doar în două momente guvernul american era adunat într-un singur loc. Unul era discursul anual despre Starea Națiunii, care avea loc în luna ianuarie a fiecărui an în Camera Reprezentanților din Capitol Hill. Celălalt era instaurarea președintelui. Toți jucătorii importanți erau prezenți la ambele evenimente.

Cu excepția unuia.

Supraviețuitorul desemnat.

De obicei, un membru al cabinetului era ales în secret de șeful personalului Casei Albe înainte de eveniment și ascuns într-o zonă retrasă și nedezvăluită, beneficiind de securitate și de transport prezidențial. Un consilier îi ducea o „minge de fotbal” nucleară[13] ce putea fi folosită de supraviețuitor pentru a autoriza un contraatac. În cazul unei catastrofe totale, acea persoană, în linie directă de succesiune prin Actul de Succesiune din

1947, avea să devină președinte interimar. Însă, toate aceste planuri legate de succesiune nu presupuneau vreo problemă politică sau constituțională.

Totuși, era posibil să nu fie cazul.

De fapt, toată construcția Actului de Succesiune din 1947 părea acum suspectă.

Dar ce legătură are cu Aleksandr Zorin și cu armele nucleare rusești dispărute? Era Zorin conștient de această informație și acum plănuia un atac la inaugurare? Părea concluzia logică, având în vedere ce raportase Cotton despre Zorin și amendamentul zero. Luni, tot guvernul, în afară de supraviețuitorul desemnat, avea să fie prezent în partea de vest a Capitoliului pentru a participa la începutul administrației Warner Fox.

Dar ce ar fi de câștigat dintr-un asemenea act necugetat? „Numele lui este Aleksandr Zorin și vrea răzbunare”. Asta îi spusese Osin.

Apoi, mai erau afirmațiile lui Cotton.

Matul Prostului.

Ca și Danny, spera și ea ca Osin să spună mai multe despre asta.

Dar ea știa un mod mai rapid prin care informația aceea putea fi aflată.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

Zorin privi peste apă către Eastport, Maine. Naviga împreună cu Kelly dinspre partea canadiană a golfului de mai puțin de două ore. Într-un final, coborâră vela și aruncară ancora la aproximativ jumătate de kilometru de larg. În cabina de sub punte se aflau două paturi, câteva aparate de rezervă și veste de salvare. Se înghesuiră în interior și traseră perdelele hublourilor. Apoi privi printr-unul și văzu un doc și debarcaderul ce găzduia diverse bărci. Eastport părea un mic orășel demodat; Kelly îi explicase că era renumit doar pentru statutul de cel mai estic oraș din Statele Unite.

— Acesta este un port de intrare oficial, spuse Kelly. De obicei, un feribot pornește de aici către insula Deer din New Brunswick, dar numai vara. În această perioadă a anului intrările și ieșirile sunt neoficiale.

— Nu putem fi reținuți.

— Nu vom fi. Am testat acest traseu înainte. Ce-am fost învățați, Aleksandr? Fii gata sau mori!

Urcă pe mica punte de la pupa și ascultă șuieratul îndepărtat al micilor valuri ce loveau malul stâncos. Se afla deasupra apei și nimic nu bloca vântul ce aducea tăiosul aer nordic. Era ca într-o altă zi friguroasă din peninsula Kamceatka când, cu mult timp în urmă, șase soldați dependenți de opium sechestraseră un avion Tu-134 destinat câmpurilor petrolifere siberiene. Doi dintre cei 74 de pasageri fuseseră omorâți, iar avionul avariat – o piedică de moment în planul lor de a-l pilota spre Vest, unde soldații sperau să ajungă. În acea zi, stătuse cam la o jumătate de kilometru în larg, așteptând o oportunitate și un alt vânt arctic dur îi înghețase oasele. Într-un final, împreună cu alți trei membri din unitatea *spețnaz* merseră pe țărm și năvăliră în avion, omorându-i

pe cei șase care doreau deturnarea aparatului de zbor.

Fusese bun în meseria lui.

Respectat.

De temut.

Și răsplătit.

Autobuze neidentificate traversau Moscova în fiecare zi oferind transport gratuit angajaților KGB. Nici el și niciun ofițer de informații nu fusese privat de lucruri care să îl afecteze. Magazinele alimentare destinate KGB-ului erau mereu aprovizionate cu somon, cârnați, brânză, și chiar cu caviar. Haine de proveniență vestică se găseau mereu. Existau săli de sport, saune, piscine și terenuri de tenis. Un echipaj medical destinat lor lucra nonstop. O clinică modernă angajase dentiști. Chiar și maseuri puteau fi angajați. Sediul Primului Directorat, ce se afla imediat în afara Moscovei, avea o securitate mai bună decât cea a Kremlinului. Și ce loc! Materialele de construcție fuseseră importate din Japonia și Europa. Finlandezii furnizaseră toată mobila interioară. Fiecare colț invita la fascinație. Fațada de marmură lucea în soare, podelele din lemn erau lustruite până semănau cu o oglindă. Niciun cost nu era prea mare; tot locul fusese proiectat pentru a reaminti celor care lucrau acolo că erau speciali.

Pentru cei mai buni se oferea doar ce era mai bun.

Ofițerii ca și el, care lucrau în Departamentul Americii de Nord, fuseseră clasificați drept cei mai importanți.

Apoi, totul dispăruse.

— Ai văzut ce i s-a întâmplat „pădurii”? întrebă el.

Așa numeau ei sediul Directoratului numărul 1.

Kelly clătină din cap.

— Nu m-am mai întors după acea noapte cu Andropov. Nu am avut niciodată ocazia.

— Ai avut noroc. Te-ar fi umilit. Eu am fost în ’94. Clădirea se prăbușea, vopseaua era uscată și scorojită, interiorul mizerabil, iar majoritatea oamenilor erau beți până la amiază. Mobila finlandeză, pe care o admiram atât de mult, fusese luată sau distrusă. În băi se găseau duzini de sticle cu alcool. Totul putea a alcool și tutun. Nu era pic de hârtie igienică sau șervețele. Oameni le furau imediat ce erau puse acolo. Foloseai un ziar vechi ca să te ștergi la fund. Locul, ca și noi, fusese lăsat să putrezească.

Îi făcea rău să se gândească la asta. Oamenii inteligenți, loiali și încrezători fuseseră făcuți bucăți. Dar el avea nevoie să nu uite niciodată. Ura era un combustibil puternic pentru emoțiile sale îmbătrânite. Fiind un ofițer străin ce locuia într-o țară străină, descoperise că totul era temporar. Învățase să își închidă mintea în fața suprarealismului din jurul său. Casa lui fusese mereu în familiara și confortabila Moscovă, dar când acea lume încetase să mai existe, toată logica și rațiunea îl părăsise.

Se simțise cu adevărat abandonat și singur.

— Aproape că îmi doream să fiu ca tine, spuse el. Locuind aici, aş fi putut evita eșecul.

— Dar nu am uitat niciodată că sunt un ofițer al KGB. Nici măcar o dată. Și că am primit o misiune chiar de la Andropov. Acest lucru a însemnat ceva pentru mine, Aleksandr.

La fel și pentru el.

Ascultă zgomotul apei care lovea carena. Spre est, cerul de culoarea somonului anunța amurgul. Vântul nu se domolise, iar suprafața apei părea o folie mototolită. Kelly băgă mâna în geantă și scoase o lanternă și o hartă, pe care o despături și o întinse pe punte. Zorin văzu că reprezenta partea de est a Statelor Unite, dintre Maine și Florida.

— Suntem aici, arătă Kelly cu lanterna către vârful nord-estic al statului Maine. O să mergem cu mașina spre Bangor, înspre vest, apoi o să o

luăm pe Interstatala 95 spre sud. După ce vom ajunge pe autostradă, vom putea să scoatem un timp bun. Ar trebui să fim la destinație până la noapte.

— Presupun că nu plănuiești să îmi spui mai multe detalii.

— Ce-ai zice să descoperim lucrurile împreună, pas cu pas?

Nu era în măsură să se certe, așa că rămase tăcut. Kelly făcea ce voia el, așa că nu se putea plânge. Privi peste doc către orașul de la mal. Câțiva oameni se mișcau de colo colo pe doc, lângă debarcader. Se vedeau faruri care se deplasau înainte și înapoi pe o stradă paralelă cu malul; apoi se întorceau cu spatele la apă, luminând clădirile de pe ambele părți.

Statele Unite ale Americii.

Trecuse mult timp de la ultima sa vizită.

— Cum ajungem pe acele drumuri și pornim către sud? întrebă el. Furtul unei mașini ar putea fi o problemă.

— De aceea o să alegem metoda ușoară și o să închiriem una. Sunt cetățean al Statelor Unite și am permis de conducere canadian. Nu ar trebui să fie vreo problemă. Te cunoaște cineva din America?

Clătină din cap.

— Nu, din câte știu. Moscova e doar aparent cu ochii pe noi, pentru că habar nu au unde suntem acum.

Își aminti de Anya și se întrebă ce mai face. Avea încă telefonul mobil asociat cu al ei și se gândi să încerce să o contacteze la noapte.

— Dar SVR? întrebă Kelly. Este evident că au știut că tu veneai la mine.

Se gândi din nou la Belcenko. Ce spusese arhivistul în baia neagră fusese auzit și la Moscova?

— Ai dreptate. Au știut.

— Atunci, de ce nu ne-au contactat până acum? întrebă Kelly.

— Pentru că nu au avut niciun motiv să o facă sau poate, pur și simplu, nu au știut totul până acum.

— Ei știu de Matul Prostului?

— E posibil. Acele vechi înregistrări pe care le-am găsit eu le pot găsi și ei. Alți arhiviști ar putea să afle ce mi s-a spus mie. Dar ai zis că nu ai spus nimănui despre succesul tău. Nu a fost făcut niciun raport. E adevărat?

Kelly încuviință din cap.

Încă nu îi venea să creadă că Belcenko vorbise.

— Probabil că ei bâjbâie prin întuneric, sperând ca tu și cu mine să îi conducem la depozit.

Aruncă încă o privire peste apă. Eastport oferea o imagine sobră și misterioasă care deși era liniștită, părea neprielnică.

Se întrebă.

Era SVR-ul aici?

Așteptând?

*

Malone încetini mașina când intră împreună cu Cassiopeia în Eastport, Maine. Orașul aflat pe insula Moore era legat de continent printr-o șosea amenajată pe un dig. Continuaseră să urmărească de la St. Andrews ambarcațiunea care cobora și urca pe valuri. Vântul o împingea în timp ce apa ceda sub presiunea velei. După ce dispăruse din câmpul lor vizual, părăsiră partea de coastă canadiană și se îndreptară spre sud. Intrară în Statele Unite prin U.S.I. Trecură printr-o stație de frontieră și continuară să meargă mai mult spre sud, paralel cu râul St. Croix. Cassiopeia descoperi cu smartphone-ul ei că Eastport era punctul cel mai estic.

Luară o pauză.

Drona care supraveghea barca o arăta ancorată în părțile mai sudice ale golfului, imediat lângă Eastport.

Una peste alta, merseseră într-un ritm susținut și eficace.

Centrul orașului Eastport era mic și eclectic. Pe strada principală se găseau numeroase clădiri scunde din lemn, unele având balustrade din fier forjat și grilaje decorative. Un drapel american flutura în aerul rece la capătul unui stâlp rigid ce avea un vultur deasupra. Cu orașul Portland aflat la mai puțin de 400 de kilometri spre sud, locul părea perfect pentru o escapadă de weekend. Edwin Davis tocmai raportase că totul era liniștit pe barcă și că cei doi ocupanți se aflau încă la bord.

— Cum intră în țară? întrebă Cassiopeia.

— Crezi sau nu, în această perioada a anului aici funcționează sistemul de încredere. Undeva, jos, lângă docuri, există o cabină cu telefon și cameră video. Probabil că trebuie mai întâi să stai acolo pentru ca imaginea ta să fie trimisă inspectorilor. Apoi apelezi din interior și îți pun câteva întrebări. Dacă totul este în regulă, primești permisiunea de a intra; dacă nu, te întorci de unde ai venit. Inspectorii speră ca poliția locală să rezolve problemele în locul lor și să le raporteze.

— Glumești, nu-i așa?

— Am dat și eu acest telefon din alte locuri. Păzirea unei granițe de 9.000 de kilometri e dificilă și costisitoare. Îmi imaginez că Kelly știa cât de ușoare sunt chestiunile în Canada. La urma urmei, a venit direct aici.

Opri mașina în fața unei pensiuni.

— Zorin mă cunoaște, deci va trebui să mă ascund. Dar cu tine stă altfel treaba. Vom lăsa drona să-i urmărească, până când va fi nevoie de prezență personală. Acolo vei fi tu.

Îl salută în glumă.

— Da, Căpitane. Sunt gata de acțiune.

El zâmbi.

— Mi-a fost dor de atitudinea asta.

— Foarte bine!

Telefonul ei sună.

Răspunse și îl puse pe modul difuzor.

— Părăsesc barca cu o șalupă, spuse Edwin Davis.

— Este totul OK aici? Dacă sună cineva, Patrula de coastă o să-i reducă la tăcere.

— Totul e gata! Ar trebui să aibă parte de un drum liber. Mi s-a spus că avem camere ascunse peste tot pe doc. E un loc aglomerat vara.

— Ai aflat ceva despre Matul Prostului și amendamentul zero?

— Oh, da! N-o să-ți placă niciunul dintre ele.

CAPITOLUL CINCIZECI

WASHINGTON, D.C.
ORA 8:05

Stephanie părăsi Casa Albă și merse cu un taxi la hotelul Mandarin Oriental. Făcu duș, își schimbă hainele și mâncă ceva. Reuși să doarmă doar câteva ore pentru că mintea îi era zdruncinată de ceea ce citise în dosarul pe care i-l dăduse Danny.

Uniunea Sovietică fusese foarte interesată de al 20-lea Amendament din Constituție. Atât de interesată, încât îi oferiseră o poreclă.

Amendamentul zero.

Nota nu dădea explicații, dar altele din dosar arătau că existau trimiteri la termen în mod repetat în comunicatele sovietice de la sfârșitul anilor ‘70 și începutul anilor ’80. Toate erau legate direct de Iuri Andropov.

Apoi, în 1984, trimiterile dispăruseră în totalitate.

Spionajul american urmărea cu atenție orice subiect care se năștea sau se stingea, ambele momente fiind semnificative. Cariere întregi de analiști se epuizau căutând răspunsuri la întrebări despre cum începuse ceva, apoi un timp la fel de îndelungat era alocat motivului pentru care încetase să existe. Stabilirea unor legături între subiecte era Sfântul Graal al muncii de spionaj – în acel caz, conexiunea îi fusese oferită lui Cotton în momentul în care Vadim Belcenko, la ultima lui suflare, spusese Matul Prostului și Amendamentul zero. Stephanie dorea să știe mai multe despre Matul Prostului și știa exact unde să se ducă.

Kristina Cox locuia în apropierea catedralei Sfinților Petru și Pavel din Washington, oraș și dieceză. Majoritatea oamenilor o denumeau Catedrala Națională, așa cum cei mai mulți o

strigau Kris pe Kristina. Soțul ei, Glenn, fusese un preot în biserica episcopală. Era un bărbat înalt, cu o voce răsunătoare. Timp de treizeci și unu de ani slujise bisericii, lucrând din catedrală, pentru a deveni episcop al diecezei din Washington, D.C. Dar, într-o tristă duminică, muri în amvon din cauza unui atac de cord.

În semn de mulțumire pentru serviciul său îndelungat, Kris primise o casă mică pentru cât va mai fi avut trăit. Avea două etaje, se afla în spatele străzii, iar pe fațada crem dominau ferestrele înalte a căror simetrie era viciată de o unitate de aer condiționat, poziționată sub cea din stânga-jos. Nimeni nu găsise ciudat faptul că soția episcopului diecezei de Washington fusese și spion. De fapt, nimeni nu se preocupase de acest subiect, deoarece viața ei profesională și cea personală nu se amestecaseră niciodată. Această delimitare era unul dintre primele lucruri pe care le învățase Stephanie de la Kris Cox și o singură dată încălcase regula.

Ridică ziarul de sâmbătă dimineața la capătul scurtei plimbări până la ușa de la intrare. Un gard viu înalt până la umeri separa o mică grădină de stradă. Sunase de la hotel și știa că Kris o aștepta. Ciocăni și primi un răspuns imediat. Kris, îmbrăcată într-un halat flaușat, o întâmpină cu o îmbrățișare. Nu își vizitase vechea prietenă de luni de zile, deși vorbeau ocazional la telefon. Kris fusese mereu slabă, într-o formă fizică de admirat, cu păr scurt argintiu și ochi albaștri luminoși. Se apropia de optzeci de ani și timp de cincizeci de ani lucrase pentru CIA, mai întâi ca analist, dar ajunsese să se pensioneze ca director adjunct. La crearea departamentului Magellan Billet, Kris ajutase cu formularea instrucțiunilor și tot ea fusese cea care încurajase unitatea să fie independentă de influențele de la Washington. Stephanie se străduise toată cariera ei să mențină acea autonomie, dar, într-un final, influențele

capitalei fuseseră cele care conduseseră la distrugerea departamentului.

— Spune-mi ce e în neregulă, spuse Kris. Ți-aș oferi cafea, dar știu că nu îți place și nu ai venit aici pentru asta.

— Nu.

Se așezară în bucătărie și povesti tot ce se întâmplase în ultimele zile. În încheiere, o întrebă:

— Trebuie să știu ce înseamnă Matul Prostului.

Niciuna dintre ele nu stăruise asupra faptului că ea fusese concediată. Era cursul lumii politice pe care amândouă îl cunoșteau și nimeni nu înțelegea mai bine acea dinamică decât Kris. Fără neînțelegeri, la subiect, rezolvă treaba – trei calități pe care le admirase la această femeie și trei calități pe care le practicase în fiecare zi ca director al Magellan Billet. Din păcate, în combinație cu enervantele presiuni de la Washington, cele trei calități o aduseseră în punctul de a fi concediată.

— Îmi amintesc de Matul Prostului. Era un nume de cod care am crezut că era asociat cu o operațiune sovietică sub acoperire, una în care Andropov ar fi fost implicat personal.

Se putea ca ultimul dintre vechii comuniști, Iuri Andropov, să fi fost cel mai periculos dintre toți sovieticii. Era inteligent, viclean și rar făcea o mișcare greșită. Cu siguranță că, dacă ar fi comparat vremurile lui Lenin cu corupția din timpul regimului lui Brejnev, Andropov ar fi fost îngrozit. Stephanie își aminti de investigațiile și de arestările care avuseseră loc după ce Andropov devenise secretar general. Mulți oameni din fostul anturaj al lui Brejnev fuseseră executați.

— Andropov nu ne-a fost niciodată prieten, spuse Kris. A încercat tot timpul să se prezinte ca un reformator, dar a fost un extremist. Din fericire, a servit ca secretar general doar o scurtă perioadă și a fost bolnav mai tot timpul.

Se gândi că acesta putea să fie locul potrivit în care să meargă, decât să stea ca să îi aștepte pe

Osin, Danny sau Edwin să o informeze. De aceea plecase de la Casa Albă devreme, convinsă că ar putea fi de folos să afle răspunsurile înaintea întrebărilor pe care avea să le pună.

— Suntem în 1983, spuse Kris. După cum știi, popularitatea lui Reagan creștea vertiginos. Evitase glonțul unui asasin și provocase Uniunea Sovietică pe toate fronturile. Europa de Est fierbea. Polonia exploda. Cortina de Fier începuse să cadă. Brejnev a murit în noiembrie 1982 și Andropov a preluat conducerea. Nimeni nu a crezut că asta avea să fie de bine. Înăbușise revolta ungurească din ’56 și Primăvara de la Praga din ’68. Ca director al KGB reprimase disidenții, apoi pledase pentru invadarea Afganistanului. Era un adevărat dur. Uniunea Sovietică nu avea să se schimbe sub el, iar Războiul Rece s-a încins de când a devenit secretar general. Așa că ne-am dublat eforturile și am sporit operațiunile de spionaj. Am petrecut mult timp în Capitol Hill făcând presiuni asupra Congresului, cerând mai mulți bani. Apoi, într-o zi, Matul Prostului a ajuns pe biroul meu.

— E adevărat ce mi-a zis Osin? Au existat depozite sovietice de arme în țara noastră?

— Nu poate fi verificat vreodată. Dar unitățile *spețnaz* erau bune. KGB-ul era bun. Iar securitatea națională de atunci nu se poate compara cu cea de astăzi. Puteai strecura chestii în interior.

Ascultă cum Kris relată mai multe despre Andropov.

— Îl ura pe Reagan, iar lui Reagan îi era greu să îl abordeze pe Andropov. Aveam un agent la Kremlin pe atunci. Unul bun. De pus în seif. Ne-a spus că Andropov pregătea ceva. Dacă Europa de Est nu se potolea, în special Polonia, Andropov plănuia să nu mai existe un al doilea mandat Reagan. Dacă e s-o spunem pe-aia dreaptă, comunistului bătrân îi era frică de acel actor.

Își reaminti tensiunea din Departamentul de Stat când fusese anunțat că Andropov devenise secretar

general. Lui George Shultz nu îi plăcuse ideea, dar se ocupase de situație. Nimic nu s-a schimbat cu Pasa Înainte[14]. Totul a continuat să meargă mai departe. Papa Ioan Paul al II-lea a vizitat din nou Polonia în iunie 1983; șapte zile ieșite din comun care au condus la revigorarea tuturor disidenților. Ea ajutase la coordonarea acelei vizite pentru a provoca în mod direct influența lui Andropov.

— Amenințarea că Reagan nu avea să câștige un al doilea mandat nu a tras niciun semnal de alarmă? întrebă ea.

— Sovieticii de atunci amenințau cu astfel de lucruri tot timpul. Nimeni nu credea că URSS voia un război cu noi. Așa ar fi trebuit să fie, dacă ar fi făcut ceva. Nu era nicio șansă ca ei să câștige acea bătălie.

Poate că da, dar astăzi o astfel de amenințare ar fi fost luată mult mai în serios.

Pe bună dreptate.

— Când ai sunat mai devreme și mi-ai zis de Matul Prostului, a trebui să mă gândesc mult și bine. Am auzit că patru agenți au fost trimiși într-o misiune specială. Îmi amintesc pentru că fiecare avea drept nume de cod o mutare din șah. Ultima parte a misiunii era numită Matul Prostului. Dar nu am aflat niciodată mare lucru despre ea… Doar părticele ici-colo, fără conținut. Andropov a murit în februarie 1984 și nu s-a mai auzit nimic despre el vreodată. M-am gândit că, dacă ar fi fost ceva de care să ne îngrijorăm, a murit odată cu el.

— Se poate să nu fi murit, spuse ea.

Kris primise cea mai mare autoritate de securitate pe care o putea deține cineva din guvern, așa că Stephanie se simțea în siguranță discutând cu ea. Dar ce mai conta? Autoritatea ei de securitate se încheiase cu câteva ore în urmă.

— Cu toții am crezut că, dacă ar fi trăit, Andropov ar fi plănuit să oprească reformele, spuse Kris. Ar fi pus la pământ și Europa de Est. Totul s-ar fi desfășurat în acest mod. Dar apoi s-a

îmbolnăvit și a murit. Problema a fost rezolvată. Un an mai târziu, l-am avut pe Gorbaciov, care a fost un pisoiaș, iar restul e istorie.

— Reagan a știut exact cum să se ocupe de el.

— Da. Dar sunt serios îngrijorată de fractura actuală între membrii guvernului rus, de care mi-ai zis. Oamenii lui Daniels știau să se ocupe cu chestii de genul ăsta. Nu știm cum o să se descurce băieții noi. Perioada de tranziție e tot timpul înșelătoare. Știu că tu îți dai seama, dar sper că își vor da seama și oamenii lui Fox că noii ruși joacă pe bune.

— Ce bănuiești despre toată treaba asta?

Kris păru să analizeze cu atenție întrebarea, în special cu ce îi spusese ea despre al 20-lea Amendament.

— Momentul inaugurării e doar la câteva ore distanță, spuse Kris. Îmi amintesc de fascinația sovieticilor pentru succesiunea la președinție. E o vraiște, fără îndoială. Ai zice că după 11 septembrie Congresul ar fi fost mai vigilent, dar nimic nu s-a schimbat. Desigur, logica ne spune că Zorin vrea să saboteze inaugurarea. Așa pare. Dar mai întâi trebuie să găsească o bombă nucleară într-o servietă, veche de peste douăzeci și cinci de ani, care să și funcționeze. Apoi, dacă merge, armele trebuie poziționate foarte aproape de țintă. E o bombă nucleară, dar mică. Detectoare de radiații, câini și aparatură de monitorizare a mediului verifică totul chiar acum în Washington. Șansele ca el să se apropie suficient cât să omoare pe toată lumea sunt practic imposibile.

— Și totuși, Zorin nu se oprește.

Kris se lăsă în scaun.

— Știu. Asta mă obsedează și pe mine.

— Deci, ce știe el și noi nu știm?

Kris ridică din umeri.

— Imposibil de spus, dar trebuie să fie bun.

Sunete de clopoței le întrerupse intimitatea. Era telefonul lui Kris de pe masă. Întinse mâna după

el.

— Așteptam apelul ăsta.

— Vrei să aștept în altă cameră?

— Dimpotrivă. Te privește direct.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

Luke conduse către nord-vest, din Washington către Maryland. Mașina lui Fritz Strobl fusese returnată Serviciilor Secrete și lui îi fusese furnizat un model sedan fără elemente de identificare asigurat de guvern. Mustangul său se afla în cimitirul de mașini din Virginia, unde, cel mai probabil, avea să rămână, din moment ce nu prea avusese asigurare. Plătise o taxă minimă, neanticipând că într-o zi avea să fie implicat într-o luptă cu mașini. Reparațiile pentru a-l reface ar fi fost de ordinul miilor de dolari, mult mai mult decât și-ar fi putut permite să bage într-un vehicul vechi de aproape de cincizeci de ani. Păcat. A fost o mașină grozavă cât a ținut.

Dormise câteva ore și chiar luase micul dejun. Stephanie îl sună imediat după 7:00 a.m. Și îi spuse ce voia ca el să facă, dându-i o adresă din Germantown, Maryland, unde se afla Lawrence Begyn, actualul președinte general al Societății Cincinnati.

— Avem nevoie de informații despre a 14-a Colonie, îi spusese Stephanie. Toate detaliile și fără tâmpenii. Ai permisiunea mea să fii cât poți de fermecător și de direct.

Zâmbise la ultima parte a ordinului. În mod normal, s-ar fi cerut diplomație. Nu și de data asta. Simțise că lucrurile se mișcau accelerat. Îi spuse că Cotton și Cassiopeia se întorseseră în Statele Unite prin nord, trecând granița cu Canada, și se ocupau de Zorin. Stephanie avea telefonul Anyei încă pornit, dar încă nu sunase. Îl asigurase că erau pregătiți pentru cazul în care ar fi fost apelat.

De asta nu se îndoia.

Stephanie Nelle nu intra niciodată într-o luptă nepregătită. Concedierea din ziua precedentă nu părea să o încetinească. Dar faptul că îl avea pe

președintele Statelor Unite de partea sa, chiar și numai pentru câteva ore, ar fi trebuit să o ajute.

Ieși din Germantown și identifică adresa într-o suburbie înconjurată de copaci. Pe un mic deal, printre casele mari și spațioase se afla și cea a lui Begyn: albă, dreptunghiulară, cu fațada din lemn. Locul îi amintea de casa lui Charon din Virginia. O poartă din fier forjat semnaliza intrarea pe o alee cu pietriș. Viră spre interiorul curții și urmă drumul până la casă printre copacii desfrunziți.

Două lucruri îi captară imediat atenția: o mașină parcată în pădure, chiar în capătul aleii și ușa de la intrare spartă, jumătate deschisă.

Opri mașina, își luă pistolul Beretta și se grăbi către intrare. Se opri, încercând să prindă vreun zgomot. Nimic. Aruncă o privire înăuntru și descoperi un vestibul amenajat cu mobilier de epocă. Ce era familia Cincinnati? Toți păreau putred de bogați. Mai întâi vila lui Charon, acum a lui Begyn.

Se strecură și rămase lângă intrare pentru siguranță. Analiză interiorul luminat de soare. Aruncă o privire în celelalte camere și imediat observă mobila răsturnată, tapițeria sfâșiată, fotoliile spintecate. O grămadă de cărți dărâmate de pe rafturi zăceau împrăștiate pe podea. Birouri erau răscolite, sertare smulse, conținuturile răsturnate și împrăștiate peste tot. Parcă trecuse uraganul. Cineva cu siguranță căutase ceva.

Atenția lui se mută către scară.

Un trup se afla întins la capătul unei scări cu trepte din lemn. Sângele scurs din trup se închegase în pete mari maronii. Urcă scările ocolind bălțile și rostogoli corpul. Sub el se afla o pușcă automată. Căzu pe scară zăngănind. Intră în stare de alertă și privi în jur pentru a vedea dacă zgomotul atrăsese atenția cuiva.

Nimic.

Fața cadavrului era a unui bărbat în jur de treizeci și cinci de ani. Avea păr scurt și trăsături

dure. O tăietură adâncă îi secționase gâtul dintr-o parte în alta, explicând cauza morții.

Auzi un sunet.

De la etajul inferior.

Ceva mișca.

Se furișă înapoi la parter și se întoarse în direcția sunetului. Mintea sa era atentă doar la detaliile din jurul său. În stânga lui văzu o sală de mese, unde un alt corp se afla pe podeaua din lemn. Gâtul bărbatului era tăiat aproape identic cu al primului. În față se afla o ușă care presupuse că ducea la bucătărie. Se legăna înainte și înapoi. Se apropie și își lipi corpul de perete, aruncând o privire prin spațiul de un centimetru dintre toc și ușă. Avea dreptate. O bucătărie se afla de partea cealaltă a ușii. Cu mâna stângă împinse ușa spre interior și dădu buzna înăuntru.

Gol.

Lumina soarelui trecea prin ferestre, strălucind în aparatura de oțel inoxidabil și hiaturile de marmură.

Ce se întâmplase aici?

Se pregătea să verifice restul casei când auzi un alt zgomot. Din spatele său. Se răsuci și fu întâmpinat cu o lovitură puternică în trahee, care declanșă imediat o reacție de înecare. Cunoștea mișcarea, o învățase în armată, dar nu o experimentase personal.

Se zbătu să respire, dar nu avu nicio șansă.

Ceva îl izbi în tâmpla stângă.

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca totul să devină negru fu lama strălucitoare a unui cuțit.

*

Malone stătea într-o cafenea localizată în centrul orașului Eastport. Își termina porția de ouă cu bacon, pâinea prăjită și cafeaua. Zorin și Kelly plecaseră cu peste două ore în urmă. El și Cassiopeia urmăriră cum cei doi bărbați ajunseră

la mal cu o șalupă mică, trecând pe lângă cabina de imigrări aflată lângă docuri. Așa cum era de așteptat, intraseră în oraș și chemară un taxi de pe un telefon pe care îl avea Kelly. Mașina ajunse câteva minute mai târziu. El și Cassiopeia nu îi urmăriră. În schimb, drona de deasupra lor continuase să îi observe de la distanță, iar o linie telefonică deschisă le oferea informații în direct.

Taxiul îi lăsase pe cei doi la aeroportul municipal Eastport, care nu se afla prea departe de districtul central de afaceri. Intraseră în micul terminalul și ieșiseră câteva minute mai târziu, mergând către un rând de mașini parcate. Plecară cu una dintre ele. Malone știa ce se întâmplase. Kelly închiriase un vehicul – un lucru ușor de făcut pentru el.

În sfârșit, avură o pauză.

În timp ce drona continua să îi observe, se decise să o trimită pe Cassiopeia pe urmele lor, avertizând-o să păstreze distanța. Fusese anunțat că timpul de emisie al dronei era pe terminate, deci Cassiopeia avea să o înlocuiască. El o va prinde din urmă mai târziu. Important era să nu îl piardă pe Zorin.

Îl sunase deja pe Edwin Davis și îi vorbise mai mult din memorie. Așa că în timpul de așteptare, un mic dejun cald picase bine.

Chelnerița îi strânse farfuria.

Afară, Eastport rămăsese în liniște… de înțeles, având în vedere că iarna era la putere. Cerul dimineții devenea rapid o masă solidă de culoare gri-deschis. Părea că urma să ningă. El spera să se plece către sud înainte ca asta să se întâmple. Cafeneaua se bucura de puțină activitate, fiind sâmbătă și ora nici măcar 10:00 a.m. Un Ford Taurus alb se opri pe un loc de parcare din față și văzu doi bărbați coborând din el. Ambii erau îmbrăcați în uniformele albastre ale poliției de stat din Maine.

Intrară în cafenea, îl găsiră și se prezentară.

— Ni s-a spus că aveți nevoie de ajutorul nostru, spuse unul dintre ei. Securitatea națională.

Înțelese scepticismul.

— Vă îndoiți de mine?

Ofițerul zâmbi.

— Nu contează. Când șeful poliției statale mă sună personal într-o sâmbătă-dimineață și spune că trebuie să venim aici și să ne conformăm ordinelor *dumneavoastră,* eu trebuie să execut.

Trebuia să îi recunoască meritele lui Edwin, omul care știa cum să rezolve lucrurile. Malone le explicase că cel mai bun mod de a-i ține sub supraveghere pe Zorin și pe Kelly ar fi fost sistemul coadă. O mașină îi urmărește pentru câteva sute de kilometri, apoi îi preia o alta, apoi încă alta și tot așa. Aplicând această procedură, ar fi fost dificil să-și dea seama că sunt urmăriți. În acel moment, era implicat doar statul Maine, deci Edwin ceruse ajutorul poliției statale. Cel mai probabil, Zorin și Kelly se îndreptau mai repede către sud, înspre New England, deci mai multe cozi ar fi trebuit să fie pregătite în alte state. Era mult mai ușor să pună o dronă să urmărească mașina, dar știa că existau multe și complicate probleme legale în privința acestei metode pe teritoriul Statelor Unite.

Indiferent de situație, metoda clasică ar fi trebuit să meargă bine.

Împreună cu un plan de rezervă.

Își termină sucul și spuse:

— Trebuie să mergem la aeroport.

Drumul fu scurt – puțin peste un kilometru și jumătate, iar în interiorul terminalului găsi un singur loc pentru închiriat mașini. Le ceruse ofițerilor să intre cu el doar în cazul în care avea probleme. Nu era nimic care să intimideze mai tare decât uniformele, insignele și armele din tocuri lor.

Se apropiară de tejghea și spuse:

— Acum două ore ați închiriat o mașină unor bărbați. Doi la număr. Avem nevoie să vedem

documentele.

Angajatul părea că era gata să se împotrivească, așa că arătă cu degetul și spuse:

— Iar unicul răspuns corect aici este: *Da, domnule, poftiți!*

Privirea lui serioasă și cei doi ofițeri de lângă el ușuraseră conversația. Angajatul le dădu contractul de închiriere, care era pe numele lui Jamie Kelly. Fusese întocmit în baza unui permis de conducere canadian. Plătise cu bani cash. Nu era trecut niciun punct de returnare.

— Mașina aia se va întoarce aici? întrebă el.

Angajatul încuviință din cap.

— Așa au spus.

Știa că nu era adevărat.

Așa că întrebă ce voia cu adevărat să știe.

— Aveți GPS în toate vehiculele?

— Desigur! Le putem găsi, dacă este nevoie.

Făcu semn cu contractul de închiriere.

— Avem nevoie de frecvența GPS a acestei mașini. Acum!

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

Stephanie ascultă vocea masculină din telefon care îi spunea lucruri pe care nu le știuse niciodată. Era un glas aspru, precum foșnetul unei creaturi mișcându-se într-o grămadă de frunze uscate. În anii 1980, în timp ce ea fusese implicată în Pasa Înainte lucrând sub acoperire cu Reagan și cu papa, și alții lucraseră intens pentru a submina regimul sovietic prin mai multe măsuri destinate să îl destabilizeze.

— Ce vremuri! spuse vocea. Trebuie să-ți amintesc că Andropov era directorul KGB-ului când au încercat să-l omoare pe papa Ioan Paul. El ar fi permis operațiunea.

Ascultă vocea care îi explica cum Andropov fusese convins că alegerea papei Ioan Paul fusese aranjată de Vatican pentru a submina controlul sovietic în Polonia. Ar fi fost o parte dintr-un plan elaborat pentru a distruge Uniunea Sovietică. Părea ridicol, dar în cele din urmă, mulțumită circumstanțelor apărute în afara bisericii – în principal de alegerea lui Ronald Reagan ca președinte al Statelor Unite, exact asta se întâmplase.

— Credea cu fermitate că papa era periculos mari ales datorită carismei lui în fața jurnaliștilor. Îmi amintesc de o notă scrisă în care Andropov o ținea una și bună că papa ar fi apelat la nenumărate trucuri ieftine: purtase o pălărie Highlander în Anglia, strânsese mâinilor oamenilor, sărutase copii. După el, totul arăta ca și cum ar fi candidat la președinție.

Și pe bună dreptate, din moment ce Ioan Paul își orchestrase acțiunile conform instrucțiunilor unui director de scenă american. Totuși, este interesant că Reagan sau papa nu o avertizaseră nici măcar o dată despre Andropov.

— KGB-ul a apelat la bulgari ca să-l împuște pe Ioan Paul, spuse vocea. Este singurul lucru sigur pe care îl știm. Și-au ales asasinul cu grijă. Ali Ağca le oferea acoperirea perfectă. Era slab, prost și nu știa nimic. Tot ce putea să facă era un bolborosit fără sens. Asta a și făcut. Îmi amintesc când papa s-a dus la închisoare și l-a iertat pe Ağca. O mișcare briliantă!

Una la care ea ajutase să fie realizată.

Ioan Paul luase decizia, iar Reagan fusese de acord.

Așa că, în 1983, la doi ani de la tentativa de asasinare, papa s-a întâlnit în privat cu Ağca. Acesta, plin de emoție, plânsese și îi sărutase inelul. Presa, plină cu fotografii și povestiri despre eveniment, împrăștiase subiectul peste tot în lume, împreună cu posibile teorii care legau tentativa asasinării de Moscova. Toată treaba fusese îndrăzneață și impunătoare. Un exemplu perfect de cum să răstorni o situație delicată într-o imagine lăudabilă.

Cel puțin, așa descrisese Reagan acel moment.

— Când Andropov a preluat postul de secretar general, spuse vocea, a găsit numeroase probleme. Știa ce făceam noi în blocul răsăritean: dirijam bani către disidenți, ofeream suport logistic, trimiteam informații secrete despre guvernele lor. S-a ocupat de una sau două dintre ele.

Știa ce însemna asta.

Oameni muriseră.

— Apoi Andropov s-a îmbolnăvit și a știut că s-a terminat pentru el. Doctorii i-au dat opt luni. Atunci ne-am speriat. Nu avea nimic de pierdut și existau oameni la Kremlin care l-ar fi urmat până la moarte. Când Kris a sunat mai devreme ca să mă întrebe de Matul Prostului, mi-am amintit de el imediat. Cu toții am crezut că avea să fie ultima mișcare a rușilor din vechiul sistem.

Se întreba cui îi aparținea vocea îmbătrânită, deși nu avea sens. Dacă ar fi întrebat-o, Kris i-ar fi

spus. Cel mai probabil fusese CIA. O funcție înaltă. Știa cum stătea treaba. Nici succesele, nici eșecurile nu erau făcute publice. Agenția era intenționat compartimentată, iar trecutul său fusese învăluit în atât de multe secrete, încât nimeni nu le putea afla pe toate. Dar ce se întâmplase cu cele mai importante, care contaseră cu adevărat? Nu fuseseră niciodată consemnate. Asta nu însemna că nu erau cunoscute.

— Andropov l-a urât pe Reagan. Cu toții am crezut că KGB-ul avea să încerce ceva legat de el. Încercase să îl omoare pe papă – de ce nu ar fi atentat și la un președinte. Treaba era clară la finalul lui 1983. Uniunea Sovietică se confrunta cu probleme economice serioase. Aveau și o problemă de conducere. Toată țara era în continuă schimbare. Kremlinul devenise fascinat de succesiunea președinților americani. Kris a spus că ai citit un comunicat pe care îl confiscasem. Au fost câteva de felul ăla. Amendamentul zero. Așa îl denumeau ei pe cel de-al 20-lea Amendament.

— Știi de ce?

— Pentru că, în cazul unui atac minuțios și bine pus în practică, nu ar mai fi rămas nimeni la putere.

— Cum e posibil?

— Nu sunt specialist în problema asta, dar îmi amintesc că mi s-a spus că dacă scapi simultan de președinte și de vicepreședinte, de directorul Casei Reprezentanților și de președintele pro tempore al Senatului, înainte ca noul președinte și noul vicepreședinte să depună jurământul, rămân membrii cabinetului care preiau puterea printr-un act al Congresului. Acea lege e plină de probleme. Nu e clar dacă oficialii din cabinet pot servi în mod constituțional. S-ar fi născut o luptă internă și nimeni nu ar fi rămas la conducere. Luptă internă pe care KGB-ul ar fi alimentat-o. Băieții ăia erau maeștri ai mișcărilor de genul ăla. Ne-au manipulat

presa de o mie de ori și la fel ar fi făcut și în acel caz.

— Care era scopul în toată treaba asta? întrebă ea.

— Acela ar fi fost momentul în care URSS ar fi atacat. În vidul de putere creat, nimeni n-ar fi știut sigur cine ar fi fost îndreptățit a da ordine militare. Ar fi fost o confuzie totală. Tancurile ar fi traversat Europa. Am fi fost prea ocupați luptându-ne între noi pentru cine ar trebui să fie la conducere. Unii ar fi susținut pe cineva, iar alții pe altcineva. Nimeni nu ar fi fost sigur.

Tactica avea sens.

— Am obținut informații cum că lucrau la niște planuri ce priveau Actul de Succesiune la Președinție din 1947. Pentru a face așa ceva să meargă, ar fi trebuit să atace la o ceremonie de învestitură. Unii dintre noi credeau că asul din mâneca lui Andropov ar fi fost a doua numire a lui Reagan din 1985. Din fericire, rinichii bătrânului au cedat mai devreme, în '84. Apoi totul a fost uitat, din moment ce oamenii care au preluat conducerea nu mai erau interesați de un al treilea război mondial. Toată loialitatea pentru Andropov dispăruse.

Privi peste masă către Kris Cox, care o țintuia cu ochii de culoarea unui ghețar. Expresia prietenei sale îi confirma că spusele cuiva pe care nu îl cunoștea erau adevărate.

— Câți oameni știu de treaba asta? întrebă vocea.

— Nu prea mulți. A fost unul dintre scenariile care nu s-au întâmplat niciodată, așa că a fost dat uitării. Au fost multe în acea vreme. KGB-ul sau altcineva rămăsese concentrat. În fiecare zi era ceva nou. Acum este important doar pentru că tu se pare că ai o problemă. Îmi amintesc de Aleksandr Zorin. Era un ofițer KGB competent. Oamenii noștri îl respectau. E incredibil că este încă în viață.

Decise să afle tot ce se putea.

— Ce e cu servieta RA-115?

— Nu am mai auzit numele ăsta de ceva timp, cu excepția filmelor de la televizor. Au existat. Eu sunt sigur. În schimb, alții nu au fost de acord. Problema e că niciuna nu a fost găsită vreodată în lume, deși s-ar zice că una ar fi apărut. Unii au crezut că fac parte dintr-o campanie de dezinformare a KGB-ului. Așa cum am spus, erau buni la asta. Era o tehnică de a ne face să ne urmărim propriile umbre.

— SVR spune acum că ele au existat și că sunt încă cinci dispărute.

— Atunci ar trebui să îi asculți. Asta este cu adevărat o dezvăluire demnă de luat în seamă.

Una pe care Nikolai Osin nu ar fi trebuit să o facă niciodată, luând în considerare fragmentarea din ce în ce mai mare a echipei sale de comandă. Ultimul lucru pe care îl voiau extremiștii ruși ar fi fost ca Statele Unite să știe ceva despre posibile arme nucleare tip servietă.

— Ar putea fi aici? întrebă ea. În Statele Unite?

— Absolut! KGB-ul a fost cea mai numeroasă și cea mai extinsă agenție de spionaj pe care a văzut-o lumea vreodată. Miliarde și miliarde de ruble au fost cheltuite pentru a se pregăti de război cu noi. Băieții ăia au făcut tot ce le-a stat în putință. Pentru ei nimic nu era în afara limitelor. Chiar nimic. Știm sigur că au fost plasate depozite de arme peste tot în Europa și Asia. De ce am fi fost noi excluși?

Avea dreptate.

— Se pare că Zorin încearcă să implementeze Matul Prostului, spuse ea. Aparent, a fost implicat în ce plănuia Andropov.

— Patru ofițeri KGB au fost alocați operațiunii. Nu le-am aflat niciodată numele. Așadar, ar putea fi unul dintre ei.

— Dar a trecut mult timp, spuse Kris. De ce acum?

Știa răspunsul.

— E supărat pe tot ceea ce s-a întâmplat de la sfârșitul Uniunii Sovietice încoace. A fost un idealist. Unul care a crezut cu adevărat. Osin mi-a spus că ne învinovățește pentru tot ce e rău în viața lui și a fost obsedat de asta multă vreme.

— Ceea ce îl face deosebit de periculos, spuse vocea din telefon. Bănuiesc că vrea să se folosească de al 20-lea Amendament pentru a genera haos politic aici, precum cel pe care l-am cauzat noi rușilor. Dar are nevoie de o bombă RA-115 funcțională ca să facă asta. Ar trebui să omoare mulți oameni deodată.

Este o problemă. Dar Zorin părea să fi început să o rezolve.

— Vom avea un nou președinte în puțin peste douăzeci și patru de ore, spuse vocea.

Știa ce însemna.

Următoarea șansă de a face Matul Prostului.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

Luke deschise ochii.

Stătea pe un scaun de lemn și era legat cu bandă adezivă la fel cum o legase pe Anya Petrova. Brațele și picioarele fuseseră strânse bine, blocându-i mișcarea în orice direcție. Gâtul era liber și gura neobstrucționată. Îl durea capul de la lovitură și totul era încă în ceață. Clipi de câteva ori pentru a-și limpezi privirea și văzu că se afla în bucătăria lui Begyn.

O femeie se afla în partea opusă a camerei.

Era scundă, masivă și nu avea pic de grăsime. Purta un costum de alergare mulat ce îi scotea la iveală mușchi puternic tonifiați. El se întrebă de câte ore de flotări, tracțiuni și ridicări de haltere ar fi avut nevoie pentru a arăta așa de bine. Era invidios pe determinarea ei. El avea nevoie de toată voința posibilă pentru a merge la sală. O pereche de ochi căprui-închis, lucioși, îl analizau atent. Părul ei castaniu era tuns scurt, la nivelul urechilor – probabil un stil militar. Ultima presupunere fusese întărită de comportamentul ei ulterior. Era atractivă și cu fața lipsită de răutate, dar trăsăturile ei nu transmiteau prea multă compasiune. În schimb, îl privea ca un elefant: calm, singur, atent, dar învăluit într-o liniște periculoasă. Ținea în mână o lamă din oțel inoxidabil de optsprezece centimetri, nu foarte diferită de cea pe care o avusese el ca soldat.

— Ești din armată? întrebă el.

— Riverini.

Știa acea unitate. Făceau parte din marină; erau axați pe lupta corp la corp și pe operațiuni militare fluviale. Forțele Riverine fuseseră cele mai decorate în Vietnam, dar și cu cele mai multe victime. Femeile făceau parte din ele de câțiva ani deja.

— În serviciu activ?

Ea încuviință din cap.

— Momentan, în permisie.

Privi cum ea continuă să răsucească lama; vârful împingea în degetul arătător al mâinii stângi, iar mâna dreaptă rotea ușor mânerul negru.

— Cine ești? întrebă ea.

Mintea și tensiunea îi reveneau la normal.

— Sunt sigur că deja știi asta.

Ea păși pe pardoseala amenajată sub formă de tablă de șah, alb-negru, se apropie de el și îl apăsă pe gât cu latul lamei.

— Știi că nu e adevărat că femeile nu au mărul lui Adam. De fapt, avem. Doar că versiunea bărbaților e mai vizibilă ca a noastră. Ceea ce e bine, pentru că pot să văd bine unde să tai.

I se făcu pielea ca de găină. Nu era normal pentru el. Ea avea calmul unui preot și ochii unui jaguar – o combinație înspăimântătoare. Nu îi plăcea sentimentul de neputință pe care îl experimenta. Această femeie îi putea tăia gâtul și el nu putea face nimic pentru a o opri. De fapt, o mișcare greșită, un sughiț sau un strănut ar fi condus la zâmbet rece pe fața ei și la o tăietură adâncă pe gâtul lui.

— O să întreb pentru ultima dată, spuse ea. I-ai văzut pe ceilalți doi. Înțelegi de ce sunt capabilă.

— Am înțeles.

— Pentru cine lucrezi?

Calmul îi revenea pe măsură ce simțea că această femeie nu intenționa să îl rănească. De fapt, ea nu era sigură în legătură cu el. Părea extrem de diferit fată de cele două cadavre pe care le văzuse deja. Despre acelea nu avusese niciun dubiu. Lama încă îi înțepa pielea într-un punct vulnerabil. O răsucire și…

— Agenția de Informații a Departamentului Apărării. Sunt într-o misiune de la Casa Albă. Dar știi deja asta, nu-i așa? Mi-ai luat insigna.

Ghicise. Ea retrase lama și își duse mâna la buzunarul de la spate. Scoase portofelul de piele și

i-l aruncă în poală.
— Ce vrea Casa Albă de aici?
— E rândul tău. Cine ești?
— Ar trebui să știi că am răbdarea unui copil de doi ani și un temperament asemănător.
— E în regulă. Majoritatea oamenilor îmi spun că sunt un măgar arogant.
— Ești?
— Pot fi. Dar am calitățile mele.
Continuă să o analizeze pe femeie. Vorbea simplu și acționa dur. Observă pantofii de alergare din picioarele puternice.
— Ai fost la alergat?
— Am ieșit pentru cei opt kilometri zilnici. Când m-am întors, băieții răscoleau casa.
— Au ales locul greșit.
Ea ridică din umeri.
— Așa mi se pare și mie.
— Ai idee pentru cine lucrează?
— Ăsta e singurul motiv pentru care încă respiri. Spre deosebire de tine, băieții ăia erau ruși.
Acum era curios.
— De unde știi asta? Îmi imaginez că nu aveau cu ei carduri de identitate scrise în chirilică.
— Mai ușor decât atât. Vorbeau unii cu alții. I-am auzit, după care m-am strecurat înăuntru.
Interesant. Nu sunase la poliție și nici nu stătuse deoparte. Femeia asta intra direct în luptă.
— Care este rangul tău?
— Locotenent inferior.
— Foarte bine, locotenente! Ce ai zice să îmi dai drumul?
Ea nu se mișcă.
— De ce ești aici?
— Trebuie să vorbesc cu Larry Begyn.
— Numele lui este Lawrence.
— Cum de știi tu asta?
— Sunt fiica lui. De ce trebuie să vorbești cu el?
Se gândi dacă să fie evaziv și își dădu seama că asta l-ar fi ținut lipit de scaun mai mult timp.

— A preluat un apel acum câteva ore de la un bărbat numit Peter Hedlund. Trebuie să vorbesc cu el despre asta.

— Pe ce subiect?

— A 14-a colonie. Societatea Cincinnati. Situația păcii mondiale. Alege tu!

Păși către el și folosi cuțitul pentru a-i tăia legăturile. El își frecă brațele și picioarele pentru a stimula circulația. Încă îl durea capul.

— Cu ce m-ai lovit?

Îi arătă mânerul din oțel inoxidabil al cuțitului.

— Funcționează bine.

Altă parte din instrucția militară.

— Așa e.

Ea îl analiză cu ochi confuzi.

— Trebuie să vezi ceva.

Din bucătărie, o urmă prin sala de mese, apoi printr-un coridor scurt ce ducea la partea din față a casei. Un al treilea corp se afla pe podea. Era lipsit de răni pe piept sau pe gât, iar gura îi rămăsese deschisă, înțepenită de moarte.

Făcu un semn cu cuțitul.

— Înainte să moară, ăsta mi-a spus că sunt în căutarea unui jurnal. A menționat și cuvintele *A paisprezecea colonie.* De ce vreți voi același lucru?

O întrebare excelentă.

Vocea ei rămase constantă și calmă, precum atmosfera camerei. Părea să fie tot timpul în gardă. Dar avea dreptate. Acești oameni veniseră aici, ceea ce însemna că cei din tabăra opusă știau mai mult decât credea Stephanie că ei știu.

— Ucizi cu mare ușurință, îi spuse el.

Stăteau în hol aproape unul de celălalt. Ea nu făcea niciun efort pentru a lăsa un spațiu intim între ei.

— Nu mi-au dat de ales.

El își menținu privirea țintuită asupra ei, dar făcu semn către cadavru.

— Se întâmplă să fi spus cumva exact ce căutau?
— L-a numit jurnalul Tallmadge.
Însemna că rușii erau nu doar cu doi pași înainte, ci cu mai mult de un kilometru.
— Trebuie să vorbesc cu tatăl tău.
— Nu e aici.
— Du-mă la el!
— De ce?
— Pentru că băieții ăștia nu pleacă nicăieri și, dacă nu cumva plănuiești să mai tai niște gâturi, va trebui să mă ocup eu de treaba asta.
O mică și dificilă înțelegere se stabili între ei. Ea părea să îl creadă. Cu tot calmul afișat, femeia avea un aer tenace care lui îi plăcea.
— Foarte bine! spuse ea. Te pot duce la el.
— Va trebui să raportez cadavrele astea, îi spuse el. Serviciile Secrete o să aibă grijă de curățenie. Frumos și în liniște. Nu ne putem permite să atragem atenția chiar acum.
— Norocul meu.
El rânji.
— Da! Așa aș zice.
Ea se întoarse către sala de mese și bucătărie și se îndepărtă.
Voia să știe…
— De ce nu m-ai omorât și pe mine?
Ea se opri și se întoarse către el.
— Miroși încă a armată.
— Ai vorbit exact ca un ofițer din marină.
— Mi-am ratat cariera, spuse ea.
Nu se putea decide dacă vorbea serios sau nu. Asta era problema cu ea. Pur și simplu nu știai.
— Mi-ai aflat numele, îi spuse el. Care-i al tău?
— Susan Begyn. Mi se spune Sue.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU

Malone plecă cu mașina împreună cu cei doi ofițeri statali din Maine. Părăsiseră Eastport și se îndreptaseră spre continent pe drumul amenajat pe dig, apoi către vest. Zorin și Kelly se aflau pe autostrada 95, spre sud, și aveau deja două ore avans. Frecvența GPS a mașinii închiriate trimitea date în timp real către Serviciile Secrete, ceea ce le permitea să o urmărească cu maximă precizie. Pentru a fi siguri, ei plasaseră o coadă pe șosea la mai mult de trei kilometri în urmă, care era imposibil de observat în trafic.

— Băieții ăștia pe care-i urmărești nu sunt foarte deștepți, spuse unul dintre ofițeri, aflat pe locul din față.

Observă că afirmația conținea o momeală. Cine nu ar fi curios? Nu era specific polițiștilor să vină și să întrebe direct. În schimb, le plăcea să pescuiască, să tragă concluzii ce stârneau disensiuni în speranța de a obține informații fără efort. Nu era prima oară când trecea prin asta.

Așa că nu complică lucrurile.

— Băieții ăștia nu au avut multe variante. Ar fi fost stupid să fure o mașină.

— Dar să fure o barcă? Asta a fost în regulă?

— Nici acolo nu au avut de ales. Au avut nevoie de ea doar pentru a ajunge în Maine. Câteva ore din noapte pe apă. Risc minor. Dar să furi o mașină și să conduci spre sud? Asta ar fi putut să fie o problemă.

— Nu au auzit de GPS?

Simți că era în regulă să clarifice.

— Niciunul dintre ei nu mai e la curent de ceva vreme cu noutățile.

Așa era.

Ultima oară când Zorin fusese pe teren, GPS-ul nu se inventase. Kelly probabil că știa de utilitatea acestuia, dar niciunul dintre ei nu crezuse că

Statelor Unite le păsa de ce făceau ei. Ce se întâmplase acasă la Kelly le arăta că și alții erau interesați, dar Zorin concluzionase că aceia ar fi fost conaționalii săi.

Cassiopeia se ocupase de coadă până la Bangor, apoi preluaseră urmărirea ofițerii din Maine, ce conduceau o mașină fără semne de identificare. Aveau să stea după ei până în Massachusetts, apoi Serviciile Secrete preluau sarcina. Nu putea ghici nimeni unde avea să se încheie traseul, dar trebuiau să îl țină pe Zorin într-o lesă lungă. Răspunsurile aveau să vină doar că era nevoie de răbdare. Existau riscuri? Absolut! Dar, pentru moment, aveau situația sub control.

Sună un telefon. Ofițerul din dreapta șoferului răspunse și pasă telefonul în spate.

— E pentru tine.

Luă telefonul.

— Cotton? Aici, Danny Daniels!

*

Cassiopeia se afla la aeroportul internațional Bangor. Primise instrucțiuni să aștepte direct de la Edwin Davis, imediat ce poliția din Maine semnalase că sunt pe urmele lui Zorin. Iubea să fie înapoi pe teren. Simțea că era născută pentru asta. În ultima lună încercase să se convingă că era altceva, dar focurile de armă din Canada îi reactivaseră nervii. Faptul că fusese acolo pentru Cotton conta pentru amândoi. Alți bărbați pe care-i cunoscuse nu ar fi apreciat faptul că i-ar fi salvat, dar Cotton nu avea prejudecăți. Toată lumea avea nevoie de ajutor din când în când. Așa făcuse el în Utah. Încercase să o ajute, dar ea se opusese. El era o parte lipsă din ea și doar când erau împreună se simțea cu adevărat completă. Acel lucru devenise limpede în ultima lună.

Stătea în fața unui terminal cu un singur etaj, departe de aglomerația obișnuită a aeroportului,

unde se aflau avioane private și publice. În urmă cu zece minute, aterizase un avion cu două motoare ce avea însemnele guvernului american. Când se oprise, piloții coborâră din avion și intrară în terminal.

Este cursa lor, presupuse ea.

Se gândi la Stephanie Nelle și știa că trebuia să facă pace și în acel loc. Dar asta nu ar fi trebuit să fie prea greu. Stephanie nu era genul care ținea ranchiună, în special atunci când și ea era responsabilă pentru haos. Dar nu avea să-i reamintească de asta.

Nu era nevoie.

Toată lumea știa părerea ei.

*

Malone îl ascultă pe președintele Statelor Unite. Vorbea mai neliniștit decât de obicei.

— Cred că Zorin vrea să încerce ceva în timpul învestiturii, spuse Daniels prin telefon.

El era de acord, dar trebuia să dea un răspuns încurajator.

— Ar fi aproape imposibil. Nimeni nu s-ar putea apropia suficient ca să provoace daunele necesare.

Mai devreme, în Eastport, Edwin Davis îi spusese la telefon despre lacunele conținute de al 20-lea Amendament și despre Actul de Succesiune la Președinție din 1947.

— Experții spun că una dintre chestiile alea, dacă există, ar avea în jur de șase kilotone, spuse Daniels. Pentru a produce pagube maxime trebuie să fie detonată de la înălțime, pentru că presiunea cea mai puternică vine de deasupra. Explozia ar distruge totul pe o rază de un kilometru și jumătate. Vorbim de o minge de foc cu diametrul de nouă sute de metri. Desigur, dacă s-ar afla la câteva zeci de metri de locul evenimentului, ar avea cam același efect. Dar sunt de acord cu tine că nu are cum să ajungă atât de aproape.

— Cât de sus trebuie să fie ca să producă daune maxime?

— Câteva zeci de metri. Asta ar putea însemna un avion, un elicopter sau o dronă.

— Băieții ăștia nu ar putea avea acces la drone.

— Dar rușii au.

— Doar nu crezi că Moscova vrea să pornească un război.

— Nu sunt sigur că Moscova are ceva de-a face cu toată treaba asta. Vreau ca tu și Cassiopeia să vă întoarceți aici. Repede. E timpul să avem o discuție cu noua administrație și aș vrea ca voi doi să fiți prezenți.

— Pentru ce?

— Nu vor crede nimic din ce le voi spune eu.

Nu era obișnuit cu scepticismul acelui președinte.

— Acum știu ce înseamnă să fii neputincios, spuse Daniels. Pot să fac câte ceva, dar nici pe departe ce puteam face odată. Oamenii știu că timpul meu s-a terminat.

— Ce vrei să faci?

— Trebuie să schimbăm locul depunerii jurământului. E singura modalitate.

*

Stephanie se reîntoarse la Mandarin Oriental. În mod normal ar fi lucrat de la Departamentul de Justiție din Washington, dar în situația ei „dintre joburi”, hotelul părea unica opțiune. Vizita la casa lui Kris Cox îi furnizase câteva noutăți și avea nevoie de timp pentru a digera tot ceea ce aflase.

Intră în hol. Înainte de a se întoarce către lifturi îl observă pe Nikolai Osin stând într-o parte. Era îmbrăcat cu o haină neagră de lână, de calitate.

El nu spuse nimic în timp ce ea se apropie.

— Ce te aduce aici? întrebă ea.

Fața sa rămase stoică; trăsăturile lui erau la fel de înghețate ca aerul de afară.

— Sunt câțiva oameni care ar dori să vorbească cu tine în privat. Nu fac parte din guvern. Sunt… antreprenori.

Știa ce însemna metafora asta.

Mafioți.

— Deși sunt aici în numele unora din guvern, spuse el. Dintre oamenii despre care am discutat mai devreme. Acest obiectiv explică prezența mea aici.

Își dădu seama. Nu avea de ales.

— Bine.

— E o mașină afară, cu ușa din spate deschisă. Te așteaptă.

— Tu vii?

El clătină din cap.

— Discuția asta se dorește numai cu tine.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

Zorin stătea pe scaunul pasagerului din față, în timp ce Kelly conducea. Deciseră să împartă îndatoririle, fiecare odihnindu-se pentru câteva ore. Kelly spusese că ruta era simplă. Rulau spre sud fără a schimba șoseaua, până ajungeau în Virginia, apoi aveau să se îndrepte spre vest. Ar fi ajuns în zona rurală, cam la optzeci de kilometri distanță de Washington, D.C.

Se gândea la vremurile în care lucrase pentru KGB. În trecut, Canada fusese baza de înaintare pentru operațiunile militare ale Uniunii Sovietice. Cercetase personal câteva puncte de trecere în Minnesota și din Dakota de Nord. Barajul Flathead din Montana era una dintre primele lor ținte de distrus dintr-un atac total al infrastructurii, proiectat și coordonat pentru a slăbi Statele Unite din interior. Între timp, Canada devenise o țintă importantă. Petrecuse doi ani strângând informații despre rafinăriile sale de petrol și despre gazoducte, identificând cel mai bun mod de a le sabota. Totul era raportat cu grijă și în detaliu la Moscova.

Aproape toate provinciile canadiene și toate statele americane fuseseră împărțite în „zone de operare”. Fiecare avea o bază centrală plasată într-o zonă rurală, echipată cu un loc pentru aterizarea parașutiștilor, fără clădiri în vecinătate pe o rază de doi kilometri și cu adăposturi adiacente pentru urgențe. Numiseră aceste locuri pentru aterizare *dorozhka,* iar casele *uley,* stupi de alpine. Regulile KGB impuneau ca terenul acestora să aparțină cuiva în care puteau avea încredere. *Uley*-urile erau dotate cu un radio, bani, mâncare și apă. La acestea se mai adăugau uniforme de polițist, de armată, de muncitori de cale ferată și de pădurari, împreună cu haine autohtone. Fișierele criptate din acele locuri conțineau hărțile liniilor de energie

cercetate – conductele de petrol și gaz –, cu poduri, tuneluri și baze militare pe o rază de 120 de kilometri.

Apoi erau arme.

Depozite cu arme de foc și explozibil, strecurate în țară sau procurate local. Se întâmpla în special în Statele Unite, unde armele puteau fi ușor de achiziționat.

— Ai pregătit personal *uley*-ul pentru Matul Prostului? îl întrebă pe Kelly.

— Am crezut că dormi.

— Dormeam.

— Da, Aleksandr, este al meu.

— A fost riscant?

— Au fost ordinele lui Andropov. Nu puteam implica pe altcineva. A vrut să am control exclusiv.

— A trecut atâta timp… Cum ar putea să mai existe ceva?

— Ține de ordinele mele. Trebuiau să reziste. Nu a fost niciodată menționată o dată exactă pentru acțiune. Am presupus că va fi mai devreme decât mai târziu, dar a fost nevoie de aranjamente speciale pentru că erau armele neconvenționale la mijloc.

Știa ce însemna asta.

— O sursă constantă de energie.

— Exact! Pot să spun că s-a dovedit a fi o provocare.

— Sunt capcane?

Kelly încuviință.

— Unul dintre dispozitive este proiectat să explodeze în momentul în care depozitul este spart. A fost tot unul dintre ordinele mele. Fără a lăsa urme.

Riscul asumat acolo fusese enorm. Dacă ar fi existat o intruziune, intenționată sau întâmplătoare, iar explozia nucleară de șase kilotone ar fi avut loc? Asta ar fi fost greu de explicat.

— Când ai aflat ce plănuia Andropov? întrebă Kelly.

— Câteva informații le-am primit de la ceilalți doi ofițeri. Apoi am căutat prin vechile înregistrări și am strâns mai multe. Dar și acel arhivist știa ceva.

Belcenko îl atrăsese mulți ani cu Matul Prostului, spunându-i despre amendamentul zero. Acea informație fusese preluată din dosarele private ale lui Andropov, care rămăseseră sigilate până atunci. În cele din urmă, aflase suficient de mult pentru a înțelege planul lui Andropov în legătură cu Reagan. De fiecare dată când un nou președinte american era ales, cerea mai multe detalii, dar de fiecare dată Belcenko se împotrivea. Dar nu și de data aceea. În sfârșit, vechiul său prieten cedase și îl trimisese pe drumul cel bun.

Pe care Moscova părea să îl urmeze.

— Ți-e foame? întrebă Kelly.

— Trebuie să continuăm să mergem.

— Trebuie și să mâncăm. Putem cumpăra ceva de mâncare pe drum. Sunt câteva locuri mai în față.

Ceva de mâncare ar fi prins bine și avea să piardă doar câteva minute. Își verifică ceasul.

1:16 p.m.

Rămaseră 22 de ore.

*

Malone privi pe fereastra laterală a avionului în jos, către pământul pe deasupra căruia zburau. Probabil New York sau New Jersey. Se îndreptau spre sud la bordul unui avion Gulfstream C-37A deținut de forțele aeriene. Mergând cu opt sute de kilometri pe oră, aveau să ajungă la Washington înainte de ora 2:00 p.m.

Cassiopeia se afla în fața lui. O ajunsese din urmă la aeroportul Bangor și urcaseră la bord imediat, lăsându-i pe cei doi ofițeri în urmă cu întrebările lor fără răspuns. O pusese la curent cu

tot ce știa și cu reținerea lui Danny Daniels legată de învestitura ce urma.

— Zorin e acolo, spuse el. Se îndreaptă spre sud.

Întoarse capul de la fereastră.

— Din fericire, îl ținem atent sub observație. Fizic și electronic.

— Așadar, îl lăsăm să ne ducă acolo și apoi îl prindem.

— Asta e ideea. Dar avem o problemă în plus cu rușii care sunt cu fundu-n sus.

Ea zâmbi.

— Altă expresie uzuală din sud?

— Doar constatarea unui fapt.

Se gândi pe moment la mai multe lucruri.

— Bănuiala mea este că Zorin se duce undeva în sau pe lângă Washington. Așa că vom aștepta să vină el la noi. Dacă nu, o să mergem noi la el. Scuză-mă pentru toate zborurile astea!

Știa că zburatul nu era activitatea ei preferată.

— Nu e așa de rău, spuse ea. Ai suficient spațiu de mișcare în avion. În schimb, cele de luptă sunt complet diferite. Pur și simplu, nu le văd farmecul.

Dar el îl vedea. De fapt, dacă nu ar fi avut parte de câteva răsturnări de situație, ar fi devenit pilot al marinei și în acel moment s-ar fi bucurat de pensie după o carieră de numai douăzeci de ani. Suna atât de banal. Erau puțini cei care aveau șansa de a pilota un avion de război care costa multe milioane de dolari, însă experiența sa din Magellan Billet și de după pensionare era mult mai impresionantă. Fusese implicat în câteva aventuri incredibile, iar cea de-acum nu făcea excepție.

— Trebuie să o sun pe Stephanie, spuse el.

Avionul era echipat cu propriul sistem de comunicare, pe care îl activă ridicând un telefon dintr-o consolă apropiată. Apelă numărul de telefon al lui Stephanie, cel pe care ea i-l dăduse cu două zile în urmă.

Telefonul sună.

De două ori.

De trei ori.

După al patrulea ton, intră cutia poștală și un mesaj robotic spuse că apelatul nu era disponibil și că îl roagă să lase un mesaj. Decise să nu lase un mesaj și încheie apelul.

— Mi-a spus că vrea să știe când avem totul sub control, spuse el închizând telefonul. Deci, unde o fi?

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE

Stephanie ocupa singură locul din spate al Escalade-ului. Doi oameni fără identitate stăteau în față. Mașina de teren își croi drum prin trafic, chiar dacă era weekend și străzile erau pline cu vizitatori sosiți pentru învestitură. Următoarele două zile aveau să fie pline cu serbări. Prea multe pentru a fi numărate. Peste un milion de oameni din toată țara aveau să fie în oraș. Securitatea trebuia să fie mai strictă decât de obicei. Casa Albă, Național Mall și capătul vestic al zonei Capitol Hill ar fi trebuit să fie închise deja pentru vizitatori. Scena pentru depunerea jurământului avea să fie patrulată nonstop. Toate muzeele ce se întindeau pe ambele părți ale Mall-ului, de la Capitol până la Monumentul Washington, aveau să fie ocupate de echipe de securitate. Ușile lor urmau să fie închise cu câteva ore înaintea ceremoniei. Își aminti că în 1989 se suise în turnul nordic al Castelului Smithsonian și îl privise pe George Bush care își prelua mandatul. Acest lucru nu mai era permis astăzi. Ar fi fost un punct prea înalt, cu o vedere ideală de tragere. În schimb, o santinelă militară sau Serviciile Secrete aveau să se bucure de acel cuib.

Nu era sigură ce se întâmpla și nu îi plăcu privirea lui Osin din holul hotelului. Dar nu avusese de ales. Ce ar spune Danny? „A cunoaște înseamnă a ști că roșia este un fruct, a fi lipsit de înțelepciune înseamnă a o pune într-o salată de fructe". Ea era în căutarea înțelepciunii. Era interesant că reușea să intre în bucluc și ca șomeră.

Pentru prima oară îl compătimea pe Cotton; se afla exact în situația în care el se regăsise de atâtea ori din cauza ei.

Își adună gândurile și văzu că se îndreptau către nord, spre Columbia Heights, pe 7th Street. Mașina viră pe o stradă laterală. Nu reuși să vadă

numele străzii. Un mic parc de cartier apăru pe dreapta. Vehiculul opri. Bărbatul din locul pasagerului coborî și îi deschise portiera.

Un gentleman?

Coborî din mașină în frig.

Din fericire, purta haină groasă, mănuși și fular. Parcul era gol, cu excepția unui bărbat care stătea singuratic pe o bancă.

Porni înspre el.

— Îmi cer scuze pentru intrigă, spuse el când ea se apropie. Dar era important ca noi să vorbim.

Era scund și plinuț. Purta o haina închisă la culoare, lungă aproape cât el, o pălărie model *trilby* și un fular *Louis Vuitton.* Între degetele de la mâna dreaptă, acoperite cu o mănușă, se legăna o țigară aprinsă. Pufăia din ea în frig.

— Ai un nume? întrebă ea.

— Poți să-mi spui Ishmael.

Ea zâmbi, pentru că folosise fraza de început din *Moby-Dick.*

— Numele nu sunt importante, spuse el, dar ceea ce trebuie să discutăm este vital. Te rog, ia loc!

Pentru a găsi înțelepciunea, trebuia să îi facă pe plac; se așeză pe bancă, iar frigul din stinghiile de lemn îi trecu prin haine.

— Nu vorbești ca un rus, spuse ea.

— Sunt doar un emisar, angajat de un grup de cetățeni străini interesați. În Rusia, se întâmplă lucruri tulburătoare care îi îngrijorează.

Făcu conexiunea cu ce îi spusese Osin în holul hotelului.

— Ai venit aici pentru oligarhi sau pentru mafie? Ah, am uitat… sunt unul și același lucru.

— E interesant cum uităm că și noi am trecut printr-o perioadă asemănătoare de maturizare. Rusia de astăzi nu este foarte diferită de America secolului al XIX-lea. Chiar și până în 1930. Corupția a fost un mod de viață. La ce să ne așteptam când un regim politic autoritar vechi de

800 de ani este răsturnat? Să înflorească democrația în Rusia? Să fie totul în regulă? Asta este naivitate.

Avea dreptate. Toate fuseseră discutate în detaliu de Reagan și consilierii săi în timp ce Pasa Înainte era activă. Toată lumea se întreba ce *avea* să se întâmple după comunism. Nu se gândiseră la alternative. Încheierea Războiului Rece fusese tot ceea ce contase. După douăzeci și cinci de ani, Rusia părea mai autoritară și mai coruptă ca niciodată. Economia era slabă, instituțiile politice erau aproape dispărute, reformele, moarte.

— Oamenii pe care îi reprezint mi-au dat autorizație de a vorbi sincer cu tine. Vor ca tu să știi că există grupări în guvernul rus care își doresc lucruri periculoase. Poate chiar un război. Ei urăsc Statele Unite mai mult decât au făcut-o comuniștii. Dar cel mai mult urăsc ce a devenit Rusia.

— Adică?

Trase lung din țigară, savură și expiră un vârtej albastru de fum.

— Amândoi știm că nu mai este o amenințare globală. Este adevărat că a pornit războiul din Georgia, că îi intimidează pe baltici și că a invadat o parte din Ucraina. Și ce? Lucruri minore. Este prea săracă și prea slabă pentru a face mai mult decât să-și arate mușchii. Washington știe. Moscova știe. Tu știi.

Într-adevăr știa.

Toate rapoartele de spionaj spuneau același lucru. Armata rusă era complet demoralizată, cu majoritatea soldaților neinstruiți și neplătiți. În medie, într-o lună se sinucideau doisprezece dintre ei. În timp ce noua Rusie reușise să producă niște avioane de război formidabile, nu putea produce în serie submarine supersilențioase și torpile ultrarapide. Arsenalul său nuclear impunea respect, dar două treimi din el era învechit. Nu exista nicio posibilitate pentru ei de a ataca primii. Întinderea

sa globală dispăruse și chiar capacitățile sale regionale erau limitate.

Tot ce puteau face era să amenințe.

— Se pare că anumite întâmplări de pe parcursul ultimilor ani au declanșat renașterea unui sentiment de mândrie în guvernul rus, spuse el. În ciuda a ceea ce credeți voi, CIA sau NSA, nu toată lumea din Rusia este coruptă și de vânzare. Ideologii există încă. Fanaticii nu au dispărut. Iar ei sunt cei mai periculoși dintre toți.

Ea înțelese problema.

— Războiul nu e bun pentru afaceri.

— Poți spune asta. Oamenii părăsesc Rusia în fiecare an cu sutele de mii. Nu sunt cei săraci și lipsiți de abilități. Sunt antreprenori inteligenți, profesioniști instruiți, ingineri, oameni de știință. Ne costă.

Știa și ea că acel lucru era adevărat. Corupția, birocrația și lipsa statului de drept îi împingeau pe oameni către medii mai sigure. Dar știa și altceva.

— Intră mai mulți decât pleacă. Nu sunteți în pericol, spuse ea.

— Din fericire, oamenii se îngrămădesc la multele slujbe disponibile. Reprezintă un motiv în plus pentru care Rusia nu își poate permite tot acest nonsens fanatic. Ar trebui să construiască pe ceea ce are, să diversifice de la petrol și gaz, extinzându-și economia. Nu trebuie să se pregătească de un război pe care nu poate să îl câștige. Sper ca tu și cu mine să vedem împreună aceste adevăruri.

— Nu mai lucrez pentru guvernul Statelor Unite. Am fost concediată.

— Dar președintele Statelor Unite încă ascultă de tine. Osin ne-a spus asta. Spune că ești singura persoană care poate vorbi cu Daniels.

— Și ce să-i spun?

— Suntem aici pentru a ajuta.

Ea râse.

— Glumești, nu? Oligarhi ruși. Mafioți. Să ajute aici? Ce plănuiți?

— Ce nu puteți voi. Eliminarea fanaticilor din guvern. Întoarcerea la comportamentul sovietic trebuie să se încheie. Există tentative de a suspenda înțelegerile despre controlul armamentului, testarea spațiului NATO cu bombe aeriene, reînarmare și reorientarea rachetelor spre Europa și Statele Unite. Asta vă doriți?

Putea vedea că acestui bărbat îi era teamă. Era interesant de văzut de ce era nevoie pentru a călca pe nervi pe cineva care avea de-a face cu oameni fără conștiință.

— Nimeni nu vrea un nou Război Rece, spuse el. E rău nu doar pentru patronii mei, dar și pentru lume. Îi consideri criminali pe cei pe care îi reprezint. Bine! Pot trăi cu asta. Dar ei nu vă deranjează. De fapt, ei fac afaceri cu voi. Nu au armată și nici rachete.

— Dar exportă crimă.

Suflă un nor de fum spre cer și ridică din umeri.

— Nimic nu poate fi perfect. Ar spune că e un preț mai mic de plătit, luând în considerare alternativa.

Era intrigată.

— Oamenii tăi vor scăpa de toate problemele?

— Vor fi multe înmormântări în Moscova.

Statele Unite nu sancționase oficial asasinări niciodată, dar realitatea era cu mult diferită. Se întâmpla tot timpul.

— Ce vreți de la noi?

— Opriți-l pe Aleksandr Zorin.

— Știți ce plănuiește?

— Știm ce vrea.

— Ce?

Voia să audă cu urechile ei.

— Să facă din învestitura următoare cel mai memorabil eveniment din istorie. Nu îi permiteți să facă asta!

În sfârșit, era confirmarea sfârșitului jocului.

Fuseseră multe discuții în ultimii ani despre un nou Război Rece. Toți căzuseră de acord că, dacă avea să se întâmple, ar fi fost bazat pe bani, petrol și în special pe propaganda rețelelor de socializare. Jumătăți de adevăruri susținute doar de dovezi suficiente pentru a le face interesante și justificabile. Ușor de făcut în ziua de azi. Internetul și știrile nonstop schimbaseră totul. Regulile vechi erau distruse. Marile societăți închise erau aproape imposibil de menținut. China eșuase lamentabil. Sovieticii crezuseră că disciplina necruțătoare funcționa cel mai bine, că Vestul putea fi pus la pământ pur și simplu rămânând fermi și fără să clipească. Din păcate, acea filozofie eșuase, din moment ce comunismul nu generase decât sărăcie și represiune. Ambele erau greu de vândut. Așa că, în cele din urmă, URSS fusese forțată să clipească. Apoi să se prăbușească.

Părți din ea păreau că vor o reînviere.

Nu dori să întrebe, dar totuși o făcu.

— Când vor acționa?

Își termină țigara și azvârli chiștocul.

— În câteva ore. Sunt pregătiri de făcut. Ar fi mai bine dacă ar părea totul ca o luptă internă pentru putere, care îi discreditează atât pe cei morți, cât și pe cei vii. Într-o planificare precisă, se vor distruge singuri.

— Iar tu și patronii tăi veți continua să faceți bani.

— Capitalism în adevăratul sens al cuvântului. Nu văd de ce cineva de aici ar avea o problemă cu asta.

Un lucru trebuia să știe.

— Zorin urmărește ceva?

— Fanaticii cred că da. Când a început să-l caute pe Vadim Belcenko, le-a atras atenția. Ei urmăresc în mod deosebit arhiviștii. Au trimis armata să îl omoare pe Belcenko în Siberia. Au reușit să-l prindă, dar agentul tău a omorât cinci

ruși, dintre care trei soldați, în casa de lângă lacul Baikal. Sper că este la fel de bun pentru a-l opri pe Zorin.

— Există aici arme nucleare tip servietă?

El zâmbi.

— Știm că Osin ți-a spus despre ele. E în regulă. Trebuie să știi. Este legat de Andropov. Cu toată bravada lui, credea sincer că URSS-ul ar fi pierdut războiul ideologic și economic cu Vestul dacă nu erau luate măsuri drastice. Așa că le-a luat. Le-a numit Matul Prostului. Toată lumea a dat uitării aceste măsuri și pe Andropov. Acum, iată-l! Ridicat din morți pentru a crea haos! Deci, da, există arme aici.

Se simți un pic amorțită; oboseala și frigul începeau să o afecteze. Faptul că făcea parte dintr-o conspirație ilegală nu îi aducea vreun confort. Bărbatul care stătea lângă ea nu încerca un bluf. Patronii săi nu lucraseră din greu pentru a lăsa niște idioți să distrugă totul. Probabil că aveau de gând să acționeze cu sau fără ea. Aveau să fie înmormântări la Moscova, dar posibil și aici.

Anya Petrova murise.

Câți alții aveau să urmeze?

— SVR-ul a acționat asupra lui Zorin în Canada, spuse ea. Cât de multe știu acești oameni nebuni din guvern?

— Mi s-a spus că destul de mult. Au acces nelimitat la arhive clasificate KGB, inclusiv la hârtiile personale ale lui Andropov. Astea sunt înregistrări pe care puțini le-au văzut. Când Zorin l-a adus pe Belcenko în est și când trimisului tău i-a fost permisă intrarea în țară s-au născut suspiciuni. Se pare că știau de Matul Prostului, dar nu de întregul său potențial. Așa că s-au perfecționat și au aflat despre Jamie Kelly. Atunci au decis să-l omoare pe Zorin și pe Belcenko, pentru a ține totul secret. Trimisul tău le-a împiedicat încercarea de a-l doborî pe Zorin în aer. Ar fi încheiat totul. Nu au fost bucuroși. Acum au

venit aici pentru a pune în ordine toate lucrurile neterminate, care îl includ pe Zorin, pe Kelly și pe trimisul tău. Așa că fiți pregătiți.

— Ei știu unde sunt focoasele nucleare?

Clătină din cap.

— Acela este singurul lucru în favoarea noastră. Au nevoie de Kelly să îi ducă acolo. La fel ca Zorin.

Auzise suficiente lucruri. Se ridică de pe bancă.

— O să ne ocupăm noi de treburile de aici.

— Fii atentă și la televizor. Posturile de știri prin cablu vă vor anunța când începe pe partea cealaltă.

Porni din loc.

— Aș putea să te conduc înapoi la hotel, strigă el.

Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

— Mersi, dar mă descurc singură.

Ea plecă mai departe.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Luke coborî din mașină urmând-o pe Sue Begyn. Merseseră două ore spre est, către Annapolis, apoi spre sud, pe lângă malul golfului Chesapeake. Sue nu spusese mare lucru pe drum, iar el o lăsase cu gândurile ei. Instinctul și antrenamentul îl avertizau să nu-i dezvăluie prea multe. În schimb, încercase o minimă conversație pentru a-i vedea reacțiile.

Care nu existaseră.

Casa Albă îl asigurase de curățenie în casa Begyn – fără a lăsa vreo urmă de cadavru. Sue își schimbase hainele sport mulate cu blugi, cămașă în dungi cu mânecă lungă, haină, mănuși și ghete. Se înarmase din biroul tatălui ei plin cu arme cu o pușcă de vânătoare și cu un pistol. Aparent, Lawrence Begyn credea în al 2-lea Amendament.

Ploaia începuse pe la jumătatea traseului lor. O burniță rece și monotonă le reducea vizibilitatea. Ea îl conduse pe o serie de drumuri până în orășelul de coastă Long Beach. Tatăl său deținea o casă în zonă, unde, menționase ea, se retrăgea din când în când. Din fericire, Begyn alesese singurătatea cu o zi înaintea sosirii vizitatorilor neașteptați. Luke își punea întrebări despre acea sincronizare. Era o coincidență prea mare cu apelul lui Peter Hedlund.

— Azi trebuia să mă întorc la bază, spuse ea în timp ce mergeau prin ploaie.

Crengile fără frunze se scuturară deasupra lor, picurându-le stropi reci pe ceafă.

— O să intri în bucluc?

— Oficial, până mâine nu sunt la datorie.

Maximum paisprezece cuvinte. Atât vorbise de când se urcaseră în mașină. În fața sa se ridica o casă albă cu lungi terase laterale care dădea înspre curte și un acoperiș făcut din lemn de pin. La o mică distanță de casă se afla un garaj pentru două

mașini. Era ascuns între arțari fără frunze și fagi ce creșteau pe malul golfului. Sue îi telefonase mai devreme tatălui să îi explice situația.

Pe terasă îi aștepta un bărbat înalt, cu o față pătrățoasă și păr gri-maroniu. Purta haine de vânătoare și ținea o pușcă Browning cu încărcare manuală. Luke și frații săi deținuseră câte una. Și tatăl său fusese un mare susținător al celui de-al 2-lea Amendament.

— Ești bine? o întrebă Begyn pe fiica sa.

— A tăiat gâturile a trei bărbați, răspunse Luke.

Begyn senior îl privi cu un amestec de curiozitate și dispreț.

— Fiica mea este soldat, spuse el. Știe cum să se apere.

Luke trecu din ploaie pe terasa acoperită.

— Cu asta suntem de acord.

— Abia te-am cunoscut, spuse Begyn, dar nu îmi place de tine.

— Mi se spune des. Dar, uitați care-i treaba: ori o facem drăguț și simplu, ori complicat, cu o groază de agenți federali în jur. Personal, nu îmi pasă ce alegeți, dar am nevoie acum de răspunsuri.

Begyn ținea arma cu țeava îndreptată spre cer. Amenințarea rămânea, pentru că avea degetul arătător fixat pe trăgaci.

— Vă asigur, domnule Begyn, că nu veți avea ocazia să o folosiți. Știu cum să mă apăr.

— Vom fi doi, spuse Sue.

El o înfruntă.

— Să te văd, dragă! Pot să îți fac față.

Ea nu spuse nimic, analizându-l cu ochi de marmură. Cine o instruise pe femeia asta ar fi trebuit să fie mândru. Părea să fi luat în serios fiecare lecție. În special cea despre ascultat, pe care el nu reușise niciodată să o stăpânească, și spre deosebire de cea despre vorbit. Dar Stephanie îi spusese să obțină răspunsuri prin orice mijloace.

— Ce vrei? întrebă Begyn.

— A paisprezecea colonie. Hedlund a zis să te întreb despre ea.

Bătrânul se uită la el cu o privire analitică.

— Hedlund te-a sunat ieri. Ți-a spus: „Trebuie să fie asta. Am crezut că toate au fost date uitării, dar aparent ne-am înșelat. Începe iar". „Asta" trebuie să se refere la a paisprezecea colonie. Așa că vreau să știu ce, de ce, când, cum. Totul.

— Peter mi-a spus că e posibil să dau de tine.

— Îmi place când oamenii mă așteaptă. Face treaba mult mai ușoară.

Observă ceva în ploaie, după garaj, în lângă locul în care începea linia copacilor. Era un morman de bulgări înghețați de pământ și o lopată înfiptă în ei.

— Ai făcut săpături? îl întrebă pe Begyn.

— Ce-ai zice să taci din gură și să intri.

*

Stephanie merse pe trotuar până pe 7th Street, viră și o luă spre sud, către centrul orașului. Zgomotul motoarelor de mașini polua fonic aerul. Cerul era plin de nori denși și joși, venind cu viteză dinspre nord-est. O ploaie rece și o ninsoare păreau iminente. Ea se afla departe de orice loc cald.

Îți ținea mâinile acoperite cu mănuși în buzunarele hainei și căuta cu privirea un taxi. Dar Washington nu era New York, unde taxiuri umblau peste tot la orice oră din zi și din noapte. Ar fi putut să folosească telefonul ca să cheme unul. Nu prea mersese cu taxiul în ultimul deceniu, pentru că transportul la sol și paza îi fuseseră asigurate. Începea să simtă efectele rămasului fără slujbă, dar putea să se obișnuiască.

Cotton încercase să dea de ea. Telefonul înregistrase un apel pierdut. Trebuia să îl sune și avea să facă asta imediat. Între timp, își modifică telefonul din modul silențios.

Nu-i plăcuse atitudinea lui Ishmael. Păreau doi aliați abandonați, fiecare luptând pentru o cauză dreaptă. Sindicatele criminale rusești erau unele dintre cele mai complexe, violente și periculoase din lume, pentru că activitățile lor din interiorul Rusiei erau aproape instituționalizate. Nu era mare diferență, după cum spusese Ishmael, față de începuturile crimei organizate din America. Totuși, nu era deloc plăcut să aibă parteneri hoți și delincvenți. Presupuse că oligarhii și armatele lor private – crima organizată, erau singurii care ar fi putut să rezolve problemele din guvernul rus.

Telefonul din buzunar sună.

Îl scoase și răspunse.

— Am nevoie din nou de tine aici și acum, spuse Danny Daniels. Unde ești?

— Nu o să mă crezi dacă-ți spun.

— Încearcă-mă!

Așa că îl încercă.

— Ai dreptate. E de necrezut.

— Și totuși, s-a întâmplat.

— Este un bun motiv să fii aici. Stai acolo! Trimit o mașină să vină să te ia.

— Ce se întâmplă?

— O să avem o discuție cu următorul președinte al Statelor Unite.

*

Luke intră în casă imediat, fiind uimit de înfățișarea rustică și de confortul acesteia. Bănuia că avea o suprafață de o mie patru sute de metri pătrați pe ambele etaje. Begyn își sprijini pușca de un fotoliu, îngenunche în fața șemineului și aprinse focul. Flăcările cuprinseră vreascurile, apoi arseră buștenii sparți, generând o lumină portocalie în cameră.

— Am ținut focul ăsta până să ajungeți, spuse Begyn. E frig afară.

Și ploua, dar nu asta era ideea.

— Fiica dumneavoastră a spus că ați părăsit casa ieri-seară pentru a veni aici, spuse Luke. Asta nu e o coincidență.

— Nu am știut că urma să mi se devasteze casa.

— Nu am spus asta. Dar acum că ați adus vorba, spuneți-mi despre jurnalul Tallmadge.

Sue se retrăsese lângă fereastră și privea printre obloanele venețiene ca și cum stătea de pază. Pe el îl deranja.

Își dădu jos haina.

— E un coșmar, spuse bătrânul. Unul care credeam că s-a terminat de mult.

Din nou o trimitere la ceva din trecut.

— Poate nu am fost destul de clar, spuse Luke. Am nevoie de informații și am nevoie de ele rapid.

— Ce o să faci? întrebă Sue. O să ne arestezi?

— Desigur! De ce nu? Putem începe cu cei trei oameni pe care i-ai omorât. Autoapărare sau nu, o să lăsăm jurații să decidă. Doar acuzațiile, totuși, îți vor încheia cariera militară.

— Nu e nevoie să amenințí, spuse Begyn.

— Ce e atât de important încât Peter Hedlund a încercat să protejeze cu propria viață? Și de ce ai săpat afară?

Până acum pusese patru întrebări și nu primise niciun răspuns.

— Domnule Daniels…

— Spuneți-mi Luke, zise el, încercând să elimine tensiunea.

Begyn îl privi dur.

— Domnule Daniels, sunt chestiuni delicate pentru noi. Implică societatea și asta înseamnă ceva privat. Sunt președintele general al societății. Directorul său. Îi sunt dator cu supunerea mea.

— Atunci puteți explica toate acestea FBI-ului, Serviciilor Secrete și CIA-ului, care vor dori să vă interogheze și să examineze toate înregistrările societății.

Permise acelei amenințări să fie procesată.

— Tată, trebuie să-i spui! spuse Sue. Nu are niciun sens să mai ții vreun secret. Uite unde te-a adus asta.

Begyn privi către fiica sa. Era o gândire cu care Luke chiar era de acord. Poate că realitatea devenea în sfârșit clară. Să ucizi nu era niciodată ușor, indiferent de cine erai.

Gazda făcu semn către o ușă și îl conduse prin ea. Pășiră într-o bucătărie lungă, îngustă cu ferestre spre golf. O cameră mică se deschidea la dreapta, iar o ușă de sticlă ducea afară. Vântul uruia dincolo de cadrul său; ploaia continua să cadă.

Un antreu.

Casa lui din copilărie din Tennessee avusese unul, pe care el și frații lui îl folosiseră mult. Pe podeaua din lemn masiv, deasupra unui strat de ziare, se afla o cutie de plastic plină de noroi.

— Eu am dezgropat-o, spuse Begyn.

Luke se aplecă și o deschise. Înăuntru se aflau pachete înfășurate ermetic cu plastic. Păreau a fi cărți și hârtii.

— Ce sunt astea?

— Secrete pe care Peter Hedlund a crezut că trebuia să le apere.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

Stephanie se așeză pe un scaun din jurul mesei ovale din biroul cabinetului Casei Albe. Mai erau încă nouăsprezece, dar doar câteva erau ocupate. Erau prezenți președintele actual și președintele ales, împreună cu reprezentantul procurorului general și Bruce Litchfield, actualul procuror general interimar. Edwin Davis era și el acolo, împreună cu Cotton și Cassiopeia. Era bucuroasă să îi vadă. Nu avuseseră timp pentru politețuri. Venise cu o mașină care o transportase de pe 7th Street la sala de conferințe.

Intra pentru prima dată în această cameră, în care, timp de decenii, președinții se întâlniseră cu cabinetul. Știa povestea mesei, cumpărată de Nixon și donată Casei Albe. Președintele stătea tot timpul într-un vârf al ovalului. Scaunul său, cu câțiva centimetri mai înalt decât celelalte, se afla la polul opus față de al vicepreședintelui, având în spate Rose Garden. Membrii cabinetului fuseseră așezați în ordine, cel mai în vârstă stând lângă președinte. Fiecare administrație alegea portrete pentru a decora pereții și pentru a oferi inspirație angajaților. Atunci vegheau Harry Truman, George Washington, Thomas Jefferson și Theodore Roosevelt. Știa că aceia aveau să fie schimbați cel mai probabil săptămâna următoare.

Fără niciun vicepreședinte prezent, președintele ales Fox stătea față în față cu Danny. Fiecare își alesese locul la masă în funcție de șeful lor. Ea se mută spre capăt, la dreapta lui Danny. Între ea și președinte se afla Litchfield, în timp ce Cotton și Cassiopeia se așezaseră pe teren neutru, în capătul celălalt al mesei ovale.

După scurtele prezentări, Fox spuse:

— Ai menționat că e urgent.

Ea înțelese din tonul disprețuitor o frază de genul: *Cum ar putea fi ceva urgent în ultimul*

moment din mandatul tău. Înțelese și din comportamentul lui, ca al unui director de școală ce își încurajează un elev rămas în urmă. Danny părea să își păstreze calmul. Știa că el și Fox nu semănau deloc. Fizic, Danny era înalt, cu umeri lați, păr gros bogat și ochi pătrunzători. Cum îl descrisese un observator? *O matahală de bărbat cu ochi pătrunzători.* Fox era scund, slab, cu riduri, solemn, cu părul gri-cenușiu și ochi albaștri. Din ce citise, se considera un intelectual din nord-est, un progresist al finanțelor, dar conservator în planul socialului. Danny era sudist până în măduva oaselor și foarte pragmatic. Comentatorii încercaseră să îl ia peste picior ani la rând, dar niciunul nu reușise. Din câte știa ea, cei doi bărbați nu se cunoșteau, iar faptul că erau din partide rivale adăuga o barieră. Niciunul nu era dator celuilalt.

— Avem o problemă în desfășurare, spuse Danny. Una de care idiotul care stă lângă mine a fost conștient, dar a decis că nu ne privește.

Ea zâmbi la acuza lui către Litchfield, care nu putea spune nimic.

— Înțeleg că ești iritat de faptul că ne-am dat acordul pentru concedierea domnișoarei Nelle, spuse Fox, dar am avut o înțelegere că totul va fi aprobat de oamenii mei în aceste ultime momente.

— Ultima oară când am verificat, Litchfield lucra pentru mine. Iar câinele tău de vânătoare s-a băgat peste tot, aruncând ordine de retragere. Aș putea chiar adăuga că în contradicție cu instrucțiunile mele directe.

Litchfield stătea plin de încredere în scaunul său.

— A făcut ce i-am spus să facă, zise reprezentantul procurorului general. Aș fi concediat-o oricum săptămâna viitoare.

— Du-te naibii! spuse Stephanie.

Fox, Litchfield și noul reprezentant al procurorului general priviră spre ea. Chiar și

Cotton părea un pic șocat. Cassiopeia zâmbi.

— Rănile se vindecă mai repede atunci când nu sunt redeschise, îi spuse Fox. Îmi cer scuze pentru acel comentariu.

Chiar dacă lipsa ei de respect îl jignise, Fox nu arăta. În schimb, își redirecționă atenția spre cel care stătea simetric de partea cealaltă a mesei.

— De ce suntem aici?

Danny le prezentă tot ce știa despre Zorin, Matul Prostului și al 20-lea Amendament. Stephanie adăugă ce aflase acasă la Kris Cox, iar Cotton îi informă despre ce se întâmplase în Siberia și în Canada. Deoarece Danny nu spunea nimic despre întâlnirea ce abia avusese loc în parc, Stephanie păstră acea informație doar pentru ea.

Când terminară, Fox se sprijini de spătar.

— Nimic din toate astea nu sună bine.

— Bun venit în lumea mea, spuse Danny.

Fox privi către reprezentantul procurorului său general, apoi către Litchfield, cerând opinia oricăruia dintre ei.

— Nu știm prea multe, spuse Litchfield. Mare parte sunt speculații. Probabil că întrebările importante care necesită răspuns sunt dacă dispozitivele nucleare de treizeci de ani mai sunt aici și dacă sunt funcționale.

— Rușii cred că bombele sunt aici, spuse ea. Au proiectat chestiile alea să reziste. Nu putem risca presupunând că nu sunt funcționale.

— Dar nu știi dacă există, spuse noul procuror general. Ar putea fi o nălucă, o vânătoare de gâște sălbatice. O dezinformare creată de Moscova pentru altceva.

— Nu ne putem asuma acel risc, spuse Danny.

Fox părea intrigat.

— Ce vrei să fac eu?

— Hai să mutăm învestitura într-o locație secretă. Tu depui jurământul acolo la prânz, cum cere Constituția, apoi nu mai avem nicio problemă.

Nimeni nu spuse un cuvânt.

Într-un final, Fox clătină din cap.

— Apreciez ceea ce spui, dar mutarea învestiturii din scurt nu va face decât să ridice milioane de semne de întrebare și nu avem cum să ținem toată treaba asta în secret. La momentul ăsta nici măcar nu știm dacă este o amenințare credibilă. Prima lună a administrației mele va fi mistuită cu analize făcute la posturile de știri și speculații despre ce am făcut. Nu mă voi putea face auzit niciodată. Nu îmi pot începe președinția așa.

— Ai prefera să fii mort? întrebă Edwin.

O întrebare corectă ce venea de la un om cu o minte tăioasă ca un diamant. Care ar fi trebuit să fie luată în serios.

— Toți cei care lucrează pentru tine sunt atât de insubordonați? îl întrebă Fox pe Danny.

— Față de mine nu.

Fox zâmbi.

— Te rog ca măcar jurământul vicepreședintelui să îl muți în altă locație, spuse Danny. Să nu fiți amândoi în același loc.

— Și cum facem asta fără a ridica aceleași semne de întrebare? Totul e programat pentru mâine la amiază, cu *amândoi* depunând jurământul împreună.

Cotton fusese neobișnuit de tăcut. Îi privea pe cei doi giganți luptându-se. Realiză că deciziile pe care le aștepta Danny să fie luate nu erau susținute de dovezi clare. Pe bună dreptate, Fox analiza în detaliu, în căutare de argumente care i-ar fi putut întări convingerea că o modificare de plan în scenariul său nu ar fi necesară. Dar voia evaluarea lui Cotton, așa că îl întrebă:

— Ai vorbit cu Zorin. Ai fost acolo cu Vadim Belcenko. E real?

— Oamenii ăștia sunt într-o misiune. Fără îndoială.

— Atunci, vă rog, spuse Fox, să mergeți până la capăt. Faceți-vă treaba, dar nu vom amâna sau

schimba învestitura până nu aveți ceva concret. O amenințare adevărată, autentică, verificabilă. Cu siguranță că înțelegeți cu toții precauția. Totul se va întâmpla mâine chiar aici, în Casa Albă. Unde ar fi putea fi cineva mai în siguranță?

Știa ce voia să spună.

Constituția impunea ca președintele aflat la sfârșit de mandat să și-l depună exact la amiază pe 20 ianuarie. În general, acest lucru nu era o problemă. Ceremonia avea loc în public, în afara Capitoliului, sus pe podium, cu milioane de privitori. Dar dacă 20 ianuarie cădea duminica, lucrurile stăteau cu totul diferit. Noul președinte și vicepreședintele depuneau jurământul duminică, așa cum cerea Constituția, iar în ziua următoare avea loc o ceremonie, care includea o redepunere a jurământului într-un cadru mai restrâns în afara Capitoliului.

— Am verificat, spuse Fox. Din 1937, de când a intrat în vigoare al 20-lea amendament, de trei ori s-a întâmplat să pice duminica. Mâine va fi a patra oară. Nu pot să controlez calendarul sau să schimb Constituția, dar pot să mă țin de plan. Și asta vom face, mai puțin în cazul în care se descoperă ceva grav.

— Spectacolul ăla e atât de important pentru tine? întrebă Danny.

— Nu e corect. Tu ai avut două învestituri, ambele extravagante, aș putea spune. Acum e rândul meu.

— Greșești.

— Asta presupunând că ai dreptate în legătură cu treaba asta. Dacă te înșeli și eu mă iau după tine, atunci voi arăta ca un prost, urmându-te pe tine, urmărind umbre. Cu siguranță poți înțelege asta. Și, apropo, nu ești atât de popular printre susținătorii mei.

Stephanie era mândră de Danny. Nu își pierduse cumpătul sau calmul. De înțeles, având în vedere că se strecurase cu ușurință prin labirinturi politice

mare parte din viață. Niciodată nu îl văzuse tulburat de confruntări. În schimb, reacționa bine sub presiune, ba chiar părea să-i alimenteze puterea.

— O să fac asta, totuși, spuse Fox. Bruce, pregătește-mi temeiul legal pentru al 20-lea Amendament și pentru linia de succesiune prezidențială. Mărturisesc că nu sunt un expert în niciuna dintre ele. În acest fel, dacă toată treaba se va materializa în ceva credibil, vom fi pregătiți să luăm decizii în cunoștință de cauză.

Litchfield încuviință din cap.

— Între timp, voi ceilalți continuați să lucrați în continuare, spuse Fox, și să vedem ce se mai întâmplă. Nu sunt nepăsător față de ceea ce spui. Pur și simplu vreau mai multe date înainte de a acționa. Și avem timp să facem schimbări, dacă va fi nevoie.

Fox își împinse scaunul în spate, iar el și procurorul său general desemnat se ridicară.

Danny arătă cu degetul spre Litchfield.

— Pe ăsta ia-l cu tine. Mi se face rău numai când îl văd.

Litchfield se ridică.

— Dar înainte de a pleca, spuse Danny, trebuie să remediezi ceva.

Litchfield aruncă o privire spre Fox.

— De ce naiba te uiți la el? spuse Danny. Să nu cumva să crezi vreun moment că nu te voi concedia chiar aici, chiar acum. Că veni vorba de atras atenția asupra lucrurilor.

Litchfield înțepeni în fața tonului jignitor, dar dovedi înțelepciune și se abținu să răspundă.

— Gândește-te la conferința aia de presă, îi spuse Danny lui Fox.

— Ar fi o grozăvie.

Reporterii de la Casa Albă erau o specie aparte, nu cei mai inteligenți și tenace. Cu siguranță nu era un loc bun pentru un nou președinte să fie contestat în ajunul învestirii.

Așa că Fox încuviință din cap.

Litchfield se îndreptă spre ea.

— Ești repusă în funcție.

Băgă mâna în buzunar, îi găsi insigna și merse către ea să i-o dea.

Apoi cei trei părăsiră biroul cabinetului.

— Eu i-am zis să o aducă, îi spuse Danny.

— Mă bucur că locuiesc în Danemarca, zise Cotton. Oamenii ăștia sunt nesăbuiți.

— Ceea ce li s-a cerut a fost perfect rezonabil, spuse Edwin, având în vedere posibila amenințare.

— Primul lucru pe care vrea să îl știe un mergător pe aripă este cine pilotează avionul, spuse Danny. Fox a venit să afle asta și are dreptate în legătură cu un lucru. Nu avem nici măcar un scuipat ca dovadă. Ultima dată când am auzit de ei, Zorin și amicul său erau încă pe I–95 spre sud. Se îndreaptă încoace, dar pentru ce și unde?

— Cu toții vor fi într-un singur loc mâine, spuse Edwin. Președintele ales, vicepreședintele ales, președintele Camerei, președintele Senatului și toți cei din cabinet, mai puțin unul. Chiar aici, în Casa Albă, la amiază. Să presupunem că inimaginabilul se întâmplă și toți sunt făcuți bucăți de explozie, asta înseamnă că supraviețuitorul desemnat ar prelua comanda.

— Cine ar fi de data asta? întrebă Danny.

Știa că șeful personalului de la Casa Albă făcuse alegerea.

— Secretarul transporturilor.

— Care e grozav la construcția de autostrăzi, dar nu știe o boabă despre cum se conduce o țară, spuse Danny. Să nu mai vorbim de problemele constituționale cu acea lege a succesiunii. Am dat-o la verificat.

— Litchfield? îl întrebă Stephanie.

— La naiba, nu. Consilierul Casei Albe s-a ocupat de asta. Al 20-lea Amendament și legea succesiunii sunt un dezastru. După ce s-ar așeza

praful, după o bombă, ar urma acțiuni în instanță, lupte politice, haos.

Își aminti avertismentul vocii de la telefon de acasă de la Kris:

— *Și mai multe, posibil alimentate de SVR într-o campanie de dezinformare.*

— Ar face asta, spuse Danny.

Ea îl privi, iar el încuviință.

— Mai avem o altă complicație.

Și le raportă lui Cotton, Cassiopeia și Edwin ceea ce tocmai se întâmplase în parcul din nordul Washingtonului.

— M-am gândit că cel mai bine e să ținem asta pentru noi, spuse Danny.

— A confirmat că bombele există, spuse ea. Dar nu avem nicio posibilitate de a verifica dacă este adevărat. Niciuna.

— Nu încă, cel puțin, spuse Cotton. Dar Zorin se apropie cu Kelly și cu siguranță se îndreaptă direct spre ele.

— Guvernul rus e pe cale să experimenteze și el haosul, spuse ea. Oamenilor care fac bani acolo le plac lucrurile exact așa cum sunt. Nu au visuri pentru o nouă Uniune Sovietică.

Danny se întoarse spre Edwin.

— Pune Departamentul de Stat să lucreze la asta. Vreau o listă cu cei pe care e posibil să îi elimine. Informează CIA și vezi dacă ei pot afla ceva. Din moment ce am fost avertizați, hai să nu fim luați prin surprindere.

Edwin încuviință și părăsi camera.

— Ce petrecere o să fie aici mâine, spuse ea.

— Ultima pentru mine. Acum montează aparatura video în Camera Albastră. Nu va dura mult. Poate treizeci de minute. Vom avea o mică recepție pentru cei din staff, care începe la 10:30. Vor fi plecat toți de aici până la ora 13:00.

— Deci ar fi o perioadă de două ore și jumătate în care scenariul Matul Prostului se poate desfășura, spuse Cotton.

— Nu chiar. Fox și vicepreședintele lui nu vor ajunge înainte de 11:30. Deci rămân nouăzeci de minute, cel mult, pentru care trebuie să ne îngrijorăm. Dar la ora 12:00 este perfect. Toată lumea va fi garantat în față, în centru.

După ceremonia publică de duminică la amiază, știa că alte festivități prin oraș nu se mai organizau până luni. După părăsirea podiumului și încheierea discursului inaugural, Fox avea să se îndrepte spre Capitoliu unde avea să semneze documentele necesare depunerii nominalizărilor sale pentru cabinet, astfel încât Senatul să poată obține confirmarea. Apoi avea să ia prânzul cu liderii Congresului înainte de parada inaugurală. Seara aveau să fie baluri de sărbătorire, iar noul președinte și noul vicepreședinte vor face vizite.

— Odată ce vor pleca toți de aici, spuse Danny, nu va mai conta. Toată lumea va fi împrăștiată. Nu. Momentul critic este mâine la amiază. Unde e Luke?

Schimbarea bruscă de subiect o luă prin surprindere.

— Verifică niște piste cu Societatea Cincinnati, spuse ea. Zorin a trimis-o pe Anya Petrova acolo cu un motiv. Vreau să știu care anume este acela.

— La fel și eu, spuse Danny. Ceea ce ridică o întrebare fascinantă. Ce legătură are cu URSS o organizație din timpul Războiului Revoluționar, care are o vechime de peste 200 de ani?

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ

Luke stătea la masa de la bucătărie. Apa fierbea într-un ceainic pe aragaz, în care Begyn pregătea un ceai fierbinte. Sue stătea lângă el, iar Luke se întrebă cât din toate acestea le știa deja și câte descoperea acum pentru prima oară. Comentariile ei de mai devreme păreau să indice că era mai mult decât un observator pasiv. Era curios să știe despre mama ei, dar realiză că nu e cazul să întrebe. Observase niște portrete de familie în celelalte camere, tatăl și fiica doar, care îl făcuseră să se gândească mai degrabă la divorț decât că ar fi văduv.

Un ceas antic din alamă de pe perete arăta aproape 5:00 p.m. Ziua trecuse atât de repede. Zăpada începuse să cearnă dintr-un cer care se întuneca din ce în ce mai mult, iar vântul continua să zguduie geamurile. În șemineu încă mai ardea focul, împrăștiind o lumină aurie, dar nu mai erau bușteni în cutia de lemn și cei de afară ar fi fost prea uzi pentru a arde. Observase deja un termostat, ceea ce însemna că exista încălzire centrală în casă.

Begyn aduse ceainicul la masă și turnă pentru fiecare o cană de apă fierbinte. Lui Luke îi plăcea ceaiul verde, o preferință dobândită în armată de la un camarad. Fără nimic altceva. Nici fructe, nici mirodenii sau frișcă. Prefera un amestec banal, simplu, fără cofeină, dacă era posibil.

Gazda sa se așeză la masă. În fața lor erau unele peste altele pachetele din plastic din cutia din antreu. Descoperise că erau pungi vidate, iar conținutul era ascuns datorită învelișului opac.

— Astea s-ar putea să nu ți se pară importante, spuse Begyn. Dar unele lucruri legate de Societatea Cincinnati *sunt* importante pentru mine. Am fost membru toată viața mea de adult. Unul

dintre strămoșii noștri a luptau în Războiul Revoluționar și a fost un membru fondator.

— Ești primul moștenitor care îi este lider?

Bătrânul încuviință din cap.

— Corect.

— Și stai să ghicesc. Ești ultimul, până când domnișoara Jim Bowie, aici de față, se căsătorește și naște un fiu, din moment ce femeile nu pot deveni membri.

— Ești așa nemernic de fel? întrebă Sue.

— Numai când sunt jucat pe degete, ceea ce, apropo, voi amândoi se pare că faceți.

— Peter Hedlund ți-a spus de a paisprezecea colonie, spuse Begyn.

El încuviință.

— Planurile Americii de a cuceri Canada. Asta a fost acum mult timp. Cui îi pasă?

— Nouă.

Begyn ridică vocea, ceea păru să îl surprindă pe bătrân. Așa că Luke tăcu și ascultă povestea despre cum stătuseră lucrurile imediat după Războiul Revoluționar. O nouă țară care se dezvolta pe timp de criză, cu o conducere minimă și o economie practic inexistentă. Nu exista coordonare. Atât ofițerii, cât și soldații obișnuiți fuseseră trimiși acasă fără plată după ani de serviciu loial. Se vorbea de o nouă revoluție, de data asta un război civil.

Societatea Cincinnati, formată în 1793, apăruse din acea criză. La început, nimeni nu îi dăduse atenție. Dar când au fost organizate filiale în toate cele treisprezece state, iar vistieria ei ajunsese la peste 200.000 de dolari, oamenilor li s-a făcut teamă. Societatea avea mai mulți bani decât țara, iar soldații, organizându-se, trăseseră semnale de alarmă. Faptul că apartenența se dobândea ereditar însemna că se forma o nouă nobilime și o națiune împărțită în clase.

— Patricieni și plebei, spuse Begyn. Așa au văzut criticii noua națiune. Ca în Roma antică,

unde s-a întâmplat același lucru. Între 1783, sfârșitul revoluției, și 1787, începutul Constituției, acestei țări i-a fost teamă. Au fost ani grei peste care cărțile de istorie au trecut cu ușurință.

Atunci când, după cum explică Begyn, ofițerii francezi, cărora le fusese permis să intre în societate, începuseră să doneze bani, apăruse o nouă problemă, influența străină și înclinația către monarhie. Într-un final, când societatea a început să exercite un control atât asupra legislativului, cât și asupra Congresului, făcând presiuni pentru cauzele în care credea, solicitările pentru a o desființa deveniseră foarte puternice.

— Ne-au catalogat ca fiind „contrar spiritului unui guvern liber. O violare a Articolelor Confederației. O amenințare pentru pacea, libertatea, siguranța Statelor Unite". Dacă nu ar fi fost intervenția personală a lui George Washington, societatea ar fi fost desființată. Dar, în 1784, Washington a propus schimbări masive, care au fost acceptate în cele din urmă, iar pericolul s-a diminuat.

Prin urmare, fără presiuni. Fără politici sau titluri ereditare. Fără străini sau bani străini. Și, pentru a potoli teama de complot, adunările generale aveau să fie ținute doar o dată la trei ani.

— Toată lumea părea satisfăcută cu noua și îmbunătățită societate, apoi am fost dați uitării.

— Și de ce nu e ăsta finalul poveștii?

— În timpul războiului din 1812, am fost chemați să ajutăm țara, spuse Begyn. Într-o poziție care era... în conflict cu noul nostru act constitutiv. Mulți din membrii noștri luptaseră la revoluție. James Madison era președintele Statelor Unite. A vrut un război cu Marea Britanie și l-a obținut. Apoi a vrut să invadeze Canada. Acela era cel mai apropiat teritoriu britanic, așa că a cerut societății să creeze un plan de invazie.

Așa cum spusese și Hedlund.

— Ăsta n-a fost un lucru bun.

— Ai putea spune asta. Câteva dintre jurnalele de aici de pe masă, sigilate, conțin în de-amănunt acele planuri de război din 1812, numite, după cum știi, A paisprezecea colonie. Sunt destul de detaliate. Cei care le-au creat știau ce fac. Din păcate, cei care au condus războiul au fost incompetenți. Invazia a fost un dezastru. După aceea, am ascuns aceste planuri. Acum treizeci de ani aproximativ le-am eliminat din arhivele noastre oficiale. Am considerat că e cel mai bine ca nimeni să nu afle niciodată ce am făcut. Mi s-a spus să le distrug, dar nu am putut să o fac. Rușinoase sau nu, contradictorii sau nu, sunt totuși parte din istorie.

Își amintea mai multe din ce spusese Hedlund.

— Charon știa despre aceste jurnale?

— Desigur, el era Păstrătorul secretelor la acea vreme. Le-a avut în posesia sa. Dar și-a încălcat datoria și a permis unui străin să le vadă.

În sfârșit, partea bună.

— Știi cine?

Begyn sorbi din ceai.

— Doar că era un sovietic, care lucra la ambasada sovietică din D.C. Nu îmi amintesc numele lui și nici titlul. S-a întâmplat la finalul anilor 1970 sau la începutul anilor 1980. Brad i-a permis accesul la arhivele noastre sigilate, ceea ce a fost o încălcare absolută a protocolului. Nu am făcut nimic prima dată, dar când s-a întâmplat a doua oară, cam zece ani mai târziu, cu un alt personaj, un american de data asta, președintele l-a demis.

— Ai un nume acolo?

Begyn clătină din cap.

— Nu mi s-a spus niciodată.

— Deci dacă deschidem aceste pachete, tot ce vom găsi sunt planurile de invazie a Canadei de la Războiul din 1812?

Begyn puse jos cana și începu să umble prin cele zece pachete de pe masă.

— E incredibil că lucrurile astea au supraviețuit. Pungile astea vidate funcționează. Îmi amintesc că am cumpărat aparatul, folosit pentru mâncare, și l-am adaptat. Nu m-am mai gândit la ele pentru mult timp.

— Până a sunat Hedlund.

— Corect. Mi-a spus cum o rusoaică a venit la el acasă și despre schimbul de focuri.

„Am crezut că toate astea au fost date uitării, dar aparent ne-am înșelat.”

— Președintele care l-a concediat pe Charon mai e în viață?

Begyn clătină din cap.

— A murit acum mulți ani.

— Hedlund spune că tu știi tot. Dar se pare că îți lipsesc multe piese din acest puzzle.

— Societatea noastră este una închisă. Ținem totul pentru noi și nu deranjăm pe nimeni. În prezent suntem filantropici. E important pentru noi să fim mai presus de politici. Am încălcat acea misiune în 1812, dar nu a fost singura dată. Am mai ajutat președinți și armata de câteva ori după aceea. Ceea ce înseamnă că am încălcat misiunea pe care George Washington și fondatorii societății au stabilit-o. Și, așa cum am spus mai devreme, asta s-ar putea să nu însemne nimic pentru tine, dar înseamnă pentru noi. Brad a agravat lucrurile permițând celor din afară, străinilor, să afle despre asta.

Luke era confuz.

— Și totuși nimic nu a ieșit din toate astea.

— Niciun cuvânt, până ieri.

„Începe din nou”, așa cum spusese Hedlund la telefon.

Sue stătuse tăcută, sorbindu-și ceaiul și ascultând. Tatăl probabil nu discutase aceste lucruri cu fiica sa. Majoritatea erau tâmpenii. Dar parte din ele trebuie să fi fost importante din moment ce Anya Petrova venise tocmai din Siberia pentru a se ocupa de ele.

Begyn umblă prin jurnalele de pe masă, apoi îi întinse unul dintre pachetele sigilate.

— Am mai făcut și altceva. Mai recent.

Acceptă pachetul.

— Ții în mână un plan operațional al Statelor Unite de a invada Canada, spuse Begyn. Datat 1903.

CAPITOLUL ȘAIZECI

Zorin văzu indicatorul care îi anunța că părăseau statul Pennsylvania și intrau în Maryland. Nu se bărbierise și nu făcuse duș de mai bine de o zi, iar în gură avea un gust oribil. Dormise pe apucate, dar, în mod ciudat, nu era obosit. În schimb, un sentiment de succes îi răscolea stomacul, iar corpul îi era invadat de o senzație de împlinire la gândul că era probabil ultima lui șansă de a-și răscumpăra greșelile.

Se gândi la Anya, întrebându-se ce făcea. Pornise telefonul cu multe ore în urmă, sperând că va suna. Se hotărâse să nu sune până nu afla ce realizase Kelly.

Și Anya, și soția lui îi aduseseră bucurie, fiecare în felul ei. Fusese norocos să le găsească, în special pe Anya, care era mult mai aventuroasă decât fusese vreodată soția lui.

Soția lui, totuși, fusese o femeie minunată.

Se întâlniseră când el era încă în perioada de instrucție și se căsătoriseră în secret, familia ei nefiind de acord cu alegerea lui ca soț. Dar faptul că el era în KGB potolise orice obiecție din partea lor. Trăiseră împreună aproape treizeci de ani, până să fie răpusă de un cancer ovarian. Din păcate, trăise suficient pentru a-l vedea pe fiul lor murind, iar tristețea nu îi părăsise pe niciunul dintre ei niciodată. Soția lui îl înțelesese, îl acceptase așa cum era, locuind singuri pe parcursul mariajului lor, el fiind nevoit să se mute dintr-un loc în altul. Pentru căsnicia lor ea înfruntase totul, până se îmbolnăvise foarte rău.

Dar chiar și atunci, ea rămăsese puternică.

> *Trebuie să asculți de mine, spuse ea, de pe patul îngust de spital.*
>
> *Întinsă pe spate, cu brațele pe lângă corp și cu degetele de la picioare îndreptate în sus,*

ea forma o mică grămăjoară sub cearșafuri. În cea mai mare parte a timpului era sedată, dar erau momente, ca acum, când își recăpăta cunoștința în pofida medicamentelor și era lucidă. Clinica, de la periferia Irkutsk, trata doar pe cei din elita partidului și pe familiile lor. Camera era mare, cu tavan înalt, dar cu un aer sumbru. Reușise să o interneze și, deși nu vorbiseră niciodată despre asta, unde se afla ea, în această parte din clădire, erau internați doar pacienții în stare terminală.

Șterse un strat subțire de transpirație de pe fruntea ei gri, palidă. Părul îi era plin de ulei. Nu era murdară, asistentele o spălau în fiecare zi, dar mirosul morții pe care îl emana era de neconfundat. Doctorii îi spuseseră deja că nu mai putea fi ajutată. Tot ce puteau face era să îi aline durerea și să se asigure că el nu avea de ce să se plângă. Deși nu mai era în KGB, atât KGB-ul, cât și slujba lui încetând cu ani în urmă, rămăsese cu reputația.

— Vreau să faci ceea ce ai așteptat să faci, îi spuse ea.

Fața lui reflectă durerea ei, dar era totuși surprins de comentariu.

— Ce crezi că este acel lucru?

— Nu mă lua de fraieră. Știu că sunt pe moarte, deși nu ești în stare să-mi spui. Și nici doctorii. Știu și că ești tulburat de multe lucruri. Te-am urmărit în acești ultimi ani. E o tristețe în tine, Aleksandr. A existat dinainte ca fiul nostru drag să moară, și rămâne încă.

Durerea începu să se întețească și ea nu mai putea sta întinsă drept în pat, întorcându-se de pe o parte pe alta și trăgând de cearșaful ce o acoperea. Curând aveau să vină cu o altă injecție și avea să doarmă

pentru alte câteva ore. I se spusese deja că în cele din urmă nu avea să se mai trezească.

Îi cuprinse mâna.

O *simțea ca pe o pasăre mică, delicată și firavă.*

— Orice ar fi ceea ce te frământă, spuse ea, fă-o. Eliberează-ți furia. Că asta ai fost Aleksandr. Furios. Mai mult decât ai fost vreodată în viața ta. Ceva a rămas neterminat.

El stătu lângă ea și își aminti viața pe care o avuseseră împreună. Era o femeie simplă care vorbise mereu despre el cu respect. Atât de multe alte soții pe care le știa își obosiseră soții, unele chiar înșelându-i, făcând din ei niște proști geloși, suspicioși, în agonie, a căror muncă avusese de suferit și care își pierduseră reputația. Asta lui nu i se întâmplase. Ea nu ceruse prea multe niciodată, nici nu așteptase mai mult decât îi putea el oferi. Căsătoria cu ea fusese cea mai inteligentă mișcare din viața lui.

Deveni neliniștită și strigă. Asistenta de serviciu apăru, dar el o trimise înapoi. Voia doar să fie singur cu ea câteva momente.

Ochii ei se deschiseră și îl privi direct.

— Nu... îți irosi... viața, spuse ea.

Își reaminti cum ochii ei rămăseseră deschiși, buzele curbate pe jumătate de zâmbet și strânsoarea degetelor dispărând. Văzuse moartea suficient cât să știe cum arată, dar stătuse acolo câteva minute sperând că se înșelase. Într-un final, îi sărutase fruntea rece înainte de a-i trage cearșaful peste cap. Pentru atât de mulți ani ea fusese implicată în dilema lui, orbește, ca și el. Știuse de furia lui și își dorise să scape de ea.

La fel și el.

Își reaminti cum se simțise sufocat de mâhnire. Mintea îi amorțise cu un sentiment brusc de

singurătate. Nu se mai putea gândi la ea sau despre ea. Ea și fiul lui erau duși amândoi. Părinții lui, morți. Frații lui locuiau departe și comunicau rar. Era practic singur, cu o viață lungă, goală, lipsită de scop. Sănătatea fizică îi rămăsese, dar stabilitatea mentală îi era pusă la încercare.

„Nu îți irosi viața.”

Și atunci fusese momentul când gândul îi revenise în minte pentru prima oară.

Matul Prostului.

— A venit timpul să fim sinceri unul cu celălalt, spuse Kelly.

Privi prin interiorul întunecat al mașinii și reveni în prezent.

Afară ningea, nu tare și fără să se depună, dar cu siguranță zăpadă era în aer.

— Plicul pe care l-am primit în acea noapte de la Andropov, zise Kelly. Mi s-a spus că la sfârșitul anilor 1970 KGB-ul a aflat niște informații vitale de la ambasada sovietică din Washington, D.C. Se pare că unul dintre angajați se împrietenise cu un bărbat care știa niște lucruri neobișnuite.

Toți diplomații străini sovietici și ofițerii KGB fuseseră instruiți să smulgă informații fără ca sursa să știe vreodată de interesul lor. De fapt, informațiile proveneau în cea mai mare parte din astfel de interacțiuni inocente. Aveau un risc scăzut de expunere din moment ce nimeni nu suspecta nimic. Doar simple conversații între prieteni și cunoștințe. Cum era acea vorbă americană și britanică din Marele Război Patriotic? O învățase la școala profesională. „Vorba multă, sărăcia omului.”

— Această informație neobișnuită avea de-a face cu Canada, spuse Kelly.

Ascultă cum Kelly povesti despre Societatea Cincinnati și despre cum aceasta crease planuri de invadare a vecinului nordic al americanilor.

— Detaliile lucrării sunt remarcabile, spuse Kelly. Planul inițial din 1812 a fost scris de un

anume Benjamin Tallmadge, care a fost un spion pentru americani în timpul Războiului Revoluționar. Planul de mai târziu, pentru secolul al XX-lea, a fost elaborat de mai mulți membri ai societății specialiști în război. Le-am citit pe amândouă. Uimitor ce a avut America în plan pentru Canada. Sursa originală a lui Andropov a aflat despre acest lucru și a anunțat mai departe, împreună cu altceva, ceva mult mai important, care a trebuit reverificat de mine. Este a doua mutare din Matul Prostului, Aleksandr. Cea despre care ai întrebat, cea care câștigă jocul.

Se simți entuziasmat.

— Am reluat contactul cu același membru din societate care vorbise inițial cu oficialul de la ambasada noastră. Numele lui era Bradley Charon și ne-am împrietenit. Faptul că societatea plănuise de două ori invazia Canadei era un secret păzit. Doar câțiva membri știau. Și sincer, nici măcar nu conta. Dar cealaltă informație. Aceea făcea diferența. Și totuși rămânea o întrebare.

El știa.

— Informația era corectă?

— Exact. Și era, Aleksandr, în fiecare detaliu al ei.

Se simți nevoit să spună:

— Acea societate, știu de ea. Au existat trimiteri la ea în înregistrările KGB vechi. De asemenea, în legătură cu numele acela, Tallmadge, există un jurnal asociat cu el, pe care societatea l-a deținut. Am aflat că Andropov era interesat de acel jurnal, așa că am presupus că parte din misiunea ta era să îl obții.

— Excelentă treabă. Este corect.

— Acel contact sovietic din ambasada noastră, spuse el, a raportat lui Andropov despre o cameră secretă în casa acelui om, Charon. Cu câteva zile în urmă am trimis pe cineva să găsească acea cameră, în speranța că jurnalul ar putea fi acolo. E

aici de aproape o săptămână, căutându-l. La un moment dat trebuie să o contactez.

— Știe unde se află jurnalul?

— Asta trebuie să aflu de la ea.

— Nu e nevoie, Aleksandr. Știu exact ce scrie acolo.

Bine de știut.

— E destul de grozav și ironic, de fapt. Și te asigur, ce conține acel jurnal este catastrofic.

Dar mai era un lucru.

— Să presupunem că o bombă RA-115 funcțională e prin zonă.

— O zici de parcă nu ar fi posibil.

— Este?

— Vei afla, în cam trei ore.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU

Rezumat al opțiunilor militare într-un război cu Canada
Datat: 4 Iunie 1903

În timpul verii lui 1898, Statele Unite au purtat o luptă împotriva Spaniei. A durat doar trei luni și jumătate și s-a încheiat cu o victorie americană răsunătoare. Regatul Unit a rămas neutru, dar apoi a devenit tot mai îngrijorat cu privire la Statele Unite. Deținerea și controlul Canalului Panama au agitat relațiile. America evoluează într-o putere globală, o forță puternică pe mare, iar Regatul Unit, care momentan deține cea mai mare armată și cea mai puternică marină din lume, se teme de această competiție.

De câteva decenii încoace relațiile canadiano-americane au fost încordate din cauza disputei constante pentru granița din regiunea nord-vestică. Descoperirea aurului în Yukon a agravat mai tare acest conflict. Regatul Unit doar ce a ieșit dintr-un război costisitor din Africa de Sud și nu este dispus momentan să ofere Canadei asistență militară în disputa lor pentru graniță. Atât Statele Unite, cât și Canada și-au mutat trupele în regiunea Yukon.

Acest document secret a fost cerut de Departamentul de Război și detaliază un plan privind o invazie a Canadei la scară completă. Interesul Americii față de obținerea Canadei datează de la Războiul Revoluționar și de la Războiul din 1812. Tratatul din Paris din 1783 respectă independența Canadei (sau, așa cum era cunoscută la acel moment, Provincia Quebec). Recent, interesul Americii față de Canada a trecut din nou de la scânteie la o flacără intensă. Anexarea teritoriului prin metode nonviolente este de preferat, dar Canada este considerată o componentă valoroasă a Commonwealth, una pe

care Marea Britanie o va apăra cu siguranță. Este a doua țară industrializată din imperiul britanic, Ontario și Quebec fiind cele mai importante centre industriale. Tensiunile dintre Statele Unite și Marea Britanie fiind în creștere, Canada devine din ce în ce mai importantă din punct de vedere strategic și vitală pentru securitatea națională a Americii. Succesele militare recente de peste graniță și achiziția de noi teritorii în Pacific și Caraibe au încurajat un interes reînnoit pentru expansiunea Americii la nord.

Următoarele pagini conțin o analiză detaliată, împreună cu toate datele relevante ce afectează operațiunea militară împotriva Canadei. Dar iată aici un rezumat al planului propus.

(1) O primă lovitură în Bermuda pentru a elimina insula ca un posibil port sau bază de aprovizionare pentru Marina Regală;

(2) O preluare a Halifax. Apărarea portului din și din jurul Halifax a fost supusă unor noi fortificări, dar armamentul său rămâne înapoiat. Fără Bermuda, acel port ar deveni principalul punct de intrare pentru orice întăriri britanice de peste ocean. O vizită pe teren la acel port (făcută pentru pregătirea acestui studiu) a arătat că șantierul naval în sine a părut un loc al ruginei și al fantomelor, incapabil de a menține vreo operațiune militară pe termen lung. Dar acea situație ar putea fi remediată, deci portul ar trebui asigurat;

(3) Obținerea de puncte de intrare vestice. Aici scopul este de a întrerupe comunicarea cu estul Canadei și prevenirea întăririlor din Australia, Noua Zeelandă și India. Aceeași situație a portului-epavă din Halifax există pe coasta de vest a Canadei, în Esquimalt, unde forțele terestre americane ar putea fi cu ușurință trimise la țărm. O altă vizită pe teren a arătat că această fostă bază britanică, acum canadiană, este prost echipată și prost coordonată, docul aflându-se în prezent în condiții oribile;

(4) Alte porturi la ocean din Yartmouth, St. John, Montreal, Quebec, Prince Rupert, Vancouver, Victoria, Churchill, Three Rivers, Windsor și New Westminster vor fi, de asemenea, ori preluate, ori blocate;

(5) O înaintare inițială a trupelor terestre va tăia comunicarea pe toate liniile feroviare, cu un front în Maine, altul în Montana și un al treilea, coloana principală, în sus pe Marile Lacuri, unde vor fi preluate canalele râului St. Lawrence;

(6) Controlul Marilor Lacuri și al râului St. Lawrence este vital, dar podul din Cornwall oferă cel mai rapid mod de transport al trupelor și al echipamentului spre nord peste graniță.

(7) Marile Căi Ferate Nordice ce conectează Quebecul cu vestul trebuie luate. Acest lucru ar include terminalul Pacific din Prince Rupert. Din punct de vedere militar, aceste căi ferate oferă transport excelent. Odată capturate, fermierii canadieni din prerie localizați de-a lungul liniilor de cale ferată, incapabili de a-și exporta recoltele, vor fi nevoiți să facă afaceri exclusiv cu Statele Unite. Acest lucru ar paraliza economia canadiană prin penuria de alimente larg răspândită.

(8) Drumurile vor trebui să fie controlate. Deși sunt multe regiuni din țară, în special în porțiunea nordică, cu puține drumuri sau niciunul, porțiunea sudică este bine construită. Există aproximativ 153.000 de kilometri de drumuri, majoritatea din pietriș, macadam și construcții de beton. Drumurile cu pietriș vor necesita întreținere amplă primăvara.

Planul complet anticipează un posibil răspuns ofensiv cu trupele canadiene și britanice învăluind New England și alte operațiuni direcționate către Michigan, Pennsylvania și Pacific, ideea fiind de a crea un atac pe mai multe fronturi. Cel mai eficient mod de a contracara aceste mișcări este acela de a atrage forțele canadiene și/sau britanice mai adânc în teritoriul american, închizându-le rutele de

aprovizionare, mărindu-le liniile de comunicare și izolându-le.

În opinia noastră, totuși, Canada cel mai probabil va elabora o poziție defensivă, similar cu ce s-a întâmplat în timpul ambelor invazii americane din 1725 și 1812, unde patrioții locali au purtat un război de gherilă eficient. Montreal și Quebec vor trebui apărate puternic, cel mai probabil de către armata canadiană obișnuită, în timp ce atacul marinei britanice va începe în Atlantic. Aceasta a fost o altă tactică utilizată în timpul conflictului din 1812. Puterea navală americană, totuși, este mult diferită astăzi față de începutul secolului al XIX-lea. Flota noastră este acum complet capabilă de a ataca omologul britanic.

Conform estimărilor, Canada ar putea menține o apărare eficientă doar pentru câteva săptămâni. Orice forță militară trimisă din Regatul Unit ca suport ar putea apăra puncte determinate pentru un timp limitat, dar ar fi până la urmă copleșite prin număr. Chiar dacă marina regală ar reuși să stăpânească apele, războiul va fi pierdut pe uscat. Canada se va concentra cel mai probabil pe apărarea Halifax și pe linia Montreal-Quebec pentru a-și menține bazale de operațiuni actuale.

Concluzia noastră este că operațiunile militare ale canadienilor ar fi limitate. Menționăm că, în timpul vizitelor pe teren (pretinzând că suntem simpli turiști), franco-canadienilor le-a plăcut să se laude că „i-am mai bătut pe americani înainte și o putem face din nou”. Dar un ofițer britanic a spus că apărarea Canadei ar fi mult mai dificilă decât protejarea Indiei.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI

Luke citi rezumatul invaziei, apoi răsfoi paginile cu fapte și cifre folosite pentru a susține tacticile sugerate. Sue se uită și ea pe rezumat acum, citind cu la fel de multă atenție ca el.

— Erau alte vremuri, spuse Begyn. Destinul evident[15] acaparase totul. Controlam Cuba, Puerto Rico și Filipine. În fața lumii aveam o imagine de imperiu în devenire. Era în perioada lui Teddy Roosevelt când ne-am încordat mușchii pentru prima dată pe scena globală.

În momente ca acesta își dorea să fi studiat istoria mai de aproape. Știa câte ceva din cele menționate de Begyn, dar nu detalii.

— Cum a ajuns societatea să pregătească acest plan?

— Observă data, 1903. În acel punct, Colegiul Militar de Război fusese format, dar primul grup de studenți nu fusese pregătit până în 1904. Deci Statele Unite nu plănuiau un război undeva, real sau fictiv. Nimeni nu se gândea la posibilități, făcând scenarii. Teddy Roosevelt susținea societatea. Avea nevoie ca un plan să fie elaborat, în secret, fără a atrage atenția. Noi puteam oferi acel serviciu.

— Exceptând faptul că acest lucru nu avea nicio treabă cu imaginea unei ordini sociale liniștite, inofensive.

Sue termină de citit.

— Sună de parcă chiar aveau de gând să facă asta.

— Pe 21 mai 1916, Colegiul Militar de Război a realizat propriul plan pentru invazia Canadei. Mare parte din el urmărea acest document inițial. Din 1903 până în 1916, Statele Unite au cheltuit 71 de milioane de dolari, o sumă imensă de bani la vremea aceea, pentru fortificări de-a lungul coastelor Pacificului și Atlanticului, care fuseseră

recomandări făcute de noi. Raportul din 1916 a ajuns să existe din cauza legăturilor strânse ale Angliei cu Japonia și din cauza a ceea ce ar fi putut britanicii permite japonezilor să facă în Canada. Mare parte era isterie, dar era genul de isterie în care oamenii credeau la acea vreme.

— Apoi Primul Război Mondial a schimbat totul? întrebă Sue.

— Corect. Canada a devenit un aliat, nu o amenințare sau un premiu. Cu toții aveam un dușman comun, Germania. Dar trebuie să mai știi un lucru.

Luke ascultă cum Begyn explică faptul că, în anii 1930, Colegiul de Război încă o dată își îndreptase atenția către Canada. Planul de Război Roșu fusese aprobat în mai 1930, similar în multe feluri cu ceea ce fusese formulat ani înainte. Incredibil, în 1934, planul fusese modificat pentru a autoriza utilizarea gazului otrăvitor împotriva canadienilor și bombardarea strategică a Halifax, dacă portul nu putea fi capturat de forțele terestre.

— Apoi, spuse Begyn, în februarie 1935, Departamentul de Război a aranjat un credit al congresului pentru 57 de milioane de dolari pentru a construi trei baze aeriene la graniță, de unde să poată fi lansate atacuri-surpriză preventive asupra spațiului aerian canadian. Baza din regiunea Marilor Lacuri avea să fie camuflată ca un aeroport civil capabil de a ataca inima industriei din Canada și din peninsula Ontario. Acestea nu sunt cuvintele mele. Le-am citit în procesele-verbale din ședințele Comitetului Camerei Reprezentanților pentru Probleme Militare. Acel document ar fi trebui să fie secret, dar a fost publicat din greșeală.

— Nu am auzit niciodată nimic despre toate astea, spuse Luke.

— Asta pentru că a fost strict secret până în 1974. Societatea a fost menționată în acele ședințe de la casă, din moment ce analizaseră raportul

nostru din 1903. Am fost însărcinat cu revizuirea tuturor acelor materiale declasificate pentru a mă asigura că nu era acolo nimic care să ne cauzeze probleme.

Luke simți nevoia să spună:

— Realizezi că Colegiul de Război se implică în multe exerciții ipotetice, multe dintre ele neavând loc.

Begyn păru neafectat.

— În august 1935 am organizat ceea ce au fost, până la acel moment, cele mai mari manevre militare pe timp de pace din istorie. Treizeci și șase de mii de trupe s-au îndreptat către granița cu Canada, la sud de Ottawa. Alte 15.000 au fost ținute în rezervă în Pennsylvania. A fost considerat un exercițiu de război, o invazie monitorizată a Canadei.

— Și probabil exact asta a și fost, spuse Luke.

— Nu, nu a fost. Exercițiul ăla de război a devenit baza operațională pentru planul final de invazie a Canadei. Odată ce Franța a cedat în fața Germaniei în 1940, izolaționismul nostru s-a dus pe apa sâmbetei. În august 1940, Roosevelt a făcut un pact comun de apărare cu Canada. Dacă Hitler ar fi preluat Marea Britanie în toamna lui 1940, prima lui incursiune în America de Nord ar fi fost în Canada. Obiectivul nostru era să *apărăm* Canada ocupând-o. Așa că planul nostru din 1903, planul Colegiului de Război, și multe altele au fost adunate pentru a crea ultima directivă operațională căreia i-au dat, de asemenea, numele de cod A 14-a colonie. Societatea a crezut că era interesant cum se întorseseră la denumirea noastră inițială din Războiul din 1812, dar intenția și simbolismul nu puteau fi negate. *Acel* plan rămâne clasificat până în ziua de azi. Dar am vorbit cu câțiva dintre membrii noștri care au fost acolo și care au ajutat la formularea lui. Ideea era clară. Odată ajunși în Canada pentru a o apăra, nu aveam să mai plecăm.

Afară era întuneric. Vântul se potolise, iar lucrurile deveniseră mult mai calme și mai liniștite. Inclusiv Sue. Stătuse la masă ca o fiică ascultătoare, ținându-și gândurile pentru sine. Majoritatea femeilor pe care le atrăgea erau exact opusul ei. Încrezătoare, zgomotoase și agresive. Adevărul fie spus, îi plăceau așa, dar era ceva cu cele tăcute. În special cele care se puteau descurca singure cu atâta abilitate ca această riverană atrăgătoare.

— Ești mereu așa atentă? o întrebă el.

— Afli mult mai multe dacă îți ții gura.

El râse.

— Asta nu e o lecție pe care mi-am însușit-o.

Se apropia ora 8:00 p.m. Și nu raportase toată ziua. Trebuia să afle ce se întâmpla. Dar mai întâi trebuia să afle încă un lucru.

— Cum se leagă toate astea de gura mare a lui Brad Charon?

— Asta-i treaba, spuse Begyn. Brad știa de toate astea când a servit ca Păstrător al secretelor. Asta e ceea ce le-a permis el diplomatului sovietic și celuilalt străin să citească, împreună cu altceva.

Acum știa.

— Acel jurnal Tallmadge.

Begyn încuviință.

— Exact. Și fie că mă crezi sau nu, nu știu ce e în el. Brad a ținut acel jurnal pentru el.

Nu în totalitate, totuși, din moment ce sovieticii, rușii și Anya Petrova știau cu toții despre el.

Begyn se lăsă pe spate în scaun.

— Brad a considerat aceste secrete prostești mai mult decât orice altceva. Istorie antică, îi plăcea să spună. Nu a părut niciodată să înțeleagă că *noi* le consideram importante și că am fi preferat să rămână secrete. Știu câte ceva despre jurnal. Tallmadge a coordonat elaborarea planului inițial al celei de-a paisprezecea colonii pentru Războiul din 1812. Supraveghease, de asemenea, alte favoruri pe care le făcusem guvernului la începutul

secolului al XIX-lea. Le înregistrase în jurnal. Când Brad a fost demis, nu a fost găsit în arhive. A fost confruntat și nu a recunoscut niciodată că îl avea, dar îl avea.

— De ce să îl țină? întrebă Sue.

— Așa era Brad. Modul lui de a se răzbuna. Dificil, cum am spus. Am decis să o lăsăm baltă. Un mod de a menține pacea. Când a murit, ne-am gândit să îl recuperăm, dar lupta în instanță a făcut acest lucru imposibil. Fritz Strobl mi-a spus că ați descoperit o arhivă ascunsă acasă la Brad. Știam de ea. Brad promisese să lase acele cărți societății, dar asta fusese înainte de scandal. Nu au fost menționate în donația pe care a oferit-o bibliotecii noastre principale, așa că doar am presupus că s-a răzgândit. Din nou, nu am depus niciun efort de a recupera ceva din ea. Înțeleg, totuși, că superiorul tău a promis să ajute.

Ceea ce putea fi acum mai dificil de făcut decât își imaginaseră inițial, din moment ce Stephanie Nelle era acum șomeră și susținătorul ei avea să nu mai fie președintele Statelor Unite în curând.

Revizui în liniște ceea ce știa.

Societatea Cincinnati fusese implicată într-un plan inițial de a invada Canada, un plan care apoi a fost extins și care a fost pus în aplicare în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A 14-a colonie. Nimic nu ieșise din el, cu excepția unui interes din partea sovieticilor, la finalul anilor 1970, apoi al unui american care aruncase o privire din nou, în anii 1980, ambele lucruri ducând la demiterea Păstrătorului de secrete al societății. Același bărbat păstrase un document vechi, jurnalul Tallmadge, care detalia mai mult din ceea ce ar fi făcut societatea sub acoperire în primii ani ai Statelor Unite. Din nou, așa cum spusese Charon însuși, mai mult istorie antică decât altceva. Sau nu? Anya Petrova venise special pentru a-l căuta, mergând direct pe proprietatea lui Charon și spărgând acea cameră ascunsă.

Și nu găsise nimic. Ceea ce o conduse la Peter Hedlund și îl dusese pe el la Lawrence Begyn.

Se ridică de la masă și se apropie de ferestre. Lumini de securitate montate de-a lungul streșinilor aruncau umbre purpurii peste ninsoare.

— Ai spus că bărbații de acasă, înainte să îi omori, au menționat jurnalul Tallmadge, îi spuse lui Sue.

— Da.

Ceea ce însemna că și Moscova știa de acest presupus secret.

— Știu sigur că jurnalul nu era în camera secretă de pe proprietatea lui Charon, le spuse el.

— Dar ar putea fi acolo, în casă, spuse Begyn.

— Ce te face să spui asta?

— Îl știu pe Brad.

O văzu în ochii bătrânului.

— Știi unde, nu-i așa?

— Așa cred. Mai avea un ascunziș.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

Malone o luase pe drumuri lăturalnice. El și Cassiopeia părăsiseră Casa Albă, de mai bine de o oră, conducând către vest în Virginia spre Front Rozal, apoi spre nord pe I–66 în zona rurală Warren County. Serviciile Secrete urmăriseră prin GPS mașina închiriată a lui Zorin până într-un punct în apropiere, unde se oprise. O dronă cu vizibilitate nocturnă ar fi fost grozavă, dar vremea făcea acest lucru aproape imposibil. Începuse viscolul, zăpada se lipea de parbriz, iar farurile luminau slab în întuneric.

— Asta o să fie o noapte urâtă, spuse Cassiopeia.

El era încă deranjat de întâlnirea cu noul președinte. Cu siguranță Warner Fox nu era un idiot, până la urmă reușise să fie ales în cea mai puternică poziție politică din lume. Să nu facă mișcări îndrăznețe până nu erau siguri părea ceva rezonabil, dar refuzul de a muta măcar jurământul vicepreședintelui în altă locație aducea a meschinărie, aroganță sau prostie.

Greu de spus care dintre ele.

El și Cassiopeia primiseră o informare amănunțită și de la Daniels, și de la Stephanie înainte ca Serviciile Secrete să îi alerteze că Zorin și Kelly se mutaseră spre vest, de pe I–95 pe I–66, și se îndreptaseră spre Virginia. Asta fusese cu o oră în urmă. Acum conduceau către un punct de întâlnire cu agenții care fuseseră pe urmele lui Zorin aproape toată după-amiaza.

— Trebuie să încheiem aici treaba asta, spuse el. Unde o avem sub control.

Acesta era unicul lor avantaj. Zorin nu avea nicio idee că îi urmărea cineva, cu atât mai puțin americanul care trebuia să fie mort lângă lacul Baikal.

Reușiseră să mănânce ceva repede și să facă un duș – începuse să se simtă murdar –, și se și bărbierise, totul din amabilitatea Casei Albe. Cassiopeia părea reîmprospătată și ea. Cel puțin treceau prin toate astea împreună, ceea ce îi plăcea.

— Și ție, și mie ne place să evităm emoțiile, îi spuse ea.

Așa era.

— Ce zici de asta? Hai să facem o regulă: fără prostii. De acum încolo, între noi doi. Deloc. Bine?

Îi plăcea ideea.

— Ne-am înțeles.

— Foarte bine. Eu prima. Am fost îndesată în destule avioane supersonice în ultimele douăzeci și patru de ore, cât pentru o viață întreagă.

El zâmbi.

— Nu a fost așa de rău.

— Dacă ar fi fost invers, și ai fi fost închisă la subsol într-un spațiu micuț, micuț de tot, unde să nu te poți mișca?

Se cutremură doar gândindu-se.

Toată lumea avea propriile temeri. El putea îndura aproape orice, mai puțin ceea ce tocmai descrisese ea. Avea des un vis în care era prins într-un astfel de loc, fără ieșire, înconjurat pe toate părțile de pământ solid. Cu cât mai strâns locul, cu atât mai rău coșmarul. O dată visul îl pusese într-o cutie sigilată, în care nu se putea ridica sau întinde, și abia respira. Acela fusese cel mai rău coșmar pe care îl produsese subconștientul său. Din fericire, fusese singur în acea noapte în care se trezise într-o sudoare rece. Vorbea rar despre fobia sa, preferând pur și simplu să nu se gândească la ea. Câteodată se simțise închis, dar din fericire niciodată la extrem, întotdeauna avusese spațiu de manevră. Nu îi spusese niciodată lui Stephanie despre temerea sa și, din fericire, agenții Magellan Billet nu fuseseră nevoiți niciodată să depună profiluri psihologice detaliate. Lui Stephanie nu îi păsa de așa ceva. Prefera propriile evaluări.

— Știi cum să treci la subiect, nu-i așa? spuse el.

— Ai prins ideea?

— Da, doamnă. Am înțeles.

— Nu ți-am zis asta mai devreme, spuse ea. Dar când ai pus acel avion de luptă în picaj și l-ai lăsat pe Zorin să scape, au fost multe discuții prin radio despre ce să facă. Piloții au vrut să ne catapulteze pe amândoi.

— Și ce i-a oprit?

— Un ordin de la sol. Li s-a spus să ne ducă mai departe și să nu lase să pară că ceea ce se întâmplase îi deranjase.

— Deci acea grupare din guvern preluase deja controlul.

— Așa s-ar părea. Știau exact unde locuia acest Kelly. Și odată ce au realizat încotro se îndrepta Zorin, au mers și ei direct acolo.

Și acum știau, mulțumită lui Stephanie și noului ei prieten Ishmael, că scopul fusese să îl ucidă pe Zorin, apoi să îl prindă pe Kelly viu pentru a-i conduce la acel depozit.

— Doar fiindcă au dat greș în Canada, spuse el, nu înseamnă că nu vor fi aici.

— Pun pariu că știu de un depozit pe aici pe undeva, poate chiar mai mult de unul. S-ar putea chiar să știe proprietățile în care se află, dar nu știu exact unde pe acele proprietăți. Mult timp a trecut de când acele locuri au fost considerate utile. Să nu mai vorbim de capcane.

— Deci te gândești că s-ar putea să stea la pândă în locațiile astea?

— E o presupunere întemeiată.

Era de acord.

Ceea ce însemna că trebuiau să rămână în alertă.

— Să ataci învestirea unui nou președinte, spuse ea. E nebunie curată! Nici măcar extremiștii nu ar fi atât de proști. Statele Unite i-ar anihila. Partea isteață e că vor treaba asta ținută sub control, între ei, și vor să păstreze acele bombe pentru viitor.

În față văzu McDonald's-ul spre care fusese direcționat și trase în parcare. Înăuntru, doi agenți ai Serviciilor Secrete, îmbrăcați ca niște bărbați gata de a ieși la o vânătoare de iarnă, aveau fiecare câte o cană de cafea fierbinte.

— Mașina s-a oprit acum câteva minute, spuse unul dintre agenți. Cam la șaisprezece kilometri de aici.

— Ăștia suntem toți? întrebă Malone.

— Așa cum ai cerut. Doar noi patru.

Ultimul lucru pe care îl voia era ca toate agențiile de spionaj și forțele de ordine de pe o rază de o sută șaizeci de kilometri să vină aici, speriindu-l pe Zorin, fiecare pornită să își asume meritul pentru oprirea amenințării.

Aici nu era vorba de laude. Era vorba de rezultate.

— I-am urmărit din Pennsylvania, spuse agentul. Au făcut o oprire la un supermarket Target din Maryland. Am trimis agenți înăuntru după ce erau de mult plecați. Din înregistrările de securitate și înregistrările din casa de marcat știm că au cumpărat o lopată, un târnăcop, două lanterne, clești, o închizătoare și cinci baterii puternice de șase volți.

O listă interesantă, ultimul articol din listă atrăgându-le atenția. Edwin Davis îi informase despre RA-115. Aveau nevoie de baterii pentru a fi transportate. Zorin cu siguranță venea pregătit.

— Avem un elicopter în așteptare în Dulles. Poate ajunge aici repede, îi spuse unul dintre agenți.

— Ține-l acolo, momentan. Nu va fi de mare ajutor pe vremea asta.

— Voi doi o să vă ocupați de toată treaba asta singuri? întrebă sceptic un agent.

— Ăsta-i planul. Cât mai simplu. Avem nevoie să ne conducă la ceea ce trebuie găsit, apoi îi vom prinde pe amândoi. De preferat în viață, din moment ce avem multe întrebări.

— Ce anume căutăm?

Cu cât știau mai puțini, cu atât mai bine, mai ales luând în considerare panica pe care ar fi putut-o cauza o astfel de informație. Focoase nucleare pe pământ american? Asta da zi cu vești proaste.

Așa că ignoră întrebarea.

— Spune-mi unde e Zorin.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU

Zorin stătea în mașina parcată, ascultând răpăitul zloatei pe acoperiș. Cu ploaia de mai devreme se întrebase dacă va fi gheață, aceasta deja formându-se pe parbriz, iar ștergătoarele răzuiau din greu suprafața dură. Simțea nevoia să își întindă picioarele după drum, dar îl aștepta pe Kelly să ia niște decizii. De când ajunseseră, Kelly analiză o hartă pe care o adusese în geanta sa de călătorie. Îi plăcea acest scenariu. Fără echipamente de ultimă generație, fără electronice. Nimic care să conducă pe cineva la locul în care se aflau. Doar măiestrie dovedită, cea din care își făcuse o reputație.

— Ce așteptăm? întrebă el.

— Devii nerăbdător la vârsta ta înaintată.

— Vremea se înrăutățește.

— Ceea ce este în avantajul nostru.

Kelly împături harta.

— Când Pionul Înapoi mi-a spus că armele ajunseseră, nu eram complet pregătit. I-am spus ofițerului că eram, dar nu eram. Parametrii pe care îi stabilise Andropov erau greu de respectat. Ordinele mele erau să fiu gata la timp pentru învestirea președintelui din 1985. Dar Andropov a murit cu un an înainte. După aceea, s-a așternut liniștea. Apoi, trei ani mai târziu, în 1988, apelul a venit brusc că bombele erau în America. Am fost șocat că lucrurile încă mergeau înainte. A trebuit să mă grăbesc să am partea mea gata.

— Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă Andropov ar fi trăit.

Kelly clătină din cap.

— Nu a fost momentul atunci.

Se miră de acea afirmație.

— De ce spui asta?

— Răspunsul lumii ar fi fost unanim și devastator. Uciderea unui președinte american?

Detonarea unei explozii nucleare în Washington, D.C.? Liderii sovietici și-au supraestimat foarte tare atât puterea, cât și importanța. Nu ar fi putut învinge întreaga lume.

Ura să audă de mai multe slăbiciuni.

— Istoria a confirmat asta, Aleksandr. Până la finalul anilor 1980, URSS se sfârșise. A fost pur și simplu o problemă de timp înainte ca totul să se prăbușească. Apoi în 1991 s-a întâmplat într-un final.

Și văzu cealaltă diferență dintre atunci și acum.

— De data asta suntem doar tu și cu mine. Nu va fi nicio răzbunare din moment ce nu au pe cine să se răzbune. Vom obține efectul pe care și l-a dorit Andropov, dar fără repercusiunile globale.

— Exact. Momentul este perfect. Ca și tine, m-am gândit la acest lucru mult timp, niciodată acționând, doar gândindu-mă. Statele Unite au ieșit din Războiul Rece ca putere mondială dominantă, iar în ultimii treizeci de ani au devenit un monstru arogant. Îi vom pune în sfârșit la locul lor. Îți amintești de acel jurământ pe care l-am făcut ca KGB-iști?

Vag. Atât de mult timp în urmă.

Kelly își scoase portofelul. Din interior scoase o bucată de hârtie, ale cărei îndoituri și culori arătau că o păstrase mult timp.

Sub lumina din mașină, Zorin citi în gând cuvintele tipărite.

Despre a fi un cetățean sovietic și a intra în rândurile Armatei Roșii a muncitorilor și țăranilor, angajându-se să fie un luptător onest, curajos, disciplinat și vigilent, să protejeze toate secretele și să se supună tuturor ordinelor.

Apoi, partea importantă.

Să fie pregătit de a veni în apărarea patriei-mamă și să o apere într-un mod curajos, cu pricepere, lăudabil și onorabil, fără a-și cruța viața sau sângele pentru a obține victoria.

Și ultima propoziție.

„Dacă încalc acest jurământ cu rea intenție, atunci fie ca pedeapsa dură a legii sovietice și ura și disprețul universal al clasei muncitoare să coboare asupra mea.”

Camaradul său îi oferi o mână de strâns, pe care el o acceptă bucuros. Un sentiment de mândrie îl cuprinse gândindu-se la faptul că își recăpătase simțul datoriei și crezul, pe care le credea pierdute. Trăise pentru mult timp doar cu frică și izolare, ambele distrugându-l, lăsându-i doar o dorință oarbă pentru vreun fel de acțiune.

Ca și Kelly.

Dar iată-l din nou aici, lucrând împotriva adversarului principal, apărând patria-mamă. Respectându-și jurământul. Atât de mulți își dedicaseră viața acestui efort. Alte zeci de milioane își dăduseră viața pentru același motiv.

Nu putea fi totul în van.

Auzi din nou rugămintea soției sale.

„Nu îți irosi viața.”

— Vom face asta împreună, îi spuse lui Kelly.

— Așa vom face, tovarășe.

*

Cassiopeia credea că e o persoană independentă. Părinții ei o crescuseră astfel încât să fie puternică. Dar unei părți din ea îi plăcea faptul că se simțea în siguranță și confortabil cu Cotton.

Era asta o slăbiciune?

Nu, pentru ea.

Îl salvase pe Cotton în Canada, așa cum și el o salvase de multe ori înainte. Era vorba despre încredere, un element care lipsise cu desăvârșire în relațiile ei anterioare. Presupunea că și Cotton experimentase o lipsă de încredere similară cu fosta lui soție, despre care aflase că fusese odată foarte dificilă, dar care era acum mult mai ușor de gestionat. I-ar fi plăcut să o cunoască pe acea femeie într-o zi. Aveau multe lucruri despre care să

vorbească și i-ar fi plăcut să știe mai multe despre trecutul lui Cotton, un subiect despre care el discuta doar în doze mici.

Să o vadă pe Stephanie Nelle în Casa Albă fusese, la început, dificil, dar amândoi făcuseră pace. Era ușurată că ruptura dintre ei nu ajunsese încă la stadiul de prăpastie. Se întâmplau prea multe aici pentru a permite unor lucruri ce nu puteau fi schimbate să le afecteze gândirea clară.

Ce-a fost a trecut. Acum conta ce se întâmpla în prezent.

Îi plăcea să creadă că era o profesionistă. Cu siguranță avea experiență. Și în timp ce ea și Cotton intrau mai adânc în zona rurală întunecată din Virginia, se întreba ce îi aștepta.

Succes? Sau dezastru?

Era problema cu asumarea riscurilor sperând la un pic de noroc.

Cele mai bune șanse pe care le aveau erau de cincizeci-cincizeci.

*

Zorin simți zăpada lovindu-i fața, apoi gâdilându-l. Era multă umezeală de partea aceasta a Oceanului Atlantic. Era obișnuit cu clima mai uscată, siberiană, ce se simțea din plin, de la jumătatea lui septembrie până la începutul lui mai. Nu era cine știe ce vară în zona lacului Baikal, dar se bucurase mereu de cele câteva săptămâni de căldură trecătoare.

Ura senzația de îmbătrânire, dar nu putea ascunde semnele pe care corpul începuse să le lase asupra lui. Săritura din avion îl afectase puternic. Din fericire, nu va fi nevoit să facă acel lucru din nou. Multă vreme, luminile pe care se bazase ambiția lui străluciseră în izolare. În ultimele câteva zile se preschimbaseră în becuri puternice, luminoase, el fiind cablul care le menținea aprinse.

Dar nu putea scăpa de îndoieli.

Acesta era un alt lucru pe care vârsta îl adusese și pe care tinerețea îl ignora.

Reflecția.

Ținu pasul cu Kelly în timp ce merseră pe o porțiune cu pietriș, în care i se afundau ghetele, obosindu-i picioarele. Își purta haina și mănușile și ținea lopata pe care o cumpăraseră mai devreme. Era grijuliu când pășea, conștient de fragilitatea gleznelor și de prețul pe care l-ar fi plătit împiedicându-se. Kelly căra o sacoșă cu o parte din lucrurile pe care le cumpăraseră. Târnăcopul, cleștii și închizătoarea fuseseră lăsate în mașină. Aparent, nu erau necesare aici. Fiecare ținea câte o lanternă.

— Am preluat controlul asupra acestei proprietăți acum mult timp, spuse Kelly. Era destul de izolată la acel moment, nu era nimic în jur pe kilometri întregi. Încă este, dar în anii 1980 erau și mai puține în jur.

Văzuse doar câteva ferme și foarte puține lumini pe drum.

— E pe alt nume, desigur. Dar eu plătesc taxele și factura la electricitate.

Ultima parte îi atrase atenția.

— În tot acest timp? întrebă el, continuând să meargă.

— A fost datoria mea, Aleksandr. Nu e vorba de mulți bani. Energia abia dacă este folosită.

Kelly se opri.

În față văzu un loc în care copacii făceau loc unui luminiș întunecat, unde puteau fi văzute formele a ceea ce păreau o fermă și un hambar.

— Nu e în cea mai bună stare, spuse Kelly. Dar se poate trăi. Ce m-a atras a fost ceva instalat de proprietarul anterior. A fost un veteran al ultimului război mondial, un pic excentric. O mare figură.

Simțea aerul rece prin tot corpul, dar îl trase adânc în piept și permise frigului să îi curețe plămânii.

— Era terifiat de războiul nuclear, spuse Kelly. Așa că a construit un buncăr.

Acum realiză de ce aveau nevoie de o lopată.

— Acel bătrân a murit acum ani de zile. KGB-ul a preluat titlul de proprietate sub acoperire de la el și a plănuit să îl folosească pe post de depozit obișnuit. Dar odată ce l-am văzut, am știut că e perfect pentru Matul Prostului. Așa că mi s-a dat controlul.

Sunete de alarmă îi sunară în minte.

— Atunci ar putea exista înregistrări despre acest loc.

Kelly se gândi la asta un moment.

— Presupun că e posibil.

Îi reveniră în minte amintiri cu ce se întâmplase pe Insula Prince Edward. Intră în stare de alertă și își duse mâna la armă.

Kelly încuviință, înțelegând implicațiile, și puse și el mâna pe arma sa.

— A fost cu atâta timp în urmă, Aleksandr. Poate că a fost dat uitării. Și chiar dacă ar ști de proprietate, nu vor găsi adăpostul ascuns.

Asta nu îl liniștea. Îl găsiseră pe Kelly, deci de ce să nu poată găsi și acest loc?

— Și nu uita de capcane, spuse Kelly.

Zorin îi făcu semn să avanseze, verificându-și ceasul: 10:40 p.m.

Ar trebui să se grăbească.

Doar 13 ore rămăseseră.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

Stephanie intră în Departamentul de Justiție, ușile fiind ca de obicei păzite de echipele de securitate. Venise și plecase de o mie de ori la orice oră și personalul de acolo o știa din vedere. Se întrebase despre Litchfield. Nenorocitul stătuse îngâmfat în timpul întâlnirii președinților, vorbise doar când cineva i se adresase, dar demonstrase exact unde se afla loialitatea lui. Danny, deși nu mai fusese reales, stabilise clar cine era încă la putere. După ce Cotton și Cassiopeia plecaseră, ea îl întrebase de ce nu îl concediase pur și simplu pe Litchfield ca să încheie cu asta.

Răspunsul fusese tipic Danny Daniels:

„E întotdeauna mai bine să ai dușmanul în cort urinând în afară, decât să ai dușmanul afară urinând înăuntru."

Două ore mai târziu când venise un apel de la Litchfield, cerându-i să se vadă cu el, începuse să înțeleagă acea înțelepciune. Ce mai voia acum? Dar Danny insistase să se ducă, spunând „Nu te certa cu un idiot, o să te bată cu experiența". Oricum nu se întâmpla mare lucru momentan. Cotton și Cassiopeia plecaseră spre Virginia să se ocupe de Zorin, iar Luke era undeva, nu era sigură unde, din moment ce nu raportase. Încercase o dată să îl contacteze, dar fusese imediat redirecționată către cutia poștală. Era curioasă ce avea de spus președintele general al Societății Cincinnati. Întrebarea lui Danny despre interesul Uniunii Sovietice față de grupare era una bună.

Îl găsi pe Litchfield în biroul său, singur, lucrând în fața unui teanc de cărți și hârtii. Interesant, aici purta ochelari fără rame care îi dădeau ochilor o privire mai intensă.

— Te rog, ia loc, îi spuse el pe un ton clar diferit.

Ea acceptă oferta.

— Vreau să îmi cer scuze, spuse el. Am fost un măgar. Realizez asta. Președintele m-a pus la punct în Casa Albă, și pe bună dreptate.

Ea își verifică ceasul.

— La 10:00 p.m., într-o noapte de sâmbătă, în ultima zi a administrației, ai realizat în sfârșit cine e la putere?

— Președintele Fox m-a pus și el la colț. Mi-a spus că ori lucrez cu echipa, ori îmi iau zborul. Iar echipa încă îl include pe Daniels.

— Deci ai fost forțat să ai remușcări.

— Bun, Stephanie, merit și asta. Am înțeles. Am fost dur cu tine. Dar avem o problemă serioasă aici, una la care cred că pot ajuta. Suntem, până la urmă, de aceeași parte.

Ar fi putut-o păcăli. Dar Danny îi spusese, de asemenea, „Pornește aspiratorul, aspiră mai multe informații decât lași să iasă".

— Am citit despre al 20-lea Amendament și Actul de Succesiune din 1947, spuse el. Dacă președintele și vicepreședintele ales mor amândoi înainte de a depune jurământul și nu există niciun director al Casei sau vreun președinte *pro tempore* al Senatului, ar putea într-adevăr apărea o serie de probleme inedite. Nu am realizat, dar sunt chiar în linia de succesiune. Nu sunt procurorul general actual, dar în funcția de procuror general interimar am fost numit de președinte și aprobat de Senat, deci conform actului din 1947, ca procuror general interimar, sunt eligibil ca președinte, presupunând, desigur, că alți șase oameni sunt morți.

— Ceea ce este perfect posibil aici, datorită refuzului lui Fox de a ceda.

— Mi-a spus după ce am plecat că, dacă se concretizează dovezi credibile despre amenințări iminente, va face schimbări la învestire. Pur și simplu nu voia să recunoască în fața lui Daniels. Vrea ca tu și cu mine să analizăm lucrurile și să determinăm dacă amenințarea e reală.

Acum se prinsese. Acesta era modul lor de a o trage în cortul *lor.*

— Știi deja tot ce știu. Nu mai sunt secrete.

Ceea ce nu era întru totul adevărat, din moment ce nu știa încă ce reușise Luke să afle și odată ce îi ascunsese lui Fox ceea ce avea să se întâmple în Moscova.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse el.

Ea așteptă.

— Ai fi dispusă să vorbești cu cineva?

Aproape că zâmbi, dar se abținu. Danny îi spusese să se aștepte la o încercare de „dezbină și cucerește”. Unul dintre vechile trucuri politice care, în mod surprinzător, nu se demodase. Și pe bună dreptate. Funcționa. Oamenii care ajungeau în cele mai înalte poziții din guvern erau, în mare parte, extrem de ambițioși. Momentan, acei oameni erau și foarte neliniștiți. Deși mulți erau în servicii civile și erau imuni din punct de vedere legal la demitere sau la o tăiere de salariu de către următoarea administrație, asta nu însemna că aveau să își mențină pozițiile sau aceleași responsabilități. Relocările erau obișnuite și de temut. Pentru numiții politici precum Litchfield, lucrurile stăteau și mai rău. Locurile lor de muncă depindeau de noii oameni care trebuiau să îi dorească. Nu exista nicio siguranță. Slujbele lor se încheiau la amiază pe 20 ianuarie, dacă nu erau realeși de noii oameni. Danny forțase reinstalarea ei în funcție. Acum cealaltă parte încerca să afle cât de tare își dorea ea să o păstreze.

— Desigur, spuse ea.

„Doar nu te preface prea agreabilă”, o avertizase Danny.

Așa că adăugă:

— Știi că mă doare undeva dacă rămân sau nu.

— Înțeleg asta. Loialitatea ta e pentru Daniels. Fox admiră asta.

Litchfield folosi rapid tastatura laptopului din fața sa. Auzi sunetul specific activării Skype-ului,

apoi pe cel specific apelării. Apăsă touchpad-ul, apoi întoarse aparatul și îl îndreptă spre ea. Ecranul prinse viață și îl văzu pe procurorul general.

— Stephanie, vreau să îmi cer sincer scuze pentru comentariul meu de mai devreme. Am întrecut limita. Da, ai fost insubordonată și am fost de acord cu concedierea ta, dar niște scuze de la tine ar fi rezolvat lucrurile.

Înțelesese. Era rândul ei să fie pusă la punct. Josnic, dar știa ce are de făcut. Așa că privi către Litchfield și spuse:

— Are dreptate. Am greșit procedând cum am procedat. A fost total neprofesionist.

El acceptă gestul cu o încuviințare.

— Mă bucur că putem da toate astea la o parte, spuse procurorul general. Este important să lucrăm împreună.

Voia să îi spună că el nu avea nicio idee de ce era nevoie pentru a conduce o operațiune de spionaj în desfășurare, în special una care implica ceva atât de volatil precum noua Rusie. Orice ar fi învățat acest om la firma lui de avocatură din New York, nimic nu avea să îi fie de folos în ceea ce era pe cale să experimenteze. De aceea procurorii generali aveau nevoie de oameni ca ea. Dar își ținu gândurile pentru sine și spuse doar:

— Am încălcat un ordin direct. Ce a făcut Bruce a fost justificat. Aș fi făcut același lucru cu unul din oamenii mei.

I se întorcea stomacul pe dos.

— Lăsând asta la o parte, pot să te întreb de ce ai cerut să vorbești cu mine?

— Vreau să rămâi și să lucrezi cu noi.

— Să fac ce? Magellan Billet nu mai există.

— O vom aduce înapoi.

Încă o premoniție corectă a lui Danny.

— Încep să văd că Departamentul de Justiție are nevoie de acea unitate, spuse procurorul general. Dar, Stephanie, am nevoie de ceva de la tine.

În sfârșit, subiectul principal.

— Nu vrem să fim luați pe nepregătite. Vrem să o auzim de la tine, o persoană care plănuiește să fie parte din următorii patru ani. Este asta o amenințare reală?

— Este, dar președintele Fox a avut dreptate, nu avem toate piesele. E multă speculație. Acele părți lipsă sunt adunate, totuși, chiar în acest moment.

— Am presupus că așa este. Vrem să fim ținuți la curent, imediat, pe măsură ce se întâmplă lucrurile. Fără filtre. Informație directă. Vei face asta pentru noi?

Ea încuviință.

— Voi fi ochi și urechi și voi raporta ce se întâmplă.

— Aici nu e vorba de a trăda pe nimeni, spuse procurorul general. E vorba doar ca noi să obținem cele mai bune informații pe baza cărora să luăm decizii. Tot ce își dorește fiecare dintre noi este să fie sigur în legătură cu asta.

Interesant cum făcea înșelăciunea să sune atât de rezonabil.

— Comunică direct cu Bruce. El va pasa lucrurile la mine și la președintele ales. Asta te va ține în afara problemelor. Fox nu e nesăbuit. Va face ce este necesar, dar doar asta. Administrația Daniels s-a terminat. Este important ca mâine să începem curat, mergând toți pe ritmul unei noi melodii. Nu aceeași melodie. Dar nu vrem nici să facem o greșeală stupidă.

— Asta nu ar fi bine, pentru nimeni.

— Voiam ca tu să auzi asta direct de la mine, spuse el. În acest fel nu există nicio interpretare greșită a ceea ce a fost spus. Ești cu noi?

Deodată nu îi mai păsa că Magellan Billet nu mai era, și nu mai era, indiferent ce ar fi spus acest avocat. Acest om nu avea nicio intenție să facă nici mai mult, nici mai puțin decât fusese deja făcut. Ceea ce îi lipsise era un spion credibil în interior și, în mintea lui, tocmai recrutase unul. O credeau

atât de slabă și superficială? Clar acea descriere i se potrivea lui Bruce Litchfield. Și, în mintea procurorului general, aparent i se potrivea și ei.

Notă pentru sine.

Dă-ți demisia mâine la 12:01.

Dar pentru moment…

— Poți conta pe mine. Mă voi asigura că nu veți fi luați pe nepregătite.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE

Zorin folosi lanterna când găsiră bucăți curate de pământ pe care zăpada încă nu le acoperise. Temperatura rămăsese scăzută, dar se întrebă dacă era suficient de frig pentru o acumulare reală. Solul și ramurile goale ale copacilor de deasupra lor erau doar ușor acoperite. Respirația sa scotea aburi la fiecare suflare și era nedumerit de ce nu merseseră cu mașina până la casă. Apoi văzu de ce. Drumul din față era blocat de copaci doborâți.

Kelly păși peste ei.

— I-am doborât pe ăștia acum mulți ani pentru a descuraja vizitatorii.

Inteligent. Până acum acest fost ofițer KGB dovedise că își făcuse bine treaba. Era incredibil că timpul nu îi atenuase niciuna dintre abilități. Dar nici pe ale lui nu le afectase.

— Când locuiam în Washington, spuse Kelly, veneam aici mereu. Acum, doar o dată pe an, dar de obicei numai vara. Unele lucruri au nevoie de întreținere. Am fost aici chiar în august anul acesta.

Singurul sunet era acela al pașilor pe solul dur ca piatra, iar unica mișcare, zăpada coborând răsfirat. Nu era niciun semn că ar fi fost alți vizitatori până acum. În față erau mai multe porțiuni întunecate, prinse doar de lanternele lor. Auzul lui se mută de la bătăile propriei inimi, încercând să capteze tot ceea ce îl înconjura, căutând orice pericol, dar nu găsi decât multă liniște.

Ajunseră la casă și văzu că zidurile și acoperișul erau intacte, ferestrele întregi, ușa închisă. Un horn de cărămidă se ridica într-o parte.

— E într-o formă bunicică, spuse Kelly. Stau aici când vin. Nu e o cazare de cinci stele, dar își servește scopul. M-am gândit că e important să nu se părăginească.

Kelly făcu semn cu lanterna.

— Aici.

Ocoliră casa și merseră încă cincizeci de metri până la pădure. O matahală neagră, dreptunghiulară, sinistră și parcă plină de funingine se afla în întuneric, cam de zece metri lungime și cinci lățime.

— Un grajd, spuse Kelly. Construit acolo cu un motiv.

Merseră acolo și Kelly folosi o cheie din buzunar pentru a desface un lacăt de la uși. Interiorul mirosea a mucezeală. Grinzi goale se întindeau deasupra. Nicio fereastră. Unelte, o roabă și o mașină de tuns iarba erau aliniate pe o parte. Pe peretele opus erau rânduri de bușteni tăiați, așezați în teancuri. Un topor era înfipt cu lama în lemn. În Siberia și el avusese o provizie constantă de lemne, mare parte din ele uscate și păstrate un an sau mai mult, gata de a arde în vetrele dacelei.

— E dedesubt, spuse Kelly, răzuind podeaua murdară cu pantoful. Nimeni nu ar avea nicio idee.

Zorin observă o instalație incandescentă deasupra și păși înapoi afară pentru a verifica lucrurile. Folosindu-și lanterna, analiză partea de deasupra și observă un cablu de curent deja îngroșat și albit de gheață ducând până la acoperișul casei.

— Proprietarul anterior a avut un generator acolo jos. Am avut nevoie de curent constant, așa că am tras un cablu de la casă prin zidul grajdului. Nu a fost niciodată nicio problemă cu energia. Desigur, e posibil să se întrerupă din când în când de la furtuni, dar există baterii de rezervă.

Kelly puse sacoșa de cumpărături deoparte și își lăsă lanterna pe pământ. Nu încercă să aprindă lumina de deasupra.

— Trebuie să îndepărtăm o parte din lemn.

*

Malone și Cassiopeia studiară mașina închiriată, parcată în centrul unei alei înguste, între rândurile de copaci goi. Monitorul GPS îi adusese direct aici. Niciunul dintre ei nu vorbea, știind că prada lor era prin apropiere. În față, cam la jumătate de kilometru depărtare, el văzu luminile sporadice ale lanternelor.

Își aduse aminte de depozitele de arme KGB din arhivele lui Mitrokhin, publicate în anii 1990, și de capcane. Până în prezent, SVR nu recunoscuse public niciodată că aceste depozite existau, cu atât mai puțin să ofere ajutor în eliminarea lor. Toate cele de care auzise vreodată conținuseră doar echipamente de comunicare. Deci își putea doar imagina ce măsuri de siguranță fuseseră luate pentru a păzi cinci RA-115. Kelly și Zorin mergeau înainte, așa că presupuse că știau ce fac. Asta însemna că el și Cassiopeia trebuiau să le dea timp pentru a neutraliza terenul.

Observă ceva pe bancheta din spate a mașinii.

O geantă din nailon albastru.

Deschise portiera și desfăcu fermoarul genții. În interior se aflau un târnăcop, o închizătoare și clești. Agenții din McDonald's menționaseră că toate trei fuseseră achiziționate în Target, împreună cu alte câteva lucruri, inclusiv o lopată, care nu era pe nicăieri.

Închise ușor portiera și îi făcu semn să meargă înainte.

Avansară mai adânc în întuneric.

*

Zorin aruncă deoparte un alt buștean spart, alunecos, plin de licheni.

— Tu ai tăiat lemnele astea?

— Fiecare bucată. Poate că îmbătrânesc, dar sunt încă în formă bună. Ca și tine, Aleksandr.

Eliminaseră o parte din lemnul stivuit lângă centrul rândului lung, scoțând la iveală pământul dur de dedesubt. Kelly apucă lopata și începu să dezgroape cu grijă, părând să știe exact unde să sape. Loviturile lui cu lama erau aproape ca de chirurg, băgând vârful doar câțiva centimetri în pământ și formând un cerc cam de un metru în diametru.

— Închide ușa, îi spuse Kelly.

Păși într-acolo și închise cele două panouri.

Singura lumină venea de la cele două lanterne ale lor îndreptate către cerc. Cu lopata, Kelly desprinse cu grijă pământul lipit de pe margine. Apoi puse lopata deoparte.

— Asta trebuie făcut cu grijă.

Privi cum Kelly îngenunche și începu să dea la o parte pământul, care, mulțumită frigului, se îndepărta în cocoloașe. Metalul închis la culoare deveni vizibil. Mai mult pământ fu îndepărtat pentru a dezvălui o trapă.

— Niciun lacăt?

Kelly privi în sus spre el.

— Nu l-am considerat necesar. Dacă asta nu e deschisă corect, șase kilotone de explozibil nuclear va fi declanșat.

Coloana îi înțepeni de frică.

Kelly analiză trapa.

— Pare în regulă. Nimic nu a deranjat-o. Poți să-mi dai lopata?

I-o dădu, iar Kelly rămase în genunchi, folosind-o pentru a desface o cale la jumătate de metru depărtare de poartă. Kelly azvârli deoparte lopata și întinse mâna după una dintre lanterne, dând la o parte mai mult pământ până găsi o mică cutie de plastic. O scutură cu grijă, suflând ultimele urme de pământ de pe forma sa ca de cupolă. Kelly puse apoi mâna într-o parte a cutiei și răsuci, eliberând capacul, care se deschise pe o balama. În interior erau trei seturi de fire, fiecare legat separat cu un conector colorat.

Roșu. Galben. Negru.

— Trebuie să îl deconectezi pe cel corect, spuse Kelly, sau explodează. Le deconectezi pe toate trei și explodează, de asemenea.

Isteț, trebuia să recunoască.

Kelly desprinse piulița roșie.

— Schimb culoarea de fiecare dată, ca să mă asigur. Roșu a fost cea de anul ăsta.

Kelly separă firele de cupru expuse, îndepărtându-le unul de celălalt. Apoi duse mâna înapoi și deschise trapa, balamalele de metal opunând rezistență minimă. Dedesubt se afla o scară montată în lateral, care se întindea în jos trei metri.

— După tine, spuse Kelly. E un întrerupător la capătul de jos.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

Luke conducea cât de repede îi permiteau condițiile, mergând spre vest pe I–66, trecând din Washington în Virginia, cu Sue și tatăl ei. Lawrence Begyn îi spusese de o altă ascunzătoare din vila lui Charon, una pe care Begyn presupunea că Charon o folosise pentru a ascunde jurnalul Tallmadge.

— *Am văzut locul o dată,* îi spusese Begyn. *Atunci când eu și Brad ne înțelegeam încă.*

— *Deci nu ai cum să știi dacă jurnalul e acolo?*

— *Brad a fost un sclav al obișnuinței. Odată ce începea ceva, se ținea de acel lucru. E rezonabil să presupunem că ar fi ținut acel jurnal în siguranță, ascuns și pe aproape.*

Deci merita să arunce o privire.

— E ceva ce nu înțeleg, îi spuse el lui Begyn. Dacă Charon a fost o gură spartă și a compromis arhivele voastre cu doi străini, de ce i s-a permis să țină jurnalul?

— Brad a fost un om ciudat în multe sensuri. Păstrarea acelui jurnal a fost poate felul lui de a ne arăta că putea într-adevăr să țină un secret. Că puteam avea încredere în el. Am decis să nu insistăm cu această problemă. Și nu am mai auzit de el niciodată, motiv pentru care am crezut că s-a terminat de mult.

Ceasul lui arăta 11:00 p.m. Ar fi trebuit să o sune pe Stephanie. Ea încercase să îl sune mai devreme și îi lăsase un mesaj, dar el nu avea nimic de raportat și decise să continue cu treaba asta încă un pic. Noaptea încă nu devenise oribilă, vântul, frigul și zăpada nu erau însoțite până acum de gheață, ceea ce era un lucru bun. Autostrada rămăsese udă, fulgii de zăpadă topindu-se pe suprafața sa. Simțea că dăduse peste ceva. Dar mergea în orb fără întăriri. Doar el singur. Ceea ce îi plăcea. Dar o avea pe Sue, care stătea pe locul

din spate, cu pușca de vânătoare a tatălui ei în brațele încrucișate. Begyn nu voise, la început, ca ea să vină, dar cedase când ea îi amintise că tocmai omorâse trei oameni și că acea decizie nu avea să fie luată de el. Era bucuros că era cu ei.

Găsi ieșirea și viră la stânga din nou pe același drum cu două benzi unde el și Petrova se înfruntaseră. Câțiva kilometri mai târziu trecu pe sub intrarea din fier forjat și se grăbi prin pădure către casa lui Charon.

Coborâră în întuneric.

Begyn adusese două lanterne și deschise drumul mergând înainte.

— Nu am mai fost aici de mult timp. Ce epavă a devenit locul ăsta. A fost odată o casă grandioasă.

— Asta se întâmplă când oamenii nu se înțeleg, menționă Luke.

— Pot să văd mai întâi arhiva pe care ai găsit-o? întrebă Begyn.

Nu voia să piardă timpul, dar decise că o privire aruncată rapid nu era ceva rău. Lumina lanternei pe care o ținea indică drumul și intrară în birou, pășind prin gaura din perete. Toporul lui Petrova încă se afla pe podea, unde îl aruncase. Sue rămase afară în hol, stând de pază cu pușca.

El și Begyn analizară camera secretă.

— Incredibile lucruri, spuse Begyn. Trebuie să le luăm din frigul ăsta.

— Șefa mea a spus că le va obține pentru voi. Poți să te bazezi pe asta.

Begyn studie cartea de sub carcasa de sticlă.

— Acesta e un volum rar, în valoare de aproximativ 25.000 de dolari. Știu câțiva membri ai societății care ar plăti atât, și chiar mai mult.

Era ceva de care nu îi păsa deloc.

— Ai terminat?

Tonul său transmise că trebuiau să meargă mai departe, așa că părăsiră biroul. Bătrânul preluă conducerea în sus pe scări către etajul al doilea, unde un coridor lung se termina la un set de uși cu

lambriuri. Luke inspiră adânc aerul înghețat și își calmă nervii, urmându-i pe cei doi Begyn în dormitorul mare.

— Am citit că celălalt capăt al casei este cel care a ars, spuse Begyn.

Dormitorul mare era intact cu toată mobila acolo, patul chiar făcut cu cearșafuri, dar totul mirosea a mucegai și condens.

— Acolo, spuse Begyn, făcând semn către o ușă pe jumătate deschisă.

— Mergeți voi doi, spuse Sue. Eu voi sta de pază.

Se miră de nervii ei încordați.

— Ceva e în neregulă?

— Nu îmi place locul ăsta.

Nici lui în mod deosebit, dar nimic până în acel moment nu îi dăduse de gândit.

— Vreun detaliu pe care ai vrea să-l împărtășești?

— Pur și simplu nu pare în regulă.

Se hotărî să îi respecte instinctele așa că le făcu semn să se grăbească. El și Begyn intrară într-o garderobă mai mare ca dormitorul din apartamentul său. Nimic nu atârna de barele goale, camera fără ferestre era plină de cuiere goale, dulapuri de lemn și rafturi.

— Era acolo, spuse Begyn, indicând către ultimul dulap, un dreptunghi de mahon ce avea o bară de un metru pentru haine și rafturi deasupra. Se afla la finalul unui rând pe peretele lung, dulapurile de pe peretele scurt intrând strâns în el la un unghi potrivit.

— Am avut o petrecere aici într-o noapte, spuse Begyn. Brad fiind Brad, se lăuda. Ne-a adus pe câțiva aici sus și a apucat această bară, de care atunci atârnau cămăși.

Begyn îi întinse lanterna și apucă bara de metal.

— A răsucit-o în felul ăsta.

Auziră un clic și dulapul se mută la dreapta, dezvăluind că un colț al acestuia cu celălalt dulap

era doar o iluzie. Begyn împinse întreg dulapul mai tare la dreapta, scoțând la iveală o crăpătură întunecată în spate.

— Pun pariu că lui Charon îi plăcea Harry Potter, spuse Luke.

Begyn râse.

— Sunt sigur. Iubea misterele. Era și un pic actor. Tot timpul îl juca pe Bob Cratchit în producția societății la „Colindul de Crăciun". Era chiar bun la asta.

Îndreptă lumina prin întuneric și descoperi un spațiu mic, de aproape un metru pătrat. Unicul lucru din interior era un dulap negru cu patru sertare. În colțul din dreapta sus era un lacăt. Speră că nu avea să fie un impediment și fu mulțumit când primul sertar se deschise.

— Care e scopul de a-l încuia, spuse Begyn, când e ascuns.

Era de acord, recunoscător că Charon nu era exagerat de obsesiv-compulsiv. În interiorul sertarului de sus erau hârtii, majoritatea înregistrări de la bancă, declarații financiare și achiziții de acțiuni. Al doilea sertar era plin de documente pentru imobiliare, multe acte de proprietate și sondaje.

— Brad era destul de bogat, spuse Begyn. Valora poate 20–30 de milioane de dolari.

— Iar copiii săi și văduva nu au putut găsi o modalitate de a le împărți?

— Aparent nu.

Al treilea sertar era gol, dar ultimul conținea premiul cel mare.

Un tom mare din piele.

Begyn îl ridică și deschise prima pagină. Luke puse lanterna și amândoi citiră paragraful scris de mână.

O relatare adevărată a fiecărei și a tuturor activităților Societății Cincinnati, așa cum au fost efectuate de Statele Unite și de guvernele

celor câtorva state, în timpul ultimului și celui mai mare război cu Britania, ce a ținut din 8 iunie 1812 până în 17 februarie 1815, menită de a înregistra și a comemora acele evenimente, pentru ca o înțelegere completă a intențiilor și scopurilor acestora să fie clară pentru toți cei ce le-ar putea pune la îndoială.. De menționat că toți membrii din această societate sunt niște patrioți adevărați și loiali, iar unica noastră dorință a fost de a ne servi țara cu onoare și distincție.

Benjamin Tallmadge 8 August 1817

— Ăsta e, spuse Begyn.

O bucată de hârtie ieșea de sus din capătul jurnalului, marcând o pagină. Decise să înceapă examinarea acolo și îi făcu semn lui Begyn să deschidă la acel punct, cam pe la jumătate.

În seara de 24 august 1814, un lucru rușinos s-a întâmplat, unul pe care sunt trist să spun că am trăit să-l văd. În capitală focuri de tun urlaseră mai toată ziua, iar când exploziile se opriseră, emoțiile rezidenților locali fuseseră lăsate în fluctuații îngrozitoare, sperând din inimă că conaționalii învinseseră, apoi temându-se teribil că totul era pierdut. Descoperiseră repede că praful ce începuse să se ridice deasupra pădurilor în nori groși, avansând rapid, venea de la forțele terestre. Din păcate, soldații americani părăsiseră capitala. Strigătul „banditii se apropie" putea fi auzit de la bărbați ce se îndepărtau călare. Poliția rămasă pusese la pământ armele și fugise ca o turmă de oi speriate în toate direcțiile, mai puțin cea a dușmanului. Și deși exclamaseră că duseseră o luptă bună cu britanicii și că își folosiseră toată muniția, cei care aruncaseră o privire la cutiile de cartușe

putuseră observa că nu fusese folosit nici măcar un glonț.

În Conacul Executiv, Dolly Madison aștepta întoarcerea soțului ei, Președintele James Madison, care plecase cu două zile mai înainte pentru a vizita frontul. Trebuia să se întoarcă până la căderea nopții și o masă fusese pregătită pentru el și oamenii lui. Dar priveliștea britanicilor intrând în oraș schimbase acele planuri. I-a fost sugerat, doamnei Madison ca o urmă de praf de pușcă să fie întinsă pentru a exploda în cazul în care britanicii ar fi încercat să intre în Conacul Executiv, dar a refuzat să permită să se facă acest lucru. Când i s-a spus să plece, a ezitat până anumite lucruri au fost pregătite pentru transport, multe dintre ele comori naționale. Una era o pictură măreață cu George Washington, pe care le ceruse celorlalți să o salveze. O mare teamă exista că doamna Madison putea fi blocată în conac fără nicio modalitate de a scăpa. Într-un final, părăsise orașul într-o trăsură imediat înaintea trupelor britanice ce înaintaseră și care apoi preluaseră orașul după amurg.

Au intrat mai întâi în clădirea Capitoliului, iar George Cockburn, comandantul britanic, s-a așezat pe scaunul vorbitorului și a pus în batjocură întrebarea „Ar trebui ars acest port al democrației yankeilor? Toți în favoare vor spune Da.” Trupele sale au strigat aprobarea, așa că a declarat moțiunea unanim votată. Scaune, mobilă, cărți, hărți și hârtii au fost puse unele peste altele și li s-a dat foc. Curând toată casa era în flăcări. Focul a ars atât de puternic încât coloanele de marmură s-au transformat în calcar și s-au prăbușit. Focul a explodat prin ferestre și a aprins casele din bătaia vântului, dintre care unele conțineau înregistrări ale

Congresului depozitate acolo pentru păstrare în siguranță. Capitoliul a fost învăluit în cele din urmă de un giulgiu de foc care a distrus clădirea.

Luke se întrebă de ce fusese marcat acest pasaj.

— Cu toții știm că am luat bătaie în Războiul din 1812.

— Așa este. Tallmadge a trăit acele timpuri. Aceasta e o relatare directă importantă a lucrurilor.

Și era al naibii de importantă pentru Anya Petrova…

Patru pocnituri răsunară prin casă.

Sunetul de neconfundat.

Foc de armă.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT

Zorin deschise larg ușa grea de metal pe care o găsi la capătul scării. Aerul care veni din interior era surprinzător de cald, dar stătut. Apăsă întrerupătorul și becuri fluorescente iluminară un spațiu închis, fără ferestre, în formă cilindrică, lung de zece metri și lat cam jumătate. Rafturi de metal erau aliniate pe o parte și conțineau provizii de apă potabilă, conserve de mâncare, pături, haine, unelte, fire și arme, împreună cu pistoale mici și puști și muniție de rezervă. Recunoscu, de asemenea, și radiourile portabile, standard, marca KGB, pe care el însuși le instalase în diferite locații odată. Totul era aranjat, curat și în ordine, o curățenie perfectă în acel loc, una ce semnala un îngrijitor devotat.

Kelly termină coborârea și intră în adăpost.

Observă că un strat de plastic gros acoperea pereții din interior. Arătă spre el și întrebă:

— Controlul umezelii?

— Acest adăpost a fost construit din beton și a fost hidroizolat, dar m-am gândit că niște protecție în plus nu strică.

Apoi le văzu, pe o masă de metal în partea opusă rafturilor cu provizii. Cinci serviete mici, fiecare cu capacul aproape închis, un fir ieșind din capacul parțial închis către o linie principală ce forma un traseu către capătul îndepărtat, apoi în sus și afară.

— O aerisire de acolo a permis aerului să circule. Am sigilat-o, dar era locul perfect de a furniza curent. Electricitatea încarcă unitățile și generează suficientă căldură cât să țină cald aerul din interior.

Era impresionat. Multă grijă fusese pusă în treaba asta.

Păși către RA-115 și deschise complet capacul primeia. Servieta era din aluminiu ușor. Nici măcar

o urmă de deteriorare nu exista la exterior. Înăuntru erau trei canistre alăturate într-un cilindru cam de jumătate de metru. Era așezat pe diagonală cu o baterie deasupra și un întrerupător dedesubt, firele ducând de la întrerupător la baterie, la un mic transmițător, apoi la cilindru. Își reaminti instrucția. Activai întrerupătorul și bateria declanșa o mică explozie ce împingea înainte o pastilă de uraniu, acolo intra în coliziune cu mai mult uraniu și provoca o reacție în lanț, cauzând o explozie echivalentă a 5.000 de tone de TNT.

Le verifică pe celelalte patru.

Totul părea în stare perfectă.

— Le întrețin anual, spuse Kelly. Noi baterii, noi fire. Desigur, cilindrii sunt din oțel inoxidabil, iar toate părțile din interior sunt făcute din materiale necorozive.

Știa că nu existau părți care să se miște și nimic nu depindea de rotițe sau de arcuri. Odată ce sarcina electrică activa întrerupătorul, avea loc reacția, generând un coșciug de căldură și flacără solară ce putea vaporiza totul pe o rază de un kilometru.

— Vor exploda?

— Absolut. Toate sunt perfect funcționale.

— Înțelegi că învestirea de anul ăsta are loc în Casa Albă, îi spuse el lui Kelly.

— La fel ca și cea din 1985.

Asta nu realizase.

— Asta a fost ideea, Aleksandr. De aceea a fost creat Matul Prostului inițial. La al doilea jurământ al lui Ronald Reagan cu toții s-au adunat în Casa Albă, la amiază, pe 20 ianuarie, duminică. Dar Andropov era mort de mult atunci, iar bombele nu erau aici. Am regândit toată treaba până a venit acel apel de la Pionul Înapoi. Apoi totul a părut valabil din nou. Dar, totuși, nu fusese dat niciun ordin direct de a acționa. Păcat, serios. Americanii văd Casa Albă ca fiind ultrasigură, deși 11 Septembrie le-a dat probabil de gândit la asta.

Dar prinse și altceva pe lângă ton. Siguranță? Mândrie?

— Ce anume știi?

Kelly zâmbi.

— Și-au uitat propria istorie.

*

Cassiopeia veni mai aproape de trunchiul unui pin înalt, privind către forma întunecată a unei case și a unui grajd. Zorin și Kelly dispăruseră în interiorul grajdului, cu cincisprezece minute în urmă, iar totul rămăsese în liniște de atunci. Cotton se dusese în spatele casei și ar fi trebuit să fie, acum, lângă intrarea în grajd. Își asumase o poziție de acoperire pentru a fi cu ochii pe imaginea de ansamblu și pentru a se asigura că nu erau onorați de vizitatori neinvitați.

Noaptea de iarnă era rece, dar suportabilă. Renunțase la echipamentul franțuzesc pentru vreme rece în favoarea unuia american, pe care i-l furnizaseră Serviciile Secrete. Avea și un pistol automat, cu încărcătorul plin, cartușe de rezervă în buzunar. Cotton era și el îmbrăcat corespunzător, armat și pregătit.

Și era de acord cu el.

Zorin și Kelly trebuiau opriți aici.

*

Malone se furișă înspre grajd, având grijă să nu se împiedice de vreo creangă, rădăcină sau piatră alunecoasă. Ușa fusese închisă cu câteva minute în urmă, marcată pentru un timp de un strop de lumină slabă, acum dispărută. Când se apropie, observă că nu fusese zăvorâtă, nici încuiată, doar închisă.

Trebuia să vadă în interior.

Dar deja cercetase întreg exteriorul și grajdul nu avea nicio fereastră.

Exista o singură cale.

*

Zorin realiză că ceea ce Kelly era pe cale să-i spună reprezenta elementul lipsă pe care îl căutase, cel pe care Anya venise să-l afle.

A doua mișcare din Matul Prostului.

— Nu poți să te duci pur și simplu la gardul Casei Albe și să lași o servietă, spuse el.

Kelly zâmbi.

— Nu trebuie să facem asta. Există o cale mai ușoară.

Se holbă la cele cinci arme, aproape treizeci de kilotone de putere nucleară.

— Tot ce trebuie să fac este să încarc bateria în una dintre astea și e gata de transport, spuse Kelly. Bateriile nu au decât câteva luni, dar nu are sens să ne asumăm riscuri.

Ceea ce explica achiziția de către Kelly a surselor de curent de șase volți. Știa cum funcționa. Activează întrerupătorul din interiorul carcasei și bateria trimite o sarcină către detonator. Singurul dezavantaj era tensiunea joasă, care avea nevoie de timp pentru a genera suficientă căldură pentru a activa declanșarea, provocând coliziunea uraniului. Cam cincisprezece minute, dacă își amintea bine, și îl întrebă pe Kelly dacă era adevărat.

— Mai mult sau mai puțin, în funcție de temperatura din jurul carcasei.

Ceea ce însemna că întrerupătorul trebuia să fie apăsat nu mai târziu de 11:45 în dimineața următoare.

Dar mai întâi.

— Unde este punctul de convergență?

Kelly zâmbi.

— E o poveste fascinantă, Aleksandr. Care a început cu mult timp în urmă, atunci când a ars Casa Albă.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Luke ieși în grabă din garderobă, spunându-i lui Begyn să rămână înăuntru, dar bătrânul ignoră ordinul și fugi cu el. Mai multe focuri de armă răsunară de dincolo de dormitor, în coridorul extern, de data aceasta focuri de pușcă. Sue aparent riposta.

Dar față de cine?

Luke opri înaintarea la ușile duble, luând o poziție de-o parte a tocului cu Begyn lângă el, și strigă:

— Ce se întâmplă?

— Avem companie, strigă Sue. Am văzut doi. Sunt jos, dar încearcă să urce aici.

— Stai aici, îi spuse lui Begyn, care avea și el un revolver.

Își părăsi poziția și se duse mai departe pe coridor, stând aproape de perete. În față, dincolo de locul unde se termina scara, după balustrada ornată, în capătul opus o văzu pe Sue, ghemuită, cu pușca în mână.

Un foc automat explodă de dedesubt, iar axurile ce sprijineau balustrada de la etajul al doilea fură distruse, metalul sfâșiind lemnul. Apoi două obiecte zburară pe deasupra și zăngăniră pe podea.

Știa acel sunet.

Grenade.

Se aruncă înapoi și lovi podeaua, acoperindu-și capul, sperând că și Sue făcuse la fel.

Amândouă explodară.

*

Malone deschise ușa grajdului cu grijă ca niciun sunet să nu îi dea de gol prezența. Se strecură în interiorul liniștit, mișcându-se încet, dar atinse cu piciorul de o roabă. Ceva se mișcă, speriindu-l. Aerul mirosea a vechi și ud. Singura lumină venea

dintr-o gaură circulară în pământ aflată într-o grămadă lungă de lemn.

O trapă.

Din interior se auzea un amestec de voci.

O analiză rapidă a interiorului îl liniștise că era singur. Aparent, atât Kelly, cât și Zorin erau dedesubt.

Se furișă lângă trapă și văzu că nu avea nicio închizătoare, niciun mod de a o sigila și închide. Păcat, asta ar fi fost perfect. Dar asta nu însemna că nu îi putea închide cumva acolo. Era suficient lemn adunat deasupra pentru a-i ține închiși.

Dar asta depindea de existența unei singure căi de acces și ieșire.

O presupunere pe care trebuia să o facă.

Observă și trei fire în apropiere într-o cutie dezgropată, un set fiind deconectat.

Capcana.

Acum dezarmată.

Perfect.

Îi avea exact unde voia.

*

Luke se rostogoli pe spate și privi la flacăra portocalie fierbinte și la norul de fum și praf ce se ridica.

— Sue.

— Sunt bine, răspunse ea.

Privi înapoi spre dormitor și îl văzu pe Begyn, care se grăbea spre el.

— Vin sus pe scări, avertiză Sue.

Sări în picioare și se aruncă în nor, privind la stânga unde își amintea că se terminau scările, și văzu o formă neagră fugind pe scări.

Trase de două ori și văzu corpul rostogolindu-se înapoi pe trepte până la parter.

Era prea ușor.

Apoi văzu de ce.

Focuri țâșniră din nou dintr-o pușcă automată și gloanțele șuierară prin aer. Se aruncă înapoi la pământ și folosi peretele apropiat ca acoperire, dar nu înainte de a-l vedea pe bărbatul pe care îl împușcase ridicându-se în picioare și începând să urce din nou.

A naibii vestă antiglonț.

Data viitoare trage la cap.

Ceva solid lovi peretele la trei metri depărtare.

Apoi încă ceva, și încă ceva.

Auzi același zăngănit cunoscut pe podeaua de lemn și se aruncă spre Begyn, punându-l la pământ odată cu cele trei explozii care generară o lumină strălucitoare ce alungă întunericul. Focul erupse cu furie, lemnul uscat al casei și tencuiala cedând repede. Mai mult fum ieși, iar flăcări portocalii se ridicau către tavan.

O siluetă neagră apăru prin fum, îmbrăcată în culori închise, purtând o vestă de protecție și țintind pușca în direcția unde era întins pe podea. Speră din toată inima că Begyn avea suficientă minte să nu facă pe eroul ca Peter Hedlund. Bărbatul veni deasupra lor, cu arma îndreptată direct în jos. În cercul de lumină căută fața aceea plină de nervi, reținere și îndoială. Nu văzu nimic din toate acestea, propria armă fiind ascunsă sub corpul său parțial rostogolit.

Decise să simuleze durere și se zbătu.

— Stai potolit, avertiză bărbatul.

Atacatorul stătea aplecat, cu umerii îndoiți și capul înclinat, privind în jos de-a lungul armei sale într-un efort de intimidare. Luke se răsuci încă un pic, cu ochii spre Begyn.

Strânse din ochi, ca și când l-ar fi durut.

— Am prins pe doi din ei, strigă bărbatul.

Luke se răsuci invers, rămânând pe spate, cu arma la vedere, cu care trase în coapsa bărbatului, doborându-l la podea. Sări în picioare și apucă pușca. Simți un moment compasiune, apoi îi trecu.

Nu era timp de prosteală. Îl împușcă pe bărbat în cap.

Focul și fumul se întețiseră, ajungând pe hol spre dormitorul principal.

— Sue, strigă el. Sue.

Niciun răspuns.

Nu era bine.

— Unde e? întrebă Begyn.

— Se descurcă. Trebuie să plecăm.

Se retraseră în dormitor. Fereastra din capătul opus explodă când ceva solid trecu prin ea. O altă fereastră se sparse în cioburi când un al doilea proiectil zbură înăuntru. El și Begyn se aruncară către patul greu cu baldachin.

Grenadele explodară.

Tavanul camerei începu să cadă și un nou foc izbucni, înghițind podeaua și mobila, blocându-le drumul spre garderoba unde fusese lăsat jurnalul Tallmadge. Asta era ultima sa grijă, totuși. Fumul și monoxidul de carbon consumau aerul. Atât el, cât și Begyn începură să tușească. Simțea o slăbiciune în plămâni pe măsură ce oxigenul din cameră se diminua. Făcu semn spre ferestrele sparte, dar îl apucă pe bătrân înainte ca acesta să scoată capul afară. În schimb, apucă o pernă de pe pat și o aruncă pe fereastră.

Se auziră replici afară.

Exact așa cum bănuia.

Ideea fusese ori să îi ucidă cu grenadele, ori să îi atragă la ferestre pentru a-i face ținte ușoare.

Rămâneau repede fără opțiuni.

*

Cassiopeia cronometră de cât timp stătea Cotton în interiorul grajdului. Nu era o structură mare, deci nu puteau fi atât de multe locuri în care să se ascundă. Aparent considerase că era suficient de sigur pentru a intra, ceea ce o făcuse să se întrebe ce anume mai exact se întâmplă.

Trecuseră cinci minute.

Frigul îi înțepenise degetele. Își frecă încheieturile prin mănuși. Și picioarele îi înțepeniseră. Un zgomot veni din dreapta ei. În întuneric văzu zăpada căzând de pe crengile unui pin. Foșnetul unui animal speriat? Pe vremea asta? Se îndoia. Stătu în ascunzișul ei și rămase nemișcată, cu arma pregătită.

O umbră ieși la vedere.

Urmată de o alta.

Ambele aveau puști strânse la piept.

*

Luke fugi spre fereastră, dar rămase într-o parte, conștient de trăgătorii de jos. Ușa din dormitor spre hol era complet în flăcări, iar dormitorul și el aproape în aceeași stare. Begyn luase o poziție lângă cealaltă fereastră spartă, așa că puteau amândoi să respire, cel puțin pentru moment.

Aruncă o privire jos.

Focuri de armă se auziră, dar nu în direcția lui.

Două, înainte de focurile de răspuns, apoi încă trei.

— Luke.

Își auzi numele strigat de mai de jos odată ce focurile încetară. Se uită într-acolo și o văzu pe Sue privind în sus. Aparent, reușise să scape de foc și ieșise din casă.

— Sunt toți la pământ. Trebuie să ieșiți de acolo.

Își scoase capul pe fereastră și analiză căderea. Cinci sau șase metri. Suficient pentru a-și rupe un os sau mai rău. El ar fi putut reuși, dar nu și Begyn. Apoi observă un jgheab pe o altă fereastră la colțul clădirii. Gros. Cupru, cel mai probabil. Suficient pentru a se ține de el.

Se aruncă pe fereastră și îl apucă.

— Vino aici, strigă el spre Begyn.

Bătrânul se apropie, crize de tuse chinuindu-i plămânii.

— Astm. Treaba asta nu îmi face bine.

Nu făcea bine niciunuia dintre ei.

— Folosește țeava. Apucă-te de ea, arcuiește-ți corpul în afară și lasă-te în jos folosindu-ți picioarele pe post de frâne.

El mimă ce avea în minte.

Begyn încuviință și nu comentă, ieșind în afară și apucând țeava rotundă. Bătrânul își înfipse picioarele și se înclină, eliberând strânsoarea de pe țeavă și alunecând spre pământ.

Sue îl așteptă jos la capăt.

Tusea îl opri din coborâre.

Begyn păru că se chinuie, inspirând și expirând cu greu, apoi înecându-se. Era o luptă pentru aer. Își lăsă capul pe spate și privi direct către Luke.

— Poți s-o faci. Continuă.

— Sunt… plămânii… mei. Nu… pot să respir.

Begyn păru că își pierde cunoștința și dădu drumul țevii. Căzu repede, dar se lovi cu capul de țeavă și de zidul exterior. Sue aruncă într-o parte pușca și se pregăti să îl prindă, atenuând căderea, dar greutatea lui îi doborî pe amândoi la pământ.

— Ești bine? strigă el către ea.

O văzu ieșind de sub tatăl ei.

— L-am prins, dar e inconștient.

— Du-l la mașină.

Analiză dormitorul. Trebuia să recupereze acel jurnal. Flăcările atingeau peretele unde se deschidea garderoba, totul era portocaliu și cuprins de foc. Era posibil să se poată strecura în interior, să apuce chestia și să iasă. Citiseră doar o porțiune din paginile marcate și trebuia să știe ce alte informații se aflau înăuntru. Analiză camera, dar nu putu găsi nimic care să îi facă treaba mai ușoară.

Era timpul să strângă din dinți și să își facă treaba.

— Luke, strigă Sue de jos. Să mergem.

Scoase capul afară și urlă:
— Am zis să pleci de aici. Sună la 911. Mă duc după jurnalul ăla.
— Lasă-l acolo, strigă ea.
El îi făcu semn cu mâna să plece.
— Ar putea fi mai multe probleme în pădure. Rămâi în alertă și pleacă, locotenent.
Apoi își îndreptă atenția către garderobă.
Devenise dificil să vadă, ochii îl usturau de la fum, flăcările licărind printr-un nor ce creștea și se rotea continuu.
Ceva crăpă deasupra.
Tare. Îngrijorător.
Privi în sus, când tavanul începu să se facă negru, ars dinspre pod de flăcări. Brusc nu mai era o idee bună să se îndrepte spre garderoba aia, dar un moment de ezitare era suficient ca totul să cedeze.
Lemnul arzând se revărsă, umplând camera.
Se aruncă spre pat, care părea a fi singura acoperire.
Pieptul îl apăsa, inima îi bătea puternic și deveni deodată conștient că se sufoca cu fum. Înainte ca lumea să dispară și ca totul să devină liniște, ultimul său gând era despre căldura imensă ce îl cuprinsese.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI

Trupele britanice au părăsit clădirea Capitoliului în jurul orei 10:00 p.m., în noaptea de 24 august 1814, mărșăluind în formație, pe două rânduri, pe Pennsylvania Avenue. Doar câteva case din lemn înconjurau strada largă, ultimul kilometru înainte de Casa Albă fiind plin cu copaci. În jurul orei 11:00 p.m., un detașament de 150 de soldați a traversat strada și s-a apropiat de Casa Albă, ce stătea în întuneric, părăsită și neprotejată. Clădirea era cea mai măreață casă din oraș, proiectată de George Washington însuși. Al patrulea președinte al Statelor Unite, James Madison, nu era de găsit nicăieri, acesta fugise călare cu ore în urmă. Britanicii au crezut că putea fi o capcană, fiind greu de crezut că americanii le-ar permite pur și simplu să avanseze în capitală după cum voiau.

Dar nu fusese opusă rezistență de nicăieri.

Britanicii au intrat în Casa Albă nederanjați de nimeni pe ușa principală, explorând camerele elegante cu felinarele, cu nările pline de mirosurile mâncării gătite. În sala de mese de la parter au găsit o masă aranjată pentru patruzeci de persoane cu o față de masă de damasc, șervețele asortate, argint și pahare delicate. Câteva tipuri de vin erau la rece în gheață pe o servantă. Totul era aranjat, gata de folosit. În bucătărie au văzut țepușe cu carne răsucindu-se în fața unui foc, împreună cu cratițe cu legume și sosuri. Aparent o cină pregătită pentru președinte, nu pentru a fi savurată. Așa că s-au așezat, au băut vinul și au mâncat mâncarea, toastând repetat pentru „Pace cu America, război cu Madison”.

După aceea, soldații se serviseră cu amintiri și suvenire, nimic de mare valoare care să ducă la acuzații de jefuire. Și erau multe de valoare acolo. Canapele, birouri și fotolii cu perne umpleau camerele, unele aduse de Jefferson din Franța, altele aparținând lui Washington și lui John Adams. Majoritatea bunurilor personale ale lui Madison fuseseră și ele lăsate în urmă. Un portret al lui Dolly Madison a fost smuls de pe perete de către un soldat și a fost confiscat pentru a fi expus mai târziu în Londra. Sabia împodobită a președintelui a ajuns în posesia unui tânăr locotenent scoțian. Un amiral a luat o pălărie veche a lui Madison împreună cu un fotoliu cu perne, și a declarat că îl va ajuta să își amintească de „scaunul doamnei Madison".

Odată ce au terminat cu ospățul, plimbatul și prăduitul, scaunele au fost puse grămadă pe mese, iar mobila rămasă a fost înghesuită la un loc. Ferestrele au fost sparte, lenjeriile de pat și draperiile îmbibate în ulei de lampă. Apoi cincizeci de oameni s-au poziționat afară în jurul casei, cărând stâlpi lungi care aveau fixate mingi de cârpe îmbibate în ulei la capete. Toate erau aprinse și, la comandă, stâlpii au fost aruncați ca sulițele prin ferestrele sparte.

Incendierea a fost instantanee.

Întreaga clădire a ars în întregime, învăluită de flăcări și fum. Doar o ploaie puternică, mai târziu, în acea noapte, a stins infernul și a salvat zidurile de piatră exterioare de la prăbușire, lăsând doar o carapace goală.

Zorin știa puține despre istoria americană, deși li se ceruse să studieze aspecte ale acesteia când erau tineri, în timpul instrucției KGB. Nu mai auzise

niciodată povestea despre britanicii care dăduseră foc Casei Albe pe care Kelly tocmai o spusese.

Dar îi plăcea.

— Unul dintre soldați a scris mai târziu că *au fost artiști la lucru,* spuse Kelly. Erau destul de mândri de ce făcuseră. Raidul fusese gândit pentru a transmite un mesaj lui Madison. Madison și acoliții săi fuseseră cei care își doriseră război în primul rând. La acel moment, Marea Britanie era ocupată cu Napoleon și considera o luptă cu America o distragere nenecesară, una pe care o urau. Dar fusese și un element de răzbunare. Nu doar pentru înfrângerea de la Revoluția Americană, ci și pentru ce se întâmplase mai înainte în acel război, când America invadase Canada și dăduse foc orașului Toronto. Le întorseseră favoarea.

Și toate acestea îi plăceau.

— A durat doi ani să fie reconstruită Casa Albă și multe alte zeci de ani după aceea pentru a termina totul. Imaginează-ți, Aleksandr, britanicii i-au umilit total.

Impresionant, dar:

— Ce are asta de-a face cu prezentul?

— Totul, pentru că, vezi tu, și altceva a luat ființă în timp ce Casa Albă era reconstruită.

> *Până în 1814, Districtul Columbia devenise sediul guvernului național. Deși existau un Conac Executiv, o clădire a Capitoliului și alte edificii guvernamentale, viața în district devenise limitată. Orașele din jur, Georgetown și Alexandria, erau mult mai confortabile. Drumurile erau puține și nepavate, praful și noroiul punând probleme constant, la fel ca și mlaștinile și inundațiile provocate de pârâuri și râul Potomac. Se dezvoltau ușor cartiere rezidențiale, totuși, și au început să reapară case. Oamenii s-au stabilit și locuiau acolo. Serviciile religioase*

erau ținute în Capitoliu propriu-zis, în trezorerie sau în una dintre celelalte clădiri din ramura executivă.

Într-un final, totuși, au apărut bisericile de sine stătătoare. Două erau episcopale, una lângă Capitol Hill, cealaltă mai departe în Georgetown. După distrugerea provocată de britanici, un strigăt apăru pentru a cere ca o a treia biserică episcopală să fie construită în capătul vestic. Pe 14 septembrie 1815, fundația a fost pusă pentru acea biserică, pe Square 200, direct la nord de Casa Albă.

Designul său era simplu. O cruce grecească pe patru laturi egale, fără turlă, prispă sau naos. Înăuntru se ridica o galerie susținută de coloane. Stranele se întindeau pe podeaua din cărămidă. În centru erau un dom cu o cupolă și o lampă. Ferestre în formă de semilună la capătul celor patru transepturi ofereau lumina soarelui. Prezbiteriul nu era adânc, aducând altarul mai aproape de enoriași.

Consacrarea clădirii a venit în decembrie 1816.

Biserica există încă, extinsă în timp, pe străzile 16th și H, în Piața Lafayette, la câteva sute de metri de Casa Albă.

Episcopala St. John.

Fațada ei galbenă, porticul cu coloane și clopotnița înaltă au devenit repere locale. Fiecare președinte de la James Madison încoace a participat la cel puțin o slujbă. Madison a stabilit tradiția „Strana Președintelui”. John Tyler a plătit pentru utilizarea acesteia pentru eternitate, iar strana 54 încă îl găzduiește pe președinte.

— St. John, spuse Kelly, este cheia.

— Asta ai aflat din jurnalul Tallmadge?

Kelly încuviință.

— Biserica oferă tururi publice tot timpul. Am avut grijă să aflu cine este îngrijitorul și mi-a arătat fiecare ungher și crăpătură. Atunci am verificat ce a scris Tallmadge în jurnalul său acum 200 de ani. KGB-ul a căutat tot timpul legende americane. Apoi Andropov însuși a reușit să găsească una din Războiul din 1812, una despre care oamenii de aici au uitat pur și simplu.

Văzu entuziasmul de pe fața lui Kelly.

— Spune-mi.

*

Malone încercase să asculte vocile de dedesubt, dar nu reușise să audă nimic. Nu putea risca să coboare mai aproape, așa că decise să preia comanda situației și trânti trapa de metal, închizând-o.

Puse apoi o grămadă de lemne tăiate, mai mult decât suficiente pentru a face imposibil împinsul trapei în sus.

Erau acum șuncă la conservă, sigilată bine.

*

Cassiopeia așteptă cât putu de mult, privind cele două pete negre, ascultându-le scârțâitul tălpilor pe pământul plin de zăpadă când se apropiară de grajd.

Îl putea înfrunta pe unul, dar probabil nu pe amândoi.

Așa că optă pentru a juca inteligent.

— Cotton, strigă ea. Ai companie.

Ambele forme se opriră și se răsuciră.

Apoi unul se îndreptă spre ea, iar celălalt spre grajd.

Exact cum sperase.

*

Malone reacționă la avertizarea Cassiopeiei și fugi spre capătul teancurilor de lemne, folosindu-le pe post de acoperire față de ușă, care se deschise violent.

Focul de armă începu.

Un zgomot de la o pușcă automată.

Se ghemui bine în spatele lemnului care, din fericire, oferea protecție amplă, gloanțele șuierând pe lângă, lovind în zidurile exterioare, sfâșiind buștenii. Acel bărbat trăgea fără țintă în întuneric, încercând să omoare orice și pe oricine, ceea ce însemna că nu voiau pe nimeni în viață.

Inclusiv el.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU

Zorin auzi trapa trântindu-se, apoi un huruit de obiecte grele lovind-o la exterior. Bănui că îi închisese cineva acolo acoperind trapa cu lemnul, se urcă pe scară și constată că fuseseră blocați. Se mustră că fusese atât de neglijent, dar entuziasmul momentului îi întrecuse firea precaută de fel.

Coborî înapoi unde era Kelly și întrebă:

— Presupun că nu există nici o altă ieșire?

Kelly clătină din cap, dar nicio urmă îngrijorare nu se văzu pe fața tovarășului său.

— Am PVV-5A.

Zâmbi. Explozibil din plastic.

Perfect.

Kelly se duse spre rafturi unde se aflau două cutii frigorifice, cu capacele sigilate cu bandă adezivă. Îndepărtă legăturile, iar în interior se aflau câteva cărămizi dintr-un material verde ca de măslină, învelite în plastic gros.

— Au fost aici multă vreme, spuse Zorin. Mai sunt bune?

— Le-am păstrat așa de la început. Mi s-a spus că materialul are o viață lungă la raft, dacă e protejat cum trebuie. Suntem pe cale de a afla dacă așa este.

*

Cassiopeia rămase în spatele trunchiului de copac, realizând că bărbatul care se îndrepta spre ea nu avea nicio idee unde se afla ea. În jur nu era nimic altceva în afară de o pădure deasă, deci avantaj pentru ea. Cotton, pe de altă parte, era sub focuri de armă. Putea auzi grajdul atacat de gloanțe. Trebuia să se îndrepte într-acolo, dar mai întâi era problema cu urmăritorul ei.

Se aplecă și găsi o piatră cât palma dreaptă. Umbra era la douăzeci de metri distanță, în drum

spre copacii de la stânga ei. Aruncă piatra în sus, în fața bărbatului, care lovi crengile, trimițând parte din zăpada acumulată la pământ într-o ploaie tăcută.

Trăgătorul nu ezită și deschise focul în direcția agitației.

Proastă mișcare.

Ea se răsuci, își sprijini arma de copac și apăsă trăgaciul.

*

Zorin urcă pe scară spre trapa de ieșire, cărând una dintre cărămizile verzi. Trecuse mult timp de când folosise explozibil ultima oară. O cărămidă întreagă părea prea mult, dar nu era timp pentru a-și face griji de putere sau de efect.

Kelly găsise o bobină cu sârmă de cupru și clești. Din fericire, depozitul era aprovizionat cu toate uneltele necesare. Dar asta și fusese ideea. Totul trebuia să fie acolo, gata de a fi folosit.

Nu putu găsi niciun loc bun pentru a plasa cărămida, cu excepția unui spațiu de deasupra ultimei trepte, câțiva centimetri sub trapa închisă. Presupuse că oricine i-ar fi închis ar fi pus o grămadă de lemne peste ea, fiind imposibil s-o împingă în sus, dar asta nu avea să fie o problemă pentru forța pe care era pe cale să o provoace.

Salve de focuri de armă se auzeau de deasupra.

Ciudat.

La fel ca acasă la Kelly. Ceva se întâmpla în fermă. Dar nu îi păsa pentru moment, până nu se elibera din cușcă.

Kelly urcă pe scară lângă el pentru a-i da două capete descoperite de sârmă de cupru. Le înfășură pe amândouă în jurul cărămizii, apoi băgă vârfurile metalice prin plasticul ce acoperea explozibilul. Apoi reașeză grămada aproape de trapă și coborî, cu grijă să nu deranjeze firele. Kelly le trăsese deja de-a lungul adăpostului până în capătul opus.

— Închide ușor ușa, îi spuse Kelly. Cât de bine poți, fără a afecta firele.

Înțelegea înțelepciunea. Explozia avea să distrugă cu siguranță în sus, dar avea să facă același lucru și în jos, și era important ca RA-115-urile să rămână protejate. Să nu mai vorbim de el și de Kelly. Reuși să închidă aproape de tot ușa care se deschidea spre exterior. Explozia nu avea decât să o închidă mai tare. Dar exista încă problema comprimării aerului în spațiul închis. Kelly se gândise și la asta, apucând două pături de lână și aruncând una în direcția lui.

Pentru cap și urechi.

Nu era protecție sută la sută, dar era suficient.

Se retraseră după rafturi și masa cu cele cinci dispozitive nucleare și se ghemuiră într-un colț îndepărtat. Celălalt capăt al sârmelor de cupru se aflau în fața lor, precum și o baterie de șase volți.

Atingeai capetele expuse de bornele bateriei și sarcina ar fi trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a aprinde noaptea.

*

Malone așteptă ca focul să se oprească, stând întins nemișcat în spatele grămezii de lemne, în afara razei de observație a omului din ușă. Asta era problema cu datul buzna fără să gândești. Altcineva în interior era posibil să gândească. În special după o avertizare. Dar acestui tip nu părea să îi pese, alegând să vadă dacă putea omorî totul repede.

Focul se opri.

Pentru un moment.

Malone se ridică în genunchi, găsi ținta în întuneric și trase trei gloanțe, doborându-l pe bărbat la pământ. Repede, avansă spre ușă, cu arma ridicată, lovind cu piciorul pușca, apoi verificându-i pulsul la gât.

Mort.

*

Cassiopeia auzi focurile și îl văzu pe bărbatul de la grajd căzând la pământ. Aparent, Cotton fusese pregătit pentru el. O formă ieși din grajd, cu un contur de neconfundat.

Fugi peste o porțiune de iarbă neîngrijită, strigând:

— Ești bine?

— Mai sunt și alții?

— L-am doborât pe celălalt.

Ea se afla la zece metri distanță.

*

Zorin ținu un fir, Kelly pe celălalt, bateria aflându-se pe podea între ei, cu păturile înfășurate în jurul capului, izolându-le urechile de explozia din închisoarea lor subterană. Pentru asta trăiau ofițerii KGB, pentru asta fuseseră instruiți ani de zile. Într-un final, se trezise dintr-o transă chinuitoare autoindusă. Pentru atâta timp rătăcise prin jur ca un bețiv, clătinându-se prin viață, cu stomacul plin de dezgust și dezamăgire, dar acum reușise din nou să se miște.

Se mișca. Înainte.

Și nu îl putea opri nimic.

Încuviință către Kelly.

Atinseră firele de borne.

Scântei.

*

Malone porni spre Cassiopeia, pe cale să îi spună că îi închisese pe Zorin și Kelly, când grajdul explodă.

Totul sări în aer, suflul azvârlindu-i pe el și pe Cassiopeia în spate, apoi trântindu-i la pământ. Capul îl duru brusc și își pierdu echilibrul. Se

ridică și încercă să o găsească pe Cassiopeia. Era întinsă la câțiva metri depărtare. Se târî spre ea, forțându-și mușchii să funcționeze. Începu să plouă cu rămășițe din grajd. Adună orice urmă de putere îi mai rămăsese și își aruncă corpul peste al ei.

Mușchii săi erau amorțiți de durere.

Apoi realitatea dispăru.

*

Zorin dădu la o parte pătura din jurul capului, la fel și Kelly. Explozia trimisese aproape tot suflul în sus, ușile adăpostului fiind forțat închise, împreunând metal dur cu metal dur și ținând majoritatea forței departe de ei. Un bubuit adânc subteran zguduise pereții, venind în șocuri și valuri, dar care acum se potolise. Totul rezistase. Electricitatea încă funcționa și luminile erau încă aprinse deasupra.

Se ridicară în picioare.

Toate cele cinci arme erau pe masă și păreau a fi bine.

Se duse către ușă și o deschise. Scara era și ea în regulă, iar trapa de deasupra era spulberată. Ascultă și nu auzi nimic. Grajdul de deasupra nu mai acoperea nimic. Zăpada cădea.

— Pregătește de plecare una din arme, îi spuse lui Kelly. Eu o să verific deasupra.

Apucă o lanternă, arma și se urcă la nivelul solului. Cam doar jumătate din grajd mai rămăsese, restul era împrăștiat pe o rază de douăzeci de metri în toate direcțiile. Bârna slăbită tremură când el sări deasupra rămășițelor. Trecu lumina peste pământ și văzu un corp. Rostogoli corpul și văzu urmele de gloanțe de pe piept.

Ăsta murise înainte.

În focurile de arme pe care le auzise.

Trecu cu lumina peste ce mai rămăsese din grajd și observă încă un corp. Se apropie și se ghemui,

dând la o parte bucățile de lemn vechi. Nu. Două corpuri. Unul peste celălalt. Îl rostogoli pe cel de deasupra. În lumină văzu o față pe care o recunoștea.

Americanul. Malone.

Aici?

O femeie lungită sub el.

Fu cuprins de îngrijorare.

Cum era posibil?

— Aleksandr.

Kelly ieșise din adăpost cu o servietă în mână.

Celălalt bărbat mort era cu Malone? Sau împotrivă? Focul de armă pe care îl auzise mai devreme părea să fi indicat o luptă. Celălalt era SVR? Posibil. Nu, foarte probabil. Mintea lui fu deodată plină de îndoială, un sentiment că existau capcane plasate, dar nedeclanșate.

Kelly se apropie.

— Sunt americani?

— Ăsta da.

— De unde știi?

— Trebuia să fi murit în Siberia. Ăla de acolo ar putea fi rus, ca la tine acasă.

— Mașina închiriată, spuse Kelly. E posibil să ne fi găsit prin ea. Tehnologia permite asta. Am presupus pur și simplu că nimeni de aici nu ne urmărea. Ar fi trebuit să-mi spui totul la mine acasă. Aș fi făcut altfel lucrurile.

Prea târziu acum.

Se ridică, neauzind nimic în întunericul din jur. Cu siguranță explozia ar fi atras întăriri.

Dar nimic.

Poate că ăștia erau singurii.

— E gata, spuse Kelly, scuturând servieta. Bateria se va ocupa de tot pentru cel puțin câteva zile. Mai mult decât suficient timp pentru mâine.

Mintea lui născoci noi posibilități. Erau planuri pentru situații neprevăzute în care se ocupa de americani, ceea ce ar fi putut asigura succesul. Pentru orice eventualitate.

Improvizează. Gândește.

— Luăm toate cele cinci arme.

— Sunt grele, Aleksandr.

Își reaminti. Cam douăzeci de kilograme fiecare.

— Ne descurcăm.

Și ar fi trebuit să plece cu un alt vehicul. Căută în buzunarele lui Malone și găsi niște chei.

— O să avem nevoie de lucrurile care sunt în mașina noastră, spuse Kelly.

Și își voia rucsacul.

— Mă duc eu să le iau. Pregătește celelalte arme. O să mă întorc să ajut la căratul lor.

Încă un lucru.

Kelly nu avusese șansa să explice despre Biserica St. John, Casa Albă și ce dezvăluise jurnalul Tallmadge.

— Trebuie să termini de povestit ce ai început acolo jos.

— Iar tu trebuie să explici despre Siberia și americani.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI

Malone deschise ochii.

Zăpada îi acoperea fața și i se scurgea pe guler. Cineva îl scutură, strigându-i numele. Recunoscu fața. Unul dintre agenții de la McDonald's. Frigul îi strângea tâmplele și se lupta cu simțurile amorțite, dar faptul că simțea ceva era bine, având în vedere ce își amintea că se întâmplase.

Grajdul explodase, afectându-i pe el și pe Cassiopeia. Stătea culcat lângă ea, celălalt agent trezind-o. Se împinse pentru a se ridica, îl durea capul, gâtul îi era țeapăn. Era complet dezorientat. Gura îi era uscată, așa că înghiți puțină zăpadă. Respira greu de durere, dar și de ușurare. Își verifică ceasul. Puțin peste 5:00 a.m. Fuseseră inconștienți câteva ore.

— Am așteptat cât am putut de mult, spuse unul dintre agenți. Apoi am venit și v-am găsit.

Cassiopeia se ridică în șezut și se uită spre el.

— Asta a durut.

— Asta așa e.

— Ce s-a întâmplat? întrebă un agent.

Se chinui să se ridice în picioare și trase în piept mai mult aer rece, încercând să scape de râncezeala din plămâni.

— Zorin nu a apreciat faptul că era închis sub pământ. Așa că a aruncat totul în aer. Nu ați auzit?

— Am fost la șaisprezece kilometri, într-o clădire.

— Ceilalți doi pe care i-am doborât? întrebă Cassiopeia.

— Morți amândoi, raportă un agent. Încercăm încă să ne dăm seama cum au dat de Zorin.

Nu era așa de greu, sincer. Așa cum bănuise Cassiopeia mai devreme, știau în general de depozitele de arme, doar că nu știau detaliile, în special de capcane. Așa că stătuseră de pază și

avuseseră noroc. Dar nu mai erau ei problema acum.

Privi către locul în care fusese grajdul.

— Trebuie să ne uităm la ceva.

Adrenalina îl aduse pe Malone în stare de alertă. Împrumută una dintre lanternele agentului și-și continuă drumul prin întuneric, găsind intrarea subterană cu capacul acum înlăturat, care lăsa să se vadă o gaură adâncă în pământ.

— Trapa aia de metal a ținut explozia înăuntru, spuse el. Altfel am fi fost morți.

Trebuia să fi fost vreun fel de buncăr sau poate o facilitate construită special de KGB. Își simțea capul greu încă, așa că se opri un moment și așteptă să i se limpezească mintea.

— Voi doi fiți cu ochii în patru aici sus, strigă el. Și n-a auzit nimeni explozia?

— Aici e pustiu. Următoarea fermă e la kilometri depărtare.

Coborî în întuneric, sperând că nu mai erau alte capcane. La capăt găsi o ușă de metal pe jumătate deschisă, pe care o examină îndeaproape. Nimic nu părea ieșit din comun.

Deschise ușor ușa și îndreptă lanterna spre interior.

Pe peretele exterior se afla un întrerupător, de la care pornea un cablu spre becurile de deasupra. Se gândi dacă să îl apese sau nu și, în cele din urmă, se hotărî să o facă.

Tuburile luminară puternic.

Stinse lanterna.

Cassiopeia îl urmă în interior.

Era impresionat de varietatea materialelor depozitate. Absolut tot ce îi trebuia unui spion întreprinzător. În interiorul unei lăzi frigorifice se aflau cărămizi de explozibil artizanal, ceea ce explica cum reușise Zorin să se elibereze. Făcu inventarul pistoalelor, puștilor și muniției, împreună cu proviziile pentru supraviețuire.

Dar nicio armă RA-115.

Pe o latură a adăpostului se afla o masă goală. Nu era nimic care să indice că ar fi fost arme nucleare vreodată acolo.

— Grozav, bombăni el. E bun dus și noi tot nu avem habar dacă e o amenințare sau nu.

Incapacitatea de a auzi conversația de mai devreme devenea acum o mare problemă. Lovi peretele cu palmele, simțindu-se gâtuit de furie. O dăduse în bară. Rău. Cei doi agenți de la fața locului ar fi trebuit implicați ca întăriri. Dar încercase să păstreze secrete informațiile. Farsa din adăpost era evidentă, și, deși acesta era spațios, nu îi plăcea sentimentul de izolare. Neaflând nimic altceva acolo, urcară înapoi.

— Cealaltă mașină e încă acolo pe drum? îl întrebă pe unul dintre agenți.

I se spuse că era, așa că el și Cassiopeia o luară la fugă, găsind-o parcată pe aleea unde copacii blocau calea. Ea părea să știe ce anume căuta și amândoi priviră pe geamurile din spate. Geanta de nailon, care era acolo mai devreme, dispăruse.

— După câte se pare, au avut nevoie de un târnăcop, de clești și de o închizătoare, spuse ea.

Așa era.

Ceilalți doi agenți îi prinseră din urmă.

— Mașina noastră e aici, lângă șosea? îl întrebă pe unul dintre ei.

— Nu am văzut niciuna.

Minunat.

— Are câteva ore avans, spuse Cassiopeia. Deci e cu siguranță deja acolo unde plănuise să fie.

— Mai rău, nimeni nu l-a mai urmărit.

Era timpul să raporteze veștile proaste.

*

Stephanie se așeză la biroul mic din camera ei de hotel. Se întorsese aici de la Departamentul de Justiție, după ce îl sunase pe Danny să îi spună că ar trebui să își deschidă o afacere de prezis

viitorul. El doar râsese și spusese că nu era nevoie de un clarvăzător ca să îi citească pe oamenii ăștia. Îi fusese imposibil să doarmă. Afară, patru etaje mai jos, lumini ca de chihlimbar iluminau intrarea principală a hotelului, unde taxiuri și mașini de închiriat veneau și plecau. O ninsoare ușoară căzuse peste noapte, nelăsând urme, în afară de puțină gheață. Asta nu era bine pentru mai târziu. Vremea bună însemna mai multă lume, mai multe distrageri, mai multe oportunități pentru Zorin.

Telefonul ei sună.

— Sper că sunt vești bune, spuse ea, răspunzând.

— Nu sunt, spuse Cotton.

Și ascultă ce se întâmplase.

— Avem camere peste tot în oraș, îi spuse ea. O să cer să fie verificate înregistrările. Mașina aia trebuie să apară undeva.

— Presupunând că Zorin vine în Washington, ar putea planifica un atac aerian din exterior.

— Avem cerul acoperit mai bine decât solul.

— O să las asta în seama ta. Ne îndreptăm înapoi spre Casa Albă.

Închise apelul și hotărî să își joace înțelegerea cu Fox, apelând telefonul lui Litchfield. Idiotul răspunse rapid și îi spuse că nu aveau nimic și că Zorin era încă liber.

— Nicio dovadă că are o bombă nucleară?

— Mi-e teamă că nu.

— Fox o să vrea să păstreze programul.

— Înțeleg.

— O să fiu la Casa Albă pe la zece, îi spuse el. Dacă se schimbă ceva, să îmi spui și mă voi asigura că acționăm imediat.

— Vei fi primul pe care îl sun.

Lăsă telefonul deoparte, urându-se pentru că trebuia să simuleze cooperarea. Încă plănuia să își dea demisia mai târziu. Gândul de a munci pentru oamenii aceștia îi întorcea stomacul pe dos. La naiba, Litchfield singur era suficient de rău. Putea

găsi altceva de făcut în altă parte. Poate avea să îl urmeze pe Cotton și să se mute în străinătate. Îi surâsese mereu ideea.

Telefonul ei sună din nou.

Luke.

În sfârșit.

Răspunse și o salută o voce de femeie.

— Numele meu este Sue Begyn. Tatăl meu este Lawrence Begyn. Luke Daniels a venit să vorbească cu el.

Nimic din toate astea nu suna bine.

— Cum de telefonul lui Luke e la tine?

— A fost rănit. Doar ce am reușit să îi iau telefonul de la o asistentă. Tu ești ultima persoană apelată din listă, așa că doar am sunat înapoi. Îl știi pe Luke?

O cuprinse groaza.

— Sunt șefa lui. Spune-mi unde ești.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI

Zorin se simțea mai bine. Reușiseră să fure mașina lui Malone și ajunseseră în Washington fără incidente. Zorii veniseră cu o lumină slabă a soarelui și cu un vânt ce adusese nori de plumb. Luaseră toate cele cinci arme și toate dovezile electrice că bombele existaseră vreodată în adăpost. Pe drum spre oraș îi explicase lui Kelly ce se întâmplase la dacea, nelăsând la o parte nimic despre americanul Malone. Kelly îi dăduse apoi niște informații uluitoare și acum putea înțelege ușor de ce fusese Andropov entuziasmat de un amănunt istoric al unei societăți obscure din Războiul Revoluționar american, peste care dăduse cu patruzeci de ani în urmă un diplomat sovietic perspicace.

Un adevăr, cum spusese Kelly, pe care oamenii pur și simplu îl uitaseră.

Parcaseră într-un garaj adiacent Union Station printre un milion de alte mașini. Sperau că nimeni nu o căuta pe a lor sau, dacă o căutau, nu s-ar fi gândit să o caute aici. În portbagaj se aflau patru bombe RA-115, gata de a fi activate. Îi venise o idee la adăpost în legătură cu modul de a le distrage atenția și de a-i ține ocupați pe americani, azvârlindu-le un ultim sentiment fals de siguranță.

Înainte de a găsi un restaurant deschis, cercetaseră Biserica St. John și descoperiseră ceva uimitor. Clădirea era închisă pentru renovări și fusese așa de un an de zile, o renovare amplă ce implica schele până la vârful turnului cu clopot. Nu avea să se țină nicio slujbă astăzi acolo. Kelly își făcuse griji, gândindu-se că ar fi trebuit să își facă intrarea devreme, înainte ca oamenii să ajungă. Acum acest lucru nu mai era necesar, întregul perimetru fiind închis temporar cu un gard înalt. Odată ce trecea de el, nu ar fi trebuit să fie deranjat. Lipsa oamenilor în împrejurimi îi oferise

și o oportunitate de a ascunde, printre molozuri, geanta de nailon pe care o recuperaseră din mașina închiriată.

Parcul Lafayette se afla imediat pe partea opusă a bisericii. Dincolo de el se afla Casa Albă, la doar trei sute de metri depărtare. Clădirea impresionantă fusese iluminată devreme de dimineață, pregătită pentru momentul în care noul președinte avea să preia mandatul. Terminând cercetarea, se retrăseseră repede la câteva blocuri distanță în restaurant și comandaseră micul dejun, care tocmai le fusese servit.

— Mai e ceva ce trebuie să discutăm, spuse Kelly, cu vocea joasă.

Mesele se umpleau repede cu clienți nerăbdători să fie serviți. Zorin prinse porțiuni din conversații de turiști, dezbateri politice și bârfe. Încă o dată era înconjurat de adversarul principal. Dar aceasta nu era o dimineață obișnuită de duminică. Istoria era pe cale de a fi scrisă.

Și în mai multe feluri.

Mâncă din ouă, cârnat și pâinea prăjită.

— Nu vom mai părăsi acest loc astăzi, nu? întrebă Kelly cu voce joasă.

Îl privi pe tovarășul său. Nu avea niciun sens să mintă.

— Eu nu.

— Din momentul în care am deschis ușa și te-am văzut, spuse Kelly, am știut că mi-a venit și mie timpul. Că acel incident de la mine de acasă mi-a spus ceva. Sunt prea bătrân pentru a fugi, privind în spate la fiecare secundă, întrebându-mă dacă astăzi este ziua în care mă vor găsi în sfârșit.

Înțelegea acea paranoia. Fiecare ofițer din serviciile secrete o trăise. Să trăiești în minciună presupune să-ți asumi adevărul. Dar existase mereu un plan de salvare. În caz de expunere, sau necazuri, tot ce trebuia să facă era să se întoarcă înapoi acasă în URSS.

Dar acea opțiune nu mai exista.

— Nu avem unde să ne ducem, mormăi el.

Kelly încuviință.

— Nimeni nu ne vrea, Aleksandr. Suntem tot ce a mai rămas din ce a existat odată.

Se gândi la școala militară, apoi la centrul de instrucție KGB. Niciodată nu și-ar fi imaginat atunci că avea să fie ultimul care a rezistat.

— Mi-am dat seama, spuse Kelly, că asta a fost o misiune cu sens unic pentru tine. Vreau să știi că și pentru mine e un bilet doar dus. Când va fi, voi merge cu el.

— Ești un ofițer bun și loial.

— M-am născut în KGB, spuse Kelly. Părinții mei au fost amândoi ofițeri și m-au crescut să fiu și eu unul. Nu am cunoscut altă viață, deși am trăit o ficțiune pentru mult, mult timp.

Și el trăise acea contradicție.

Care nu era bună.

Îi era surprinzător de foame, iar restaurantul era plin de un miros îmbietor de cafea proaspăt preparată. Așa că făcu semn chelneriței că voia să comande din nou.

Kelly zâmbi.

— Condamnații par întotdeauna capabili să mănânce.

— Acum înțeleg de ce. Ești împăcat cu gândul că totul se va termina curând.

— Unicul meu regret, spuse Kelly, este că nu m-am căsătorit niciodată. Mi-ar fi plăcut să experimentez asta.

— Soția mea a fost o femeie bună care a murit mult prea tânără. Dar acum mă bucur că s-a dus. Poate că nu aș fi avut curajul să fac ce trebuie făcut dacă ar fi fost încă în viață.

Și apoi mai era Anya.

Ar fi trebuit să sune să spună adio. Tot amânase asta, știind că nu îi putea spune adevărul. Ea se oferise să caute acel jurnal. Faptul că era acum irelevant conta și ar fi trebuit să i se spună. Încă avea telefonul pe care îl cumpărase în Irkutsk,

deschis de câteva ore încoace, dar nici ea nu încercase, până acum, să îl contacteze.

— Le-ai adus pe toate cinci cu un motiv, spuse Kelly.

Așa era, iar una se afla la picioarele sale, sub masă, în siguranță în interiorul carcasei de aluminiu.

— E timpul să îmi spui de ce.

— Trebuie să ne asigurăm că americanii sunt ținuți ocupați, spuse el. Acum că îți știu intențiile, este ceva ce poți face pentru a ne asigura succesul. O penultimă surpriză pentru adversarul principal.

Lui Kelly părea că îi plăcea asta.

— Spune-mi.

*

Cassiopeia intră în Camera Albastră. Ea și Cotton veniseră din Virginia direct aici, la Casa Albă. Spațiul în formă de oval își merita numele, ornat cu covoare de un albastru uluitor și draperii asortate. Din acest spațiu erau uși deschise spre camerele adiacente și un alt grup de uși din sticlă dădea spre peluza de sud, unde putea fi văzută o porțiune din Grădina cu Trandafiri, alături de magnolii care ascundeau un soare palid. Mobila fusese scoasă și înlocuită cu rânduri de scaune acoperite cu perne, îndreptate spre podium aflat în fața unicului șemineu din cameră. O cameră de televiziune se afla în partea opusă a podiumului lângă ușile exterioare. Nimeni nu era în interior, toate ușile fiind blocate de cordoane de catifea.

— Multe se vor întâmpla aici în curând.

Se întoarse și îl văzu pe Danny Daniels.

— Nu am apucat să vorbim prea multe când ați fost aici acum câteva ore, spuse el.

— Mă bucur să te văd din nou, spuse ea.

— Cotton vorbește cu Edwin, spuse ea. Eu am decis să vin aici să arunc o privire.

— E un spațiu impresionant. Astăzi va primi un nou președinte.

— Nu pari foarte încântat.

— O să îmi fie dor de slujba asta.

— Și planurile tale de viitor?

Știa despre el și Stephanie, una dintre puținii care știau adevărul. Din acel cerc închis făceau parte doar președintele, prima doamnă și Edwin Davis. Aflase din greșeală în timpul unei alte crize, cu câteva luni în urmă. Cotton simțise că ea știa ceva, dar rezistase tuturor eforturilor lui de afla mai multe. Un lucru era cert, putea cu siguranță să țină un secret.

— Pauline și cu mine ne-am luat rămas-bun. O să trecem unul pe lângă celălalt, îi spuse el în șoaptă. Dar, așa cum se spune, „ce nu te omoară, te face mai puternic".

— Tot timpul ai văzut lucrurile din perspectiva care trebuie. O să îmi fie dor de asta.

El ridică din umeri.

— Nostalgia nu mai e ce a fost odată.

— Cotton e destul de supărat.

— Nu e vina lui că Zorin a hotărât să arunce totul în aer. Întrebarea este dacă există ceva de care să ne temem?

Când ajunseseră, li se spusese că serviciile secrete verificaseră radiațiile în buncăr și nu detectaseră un nivel suficient pentru a trage vreo concluzie. Li se spusese și că Luke Daniels fusese rănit și era în spital.

— Vreo veste despre Luke? întrebă ea.

— Stephanie e acolo. Ar trebui să aflăm ceva în curând.

Îl privi în timp ce studia camera goală.

— Durează mult jurământul?

El clătină din cap.

— Șeful justiției se va ocupa de jurământ, întâi vicepreședintele, apoi președintele. Noi toți stăm acolo și ne uităm prostește la camere. Cincisprezece, douăzeci de minute maxim. Fără

discursuri. Astea toate sunt pentru mâine și ceremonia publică în afara Capitoliului. Jumătate de oră și am terminat. Dar Fox are de gând să mai rămână pe aici un pic după aceea.

Trebuia să spună:

— Încă nu avem dovezi clare că bombele nucleare sunt aici.

— Sunt aici. O simt.

Și instinctele ei vibrau.

— O să avem nevoie de tine aici să stai de pază, spuse el. Tu și Cotton sunteți singurii care îi pot identifica pe Zorin și Kelly.

Amândoi aruncaseră o privire prin fereastra de pe Insula Prince Edward.

— Te întorci în Tennessee mâine?

El încuviință.

— Înapoi acasă.

El părea dus pe gânduri, altundeva, departe.

— Am o presimțire rea în legătură cu asta, mormăi el. O presimțire foarte rea.

*

Zorin termină de explicat planul său, mulțumit că Kelly fusese de acord cu tactica pe care se hotărâse să o abordeze.

Chelnerița le aduse a doua comandă.

— Realizezi, spuse Kelly, că vom fi primii care au reușit un atac direct asupra adversarului principal.

Așa avea să fie, ceea ce însemna ceva pentru el.

Un sentiment de realizare.

În sfârșit.

Se întinse pentru a da mâna cu Kelly.

— Împreună, vom face asta pentru patria-mamă.

Își strânseră puternic mâinile. Camarazi, amândoi părând bucuroși că avea să se termine astfel.

— Termină-ți mâncarea, îi spuse lui Kelly. Trebuie să dau un telefon.

Se întinse după rucsac și scoase telefonul.

— Nu durează decât un moment, și o să ies afară.

Se ridică de la masă și zări un ceas de perete în spatele tejghelei. 7:50 a.m.

Rămăseseră patru ore.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU

Stephanie ajunsese la spitalul din Manassas, Virginia, folosind o mașină furnizată de Casa Albă. Aflând de Luke, îl sunase pe Danny, care o grăbise să se îndrepte într-acolo imediat. La venire o întâlnise pe Sue Begyn și aflase că Luke suferise o contuzie și făcuse bronșită din cauza inhalării excesive de fum. Era inconștient, iar plămânii lui erau în curs de curățare cu oxigen. Din fericire, nu avea nicio arsură. Se aruncase sub un pat greu, care se prăbușise, protejându-l suficient cât Sue să îl poată scoate de acolo. Aparent, femeia își riscase viața pentru a-l salva. Grozav, până Stephanie descoperi că era o Riverină.

Stephanie stătu lângă patul lui Luke și îl privi. Fusese o idee bună, să-l angajeze unchiul său, și își demonstrase calitățile printr-o performanță exemplară. Chiar și Cotton vorbea frumos despre el. Doctorul îi spusese că avea să fie bine, dar că va fi scos din joc pentru câteva zile. Ce trebuia să știe era ce va face când se va întoarce acasă, în primul rând.

Sue fusese chemată în camera tatălui ei. În timp ce încercau să scape, bătrânul suferise un sever atac de astm și era acum într-o semicomă, dar avea să iasă din ea. Din fericire, paramedicii și pompierii din regiune ajunseseră la fața locului la timp, transportându-i rapid pe ambii bărbați direct la spital. Nu făcuse presiuni asupra lui Sue și voise să îl verifice pe Luke mai întâi.

Dar timpul se scurgea.

Amiaza venea repede.

O descriere și o plăcuță de înmatriculare a mașinii guvernului furată în Virginia fuseseră distribuite tuturor polițiștilor pe o rază de optzeci de kilometri de Washington. Înregistrările camerelor de vederi din trafic erau analizate în eventualitatea că vehiculul ar fi putut să apară. Dar

știa că acel tip de noroc se întâmpla numai la televizor. Atât de mulți oameni erau în oraș. Prea multe mașini. Și erau sute de camere și mai multe ore de filmări ce ar fi trebuit analizate.

Serviciile secrete aveau controlul depozitului de arme, dar nu fusese detectată nicio urmă de armă RA-115. Și, mai rău, nu aveau nici cea mai vagă idee cum arăta Zorin. Nu exista nicio poză cu el în bazele de date ale Statelor Unite, iar rușii nu fuseseră dispuși să ofere una, presupunând că ar fi deținut o poză recentă. Bărbatul nu fusese un jucător pentru multă vreme. Dar Cotton și Cassiopeia îl puteau recunoaște pe loc. Cu Kelly, la fel, se dovedise a fi dificil din moment ce știau atât de puține despre el. Nici pașaport american, nici permis de conducere canadian nu exista pe numele Kelly. Nimic neobișnuit, din moment ce acest bărbat fusese antrenat să fie invizibil. Autoritățile canadiene îi interogaseră vecinii și angajatorul, negăsind nicio poză recentă de-a sa. Se pare că era timid în fața aparatelor de fotografiat.

Ușa se deschise și Sue intră în camera lui Luke.

— Cum e tatăl tău?

— O să fie bine, dar va mai sta aici câteva zile.

— Trebuie să știu ce s-a întâmplat.

— Trei bărbați au atacat casa cu grenade incendiare. Eu am reușit să scap pe o fereastră. Am auzit câteva focuri de armă în interior. Pompierii mi-au spus că au găsit un cadavru, deci Luke probabil că l-a doborât pe unul dintre ei. Eu i-am împușcat pe ceilalți doi. L-am scos afară pe tatăl meu, dar apoi a suferit un atac. Luke a rămas înăuntru.

— Știi de ce?

Sue clătină din cap.

— Nu am fost acolo unde s-au dus tatăl meu și Luke. Am stat de pază în afara dormitorului. Căutau jurnalul Tallmadge, dar nu știu ce au găsit, dacă au găsit ceva.

Și totuși Luke își riscase viața rămânând într-o casă în flăcări. Un telefon sună.

Nu al ei.

Al lui Petrova.

Ceea ce-i trimise un fior pe șira spinării.

— Poți aștepta afară un minut? întrebă ea.

În timp ce Sue plecă, apucă telefonul din buzunar, pe care îl cărase de când Luke îl recuperase din mașina distrusă a lui Petrova.

— Anya, spuse o voce de bărbat când răspunse.

— Nu, tovarășe Zorin, nu este Anya.

Liniște.

— Numele meu este Stephanie Nelle. Lucrez pentru Departamentul de Justiție al Statelor Unite. Știm ce pui la cale.

— Mă îndoiesc.

— Poți fi atât de sigur? Am acest telefon.

— Unde este Anya?

— E moartă.

Mai multă liniște.

— Cum a murit?

— Într-un accident de mașină, încercând să scape de noi.

Se hotărî să extindă cacealmaua.

— Știm că ești în Washington și că ai o armă. Avem acum sub control depozitul din Virginia.

— Nu are nicio importanță. După cum ați văzut, e gol.

— Le-ai luat pe toate cinci cu tine?

— Cinci ce?

Nu ceda. Dar la ce se așteptase? Acesta era un om care jucase jocul pe vremea când chiar existase un joc.

— Nu vei ajunge la Casa Albă, spuse ea.

— Sunt deja acolo, spuse el și închise.

Adevăr sau ficțiune? Imposibil de spus. Făcuse tot posibilul să îl facă să vorbească, dar el își păstrase calmul, chiar și atunci când aflase că iubita lui era moartă. Dar nu avea nicio idee cât de apropiată fusese acea relație. Și chiar dacă fusese

ceva special, un om ca Zorin nu ar fi cedat pentru nimic.

Privi în jos către Luke.

Ce știa el devenise brusc și mai important.

De fapt, el era unica pistă pe care o mai aveau.

*

Zorin stătu în fața cafenelei, în frig, încercând să își mențină calmul.

Închise telefonul.

Anya, moartă?

Nu mai simțise un astfel de sentiment de pierdere de când murise soția sa, dar acum îi revenise binecunoscuta durere în stomac. Anya se alăturase de bunăvoie acestei cauze, asumându-și-o, devenind un partener activ. Se iubiseră? Asta era greu de spus, din moment ce niciunul dintre ei nu exprimase prea multă emoție vreodată. Dar relația fusese satisfăcătoare. Aflarea faptului că nu mai era în viață nu făcu decât să-i întărească decizia.

Aceasta avea să fie ultima lui misiune.

Femeia de la telefon, Stephanie Nelle, nu știa decât o mică parte din toate astea. Avea destulă experiență cât să recunoască o cacealma. Știa de RA-115, dar nu avea nicio idee dacă fusese vreuna în acel buncăr. Și cu siguranță nu avea nicio idee unde se afla el acum.

Dar știa ținta.

Casa Albă.

Din păcate, nu avea să îi fie de folos.

Nu îl vor vedea niciodată.

*

Stephanie nu știa nicio modalitate de a restabili contactul. Zorin dispăruse și era încă liber pe undeva, iar telefonul sigur închis și în curând distrus.

— Sue, strigă ea.

Femeia mai tânără intră din nou în camera de spital.

— Nu există nicio cale de a vorbi cu tatăl tău?

— Va fi inconștient până mâine cel puțin. Doctorul a spus că e norocos că fumul nu l-a ucis.

Ceea ce îi reducea opțiunile.

Pe ecranul monitorului de lângă patul lui Luke linia verde continua să pulseze, iar bipul încet se auzea ca ticăitul unui ceas. Se aplecă și apăsă butonul pentru a chema pe cineva. Era timpul să se folosească de poziția ei. Asistenta apăru și îi spuse să îl găsească pe doctorul lui Luke. Când i se răspunse cu un refuz, îi prezentă insigna ceea ce însemna că nu era vorba de o rugăminte. În cele din urmă, asistenta cedă și părăsi camera.

— Spune-mi tot ce știi, îi spuse lui Sue. După cum vezi, nu am chef de tâmpenii.

— Tata i-a spus lui Luke despre un jurnal al societății, scris de Benjamin Tallmadge. A spus că Charon probabil îl avea ascuns pe undeva prin casă. Tata a crezut că știe unde ar fi putut fi, așa că s-a dus să verifice.

Petrova căutase același lucru, deci acum înțelese de ce Luke își riscase viața.

— Și nu ai nicio idee de importanța acestuia.

— Tata nu a vorbit niciodată de el, mai puțin în ultimele două zile. Dar i-a spus lui Luke că acum mult timp un sovietic văzuse jurnalul.

Ceea ce raportase și Peter Hedlund.

Doctorul intră în cameră, iar ea îi spuse că îl voia pe Luke trezit.

— Este imposibil, spuse el. Mult prea periculos. Trebuie să iasă singur din această stare.

Știuse că acela avea să fie răspunsul, așa că scoase insigna din nou și spuse:

— Pot doar să spun, domnule doctor, că miza în joc aici este vitală pentru această țară. Am mai puțin de trei ore să rezolv o treabă și trebuie să vorbesc cu agentul meu. Vă asigur, Luke ar vrea să faceți asta.

Bărbatul clătină din cap, rămânând ferm.

Trebuia să știe.

— Există un stimul pe care să i-l puteți da și care să îl trezească?

— Există, dar nu îl voi administra.

Sue păși spre pat și îl ridică pe Luke în șezut, pălmuindu-l peste față.

Bun. Și asta ar merge.

Doctorul dădu să o oprească, dar Stephanie îl opri cu arma scoasă.

— Ieși afară, spuse ea.

Bărbatul fugi șocat.

Sue îl plesni pe Luke din nou, apoi îl scutură. Luke începu să tușească, deschizând ochii ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somn, concentrându-se cu greu și cu cearcăne sub ochi. O barbă nerasă de mai bine de două zile îi acoperea bărbia. Nu arăta și nici nu se purta ca de obicei.

— Funcționează pe teren, spuse Sue.

Stephanie zâmbi. Așa era.

— Luke, trebuie să te trezești.

Ea observă că el încerca din greu să facă exact asta.

— Trebuie să știu dacă e ceva de găsit în casa aia.

Aruncă o privire către Sue și decise că nu aveau de ales, așa că încuviință și o altă palmă îi trecu peste față.

O privi mirat pe Sue.

— M-ai… plesnit?

Ea zâmbi forțat.

— Doar cu cel mai mare respect.

— A durut, spuse el frecându-și obrajii.

— Ai auzit ce am întrebat? întrebă Stephanie.

— Da, am auzit, dar nu pot să respir cum trebuie.

Tuburile de oxigen erau înfășurate în jurul capului și îi furnizau oxigen direct în nări. Îl lăsă un moment pentru a trage câteva guri de aer curat.

— Acoperișul s-a prăbușit, spuse el. Cum am ieșit?

Stephanie arătă spre Sue.

— Ea ți-a salvat fundul.

— Se pare că-ți rămân dator.

Stephanie apucă telefonul și apelă. Când conexiunea se stabili, apăsă pe DIFUZOR. Danny așteptase telefonul, știind că erau într-un punct mort, sperând să afle ceva de la Luke.

— Jurnalul Tallmadge e… în casă, spuse Luke. Îl citeam. Begyn și cu mine.

Își duse mâna la tâmple.

— Dar… nu am terminat… înainte să înceapă focurile.

— Casa a ars rău, spuse Sue. Dar e încă în picioare.

— Deci jurnalul s-a dus, spuse o nouă voce.

Era Danny la telefon.

Luke văzu telefonul în mâna ei.

— Nu, nu s-a dus.

— Spune-ne, Luke, continuă Danny. Tot guvernul Statelor Unite va intra pe porți. Trebuie să-i scot de aici?

— Jurnalul ăla, spuse Luke, e în interiorul unui dulap ignifug în garderoba dormitorului principal. O cameră secretă de care știa Begyn.

Părea că fusese nevoie de toată vlaga care-i mai rămăsese pentru a scoate asta.

Îi făcu semn să o ia ușor.

— Stephanie, tu ești cel mai aproape, spuse Danny. Petrova voia acel jurnal cu disperare. Avem nevoie de el.

„Iar Zorin nu îl are și totuși merge înainte”.

— Mă îndrept într-acolo chiar acum.

— O să trimit ajutoare cu elicopterul, dar du-te acolo înainte și verifică.

*

Malone se holbă la Danny Daniels. Când primi apelul de la Stephanie, președintele mersese de-a lungul holului de la etajul doi până în camera în care el și Edwin Davis își stabiliseră sediul. La parter era prea mare agitație, prea mulți oameni ca să poată avea un pic de intimitate. Personalul nou începuse să își preia posturile cu mare entuziasm, iar cel vechi își închidea birourile.

— Ar trebui să mă duc la casa aceea, îi spuse Malone președintelui.

Daniels clătină din cap.

— Tu și Cassiopeia sunteți singurii care știu exact cum arată Zorin și Kelly. O să am nevoie de voi amândoi în centrul de securitate. Avem camere peste tot. Vedeți dacă puteți zări pe oricare dintre ei în afara gardului.

— Asta nu e cine știe ce apărare.

— E tot ce avem.

— Nu ar trebui să fii jos și să întâmpini invitații?

— De parcă îmi pasă. Și, apropo, îi doare în cot de mine. Eu sunt pâinea prăjită de ieri.

Până acum nu reușiseră să localizeze mașina pe care o furase Zorin, dar agenții încă examinau înregistrările camerelor din trafic. Fusese emisă o alertă către toate forțele de ordine, dar se estima că vor fi în jur de un milion de oameni în oraș astăzi și mâine.

— Are o bombă, spuse Daniels. Noi doi știm asta.

Malone era de acord.

— S-ar putea să aibă chiar mai mult de una.

— O să încerce să arunce totul în aer, spuse Daniels. Și nu putem face absolut nimic în afară de a micșora panica. Și dacă ne înșelăm? O să avem mult de furcă.

Daniels se uită la el cu o privire resemnată.

Lipsa de dovezi concrete privind o amenințare continua să le facă pledoaria aproape imposibil de susținut.

— Nu știu de ce nu facem acest nenorocit de jurământ la Capitoliu, duminică sau în altă zi. Dacă ideea e de a respecta ziua Domnului, muncim mai mult azi decât mâine.

Malone auzi frustrarea.

— Experții îmi spun că Zorin trebuie să fie aproape, spuse Daniels. Ceea ce înseamnă că trebuie să care acea bombă cu el.

Împreună cu un târnăcop, clești și o închizătoare, pe care Zorin se dusese special să le recupereze. Daniels avea dreptate. Monitorizarea camerelor din perimetru părea un lucru inteligent.

Se ridică.

La fel și președintele, îmbrăcat în costum și cravată. Mâine avea să poarte cravată neagră și frac pentru ultima sa apariție pe platformă în fața Capitoliului.

— Îmi mai spun și că nu e ca la televizor, spuse Daniels. Nu există niciun cronometru digital care să piuie pe chestiile astea. Au fost făcute cu mult înainte să existe așa ceva. De fapt, nu e niciun cronometru, sunt multe piese în mișcare. Au făcut totul simplu. Pentru a o opri, doar apasă un întrerupător înăuntru și smulge firele din baterie. Astfel oprește sarcina electrică, se creează căldura și se declanșează reacția. Dar dacă este suficientă căldură și acel întrerupător crapă, nu mai există nicio posibilitate de a opri explozia.

Nu îi plăcea cum suna asta.

— M-am gândit că ar fi bine să știi, spuse Daniels. Pentru orice eventualitate. Voi fi jos. Să fac ce face un lame duck.

Malone se uită la ceas.

10:20 a.m.

Mai rămăseseră 1 oră și 40 de minute.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Zorin ajunse la St. John.

Își croise drum către biserică pe mai multe străzi lăturalnice, la câteva blocuri distanță de Casa Albă, ținându-se departe de artera aglomerată din fața porților principale. Se cocoșase de frig în haină și rămăsese în alertă, uitându-se după camerele de supraveghere sau dacă îl urmărește cineva extrem de conștient de vulnerabilitatea sa. În special după apelul cu americanca. Acesta era cu siguranță momentul cel mai dificil.

Din fericire, zona din spatele bisericii era plină de copaci și garduri vii care îi ofereau suficientă acoperire. Mai devreme, când fusese încă întuneric, el și Kelly ascunseseră geanta cu unelte. Acum căra servieta din aluminiu, care ar fi putut atrage atenția, dar reușise să meargă repede în jos pe o alee, în spatele unei clădiri învecinate, apoi să se strecoare neobservat printr-un gard în șantier.

Făcu o pauză și privi către Parcul Lafayette, la mai puțin de o sută de metri distanță, o mare de zgomote ridicându-se din mulțimile de acolo și umplând porțiunea închisă din Pennsylvania Avenue din fața Casei Albe. Traficul auto nu mai fusese permis acolo de douăzeci de ani, dar pietonii erau liberi să vină și să plece.

Astăzi avea să fie un loc aglomerat.

Gardul ce înconjura biserica oferea acoperirea perfectă, fiind învelit cu un plastic negru care împiedica vizibilitatea din exterior. Pe anumite porțiuni, copacii goi flancau bariera cu trunchiurile lor negre ca fierul. Considera un semn faptul că biserica era închisă pentru reparații, nu divin, căci Dumnezeu nu fusese niciodată parte din viața sa, ci mai mult de la destin. Poate un dar de la tovarășii căzuți, care îl priveau și îl încurajau.

Kelly îi spusese tot ce trebuia să știe despre biserică și se mișcă repede spre partea de nord a

clădirii, cărând servieta grea de aluminiu și geanta de nailon. Făcea cu grijă fiecare pas, întrucât îi alunecau ghetele pe zăpadă. Sub schele, printre copaci și tufe, dincolo de un grilaj din fier, observă intrarea în subsol. Culcă servieta și geanta și apucă cleștii. Calea de intrare era blocată de două plăcuțe metalice rabatabile, prinse cu un lacăt lucios. Kelly îi spusese despre turnul înalt al bisericii și cum custodele îl dusese în subsol. Spațiul subteran era surprinzător de mare, adăugat clădirii cam la douăzeci de ani după ce biserica fusese construită.

Sparse închizătoarea și lacătul căzu.

Puse cleștii înapoi în geantă, apoi deschise cele două panouri, dezvăluind un șir de trepte din beton. Inițial, Kelly înlocuise închizătoarea cu cea nouă cumpărată mai devreme, încuindu-l înăuntru. Slujbele de duminică fiind în desfășurare, era posibil să nu-și dea seama nimeni că era dedesubt. Ar fi intrat cu câteva ore înainte și ar fi așteptat pur și simplu să vină amiaza. Faptul că biserica era închisă schimbase lucrurile și îi permisese lui Kelly să facă ceva mult mai important.

Totuși, își spuse că puțină viclenie ar fi fost înțeleaptă.

Mai întâi cără jos bomba și geanta de nailon. Apoi atașă noua închizătoare unui panou, împreunând apoi ambele panouri și închizându-le unul peste celălalt din partea de jos. Doar de aproape se putea vedea că închizătoarea nu era prinsă de ambele panouri.

Coborî treptele și găsi un întrerupător ce aprinse luminile de deasupra. Spațiul puternic luminat avea cam cincisprezece metri pătrați, era plin de instalații și de conducte, țevi, cabluri și valve. Cele mai multe păreau a fi pentru sistemul electric, de încălzire și de răcire. Mașinăriile torceau, trimițând aer cald sus în biserică, parte din el încălzind și subsolul.

Își scoase haina și mănușile.

Și privi dincolo de perete.

*

Stephanie porni cu mașina din Manassas și, folosind navigarea smartphone-ului, găsi proprietatea Charon. Sue avusese dreptate. Focul distrusese casa. Mare parte din acoperiș era făcut scrum, o aripă era prăbușită, dar secțiunea centrală și o a doua aripă încă rămăseseră în picioare pe două etaje. Totul devenise un haos carbonizat, care mocnea și bogăția dispăruse.

Pompierii plecaseră, peisajul era aproape funebru. Ramele ferestrelor fuseseră distruse și rămăseseră agățate ca niște umbre întunecate pe fațada acoperită de funingine. Norii aduși de vânt acopereau lumină palidă a soarelui și amenințau cu mai multă zăpadă. Se grăbi către construcție, ridicându-și gulerul în vântul rece. O bandă galbenă înconjura perimetrul, delimitând scena crimei – de înțeles, având în vedere că trei oameni muriseră acolo noaptea trecută. Anchetatorii aveau să se întoarcă probabil astăzi, așa că trebuia să se grăbească.

Timpul se scurgea.

*

Malone și Cassiopeia ieșiră din Casa Albă pe Pennsylvania Avenue. Segmentul străzii rezervat pietonilor, ce se întindea în fața peluzei de nord, era plin de oameni, atât de mulți încât camerele din perimetru se dovediseră a fi inutile. În mod normal, această poartă era rar folosită și de obicei închisă din motive de securitate. La televizor și în filme, totuși, era mereu cea filmată, presupusa intrare și ieșire. I se spusese că distanța de aici de la gard la ușa de intrare a Casei Albe era de doar 55 de metri. Nu era departe deloc. Partea opusă a clădirii era baricadată de câțiva acri ce formau Peluza de Sud, de Est și Aripile de Vest protejate

de Executive Avenue. Traficul auto folosea alte porți localizate în părțile de est și de vest ale proprietății, departe de clădirea în sine.

Hotărâseră să patruleze împreună din moment ce nu puteau ști cum aveau să se apropie Zorin și Kelly. Agenții analizau camerele video în căutarea a ceva suspect, întreaga securitate a Casei Albe fiind în alertă maximă. Să se apropie cu o mașină era aproape imposibil. Aici, în partea de nord, o mare de oameni oferea o baricadă solidă, străzile din jurul Parcului Lafayette fiind închise traficului. Partea din sud avea numeroase porți, toate echipate cu sisteme elaborate pentru a opri orice incursiune. Dar cu o armă nucleară de șase kilotone se rezolva totul.

Își reaminti ce îi spusese Daniels. Dacă închidea întrerupătorul din interior, și căldura nu ajungea la masa critică, totul avea să fie bine. Dacă nu? Atunci… bum!

— Atât de mulți oameni, mormăi Cassiopeia.

— Dar trebuie să care servieta, deci concentrează-te pe asta.

Toată lumea era înfofolită în haine de iarnă din cauza frigului, puțini cărând mai mult decât o geantă peste umăr. Mulți copii stăteau pe umerii părinților, aruncând o privire la emblematica clădire albă de dincolo de gardul negru de fier. Vorbeau despre entuziasmul și bucuria de a fi acolo. Știa că prin partea de sud a clădirii veneau în valuri demnitarii. Puterea era pe cale să se schimbe, la fel și loialitățile.

Telefonul său vibră.

Îl apucă și răspunse.

— Avem mașina.

Se opri.

— Vorbește.

— Pe 15th Street, înspre sud. Camerele au prins-o.

Știa că imensa clădire a Trezoreriei separa Casa Albă de 15th Street, dar imediat după acea clădire

emblematică, drumul ducea direct pe lângă Peluza de Sud și la Ellipse. O poartă permitea accesul vehiculelor în perimetru.
— Ești sigur?
— Tocmai am prins o imagine a plăcuței. E mașina aia. Se mișcă repede.

*

Stephanie își croi drum prin casa arsă și văzu că scara dispăruse, dar o scăriță fusese lăsată acolo pentru acces la etajul al doilea. Asta însemna că anchetatorii aveau să revină cu siguranță.
Urcă pe treptele din aluminiu, realizând că asta era prima oară când urca pe o scară în ultimele decenii. Interesant cum în ultima zi a carierei sale devenise un agent de teren, făcând ce făcuseră bărbații și femeile care lucraseră pentru ea. Părea a fi o ironie în acest final, una care ar fi sperat să nu apară niciodată.
Acel balcon de la etajul al doilea ce dădea odată spre holul de la intrare și conecta aripile nu mai era, scara era îndreptată în sus spre un coridor prin care încă se putea trece și care ducea dincolo de ușile arse către o altă cameră în capăt. Luke îi spusese că acela era dormitorul principal. Sue spusese că pompierii ajunseseră la timp pentru a potoli flăcările înainte ca acestea să distrugă acea parte din casă. Aproape totul era acum expus intemperiilor, acoperișul era aproape căzut, zăpada depunându-se pe porțiunile răcite suficient pentru a nu se topi.
Își verifică ceasul: 10:46 p.m.
74 de minute rămăseseră până la amiază.
Deși podeaua părea sigură și pereții păreau relativ intacți, făcu fiecare pas cu grijă, lemnul scârțâind de la curent. Ajunse în dormitor fără probleme și văzu că nu mai exista tavanul, majoritatea pieselor de mobilier fiind acum bucăți carbonizate. Ajunse la ușa garderobei și intră,

sărind peste grinzile înnegrite căzute din tavan care blocau drumul. Fumul încă se ridica din câteva porțiuni fierbinți. Zări compartimentul secret pe care îl descrisese Luke, împreună cu dulapul de dosare, care părea intact. Îi spusese că atunci când începuse să se tragă, aruncase jurnalul în sertarul cel mai de jos și îl închisese.

O mișcare bună făcută de o minte limpede.

Păși peste mai multe rămășițe și reuși să apuce și să tragă de mânerul sertarului de jos.

Premiul se afla înăuntru.

Nicio zgârietură.

Aprecierea lui Luke că dulapul era ignifug fusese corectă.

Scoase jurnalul și păși înapoi în dormitor unde era mai multă lumină. O bucată de hârtie marca un loc, așa cum spusese Luke. Deschise și citi despre incendierea Capitoliului și a Casei Albe de către britanici în 1815. Tallmadge părea îngrozit de faptul că infanteria americană își abandonase posturile și părăsise orașul, lăsând și orașul, și rezidenții lipsiți de apărare. Continuă să analizeze scrisul de mână masculin care nu se estompase mai deloc timp de două secole.

Răsfoi foile și un pasaj îi atrase atenția.

> *Conacul executiv va fi reconstruit, dar președintele Madison insistă să fie luate măsuri pentru protecția ocupanților. Doamna Madison fusese aproape captivă în interiorul conacului și în pericol să fie luată prizonieră de către britanici. Doar cerurile și norocul o salvaseră. Președintele a dat ordin să fie asigurate căi mai sigure de salvare și mi-a cerut mie să proiectez aceste căi și să le construiesc.*

Citi, de data asta totul, savurând fiecare cuvânt ce fusese scris de maestrul spion. Orice agent de securitate american știa despre Benjamin

Tallmadge. Iat-o acum citindu-i gândurile secrete. Cu grijă, își spuse ea. Fă-o cum trebuie.

Trecu cu privirea până la sfârșitul paginii.

Întoarse paginile și informația se cristaliză.

— Dumnezeule! șopti ea.

Auzi zgomotul de bariton al elicelor învârtindu-se în aer și știu că elicopterul pe care îl promisese Danny se apropia.

Citind mai departe, implicațiile îi deveniră clare.

Știa acum ce plănuia Zorin.

Elicopterul veni pe deasupra copacilor, zgomotul elicelor învăluind-o. Se îndreptă către o pajiște din fața casei.

Trebuia să plece.

Acum.

Și avea să sune din zbor.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

Malone țâșni peste peluza Casei Albe, cu Cassiopeia lângă el. Intraseră prin poarta de nord și fugiseră peste peluza înghețată, îndreptându-se spre partea de est unde clădirea Trezoreriei cu coloanele sale imense și porticul putea fi văzută. De partea cealaltă a acelei monstruozități se întindea 15th Street. Continuară să se miște printre copaci peste secara de iarnă, mergând spre o poartă ce oferea acces traficului auto în Ellipse. Încă avea telefonul la el și primea rapoarte cum că mașina se îndrepta spre intersecția 15th Street cu Pennsylvania Avenue. Mai devreme, paznicii de peste tot din perimetru fuseseră avertizați de prezența lor, iar Edwin Davis le spusese să nu îi încurce în niciun fel, în special pe lunetiștii și observatorii de pe acoperiș care fuseseră puși în alertă maximă din moment ce nu știau încă dacă amenințarea avea să vină prin aer.

Fugiră pe o alee numită Executive Avenue, apoi o tăiară prin iarbă din nou, pe după un monument al generalului William Sherman despre care Malone știa de mult că era acolo. Deasupra, norii neregulați continuau să fugă pe cerul întunecat. Intrarea vehiculelor de pe 15th Street se afla drept înainte.

— E aproape la poartă, spuse vocea din telefon. Unitățile locale îi interceptează.

Sirenele puteau fi auzite acum, clădirea Trezoreriei nemaiacoperind nimic. Aici drumul era mai aproape și paralel cu gardul Casei Albe.

Ajunseră la poartă.

Mașina lor guvernamentală de mai devreme, furată de Zorin, intră zgomotos în intersecție, punând frână, spatele mașinii răsucindu-se aproape într-un cerc perfect. Apoi trecu bordura și zbură spre Parcul Pershing de peste drum.

— E un patinoar acolo, spuse Malone. Mulți oameni.

Mașinile cu sirenă apărură și blocară intersecția, cu luminile albastre învârtindu-se. El și Cassiopeia fugiră prin poartă spre înfruntare. Mașina furată era înclinată pe un trotuar pavat cu cărămizi lângă bordură, departe de patinoar. Doamne ajută. Nu vedea nicio victimă, ceea ce era bine.

Totul se liniști.

Cele trei mașini de poliție erau poziționate în jurul mașinii, la cincisprezece metri, ofițerii stând cu armele ridicate și țintite. El și Cassiopeia se apropiară din spate.

— Dați-vă înapoi, strigă ofițerul, menținându-și privirea către partea cealaltă a străzii.

— Acum. Dați-vă înapoi.

Malone ridică telefonul.

— Aici serviciile secrete, spuse vocea prin difuzor. Vă rog să faceți exact cum spune.

— Fii serios, spuse ofițerul.

Doi agenți în uniformă ai Serviciilor secrete traversaseră strada și fugiseră spre ei, scoțând insignele, dând ordine poliției locale să se dea la o parte.

— Ai înțeles? îl întrebă Malone pe polițist.

Bărbatul coborî arma și se răsuci.

— Da, am înțeles.

— Domnilor, strigă Malone. Noi ne vom ocupa de asta. Nu voi. Deci toată lumea să rămână calmă.

Portiera din partea șoferului a mașinii furate se deschise.

Un bărbat ieși.

Recunoscu fața.

Era Kelly.

*

Zorin scoase târnăcopul din geantă. Pereții subsolului erau formați din cărămidă veche, întărită cu mortar. Podeaua de beton vopsită părea

mult mai nouă. Obiectivul său era peretele de sud, cam la trei metri depărtare de colțul sud-vestic, un dreptunghi de mărimea și forma unei uși supradimensionate, cu cărămida un pic diferită de celelalte. Exact cum descrisese Kelly. Diferența, totuși, nu era suficient de mare pentru a stârni suspiciuni. Arăta mai degrabă ca o bucată din perete.

Acolo. Dar nu era important.

Se apropie, își înfipse picioarele în podea, apucă mânerul de lemn și își luă avânt, lovind cu târnăcopul în cărămidă.

Care absorbi lovitura cu un tremur.

O altă lovitură făcu să se formeze crăpături.

Încă două lovituri, și începură să cadă bucăți.

După spusele lui Kelly, subsolul nu existase acolo inițial. Fusese adăugat ani după ce biserica fusese terminată, când un naos mai mare fusese necesar. Așa că se săpase o groapă dedesubt pentru a instala o centrală, înlocuindu-se sobele vechi care încălziseră interiorul. Înainte de asta întreaga biserică stătuse pe pământ solid. Încă stătea, doar că acum sub fundație se construise subsolul.

Mai multe lovituri și o secțiune din perete se sfărâmă și se prăbuși la pământ, împrăștiind praf și bucăți.

Își făcu drum.

Transpirația îi se scurgea pe față.

Puse jos ciocanul.

În fața lui, dincolo de perete, se deschidea un abis întunecat.

*

Stephanie se urcă în elicopterul marinei, care porni imediat și se ridică în aer. Avea cu ea jurnalul și îi spuse pilotului să se îndrepte spre Casa Albă.

— Vom avea nevoie de permisiune, îi spuse el.

— Obține-o. Să mergem.

Trebuia să fie absolut sigură, așa că aruncă o ultimă privire în jurnal.

Ianuarie 1817, președintele Madison a venit în inspecție astăzi și ne-a lăudat inventivitatea, mulțumit că solicitarea sa fusese onorată. Mențiunile sale ceruseră o cale de scăpare ascunsă de la Conacul Executiv care să ducă la un punct sigur, ușor de apărat. Sarcina noastră fusese să localizăm, să proiectăm și să construim o astfel de rută. Mai multe opțiuni au fost luate în considerare, dar cea mai viabilă a venit atunci când am putut lega Conacul Executiv reconstruit de recent consacrata biserică St. John. Distanța era rezonabilă, iar tunelul era ușor de ascuns ca un sistem de drenaj pentru Peluza de Nord și o mlaștină din apropiere. Nu s-a ridicat nicio întrebare în timpul săpării sale. Există alte structuri similare prin capitală. Am ales o fațadă de cărămidă atât pentru longevitate, cât și pentru a ține apa să nu inunde locul. Intrarea din interiorul Conacului Executiv este ascunsă sub o piesă de mobilier ce poate fi mutată. În biserică, ieșirea se deschide printr-o secțiune a podelei de cărămidă de lângă colțul sud-vestic al clădirii. Doar președintele și personalul său apropiat cunosc locațiile exacte. Trei persoane din societate sunt și ele la curent. Sunt făcute mențiuni aici, împreună cu o hartă și o schiță a locației exacte, pentru utilizări viitoare. Întreținerea și reparațiile s-ar putea să fie necesare din când în când, iar președintele ne-a cerut să ne asumăm acea sarcină. Această rută de scăpare va oferi șefului executiv o măsură de protecție care a lipsit până acum. Considerăm o onoare faptul că ni s-a cerut să ajutăm.

Deci un tunel existase odată între Casa Albă și Biserica St. John. Știa clădirea, localizată la câteva sute de metri depărtare, la nord de Parcul Lafayette. Casa Albă însăși fusese renovată de multe ori, noi camere și subsoluri fuseseră săpate sub ea, și totuși nu își amintea să fi citit vreodată ceva despre cineva care ar fi descoperit un tunel astupat cu cărămidă.

Dar era acolo.

Zorin trebuia să fie la St. John.

Ceasul ei arăta 11:05 a.m.

Apelă telefonul, încercând să dea de Edwin Davis. Fără noroc. Încercă telefonul lui Danny. Doar căsuța poștală. Amândoi erau probabil implicați în recepție și pregătirile pentru sosirea iminentă a președintelui ales și a vicepreședintelui ales. Deci de ce să nu treacă peste intermediari și să nu meargă direct la sursă?

Apelă numărul lui Litchfield.

Telefonul sună de două ori și el răspunse.

Puse telefonul strâns la ureche și strigă peste zgomotul rotorului:

— Bruce, o bombă o să fie plantată sub Casa Albă. Zorin e în Biserica St. John, peste stradă. E un tunel acolo undeva. Trimite agenții, acum. Probabil că țintește fix la amiază. Găsește-l.

— Te aud, Stephanie. Unde ești?

— Pe drum, cu elicopterul, strigă ea. Scoate-i pe toți din Casa Albă. S-ar putea să mai avem timp.

— Mă ocup eu, spuse el.

Ea încheie apelul.

Și îl sună pe Cotton.

*

Malone își puse telefonul pe capota mașinii de poliție și păși înainte, atrăgând atenția lui Kelly. Zăpada scorțoasă, plină de funingine de pe stradă, îi scârțâi sub picioare, iar aerul era rece și plin cu gaze de eșapament.

Își găsi arma și o scoase la suprafață.

— Putem să te ajutăm?

— Deșteptule, spuse Kelly. Nimănui nu-i plac.

— Mâna lui dreaptă, îl auzi pe unul dintre agenți spunând din spatele lui.

Observase deja brațul lui Kelly unduindu-se pe după coapsă, mâna nefiind la vedere, între el și portieră, ca și cum ținea ceva.

— Bun, spuse Malone, să încercăm altfel. Acești polițiști nu și-ar dori nimic mai tare decât să te împuște. Dă-mi un motiv pentru care nu ar trebui să facă asta.

Kelly ridică din umeri, un gest ce denota dispreț, dezinteres și respingere.

— Nu-mi vine niciunul în minte.

Brațul drept se răsuci și scoase la iveală o armă. Malone, totuși, reacționă cu o secundă înaintea lui Kelly și ținti spre picioare. Aveau nevoie de acest bărbat în viață.

Dar ceilalți ofițeri avură o altă idee.

Un vacarm de focuri de armă erupse.

Gloanțele se înfipseră în Kelly, găurindu-i haina, zgâlțâindu-l ca și cum avea convulsii. Kelly încercă să se îndepărteze, dar eșuă, corpul prăbușindu-se pe pavaj și rămânând întins pe zăpadă.

Malone clătină din cap și privi către Cassiopeia. Doar ei realizau cât de proastă tocmai devenise situația.

Cea mai bună pista a lor era moartă.

*

Zorin apucă lanterna pe care o pusese în geanta de nailon și o îndreptă către deschidere. Se întindea cam doi metri, până acolo unde podeaua se termina și un alt abis negru se deschidea. Investigă și văzu cum tunelul venise odată până aici, în biserică, apoi se extinsese către Casa Albă cam la un metru mai jos.

Apucă bomba, intră și păși în jos cu grijă. Drumul din față era în formă de U, placat cu cărămidă și mortar, inclusiv podeaua. Trebuia să se aplece pentru a merge, tavanul având mai puțin de doi metri înălțime. Dar calea era destul de curată. Estimase mai devreme distanța de la biserică la gardul Casei Albe. Tot ce trebuia să facă acum era să țină cont de numărul de pași. Dacă greșea un pic, nu conta. Avea să fie mai mult decât suficient de aproape pentru a nimici pe toată lumea.

Și toți erau adversarul principal.

Începu să meargă.

Și să numere.

*

Cassiopeia se grăbi cu Cotton spre corpul lui Kelly. Vântul ridică zăpada afânată într-o ceață cristalizată. Nu era nevoie să verifice semnele vitale.

Cotton era furios.

— Vi s-a spus să nu trageți. Ce parte din ordinul ăla nu ați înțeles?

— Ți-am salvat fundul, spuse unul dintre ofițeri.

— Nu aveam nevoie de salvarea voastră. Aveam totul sub control. Aveam nevoie de el în viață.

Serviciile secrete raportau prin stație.

Se uită la ceas.

11:20.

Cassiopeia verifică interiorul mașinii.

Nimic.

Apoi găsi mânerul și deschise portbagajul.

Cotton se duse către spatele mașinii. Ea îl urmă. Patru serviete de aluminiu se aflau în interior. Cotton nu ezită. Scoase una, o puse pe pământ și o deschise, scoțând la iveală un întrerupător, o baterie și un cilindru din oțel inoxidabil pus pe diagonală. Toate cele trei obiecte erau legate cu fire și căptușite cu burete negru pentru a nu se

mișca. Eticheta era în alfabetul chirilic, pe care îl putea citi.

— E oprită, spuse ea.

Cotton atinse bateria și cilindrul.

— Reci.

— Alea-s bombe? întrebă unul dintre polițiști.

— Duceți-i naibii de aici, spuse Cotton agenților de la Serviciile Secrete.

Poliția fu îndepărtată.

— Kelly voia să moară, spuse ea.

— Știu. Și a adus aceste patru jucării ca să ne țină ocupați.

Își aminti ce aflase Stephanie. Cinci RA-115 erau dispărute. Asta însemna că Zorin o avea pe ultima.

Dar unde?

— Malone, îl strigă un polițist. Cineva la telefon spune că-i urgent.

Lăsase telefonul pe capota uneia dintre mașinile de poliție. Fugiră peste stradă, încă blocată pentru mașini, și Cotton preluă apelul. Ascultă un moment, apoi încheie conversația.

— Era Stephanie, îi spuse el. Zorin e în Biserica St. John cu a cincea bombă. Du-te înapoi la Casa Albă și asigură-te că scot toată lumea de acolo repede. Stephanie a spus că deja l-a anunțat pe Litchfield. Ajută-l. Aș spune că avem cam douăzeci, poate douăzeci și cinci de minute cel mult.

— Am nevoie de mașina asta, îi spuse polițistului.

Se aruncă pe locul șoferului.

— Unde te duci? întrebă ea.

— Să-l opresc pe nenorocit.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

Zorin își numărase pașii și era mulțumit că era acum exact sub perimetrul Casei Albe. Era acoperit de pământ, tunelul îngustându-se treptat pe măsură ce înaintase mai mult și mai mult în pământ.

Dar găsise punctul de convergență al lui Kelly.

Andropov ar fi fost mândru.

Viziunea sa era pe cale să devină realitate.

Era culcat pe burtă, tavanul de aici având doar câțiva centimetri, cu lanterna de lângă el luminând servieta de aluminiu. Desfăcu închizătorile servietei doar pe jumătate. Știa că odată ce întrerupătorul era activat, rămâneau cam cincisprezece minute până ce declanșatorul intra în funcțiune, poate puțin mai mult din cauza frigului din subteran.

Își verifică ceasul.

11:40.

Kelly ar fi trebuit să reușească diversiunea până acum, care, pentru câteva minute, cel puțin, avea să îi țină pe oameni surprinși, confuzi, derutați și, cel mai important, inactivi. Găsirea a patru RA-115 ar fi trebuit să îi calmeze suficient de mult timp pentru ca a cincea să dea lovitura.

Toată lumea ar fi trebuit să fie în Casa Albă până acum, gata de ceremonia ce avea să înceapă cu promptitudine la amiază. Citise suficient despre tradiția americană pentru a ști că acest lucru nu avea să fie schimbat. Constituția Statelor Unite spunea pe 20 ianuarie la amiază, deci la amiază, astăzi, avea să fie.

Un tremur îi trecu prin brațe și umerii obosiți. Își simțea coapsele și gambele slăbite. Și totuși, stând întins aici, înconjurat de pământ, se simțea împăcat. Sfârșitul lui era clar. Potrivise totul și ajunsese aici. Poate că cenușa lui va fertiliza o nouă sămânță, o nouă luptă, poate o nouă națiune.

Ranchiuna pe care o simțise atâta timp părea să fi dispărut și fusese înlocuită de ușurare. Nu mai era un bărbat obosit, îmbătrânit și învins.

În schimb, reușise.

Matul Prostului.

Două mutări până la victorie.

Kelly probabil era mort deja.

O mutare era gata.

Băgă mâna dreaptă în servietă și ajunse la întrerupător.

Câți alții vor mai părăsi lumea astăzi? Zeci de mii? Mai degrabă sute de mii. Era și timpul ca adversarul principal să simtă ce fuseseră comuniștii obișnuiți să simtă cu mult timp în urmă.

Înfrângere.

Puse două degete pe întrerupător. Un val de exaltare trecu prin el. Această scânteie avea să dea foc lumii.

— Pentru patria-mamă.

Apăsă întrerupătorul.

*

Malone băgă accelerația în podea și smuci volanul, grăbindu-se cu mașina de poliție spre nord pe 15th Street, pe lângă clădirea Trezoreriei, făcând slalom prin trafic, folosind sirena și luminile pentru a-și face drum. Pe H Street, care era cu sens unic în direcția greșită, viră la stânga oricum și merse cu viteză, patru sute de metri, printre câteva mașini ce veneau spre el, până acolo unde Biserica St. John avea vedere la Parcul Lafayette. Urcă mașina pe trotuar și parțial în parc, cât de mult putu, înainte ca o barieră de piloni de fier înfipți în pământ să blocheze calea. Ieși din vehicul. Erau oameni peste tot între parc și Pennsylvania Avenue. Stephanie îi spusese despre un tunel de aici și până la Casă Albă, cel mai probabil chiar dedesubtul aleii pe unde trecea acum, pe lângă un colț din partea din față a

bisericii. Tot perimetrul era închis, în construcție, cu un gard împrejur, dar el sări peste. Oamenii de pe trotuar îi aruncară câteva priviri ciudate, dar nu avea timp să explice nimic.

Și nici timp să îi evacueze.

Singura șansă era să oprească chestia aia înainte să explodeze.

*

Cassiopeia fugi înapoi la Casa Albă, împreună cu ea fiind unul dintre agenții serviciilor secrete care fuseseră cu ea la locul împușcării lui Kelly. Imediat observă că nimeni nu părea să plece. Intrară prin Aripa de Est și agenții din interior le spuseră că ceremonia era pe cale de a începe.

— De ce nu evacuează? întrebă ea.

O privire perplexă apăru pe fața bărbatului.

— Pentru ce?

Trecu pe lângă el, cu intenția de a se duce în clădirea principală.

Doi agenți neinformați îi blocară calea.

— Nu puteți intra acolo, spuse unul dintre ei.

— Trebuie să evacuăm locul ăsta. Nu ai habar de nimic? Procurorul general. Litchfield. Găsește-l.

Agentul folosi radioul și spuse numele.

Un moment mai târziu o privi și spuse:

— Domnul Litchfield a părăsit clădirea acum o jumătate de oră.

*

Zorin voia doar să stea cu dispozitivul și să moară în explozie, dar decise că era mai inteligent să se îndrepte înapoi spre biserică și să stea de pază, să se asigure că nimic nu avea să întrerupă totul. Tot avea să moară, fiind doar la câteva sute de metri de epicentrul exploziei nucleare, dar cel puțin avea să își facă treaba până la sfârșit.

Se ghemui și își croi drum afară din tunelul vechi, care mirosea oribil, dar care rezistase remarcabil pentru vechimea lui. Lumina lanternei cădea pe drumul întunecat cu podea din cărămidă. Doar acolo unde se afla arma se prăbușise tunelul, deci se îndoia că ruta până la Casa Albă mai exista.

Ajunse la capăt și se ridică din poziția ghemuită, intrând înapoi în subsolul bisericii.

Ceasul său arăta 11:47.

Trecuseră cinci minute de când activase dispozitivul.

*

Malone verifică pe tot terenul, unde o grămadă de moloz și un strat subțire de zăpadă prezentau mici urme de trecere. Observă două uși metalice ce duceau cu siguranță sub biserică. Fugi într-acolo și văzu o închizătoare ținându-le închise, dar se apropie și observă că închizătoarea nu ținea nimic, fiind doar atașată de una din uși.

Smuci mânerele, nu simți nicio opoziție, apoi le deschise larg și fugi în jos pe treptele abrupte de beton. În față se întindea un subsol luminat, plin de aparate electrice și instalații de ventilație și climatizare.

În capătul opus stătea Zorin, ținând o lanternă.

Se grăbi și se aruncă peste bărbatul masiv, folosindu-și umerii ca un fundaș pentru a-l ridica pe Zorin, dar și pe sine, în aer.

*

Zorin fusese inițial surprins, apoi șocat să îl vadă pe Malone. Americanul părea rezistent la moarte. De două ori deja reînviase. Zăngănitul ușilor de metal deschizându-se îi atrăsese atenția. Nu avea arma cu el, o lăsase în haina care se afla la câțiva metri distanță.

Dar Malone nu îi lăsă timp de reacție.

Fu trântit pe podeaua de beton.

*

Cassiopeia rămase șocată. Se pare că, în loc să tragă alarma, Litchfield fugise, salvându-se doar pe sine.

Era acum prea târziu pentru a mai face ceva aici.

Iar explicațiile ar fi consumat timp prețios.

— Unde e Biserica St. John? întrebă ea.

Unul dintre agenți îi spuse.

Fugi pe ușa pe care intrase, strigând:

— Spune porții de nord că trebuie să mă lase să ies.

*

Malone trebuia să încheie asta repede.

Nu văzuse nicio servietă de aluminiu, iar peretele de cărămidă distrus putea însemna un singur lucru, că bomba era la locul ei, iar declanșatorul se încălzea.

Zorin se eliberă și se ridică în picioare.

La fel făcu și el, dar primi un pumn care îi răsuci capul și îi trimise un fulger prin mandibulă. Un alt pumn în plexul solar îl dezechilibră. Dar trecu peste lovitură și lovi cu capul în nasul lui Zorin, auzi un geamăt, apoi continuă cu un pumn cu mâna dreaptă.

Zorin se clătină înapoi, dar își recăpătă rapid controlul și îi dădu lovituri rapide ca o cobră. Pe un bloc de beton se afla un lanț gros de oțel, pe care Zorin îl apucă rapid și îl trosni în direcția lui. Se feri, metalul vâjâind atât de aproape de el încât îi simți urma. Bucăți de cărămidă se desprinseră din peretele unde lovise lanțul, împrăștiind o ploaie de praf. Zorin trosni din nou lanțul într-un arc larg, pe care îl evită cu sărituri înapoi.

Acest bărbat știa să se lupte.

Dar la fel și el.

Își înfipse picioarele în podea și începu să dea pumni, lovitură după lovitură. Zorin încercă să-și adune puterea ca să lanseze lanțul din nou, dar o palmă înfiptă de jos în mandibulă îl năuci pe bărbatul masiv, apoi două lovituri la rinichi îl făcură să-și piardă controlul și să scape lanțul.

Malone continuă să-l lovească în față cu pumnii și îi provocă o rană deasupra unui ochi. Sângele continuă să curgă din nasul lui Zorin. Simți că oponentul său se înmuia, așa că se concentră pe zona de mijloc și îi trimise un pumn în stomac, azvârlindu-l pe Zorin prin aer la podea.

Malone se aruncă jos și își înfășură brațul drept în jurul gâtului lui, apoi își aduse și mâna stângă strangulându-l. Transpirația îi cobora pe frunte. Clipi printre stropi și mări presiunea. Zorin încercă să se elibereze, dar el îl ținu strâns.

Strânse mai tare.

Respirația lui Zorin deveni sacadată, apoi grea.

Încleștarea mâinilor lui Zorin, care erau prinse de brațele lui în încercarea de a rupe strânsoarea, slăbi ușor. Sângele îi pompa în urechi ca și cum ar fi auzit bătaia inimii lui Zorin în loc de a sa. Nu omorâse niciodată un om cu mâinile goale, dar situația îl obligase. Zorin trebuia eliminat. Fără îndoială, fără remușcare, fără întârziere. Mintea lui știa doar că mai avea câteva minute rămase.

Mușchii lui Zorin se încordară, iar degetele tremurânde scăpară lanțul de fier. Auzi un horcăit, apoi picioarele i se zbătură ca unui spânzurat. Capul îi căzu într-o parte, apoi deveni flasc.

Eliberă strânsoarea și se târî de lângă corpul lui în patru labe, gâfâind. Zorin stătea nemișcat, cu gura deschisă, sângele curgându-i din nas pe fața acoperită de adâncituri și umbre.

Verifică pulsul.

Nimic.

Apoi realiză.

Zorin făcuse un spectacol de protest, chinuindu-se, dar numai de formă. Ca și Kelly, acest ofițer

KGB rezervase un bilet doar dus.

Plănuise să moară aici în explozie, deci murind strangulat de către el realizase un singur lucru. Mai mult timp ca bomba să se activeze.

Își blestemă prostia.

Se scurseseră secunde periculoase.

Își limpezi mintea și țâșni în picioare, grăbindu-se spre gaura din peretele beciului. Simțea o durere ascuțită în coaste și în spate. Apucă lanterna pe care Zorin o aruncase, apoi coborî înspre intrarea în tunel.

Grăbește-te, își spuse el.

Intră în întuneric.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT

Stephanie putea vedea centrul Washingtonului în față. Elicopterul zbura dinspre vest, pe lângă Pentagon și peste Memorialul Lincoln. Multe mii de oameni umpleau National Mall, toți aflându-se în raza exploziei. Nu era nicio modalitate de a-i pune în siguranță. Putea doar spera că Litchfield îi evacuase din Casa Albă pe Fox și pe vicepreședintele lui. Știindu-l pe Danny, el nu plecase nicăieri.

— Avem aprobare? îl întrebă ea pe pilot prin cască.

— Da, doamnă. Direct la Peluza de Nord.

— Grăbește-te.

Zări Casa Albă.

*

Cassiopeia fugi pe poarta de nord spre aglomerata Pennsylvania Avenue, unde hărmălaia a mii de voci imposibil de distins se ridica dintre oamenii ce așteptau amiaza. Dar peste toate auzi zgomotul unui elicopter venind prin aer. Răsucindu-se, văzu o versiune militară dând buzna peste Casa Albă și coborând rapid, împrăștiind zăpada cu curentul său de aer înainte de a ateriza. Ușa din spate se deschise și o văzu pe Stephanie coborând, ținând în mână ceva ce arăta ca o carte. Fugi înapoi la poartă, pe care paznicii o redeschiseră, strigând și atrăgând atenția lui Stephanie.

— Litchfield nu a spus nimănui și a părăsit perimetrul, spuse ea apropiindu-se.

Stephanie rămase șocată

— Sunt toți acolo încă?

Ea încuviință.

— Cotton s-a dus după Zorin la biserică. Mă duc într-acolo acum.

— O să fac ce pot înăuntru.
Porniră în grabă în direcții opuse.

*

Malone continuă să avanseze, lumina slabă de la lanternă abia dezvăluind calea. Tunelul, deși îngust, rămânea relativ neobstrucționat. Ce nu îi plăcea era faptul că trebuia să meargă câteva sute de metri sub pământ, pe un drum lung, nimic înainte sau în urmă în afară de un întuneric absolut. Dacă ar fi stins lumina, nu și-ar fi putut vedea degetul atingându-i nasul.

Ceasul arăta 11:50.

Zorin probabil activase declanșatorul cu aproximativ cinci, zece minute în urmă, cu siguranță plănuind să provoace explozia cât mai aproape de amiază posibil. Încercă să se concentreze pe acea urgență, luptându-se cu un val de panică în creștere care prelua rapid controlul minții și corpului său. Niciodată nu suferise astfel de probleme într-un lift, în uși rotative sau într-o baie mică. Nici măcar în interiorul cabinei de pilotaj a unui avion de luptă, înghesuit într-un spațiu strâmt, incapabil de a vedea pământul. Imediat dincolo de copertină fusese mereu cerul deschis, iar forța accelerației la viteză maximă nu-i declanșase niciodată vreo senzație de claustrofobie.

Chiar se simțise bine, de fapt.

Acolo simțise libertate.

Citise mult despre claustrofobie. Cum adrenalina ce curgea prin corp declanșa ori fuga, ori un impuls de rezistență. Dar cum niciuna dintre acțiuni nu era posibilă, rezulta doar panică.

Ca acum.

Se opri și așteptă câteva secunde în liniște fără a respira. Întunericul părea și mai profund, aerul era rece și posomorât.

Își amintea că prima dată simțise acest sentiment în adolescență. El și un alt prieten se ascunseseră în portbagajul unei mașini, furișându-se într-un cinema în aer liber. Se panicase, lovind cu picioarele bancheta din spate și scăpând. După ani de revenire ocazională a panicii realiză că nu era o frică de spații închise. Nu. Mai degrabă o frică de restricționare. De a fi blocat. Nu îi plăcuse niciodată locul de la geam într-un zbor comercial. Și deși o tachinase pe Cassiopeia pentru frica ei de zbor, știuse dintotdeauna că slăbiciunea lui era mai mult decât o frică. Fricile puteau fi depășite. Fobiile erau paralizante.

Simți un gust amar.

Tentacule de aer infect se răsuceau în nările sale.

Se îndoia că acest tunel avusese parte de prea multă aerisire în ultimul timp.

Începu să se miște din nou.

Dar o minge de foc țâșni în sus din stomac și îi asaltă creierul.

Teroarea începea.

*

Stephanie intră în Casa Albă pe ușile dinspre nord. Clădirea bâzâia de conversații în liniște și o aură de așteptare. Jurământul era la doar câteva minute distanță. Edwin Davis o aștepta, cu siguranță atenționat de sosirea elicopterului.

— E sub noi, spuse ea. Un tunel săpat de Societatea Cincinnati, după Războiul din 1812.

Făcu semn cu jurnalul pe care îl avea în mână.

— E totul aici- L-am avertizat pe Litchfield, dar a plecat, fără să spună nimănui.

Și atunci realiză.

— Nenorocitul. Mi-a zis că, conform Actului 1947, este în linia de succesiune. Pun pariu că procurorul general e mai sus pe linie decât

supraviețuitorul desemnat de astăzi. Dacă locul ăsta explodează, Litchfield ajunge președinte.

— Atunci să ne asigurăm că nu explodează.

Privi prin ușile de sticlă, dincolo de portic, peste Peluza de Nord, la gard și la oamenii de după el. Când îl sunase pe Litchfield, existase o șansă de a-l proteja pe Fox și pe cel puțin o parte din ei.

Acum nimic nu mai putea fi făcut.

Explozia unei bombe de șase kilotone ar fi anihilat totul pe o rază de un kilometru și jumătate.

— Totul e în mâinile lui Cotton acum.

*

Malone nu se putea opri. Trebuia să meargă mai departe. Dar un sentiment îngrozitor de spaimă îi invadase mintea și îi încețoșase gândurile.

Scapă.

Slăbiciunea își făcu apariția în fiecare mușchi. Închise strâns ochii, încercând să potolească creșterea irațională a panicii. Nu mai trecuse prin așa neputință de mult timp.

Dar panica familiară reveni.

O sufocare, ca și cum hainele îi erau prea strâmte. Amețeală. Dezorientare. Pereții închizându-se, comprimându-se cu fiecare secundă. Cineva îi spusese odată că era o problemă de control.

Prostii.

Era ca o cușcă, într-o cușcă, într-o cușcă.

Oribil.

Singura consolare era faptul că nimeni nu îl putea vedea așa.

Tunelul începu să se îngusteze, tavanul coborând din ce în ce mai jos. Nu își numărase pașii, dar era departe, cu siguranță trecuse de Parcul Lafayette, poate și de Pennsylvania Avenue. Cum reușise chestia asta să rămână nedetectată atâția ani? Incredibil. Și iată-l aici, totuși. Intact. Cu cât înainta mai mult, cu atât vedea mai multă

deteriorare. Încercă să se concentreze pe asta și să își păcălească mintea, dar fără succes. Tunelul părea ca un piton care storcea luciditatea din el. Teroarea sări din întuneric și îl lovi ca o săgeată.

În față văzu unde calea se surpase, spațiul nu era mai mare de un metru pătrat. Trecuse de la mersul cocoșat la ghemuit, iar acum se târa în patru labe. Dar în fața lui, la doar câteva zeci de centimetri distanță, se întindea un spațiu unde avea să fie nevoit să se miște pe burtă.

Ca o tăietură în pământ.

Puse lumina în interior.

Și văzu o servietă de aluminiu.

La trei metri distanță.

Dumnezeule.

Dar să ajungă la ea?

Din toate coșmarurile pe care le avusese, acesta era cel mai rău. Cel care îl trezea mereu într-o sudoare rece.

Dar nu avea de ales.

*

Cassiopeia ajunse la Biserica St. John, la perimetrul înconjurat de un gard înalt de construcții, pe care îl sări rapid. De cealaltă parte porni spre capătul nordic și zări panouri metalice deschise larg. Porni spre ele, apoi în jos pe treptele de beton, printr-o ușă deschisă, în subsolul bisericii. Un miros călduț, grețos îi făcu stomacul să se strângă instantaneu. Zări sursa. Un cadavru în capătul opus.

Fugi într-acolo.

Zorin.

Mort.

Cotton nu era nicăieri, ceea ce însemna că intrase în tunel.

Așa că intră și ea.

*

Malone înaintă câte un pic pe burtă, cu mâinile întinse înainte, împingând lanterna. Locul era atât de strâmt că nici nu își putea aduce brațele înapoi pe lângă corp. Își făcea loc către servietă, bucăți de pământ desprinzându-se în mâinile lui cu fiecare centimetru. I se puse un nod în gât, simțindu-și plămânii de parcă erau umpluți cu lichid. Tuși, încercând să respire. Pământul din tavan căzu în valuri și îl făcu să se oprească. Se întrebă dacă eforturile lui puteau cauza o prăbușire.

Acel gând îl paraliză.

Își reaminti că o bombă nucleară se afla la doar câteva sute de centimetri distanță. Dacă exploda, avea să fie vaporizat complet. Singura consolare ar fi că această tortură, căci asta era, s-ar fi încheiat. Dar nu putea permite să se întâmple acest lucru. Prea mulți oameni de deasupra contau pe el. Așa că se târî în continuare, pe coate, împingându-se cu degetele de la picioare.

Ajunsese la bombă.

Tunelul aici avea cel mult șaizeci de centimetri. Nu era prea mult spațiu, nici măcar cât să deschidă complet servieta. Să o răsucească și să o tragă înapoi pentru mai mult spațiu de lucru ar fi luat timp și ar fi putut fi catastrofal. Văzu că închizătorile erau deschise. Puse lanterna pentru a lumina servieta și deschise cu grijă capacul suficient cât să poată băga mâna.

Simți cilindrul de oțel inoxidabil.

Fierbinte.

Își reaminti ce îi spusese Daniels și apăsă întrerupătorul, dar, pentru a fi sigur, pipăi cu degetele și găsi firele ieșind din bornele bateriei.

Le smulse de acolo.

Apărură scântei în interior.

Ochii i se deschiseră larg.

Așteptă o explozie la fel de fierbinte și luminoasă ca soarele, o lumină orbitoare pe care ar fi văzut-o doar pentru o milisecundă.

Dar nimic.

Câteva secunde încă.

Tot nimic.

Închisoarea lui era rece ca gheața, iar aerul aproape imposibil de respirat. Era cu adevărat în măruntaiele pământului. Stătu nemișcat și privi servieta, mâna odihnindu-i-se în interior. Își mișcă degetele și din nou găsi cilindrul. Deja nu mai era la fel de fierbinte. Doar cald, răcindu-se repede. Continuă să-l atingă, apoi să-l apuce. Să-l atingă, să-l apuce.

Cilindrul se răcea cu siguranță.

Reușise.

A naibii chestie era dezarmată.

Era timpul să plece.

Încercă să se tragă înapoi, dar nu putu. Încercă din nou, dar spațiul foarte strâmt îi limita mișcările. Când încercă să îl forțeze, pământul căzu, blocând intrarea aerului. Deodată totul în jurul lui păru că se contractează și mai tare, coborând, strivindu-l.

Mai mult pământ îi căzu pe spinare.

Se pare că tunelul nu mai rezista.

Era blocat.

Maica Domnului!

Ce nai…

Tunelul se prăbuși.

Iar el țipă.

*

Cassiopeia se grăbi cât de repede îi permitea tunelul, folosindu-și telefonul pentru a lumina drumul. Își putea doar imagina prin ce trecea Cotton. El ura spațiile strâmte. Era greu chiar și pentru ea, iar pe ea nu o deranjau în mod deosebit. Avansase mult în interior, poate o sută de metri, tunelul devenind treptat mai mic, când auzi un țipăt.

Mai în față.

Nu departe.

Mări ritmul și văzu într-un final locul unde tunelul devenea mai degrabă o deschizătură, prăbușită.

Văzu mișcare.

Raze de lumină răzbăteau afară.

Oh, Doamne!

Cotton era îngropat.

*

Malone se pierdu.

Nu își putu aminti când țipase ultima oară, dacă o făcuse vreodată. Se simțea prost și slab. Propria frică îl împinsese la supunere, închise ochii în timp ce realitatea situației veni peste el. Îi veni să vomite iar corpul îi era ca de plumb, și îl dureau brațele și picioarele. Era îngropat, abia putea să respire, iar mintea blocată pe un singur gând.

Ieși afară.

Cum se putea…

— Cotton!

Se adună.

Auzi o voce.

Fermă, răsunătoare, autoritară.

Și cunoscută.

Cassiopeia.

Doar auzind-o se simți smuls din prăpastie.

— Sunt aici, spuse el, încercând să mențină controlul.

Îi simți mâinile apucându-l de pantofi. Senzația atingerii ei îl calmă. Strânsoarea dublă de pe gleznele lui îi spunea creierului său zăpăcit că putea fi bine.

Așteaptă. Ia-o ușor. Ajutorul e aici.

— Sunt înțepenit. Eu… nu pot să ies.

— Poți acum, spuse ea.

*

Cassiopeia își făcuse drum săpând, azvârlind pământul de sub ea, scurmând cu furie până dăduse de picioarele lui Cotton. Acum îi apucase strâns gleznele și se împingea afară din tunel. Faptul că era mai mică îi dădea câțiva centimetri prețioși în plus în care să manevreze.

Țipătul fusese al lui, iar ea știa de ce.

Dacă exista iadul, în care ea nu credea neapărat, acesta ar fi fost al lui Cotton.

*

Malone se mișcă înapoi, Cassiopeia ajutându-l și trăgându-l puternic de picioare. Doar câțiva centimetri și avea să fie eliberat din coșciug. Lăsase servieta și lanterna. Alții le puteau recupera mai târziu. El doar voia să iasă. Picioarele îi ieșiseră din tunel, în porțiunea îngustă, de un metru pe un metru, care arăta ca gara Grand Central în comparație cu locul unde fusese.

Stătea în genunchi, cu respirația greoaie, dar era în curs de calmare. O lumină veni de la un telefon și văzu fața Cassiopeiei. Ca a unui înger.

— Bomba? întrebă ea.

— Am rezolvat-o.

— Ești bine?

Îi auzi îngrijorarea și încuviință.

Dar nu era bine.

Trase aer în plămâni și se luptă cu o criză de tuse, tot corpul opintindu-i-se, iar gâtul fiindu-i încă plin cu fiere și frică.

Întinse o mână spre el și îi apucă încheietura.

— Vorbesc serios. Ești bine? Suntem doar tu și cu mine aici.

— Eram… îngropat.

Știa că fața lui murdară reflecta durere și implorare, trăsăturile îi erau sfâșiate de teroare, dar nu încerca să ascundă nimic din toate astea. De ce? Ea îi auzise țipătul, dezvăluind o vulnerabilitate pe

care cineva ca el nu ar fi vrut-o niciodată divulgată. Dar făcuseră un pact. Fără prostii.

Așa că decise să îl onoreze.

O privi în ochi, recunoscător pentru ce făcuse, și spuse ce simțea.

— Te iubesc.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ

CASA ALBĂ
LUNI, 21 IANUARIE
ORA 17:45

Stephanie analiză Biroul Oval, camera fiind acum lipsită de orice avusese de-a face cu administrația lui Robert Edward Daniels Jr. Warner Scott Fox depusese jurământul, așa cum se stipula în Constituție, ieri la 12:00. Stătuse imediat în afara Camerei Albastre și privise, totul fiind transmis în direct întregii lumi. În tot acel timp ea și Edwin se întrebaseră dacă vor fi cu toții aruncați în aer de o explozie nucleară subterană, dar nu se întâmplase nimic.

Cotton își făcuse treaba.

Ceea ce făcuse posibilă a doua ceremonie de astăzi în afara Capitoliului. Fox vorbise în frig timp de jumătate de oră cu o elocință, o energie și un curaj surprinzător. Noul președinte se bucurase de parada inaugurală, apoi se întorsese la Casa Blair pentru a se pregăti de o seară în oraș, el și soția sa ducându-se de la un bal la altul. Dar mai întâi Danny ceruse să vorbească cu el, alegând acest loc, fosta lui vizuină, pentru o ultimă conversație.

Gașca era toată acolo.

Cotton, Cassiopeia, Edwin Davis și ea însăși.

Raportase totul lui Danny ieri, imediat după jurământ. Voise să îi spună și lui Fox, dar Danny se opusese ideii.

„Nu încă”, spusese el.

Un raport parțial, din câte știa ea, fusese furnizat despre incidentul cu Jamie Kelly și cele patru serviete care fuseseră găsite. Își imagina că acea informație probabil trimisese fiori pe șira spinării lui Fox. Luke era bine, vrând să iasă din spital, dar doctorii îi spuseseră să mai stea încă o zi. Tânărul

Daniels fusese informat, totuși, despre ce se întâmplase și era mulțumit că lucrurile fuseseră rezolvate.

Ușa se deschise și președintele Fox intră în birou singur, în frac cu o cravată neagră, arătând foarte dichisit.

— Știi, îi spuse Fox lui Danny zâmbind, va trebui să pleci la un moment dat.

Agitația cu ziua de duminică făcuse din plecarea obișnuită a președintelui ceva obișnuit, care își încheiase activitatea cu un eveniment nedemn de știri. De obicei, imediat după ceremonia de la Capitoliu, fostul președinte putea fi văzut făcând cu mâna reporterilor și zburând din Baza Andrews a Forțelor Aeriene. Danny îl privise pe Fox depunând jurământul ieri, petrecând o ultimă noapte în Casa Albă, apoi se uită în jur încă o dată, înainte de a pleca cu lucrurile sale.

— Sunt în drum spre ușă, spuse Danny. Dar mai întâi trebuie să avem o discuție.

— Mă simt un pic depășit numeric, spuse Fox. Să cer personalului meu să ni se alăture?

— Să ținem asta doar între noi.

— Am senzația că toată lumea de aici știe ceva ce ar trebui să știu și eu.

— Am încercat să îți spunem că lucrurile stăteau prost, dar nu ai vrut să asculți, spuse Danny. În schimb, oamenii tăi au acționat pe la spate și au încercat să o recruteze pe fata mea aici de față pe post de spion. Și da, la ordinele mele, ea i-a jucat pe degete.

Fox nu spuse nimic. Dar oamenii ca el nu apreciau să fie încolțiți. De fapt, își petreceau toată viața încercând să evite unghiurile drepte. Acesta era clasicul Danny Daniels, totuși. Tortura Tennessee, așa cum îl numiseră membri ai Congresului și ai cabinetului.

— Te referi la cele patru bombe confiscate ieri? întrebă Fox. Am fost informat. Nu au fost nici măcar activate.

— Acelea au fost momeală, spuse Danny.

Iar Serviciile Secrete făcuseră o treabă grozavă distrăgând atenția publicului de la ele, numindu-l pe Jamie Kelly un fel de exhibiționist, încercând să demonstreze ceva, care a sfârșit prin a muri. „Bombele" găsite erau false. „Echipele de securitate și-au făcut treaba" – fusese, de asemenea, explicația folosită pentru aterizarea elicopterului pe Peluza de Nord.

— A fost o bombă, spuse Danny. De șase kilotone, plasate direct sub Casa Albă într-un tunel vechi.

— Și nu mi s-a spus? întrebă Fox.

— Am vrut eu acel privilegiu.

— Va trebui să vorbesc cu Serviciile Secrete despre loialitatea lor. De ieri de la amiază, eu sunt cel responsabil aici.

— Nu în operațiunea asta. Ne-ai zis să ne ocupăm noi. Așa am făcut. Acum că s-a terminat, dăm raportul, așa cum ai cerut.

Greu de contrazis acea logică, din moment ce totul era adevărat.

— Bine, Danny. Am înțeles ideea. Cât despre recrutarea lui Stephanie, aceea a fost o eroare de judecată din partea procurorului meu general. Când mi-a spus ce făcuse, nu am fost încântat. Nu așa lucrez eu.

Danny încuviință.

— Înțeleg asta. Am avut și eu călăreți singuratici.

Un cuplu chiar a încercat să-l ucidă, gândi ea.

— Dar mă întreb, spuse Fox, cum de nimeni nu știa că exista un tunel sub clădirea asta.

Stephanie aproape zâmbi. Fox încercă și el să marcheze câteva puncte.

Danny îndreptă mâna spre birou și luă jurnalul Tallmadge pe care ea i-l dăduse ieri.

— Asta e o lectură interesantă.

Iar Danny îi spuse lui Fox despre Societatea Cincinnati:

— Totul a început cu Războiul din 1812. Noi voiam Canada să fie a 14-a colonie a noastră, să fie parte din Statele Unite. Dar britanicii nu acceptau. Am incendiat orașul Toronto, așa că ei au venit și au incendiat Washingtonul. Am făcut câteva verificări și am descoperit că, acum mult timp, se știa despre tunel. Înregistrările arată că a fost închis în timpul Războiului Civil. Până la acel moment se prăbușise sub Casa Albă, deci l-au închis la capătul de aici, apoi s-au dus la St. John, l-au dezgropat din subsol și l-au acoperit cu cărămidă. Nimeni de la biserică nici nu a știut măcar că există. Nevrând să atragă atenția asupra existenței lui în timpul unui război civil, pur și simplu s-au descotorosit de el în liniște. Dacă nu ar fi fost faptul că Societatea Cincinnati l-ar fi înregistrat undeva, ar fi rămas uitat. Și dacă nu ar fi fost munca excelentă a oamenilor din această cameră, împreună cu nepotul meu, care e în spital mulțumită tuturor acestor lucruri, am fi morți acum. Cotton a oprit bomba poate cu câteva secunde înainte să explodeze.

Fox îl privi pe Malone, dar nu spuse nimic.

Danny continuă.

— Și colac peste pupăză, omul pe care l-ai vrut anume pe post de intermediar care să te țină la curent voia să fie el președinte. Așa că nu ți-a spus că era o bombă acolo. În schimb, a fugit mâncând pământul cât mai departe de aici.

— Ce vrei să spui? întrebă Fox surprins.

— Am sunat din elicopter și i-am spus lui Litchfield să te avertizeze pe tine și pe toți ceilalți, îi spuse Stephanie. Era timp atunci pentru a putea scăpa. Dar Litchfield a folosit acel timp pentru el. Dacă am fi murit cu toții într-o explozie nucleară, el ar fi președinte acum. A fost la jurământ, a văzut că secretarul de stat, secretarul trezoreriei și cel al apărării erau toți acolo, fiecare dintre ei în fața lui în linia de succesiune, așa că atunci când am sunat și i-am spus ce se întâmpla, a plecat pur și simplu.

Realiză implicațiile.

— Al naibii ticălos!

— Imaginează-ți, spuse Danny, bucurându-se vădit de moment. Supraviețuitorul desemnat apare din ascunzătoare, gata să conducă, apoi Litchfield apare și spune: „Scuză-mă, eu sunt încă aici și nu ești tu alesul. Procurorul General e peste tine în listă, iar legea succesiunii spune că cea mai calificată persoană din ierarhie câștigă”. Bănuiesc că s-o fi gândit că așa se răzbună pe noi amândoi.

— E concediat.

Danny râse.

— E mai rău de atât.

Fox păru derutat.

— Cotton l-a găsit acum câteva ore, spuse Danny. Îi era dator pentru că a vrut să-l lase să putrezească în Siberia, așa că l-am rugat să îi transmită atât neplăcerea lui, cât și pe a noastră colectivă. Câte coaste rupte?

— Cel puțin una, spuse Cotton. Am avut o discuție plină de entuziasm despre succesiunea prezidențială. Pe parcurs, domnul Litchfield a decis că va urma alte oportunități de carieră și și-a înmânat demisia. Apoi s-a dus să caute un doctor.

— L-ai luat la bătaie? îl întrebă Fox pe Cotton.

— Absolut.

Noul președinte părea mulțumit.

— Atunci asta e tot. Totul s-a rezolvat.

— Nu chiar, spuse Danny. Stephanie aici de față și-a dat demisia ieri, s-ar putea deja să știi sau nu.

— Mi s-a spus.

— Ai nevoie de ea, Warner.

Tonul profund al lui Danny se schimbase. Mai jos. Mai împăciuitor.

— Ăsta e șantaj? întrebă Fox.

Și ea se întreba același lucru.

Danny ridică din umeri.

— Numește-l cum vrei. Dar nu cred că vrei să mă apuc să spun lumii că am fost la un pas de a avea mii de oameni vaporizați, totul din cauză că

ai vrut tu să depui jurământul în direct la televizor, în Casa Albă la amiază. Să nu mai zic că oamenii tăi au încercat în mod activ să se amestece într-o investigație în curs, care se străduia să dezvăluie complotul. Apoi, dacă adaug conspirația cu Litchfield și trădarea lui, avem un adevărat serial de televiziune. O să fie difuzat săptămâni întregi pe fiecare canal de știri din țară. Ce ziceai tu sâmbătă? „Nu o să ne facem auziți niciodată."

Danny nu explicase ce plănuia, dar ea bănuia.

— Cotton, spuse Danny, Litchfield va fi disponibil pentru interviuri, corect?

— M-a asigurat că imediat ce durerea i se va diminua, va fi la dispoziția noastră.

— Vezi? Iată. Avem chiar și un martor.

Fox zâmbi.

— Mi s-a spus că poți fi teribil de convingător, atunci când vrei.

— O să afli că e o abilitate valoroasă necesară pe aici.

Fox se gândi un pic și spuse:

— Deci, să fie clar, nu am intrat în bâlciul vostru sâmbătă, pentru că nu ați oferit nicio dovadă concretă pentru nimic. Nu am fost indiferent la riscuri, ci doar nu eram pregătit să pariez totul pe instinctele voastre. Dar eram gata să mă mișc atunci când, și dacă, aveați dovezi. Acum, cu Litchfield, a fost greșeala mea. L-am ascultat. Procurorul meu general s-a înșelat complet și, așa cum descrie domnul Malone, am avut o discuție plină de entuziasm, doar că fără violență.

Fox se uită la Stephanie.

— Litchfield ne-a convins că erai altceva decât ceea ce este clar că ești. Scuzele mele pentru acea presupunere greșită. Magellan Billet va fi reinstituit, fără nicio intervenție din partea mea sau a noului procuror general. Și deși știm cu toții că această idee mi-a fost sugerată cu viclenie și insistență, sunt complet de acord cu Danny. Vreau ca tu să îmi păzești spatele.

— Voi face tot ce pot, domnule președinte, spuse ea, hotărându-se că o mică concesie din partea ei era în regulă. Veți afla că sunt un soldat loial.

— Și cine sunt eu să mă cert cu un om care își încheie mandatul cu un procent de popularitate de 65%? spuse Fox.

— Nu am realizat că erai un fan, spuse Danny.

— Din moment ce suntem doar noi aici, spuse Fox. Dă-mi voie să spun că eu consider că ai făcut o treabă grozavă cât timp ai condus această țară. Chiar te-am votat. De două ori. Desigur, corectitudinea politică nu îmi permite să spun nimic din toate astea în public. Acea întâlnire de-aici de sâmbătă a fost un spectacol pentru oamenii mei. Cu toții trebuie să o facem, din când în când. Dar vreau să mențin această țară în siguranță, așa cum a fost în ultimii opt ani. Pentru mine, aceasta e treaba cea mai importantă a acestui mandat. Știu că sunt nou în această ligă, dar învăț repede.

Ea aprecie atitudinea lui de mea culpa, neobișnuită pentru președinți.

Warner Fox cu siguranță nu era Danny Daniels.

Dar numai timpul avea să spună dacă asta era de bine sau de rău.

— Vouă tuturor, spuse Fox, vă mulțumesc. Bună treabă.

Fox arătă înspre Cotton și Cassiopeia.

— În special dumneavoastră, domnule Malone. Ar trebui să primiți o medalie.

Cotton clătină din cap.

— Doar plătiți-mă pentru munca mea și lăsați-mă să mă odihnesc câteva zile. Asta va fi mai mult decât suficient.

*

Malone ieși din Casa Albă pe sub porticul din nord. Razele soarelui treceau prin norii reci în retragere. Orașul vibra încă de febra învestirii,

Parcul Lafayette și zonele pietonale de dincolo de gard fiind pline de vizitatori cu aparate foto. Cassiopeia mergea în dreptul lui, Danny și Stephanie urmându-i imediat în spate.

— Nu am vrut să zic nimic înăuntru, spuse Danny, din moment ce ăsta e micul nostru secret. Dar amicul lui Stephanie din parc a avut dreptate. Oamenii mor repede în Moscova. A început ieri. Trei crime. O alta acum câteva ore. Câțiva miniștri, unii la nivel înalt, alții de mijloc. Îmi imaginez că mesajul răsună acolo tare și clar.

Danny îi cuprinse cu brațele pe Malone și pe Cassiopeia, bătându-i cu afecțiune pe umeri.

— Mulțumesc amândurora pentru ce ați făcut. Bună treabă. Și nu am vorbit tâmpenii acolo. Această nouă administrație are nevoie de voi toți. Ajutați-i, dacă puteți.

Un sedan închis la culoare aștepta sub portic.

Danny scoase un set de chei.

— L-am împrumutat. Am așteptat multă vreme asta. În sfârșit pot să conduc.

— Ce vor avea Serviciile Secrete de spus despre asta? întrebă Stephanie. Ai un agent de pază alocat, nu?

— M-am luat după George Bush și am refuzat orice fel de protecție. N-o vreau. Nu-mi trebuie. Doar eu singur de acum înainte.

Stephanie clătină din cap.

— Ajută-ne, Doamne. Este liber în lume fără o supraveghere serioasă.

— Nu aș spune asta, zise el. Ești tu.

El făcu semn spre mașină.

— Pornim?

— Unde mergem?

— Spitalul din Virginia, să-l vedem pe Luke. Poți începe să reconstruiești Magellan Billet de mâine. Trebuie, de asemenea, să strâng mâna unui locotenent de marină foarte curajos numit Sue Begyn.

Stephanie ținea în mână jurnalul Tallmadge, pe care el îi spusese să îl ia din Biroul Oval. Danny arătă spre el și spuse:

— Trebuie să returnăm ăsta lui Begyn cel în vârstă. Oamenii noștri au trecut prin el și nu au mai găsit nici un alt secret care să ne provoace probleme.

Era ușurată să audă asta.

— Și datorez Societății Cincinnati acea bibliotecă de pe proprietatea lui Charon.

— Deja cineva se ocupă, spuse el. Mi s-a spus că, în mod spectaculos, a supraviețuit incendiului.

Danny întinse mâna spre portiera mașinii.

— Și am un cadou pentru nepotul meu. O să îi repar mașina, ca nouă. Pe banii mei.

Știa că lui Luke avea să îi placă asta.

Se urcară și porni motorul. Dar înainte de a porni, Danny coborî geamul și spuse:

— Voi doi aveți grijă. Să nu vă înstrăinați.

Mașina porni și se îndreptă spre porțile dinspre sud, dispărând în curbă și după copaci.

— Ce a vrut să spună, o întrebă el pe Cassiopeia, când i-a zis lui Stephanie „Ești tu”?

— E o poveste lungă. Dar cred că e în regulă să îți spun acum.

Era intrigat.

— Mă îndoiesc că asta e ultima oară când vom auzi de Danny Daniels, spuse ea.

El era de acord. Nicio șansă.

Merseră pe jos de la clădire spre poarta pentru pietoni de la gardul de nord. Bomba fusese recuperată din tunel și experții confirmaseră că, așa cum spusese Danny înăuntru, fusese la doar câteva secunde de declanșare. Frigul din subteran prelungise procesul pentru suficiente momente cât să le permită dezarmarea. Inspecția dezvăluise și că arma, împreună cu celelalte patru, era complet funcțională. Serviciile Secrete sigilaseră deja intrarea tunelului de sub biserică cu tone de beton

și plănuiau să umple complet rămășițele de sub Peluza de Nord.

Se plimbară pe trotuarul pavat spre postul de pază. Nu se putu abține să nu se uite la peluza perfectă de secară de iarnă. Ieri, fusese captiv sub ea. Niciunul dintre ei nu raportase mai mult decât că bomba fusese găsită și dezactivată. Deci numai el și Cassiopeia știau ce se întâmplase cu adevărat.

— Știi că poți să-mi spui orice, spuse ea. Sper că știi că e adevărat.

Se uită la ea.

— Întotdeauna.

Se văzuseră în cele mai vulnerabile momente. În Asia Centrală, apoi din nou în Utah. Și ieri, în pământul de sub picioarele lor. Un sentiment de rușine îl cuprinse gândindu-se la asta. Dar era bucuros că singurul martor fusese Cassiopeia cea care îl auzise. Putea simți încă strânsoarea reconfortantă pe glezne, pământul înconjurându-l ca pe o mumie. Nimic nu îl liniștise mai tare. Era surprins de cât de sentimentale deveniseră gândurile sale. Dar ea avea acel efect asupra lui.

Așa cum spusese. O iubea.

Și ce era greșit în asta?

Arătă înspre Lafayette Park dincolo de poartă.

— Hotelul Hay-Adams e imediat după copaci, peste drum de biserica St. John. Mereu am vrut să stau acolo. Robert Ludlum iubea să folosească locul acela în romanele sale, un spion bând mereu ceva la bar în Hay-Adams. Suna așa misterios.

— Am auzit și că sexul de împăcare e destul de bun.

El zâmbi. Știa exact cum să îl stârnească. Dar era în regulă. Îi plăcea să fie stârnit de ea.

— Cum plănuiești să obții o cameră? întrebă ea. E ziua învestirii.

— Avem prieteni sus-puși. Când am ieșit din Biroul Oval, Fox mi-a pasat asta.

Scoase la iveală un card-cheie de la Hay-Adams.

— Deschide Suita Federală. A zis că e cea mai bună cameră din clădire. O avem pentru două nopți, din partea noului președinte al Statelor Unite, care, chiar în acest moment, își mută hainele de acolo în Casa Albă. Hotelul a fost sediul său temporar în ultimele câteva zile.

Ei îi plăcea propunerea, dar trebui să spună:

— Ești destul de sigur pe tine, fiind de acord cu toate astea, fără să mă întrebi.

El îi întinse brațul, pe care ea îl acceptă.

— Așa este.

NOTA AUTORULUI

Pentru acest roman, eu și Elizabeth am făcut o călătorie memorabilă în Insula Prince Edward, Canada, trei drumuri în Washington, D.C. și o excursie în nord-vestul rural al Virginiei.

Acum este momentul de a separa faptele de ficțiune.

Întâlnirea dintre Ronald Reagan și Ioan Paul al II-lea a avut loc la data menționată în prolog, prima oară când un papă și un președinte au vorbit în privat. Singura schimbare pe care am făcut-o a fost modificarea perioadei de timp în care Ioan Paul l-a mustrat pe preotul nicaraguan, care, în viața reală, nu a avut loc până după iunie 1982. Mare parte din dialogul din prolog descrie cu acuratețe gândurile și sentimentele respective ale acestor doi oameni. Au vorbit singuri timp de cincizeci de minute și, până în ziua de azi, nimeni nu știe despre ce au discutat. Cât despre o conspirație reală între ei pentru a distruge Uniunea Sovietică, nu avem nicio dovadă că un astfel de acord a fost vreodată încheiat. Dar nu există niciun dubiu că s-a dezvoltat o cooperare tacită, fiecare aplicând presiune asupra URSS în moduri diferite (capitolul 30). Emisarii speciali au existat într-adevăr, trimițând mesaje, dar operațiunea Pasa Înainte este întru totul invenția mea. Iar zecile de mii de arme nucleare pe care fiecare națiune le deținea în 1982 (așa cum au fost numărate în prolog) au existat.

Avionul An-2 este cu adevărat un biplan cu un singur motor și are capacitatea de a zbura înapoi într-un vânt frontal puternic (capitolele 1, 5). Lacul Baikal (capitolul 1) este cel mai mare rezervor de apă dulce din lume, iar în fiecare iarnă gheața sa devine un drum excelent pentru mașini și camioane. Decesele a sute de soldați în timpul Marșului cel Lung și construirea unei căi ferate

peste suprafața de iarnă în timpul Războiului ruso-japonez s-au întâmplat (capitolul 1). Observatorul menționat în capitolul 10 este real, deși l-am mutat de pe malul de vest pe malul de est. Orășelul Chayaniye este în întregime invenția mea. Dar Kozlikurile, poreclite Capre, sunt într-adevăr vehicule militare rusești (capitolul 21).

Reconstrucția castelului Cassiopeiei (capitolul 4) este descrisă după modelul a două castele din viața reală. Unul este Guedelon în Franța, celălalt este Fortăreața Medievală Ozark din Arkansas. Ambele au website-uri unde puteți afla mai multe.

Băile negre au existat din abundență peste tot în Siberia. Cea din capitolul 6 este descrisă dintr-o relatare istorică. Clădirile abandonate sunt ceva obișnuit în Virginia (capitolul 8), deși cea a lui Brad Charon este pur imaginară.

Există o varietate de locații pe parcursul romanului: Annapolis, Germantown, St. Andrews by the Sea, Eastport, Maine și Long Beach, Maryland. Fiecare este descris corect. Mandarin Oriental este un hotel superb din Washington, D.C. Atât eu, cât și Stephanie ne bucurăm de el când și când. Orașul Ulan-Ude se află în Siberia, împreună cu un bust imens al lui Lenin (capitolul 22). Insula Prince Edward, Charlottetown și Stratford sunt locații uluitoare din Canada, iar un parc național se întinde într-adevăr de-a lungul malului nordic al insulei (capitolele 37, 38). Podul Confederației, care conectează insula de continent (capitolele 40 și 45), este și el real.

Unitățile Spețnaz (capitolul 11) încă există astăzi, iar informațiile despre ele menționate în capitolul 19 sunt corecte. Săriturile din avioane de la mare altitudine în mijlocul nopții sunt ceva ce orice agent *spețnaz* ar putea face. Săritura descrisă în capitolul 37 este preluată din experiențe din viața reală. Planurile sovietice de atac direct împotriva dușmanului, folosind aceste unități speciale (capitolul 55), au existat.

Agenții KGB au devenit maeștri atât în acțiuni de spionaj active, cât și în cele pasive, tentaculele lor întinzându-se în fiecare colț al lumii. În special în Statele Unite, care era *glavny protivnik-ul* (adversarul principal) al URSS-ului. Cea mai mare parte a activităților de spionaj sovietice a avut ca scop pregătirea unui conflict inevitabil cu America (capitolul 10). Pădurea (capitolul 49), în care cel mai temut Prim Directorat și-a stabilit sediul, a fost o clădire magnifică. Ridicarea și căderea sa, așa cum au fost descrise în poveste, sunt adevărate. Angajații KGB au avut parte într-adevăr de o multitudine de privilegii speciale, devenind izolați de suferințele sovieticilor de rând (capitolul 49). Acele privilegii explică și cum a putut provoca durere multora dintre oameni cu atâta ușurință. Intourist încă există (capitolul 45), deși acum este privatizat, nemaifiind agenția de turism oficială a statului.

Societatea Cincinnati continuă să fie cea mai veche organizație frățească autohtonă (capitolele 14, 18). Începuturile sale și temerile legate de ea descrise pe parcursul poveștii sunt preluate din realitate. George Washington însuși a salvat-o în cele din urmă de la desființare. Benjamin Tallmadge, primul maestru spion al Americii (capitolul 34), a fost un membru original, dar ținerea unui jurnal și implicarea sa cu orice plan de război al Statelor Unite și cu un tunel secret dedesubtul Casei Albe sunt adăugirile mele la istorie (capitolele 14, 18, 20, 23, 34, 39 și 60). Casa Anderson, totuși, este reală și poate fi vizitată (capitolele 18, 20). Încă servește drept sediu național al societății. Biblioteca de la subsol este acolo și conține una dintre cele mai frumoase colecții ale Războiului Revoluționar din lume. Sala de bal și orangeria sunt superbe, dar camera video de la etajul al doilea (capitolul 23) este fictivă.

Iuri Andropov a existat așa cum a fost descris (capitolul 33), cu excepția Matul Prostului. I-a urât

și pe Reagan, și pe Ioan Paul al II-lea (capitolul 52). Vestului i-a fost teamă de el (capitolul 50), dar, din fericire, a murit după doar cincisprezece luni ca secretar general. Fetița americancă de cincisprezece ani menționată în capitolul 33, care i-a scris o scrisoare lui Iuri Andropov, publicată în Pravda, a fost Samantha Smith. Acțiunile ei și răspunsul lui Andropov au devenit un circ mediatic în 1982. Andropov a folosit într-adevăr oportunitatea pentru a minți Vestul, proclamând că oprește toate lucrările la un sistem de apărare împotriva rachetelor (capitolul 33). Minciuni ca aceea, parte dintr-o campanie de dezinformare și propagandă mai larg răspândită, erau ceva obișnuit pentru Uniunea Sovietică. În 1983, Samantha a vizitat Uniunea Sovietică, dar Andropov a fost prea bolnav pentru a o întâlni. Din păcate, ea a murit într-un accident de avion în 1985.

Inițiativa Strategică de Apărare (ISA) a existat (capitolul 29), creată la fel de detaliat ca în capitolul 30. Istoricii se contrazic, dar unii afirmă că scopul principal al acesteia nu era de a dezvolta un scut antirachete funcțional, din moment ce acel lucru era mult peste capacitatea tehnologiei de la acea vreme. În schimb, ideea fusese de a convinge Uniunea Sovietică de faptul că ar putea fi posibil, împingând-o să cheltuiască miliarde de ruble pe care nu și le putea permite (capitolul 30).

Și exact asta s-a și întâmplat.

Ceea ce nu a făcut decât să urgenteze căderea regimului.

Pe parcurs, Statele Unite au înregistrat o multitudine de progrese tehnologice inovatoare, dar un scut de apărare antirachetă complet și funcțional rămâne doar un vis.

Escadronul Riverin al Marinei Statelor Unite a fost una dintre cele mai decorate unități din Războiul din Vietnam, înregistrând cele mai multe victime. Faptul că femeile pot face parte din unitate a devenit doar recent o realitate (capitolul

53). George Shultz (capitolul 18) și Cyrus Vance (capitolul 9) au servit ca secretari de stat. Ioan Paul al II-lea și-a vizitat și iertat asasinul (capitolul 52), iar URSS este până în ziua de astăzi cel mai probabil cea care a ordonat asasinarea papei în 1981.

Perimetrul Casei Albe, Parcul Lafayette și Parcul Pershing (capitolul 76) sunt corect descrise. Camera Cabinetului din Casa Albe există, iar Nixon chiar a cumpărat și donat masa (capitolul 58). Incendierea Capitoliului și cea a Casei Albe de către britanici în 1815 s-au întâmplat amândouă (capitolele 59 și 70). Războiul din 1812 a fost văzut ca „Războiul lui Madison”, iar britanicii au urât faptul că au fost forțați să ia parte la el (capitolul 39). În august 1815, trupele americane chiar au fugit din districtul federal fără a opune rezistență. Contrar legendei, în acea zi Dolly Madison nu a salvat faimoasa pictură cu George Washington a lui Gilbert Stuart (care acum se află la Galeria Națională de Portrete Smithsonian) (capitolul 67). În schimb, acel lucru a fost realizat de alții.

Biserica St. John a fost ridicată în același timp cu reconstrucția Casei Albe (capitolul 70). Am aflat acest fapt în timpul unui tur al bisericii (pe care oricine îl poate face) și imediat am decis că o legătură între cele două avea sens. Strana Președintelui din interiorul bisericii este reală (capitolul 70). Am putut, de asemenea, să mă aventurez în subsolul bisericii (care nu face parte din tur), care este descris cu acuratețe în capitolele 75 și 76, cu o singură excepție. Există într-adevăr o diferență în perete, dar nu din cărămidă în contrast. În schimb, bucata în sine este din beton, unde se presupune că a existat un jgheab pentru cărbuni pentru alimentarea centralelor, acum sigilat. Prezența lui, totuși, mi-a stimulat imaginația, așa că am adăugat un tunel de acolo până la Casa Albă. De asemenea, pe parcursul

celor două sute de ani de existență, biserica a fost închisă pentru renovări, la fel ca în roman (capitolele 73 și 75).

Această poveste tratează Al 20-lea Amendament al Constituției, precum și Actul de Succesiune la Președinție din 1947. Ambele sunt pline de defecte și incoerențe juridice, creând probleme demne de Curtea Supremă pe care Congresul nu a fost dispus să le abordeze (capitolele 42 și 48). Fascinația URSS-ului față de acele probleme este adăugirea mea, dar fosta Uniune Sovietică chiar a studiat fiecare aspect al societății noastre, căutând slăbiciuni. Zilele de 20 ianuarie care cad duminica au fost dintotdeauna tratate diferit, fiind ținute două ceremonii de învestire (capitolul 58), una duminică, cealaltă luni. Așa a fost cazul cu a doua învestire a lui Ronald Reagan, în 1985. Supraviețuitorul desemnat este real (capitolul 58), el sau ea fiind aleși de șeful personalului de la Casa Albă. Este de asemenea adevărat că persoana cu funcția cea mai înaltă în linia de succesiune (conform actului din 1947) care supraviețuiește unui atac devine președinte, indiferent dacă acea persoană este supraviețuitorul desemnat sau nu (capitolele 48 și 79). De asemenea, spre deosebire de roman, în acele ocazii rare de duminică, vicepreședintele este învestit separat și într-o locație diferită.

Bombele RA-115 rămân un mister. Nimeni nu a văzut vreodată o armă nucleară de mărimea unei serviete, produsă de Uniunea Sovietică. Cu toate acestea, Stanislav Lunev (capitolul 11), un fost ofițer de armată al Uniunii Sovietice și spion de cel mai înalt rang care a dezertat în Statele Unite, le descrie în memoriile sale, *Prin ochii inamicului.* În anii 1990, Congresul a ținut ședințe despre existența lor, iar descrierea folosită aici pentru armă a fost preluată din acele ședințe (capitolul 68). Aspectul legat de declanșarea prin încălzire (capitolul 68) este adăugirea mea. Și a existat un

episod *60 de minute,* așa cum se menționează în capitolul 11, pe care sovieticii au încercat să îl discrediteze cu informații false despre producătorul acestuia.

Depozite de arme KGB au fost găsite prin Europa și Orientul Îndepărtat (capitolul 19), dar niciunul nu a fost vreodată găsit în această țară (capitolele 66 și 68). Foștii arhiviști s-au dovedit a fi cea mai bună sursă de informații. Relatarea clară este *Sabia și Scutul: Arhiva lui Mitrokhin și Istoria secretă a KGB-ului,* publicată în 1999 (capitolul 11).

Într-un final, mai rămâne Canada. Părinții fondatori au vrut cu disperare ca ea să devină cea de-a 14-a colonie a Statelor Unite. Articolele Confederației au conținut texte ce i-ar fi permis să se alăture automat noii națiuni (capitolul 39).

Dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

Iar două tentative de invazie au dat greș.

Canada a apărut din nou pe radarul nostru la începutul secolului al XX-lea. Planul de invazie din 1903 este real (capitolele 59, 61, 62), iar multe din faptele povestite în capitolul 61 sunt citate cuvânt cu cuvânt. Pe 21 mai 1916, Colegiul de Război a creat propriul plan de invazie, iar toți banii cheltuiți și toate pregătirile detaliate în capitolul 62 s-au întâmplat. Exercițiul masiv de război de la granița Canadei din august 1935 a avut loc. Mai multe îngrijorări legate de Canada au apărut în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în special dacă Anglia ar fi căzut în mâinile Germaniei, iar un document de nouăzeci și patru de pagini despre cum să asigure cel mai bine controlul a fost pregătit. Există chiar și o carte din 1977 pe acest subiect: *Apărarea graniței fără apărare* de Richard A. Preston. Desigur, faptul că Societatea Cincinnati ar fi avut ceva de-a face cu toate acestea este ficțiune.

Spre deosebire de celelalte romane ale mele, acesta abordează o perioadă istorică mai recentă,

Războiul Rece. A fost fascinant să aflu parte dintre secretele acestuia, care abia acum încep să iasă complet la lumină. La apogeu, KGB-ul avea peste 700.000 de oameni în peste douăzeci de direcții.

„Săbii ascuțite, scuturi dure.”

Acesta fusese mottoul lui.

Atât CIA, cât și NSA au fost create ca un răspuns direct la existența lui. Agenții KGB se prezentau drept diplomați, reporteri, oameni de afaceri, profesori, chiar și cetățeni obișnuiți, infiltrându-se peste tot. Nimic nu era de neatins. Chiar și acordorul de piane al guvernatorului din New York avea reputația de agent KGB. În memoriile menționate mai sus, Stanislav Lubev a făcut un comentariu pe care Stephanie Nelle l-a considerat suficient de profund cât să nu îl uite niciodată (capitolul 11).

Este un sfat bun.

Atât înspăimântător, cât și instructiv.

„Cel mai bun spion va fi prietenul tuturor, nu o figură obscură într-un colț.”

MULȚUMIRI

Sincere mulțumiri lui John Sargent, director al Macmillan, lui Sally Richardson din fruntea St. Martin, și publicistului meu, Andrew Martin. De asemenea, sunt profund recunoscător lui Hector Dejean de la publicitate; lui Jeff Dodes și tuturor celor din marketing și vânzări, în special lui Paul Hochman; lui Jen Enderlin, înțeleptul tuturor volumelor broșate; lui David Rotstein, care a creat coperta; lui Steven Seighman pentru prezentarea grafică excelentă și lui Mary Beth Roche și oamenilor săi de la audio.

Ca întotdeauna, o plecăciune în fața lui Simon Lipskar pentru încă o realizare excelentă.

Și editorului meu, Kelley Ragland, îi mulțumesc.

Câteva extra-mențiuni: Meryl Moss și echipa sa extraordinară de publicitate (în special Deb Zipf și Jeriann Geller); Jessica Johns și Esther Garver care continuă să facă Steve Berry Enterprises să meargă ca pe roate; colonelul Barry King pentru ajutorul cu echipamentul militar; Hayden Bryan de la biserica episcopală St. John pentru că mi-a deschis ușile și mi-a arătat împrejurimile și Doug Scofield pentru că mi-a prezentat Matul Prostului.

Obligatoriu, soției mele, Elizabeth, care e genială.

În 2013, Elizabeth și cu mine am organizat o croazieră pe fluviul Dunărea cu fanii mei. Nu știam ce ne așteaptă, fiind prinși timp de opt zile pe o ambarcațiune fluvială cu un grup de străini. Oricine ar fi un pic reticent. Dar experiența a fost minunată și am rămas din acea excursie cu douăzeci de prieteni. Pe parcursul croazierei, în timp ce vizitam diverse locuri, o urmam toți pe Elizabeth, care căra cu ea o vâslă portocalie. După un timp, am început să o strigăm Mama Rață. Firește, noi am devenit puii de rață. De atunci ne-

am vizitat cu toți cei 20 de noi prieteni, cu unii mai mult de o singură dată. Câteva dintre personajele din această poveste sunt chiar numite după ei. Pentru aceia dintre voi pe care i-am uitat, nu vă faceți griji, va veni și vremea voastră.

Deci aceasta este pentru Rațe.

Din care Elizabeth și cu mine facem parte cu mândrie.

STEVE BERRY s-a născut și a crescut în Georgia, Statele Unite, și a absolvit Facultatea de Drept la Universitatea Merce. A profesat ca avocat timp de 30 de ani și este membru fondator al Internațional Thriller Writers – un grup de aproape 6.000 de scriitori de thrillere din întreaga lume.

Conform *New York Times,* este cel mai bine vândut autor de bestselleruri. Cărțile sale au fost traduse în 40 de limbi, aproximativ 25.000.000 de exemplare în 51 de țări.

În cel de-al 11-lea roman din seria cărților care îl au ca personaj pe Cotton Malone, fostul agent al Departamentului de Justiție smulge încă o dată SUA din prăpastia anihilării.

Complotul este familiar – băieții buni îi urmăresc pe băieții răi pentru a evita crizele majore –, dar Berry, de data aceasta, complică scenariul cu o a doua poveste ce implică societatea din Cincinnati, o fraternitate fondată după Războiul de Independență al SUA de către și pentru descendenții bărbați ai veteranilor. Cum dorința acestei organizații era, de multă vreme, întemeierea unei a 14-a colonii – Canada –, rezolvarea acestei situații este lăsată în seama lui Malone și a colegilor de la Magellan.

„Cotton Malone, faimosul agent de la Magellan Billet,
grupul de informații de elită al Departamentului de Justiție,
smulge încă o dată SUA din prăpastia anihilării."
Kirkus Review

„Ca și romanele anterioare ale lui Berry,
acesta este un thriller istoric și politic. Steve Berry împletește bine
istoria, politica, acțiunea, suspansul și evoluția personajelor."
San Francisco Book Review

„Cel de-al 11-lea thriller al lui Steve Berry
oferă o variație inteligentă pe tema cursei contracronometru
pentru evitarea unui dezastru național."
Publisher's Weekly

ISBN: 978-606-006-282-0
9 786060 062820
www.raobooks.com

{1}. Dacea - tip de locuință folosită pe post de casă de vacanță în Rusia. (n.red.)

{2}. Instrument francez de tăiat piatra care funcționează pe bază de trimitere de unde de șoc, asemănător unui ciocan, folosit ca unealtă în Franța, în Evul Mediu. (n.red.)

{3}. L'École pratique des hautes études Paris - instituție de învățământ superior în cadrul Universității Sorbona din Paris. (n.red.)

{4}. Rezidentura - parte a ambasadei ruse în altă țară, care constituia nucleul central al rețelei de spioni locali. (n.red.)

{5}. Războiul Revoluționar - Războiul de Independență al Statelor Unite ale Americii (1775-1783) (n.red.)

{6}. Cotton în limba engleză înseamnă bumbac. (n.red.)

{7}. Felix Edmundovici Dzerjinski (1877-1926) - revoluționar comunist, fondator și conducător al poliției politice bolșevice, supranumit Felix cel de fier. (n.red.)

{8}. Marele Război pentru Apărarea Patriei - denumire dată de Uniunea Sovietică războiului purtat pe frontul de est împotriva puterilor Axei (22 iunie 1941 - 9 mai 1945). (n.red.)

{9}. Formație de luptă (n.red.)

{10}. Fără acoperire (n. red.)

{11}. Government Man, om al guvernului, în argou. (n. red.)

{12}. Poreclă folosită pentru un președinte american ce urmează să își încheie mandatul. (n.red.)

{13}. Servietă ce conține codurile nucleare. (n. trad.)

{14}. Termen preluat din fotbalul american care înseamnă aruncarea mingii la mare distanță către atacant. Aici cu sensul de a „transfera sarcinile". (n.red.)

{15}. Manifest Destiny sau credința că Statele Unite ale Americii erau destinate să se întindă între Oceanul Atlantic și Oceanul Pacific. (n.red.)

Table of Contents

PROLOG	6
CAPITOLUL UNU	19
CAPITOLUL DOI	25
CAPITOLUL TREI	31
CAPITOLUL PATRU	37
CAPITOLUL CINCI	44
CAPITOLUL ȘASE	49
CAPITOLUL ȘAPTE	56
CAPITOLUL OPT	60
CAPITOLUL NOUĂ	65
CAPITOLUL ZECE	71
CAPITOLUL UNSPREZECE	79
CAPITOLUL DOISPREZECE	87
CAPITOLUL TREISPREZECE	92
CAPITOLUL PAISPREZECE	97
CAPITOLUL CINCISPREZECE	103
CAPITOLUL ȘAISPREZECE	110
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE	116
CAPITOLUL OPTSPREZECE	122
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE	131
CAPITOLUL DOUĂZECI	136
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU	142
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI	149
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI	155
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU	160
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI	167
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE	174

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	179
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT	186
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ	190
CAPITOLUL TREIZECI	199
CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU	207
CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI	212
CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI	218
CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU	224
CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI	232
CAPITOLULTREIZECI ȘI ȘASE	238
CAPITOLULTREIZECI ȘI ȘAPTE	243
CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT	249
CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ	255
CAPITOLUL PATRUZECI	262
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU	268
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI	277
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI	282
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU	290
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI	295
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE	301
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE	307
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT	311
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ	319
CAPITOLUL CINCIZECI	326
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU	333
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI	339
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI	345
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU	350
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI	355
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE	360

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE 368
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT 374
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ 383
CAPITOLUL ȘAIZECI 389
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU 395
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI 399
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI 405
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU 410
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI 416
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE 422
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE 427
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT 434
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ 438
CAPITOLUL ȘAPTEZECI 445
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU 451
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI 458
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI 463
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU 470
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI 479
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE 486
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE 494
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT 501
CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ 511
NOTA AUTORULUI 522
MULȚUMIRI 530